இந்தியாவில் காலனித்துவமும், தேசியவாதமும்

நூலாசிரியர்

முரைவர் ரா. ராமசுப்பிரமணியன்

உதவிப் பேராசிரியர், வரலாற்றுத் துறை

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,

திருநெல்வேலி – தமிழ்நாடு.

வரலாற்றுத் துறை

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

தொலைவு மற்றும் தொடர் கல்வி இயக்குனர்

திருநெல்வேலி – தமிழ்நாடு.012 627-

ஆகஸ்ட் - 2024

வ.எ	இயல்	உள்ளடக்கம்	ப. எ
1	I	காலனித்துவம் : இந்தியாவில் ஐரோப்பிய குடியேற்றங்கள் : - பிரஞ்சு - டச்சு - போர்த்துகீசியம்ஆங்கிலோ - பிரெஞ்சு மோதல்- வங்காளத்தை கையகப்படுத்துதல் -இந்திய மாநிலங்களுடனான உறவு பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் அதன் தாக்கம் -	1-40
2	II	இந்தியாவில் தேசியவாதத்தின் தோற்றம்: பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு எதிரான அதிருப்தியின் வெளிப்பாடு -பாலயகாரர் கிளர்ச்சி - தென்னிந்தியக் கலகம் - 1806வேலூர் கிளர்ச்சி 1857 -கிளர்ச்சி முந்தைய தேசியவாதத்திற்கு - எதிர்ப்பு பழங்குடியினர் எழுச்சிகள் விவசாயிகள் :இயக்கங்கள் பிரபலமான காரணங்கள் - கிளர்ச்சிகள் சிவில் மற்றும் இயக்கங்கள், இயல்பு மற்றும் தாக்கம் இயக்கத்திற்கான தேசிய :இயக்கங்கள் சீர்திருத்த மத-சமூக - இந்திய - அடித்தளம் கருத்தியல்ேசிய காங்கிரஸின் முன்னோடி - தேசிய இந்திய தோற்றத்திற்கு .வழிவகுக்கும் இயக்கத்தின் காரணிகள்	41-131
3	III	பிரதிநிதித்துவ அரசியலில் முதல் சுயராஜ்யம் வரை இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தோற்றம் - ஆங்கிலேயர்களின் வேலை முறைகள் கொள்கைகள் கோரிக்கைகள் மற்றும் அணுகுமுறைகள் தேசிய - - எழுச்சி தீவிரவாதத்தின் - மதிப்பீடு கட்டத்தின் ஆரம்ப இயக்கத்தின் லீக் முஸ்லீம் - இயக்கம் சுதேசி மற்றும் பிரிவினை வங்காளம்தோற்றம் - புரட்சிகர இயக்கங்கள் – மிண்டோ மார்லி சீர்திருத்தங்கள் ரூல் ஹோம் - அரசு இந்திய - மாண்டேகு சீர்திருத்தங்கள் செல்ம்ஸ்ஃபோர்ட்- இயக்கங்கள் .1919 சட்டம்	132-227
4	IV	வெகுஜன இயக்கங்களின் சகாப்தம் :காந்தியின் ஆரம்பகால அரசியல் நடவடிக்கைகள் – ரவுலட் சத்தியாகிரகம் - ஒத்துழையாமை இயக்கம் - ஸ்வராஜ்ஜிஸ்ட்கள் - சைமன் கமிஷன் - வட்ட மேசை மாநாடுகள் - சிவில் ஒத்துழையாமை இயக்கம் மற்றும் அடக்குமுறை - இந்திய அரசு சட்டம், 1935மற்றும் மாகாண அமைச்சகங்கள் - சோசலிச சிந்தனைகளின் வளர்ச்சி காங்கிரஸ் மற்றும் உலக விவகாரங்கள் - வகுப்புவாதத்தின் வளர்ச்சி.	228-261
5	V	சுதந்திரம் மற்றும் பிரிவினை - காங்கிரஸ் மந்திரிகளின் ராஜினாமா : வெள்ளையனே வெளியேறு - கிரிப்ஸ் பணி - தனிநபர் சத்தியாகிரகம் சுதந்திரப் போராட்டத்தின் - இந்திய தேசிய இராணுவம் - இயக்கம் அமைச்சரவை பணி - சிம்லா மாநாடு - (47 - 1945) கடைசி ஆண்டுகள் முன்மொழிவு .அதிகார பரிமாற்றம் மற்றும் பிரிவினை -	262-285
		கூடுதல் வாசிப்பு நூல்கள்	286

அலகு - 1

காலனித்துவம் - போர்த்துகீசியம் : இந்தியாவில் ஐரோப்பிய குடியேற்றங்கள் : - பிரஞ்சு - டச்சு ஆங்கிலோ வங் - பிரெஞ்சு மோதல்-காளத்தை கையகப்படுத்துதல் -இந்திய மாநிலங்களுடனான உறவு பிரிட்டிஷ் - ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் அதன் தாக்கம்

நோக்கங்கள்

- இந்தியாவில் ஐரோப்பிய குடியேற்றங்கள்
- ஆங்கிலோவங் – பிரெஞ்சு மோதல்-காளத்தை காண்க
- இந்திய மாநிலங்களுடனான உறவு

அறிமுகம்

ஒரு நாடு தனது அதிகாரத்திற்கு உட்படுத்திய நாடுகளை ஆளுகைக்குட் படுத்துவதற்கான அமைப்புமுறை காலனித்துவமென அழைக்கப்படும். காலனித்துவத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்ட நாடுகளின் மூலமாக பொருளாதார ரீதியான நன்மைகளைப் பெறுவதே இதன் பிரதான நோக்கமாகும். காலனித்துவம் நாடுகளை ஆட்சி செய்வதற்காக சுய நிர்ணயப்படுத்தப்பட்ட உரிமையை (Self-appointed right) பிரயோகித்தது. இது நீதியின் மூலமே நிறைவேற்றப்பட்டது. காலனித்துவம் மிகவும் நீண்ட காலப்பகுதியைக் கொண்டதுதொரு அதிகாரச் செயற்பாடாக அமைந்திருந்தது. ஆனால் காலனித்துவத்தில் இருந்து விடுபட்டு நீண்டகாலத்தைத் தாண்டியபோதும் காலனித்துவம் ஏற்படுத்திய விளைவுகள் தற்காலத்திலும் மக்களிடையே உள்ளது. இது காலனித்துவத்தின் பாதிப்புக்களில் இருந்து மக்கள் விடுபடாத நிலையினையே குறிக்கின்றது. தற்காலத்தில் உருவாக்கப்படும் கலையிலும் காலனித்துவத்தின் பாதிப்புக்களை இனங்காணமுடியும். உலகமயமாக்கல், பின்காலனித்துவம் அல்லது நவ காலனித்துவம் என்பனவற்றின் தாக்கத்தை வைத்துக் கொண்டு நோக்கும் போது காலனித்துவம் மிகவும் உறுதியான செயற்பாடாக காணப்பட்டது என்பதை விளங்கிக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

பழங்குடி மக்கள் அவர்கள் வாழும் நாட்டின் பூர்வீக குடிகள் என அழைக்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் தனித்துவமான வாழ்க்கைமுறை, சமய நம்பிக்கை, மொழி, கலை, உணவுப் பழக்கவழக்கம் போன்ற பல விடயங்களின் ஊடாகத் தம் வாழ்வியல் தனித்துவத்தை அடையாளப் படுத்துபவர்கள். அவர்களால் உருவாக்கப்படும் கலைகளும் அவர்களின் வாழ்வியலின் ஒரு பகுதியாக விளங்கும். இந்த ஆய்வில் காலனித்துவம்

மற்றும் பின்காலனித்துவம் எவ்வாறு பழங்குடியினரின் கலைகளைப் பாதித்துள்ளன என்பது பிரதானப்படுத்தி நோக்கப்படும்.

காலனித்துவ கருத்தியல்

கடந்த காலங்களில் செல்வங்களைச் சேர்த்தல் ஒரு பெருமையாக கருதப்பட்டது. தற்காலத்திலும்கூட இந்நிலை தொடர்வதை நாம் அவதானிக்கலாம். பெரும்பாலான மக்கள் அவர்களின் வெற்றியினை செல்வங்களின் ஊடாக அளவிடுகின்றனர். இது கடந்த காலங்களில் ஏற்பட்ட ஊக்குவிப்பின் வெளிப்பாடாகவே இன்றுவரை தொடர்கிறது. செல்வம் பற்றிய ஆசையின் விளைவாக போட்டி மனோபாவம், நாடுகளை ஆக்கிரமிப்புச் செய்யும் மனோபாவம் என்பன உருவாகின்றன. முரண்பாடுகளினால் உருவாக்கப்பட்ட சித்தாந்தங்களினால் இவை மேம்படுத்தப்பட்டன. இது ஒருவரின் தனிப்பட்ட அல்லது பண்பாட்டு முன்னேற்றத்திற்குத் தேவையான ஒன்றாகவும் கருதப்பட்டது. இக் கருத்தியலே காலனித்துவச் செயற்பாட்டிலும் மையப்பொருளாக விளங்கியது.

பொருளாதார ரீதியான நன்மைகளைப் பெறுதல் பிரதானம் பெற்றதால் காலனித்துவ பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்ட பாரபட்சமான ஏற்றத்தாழ்வான மாற்றமானது பொருளாதாரத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியில் தவிர்க் கமுடியாதகட்டமாகக் காணப்படுகினறது. இது காலனித்துவவாதிகளை அவர்களை பலம்பொருந்தியவர்களாகக் கட்டமைப்பதற்கு அடிப்படையானதாக அமைந்திருந்தது

காலனித்துவவாதிகளின் செயற்பாட்டிற்கு முன்னுதாராணமாக 19ஆம் நூற்றாண்டில் காணப்பட்ட டாவினின் சமூகக் கோட்பாடு (Social Darwinism) அமைகின்றது. அதிகாரம் பற்றியதாகக் காணப்பட்ட இக்கோட்பாடு அதிகாரத்தின் தன்மை, மற்றும் செயற்பாட்டில் அதன் பிரயோகம் என்பன பற்றி குறிப்பிடுகின்றது. சமூகச் செயற்பாட்டின் தீவிரமான போட்டித்தன்மையின் பிரயோகரீதியான தேவையினை விளக்குவதாக இக்கோட்பாடு சுட்டிநிற்கின்றது. டாவின்சின் “தக்கன பிளைக்கும்” என்னும் கருத்தானது 19ஆம் நூற்றாண்டின் உற்சாகரீதியான போட்டித் தன்மையில் பிரயோகிக்கப்பட்டது. சமூக விதிகளின் படி மிகவும் வன்மையானது என்பது மிகவும் சக்தியுடையது என்னும் சொல்லுடன் பெரும்பாலும் பொருத்திக் கொள்ளத்தக்கதாகக் காணப்படுகின்றது. மேற்கத்திய ஐரோப்பியர்கள், ஐரோப்பிய அமெரிக்கர்கள் மிகவும் பலம் வாய்ந்த வர்க்கங்களாகக் காணப்படின் அவர்கள் உணர்வுரீதியான வெற்றியினை அடைவதற்கு பொருத்தமானவர்கள் என்னும் கருத்தினை டாவின்சின் கோட் பாட்டினூடாக பெறுகின்றோம்.

இக்கருத்தாக்கத்தால் ஐரோப்பிய நாடுகளானவை ஏனைய நாடுகளில் இருந்து அதிகாரம் மிக்க நாடுகளாக மாத்திரம் அன்றி தார்மீக, பண்பாட்டுரீதியான விதிமுறைகளில் உயர்ந்தனவாகத் தம்மைக் கட்டமைத்துக்

கொண்டன. இந்த நாடுகள் வெற்றியை அடைவதற்கான உரிமையினைக் கொண்டனவாகக் கொள்ளப்பட்டன. ஏனெனில் அவை ஏனைய நாடுகளை ஆட்சி செலுத்துவதற்கும் அவற்றின் ஆன்மீக, தார்மீக தரங்களை உயர்த்துவதற்கான அத்தனை தகுதிப்பாடுகளையும் கொண்டனவாக கற்பிதம் செய்யப்பட்டன. இது ஏனையவர்களை ஆன்மீக ரீதியாக மாற்றி அவர்களை ஆட்சி செய்யத் தூண்டியது. இது வெள்ளையர்களின் ஆளுமை எனக் கருதப்பட்டது. காலனித்துவச் செயற்பாட்டில் மதமாற்றம் என்பது இவ்வடிப்படையில் அடிப்படையான தொரு விடயமாக அமைந்திருந்தது.

காலனித்துவம் என்பது ஒரு ஏகாதிபத்திய செயற்பாடாகவும் இது இனச்சார்பு எனப்படும் விடயத்துடன் இணைந்ததாகவும் காணப்பட்டது. பூர்வீக மக்களை நாகரிகப்படுத்தல் என்னும் பெயரில் அம்மக்களிடம் நிலைகொண்டுள்ள மரபுகள், பண்பாட்டம்சங்கள், அறிவியல், கலைகள் என்பன தொடர்புடைய அடிப்படையான அம்சங்களை குற்றமாகக் கருதி அவற்றை அழித்தனர். இங்கு காலனித்துவவாதிகளின் கருத்துக்கள், நம்பிக்கைகளே மேலானவை என்றும் அவற்றை விரிவுபடுத்தவேண்டும் என்னும் நோக்கத்தின் செயற்பாடாக இவை நிகழ்ந்தன. இதற்கெல்லாம் அவர்களின் ஏகாதிபத்திய மனோபாவத்துடன் கூடிய அதிகார செயற் பாடு காரணமாகின்றது. காலனித்துவ நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பெரும்பாலான மொழிகளின் அழிவு, உள்;ர் சமயம், பண்பாடுகளின் மீதான தாக்குதல், காலனித்துவ பாடசாலைகளுக்கு கட்டாயமாக சமூகமளிக்கவேண்டிய நிலைமை, பண்பாட்டு உணவு முறைமைகளில் ஏற்பட்ட தாக்குதல், பணப் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட மாற்றம் என்பவற்றை உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம்.

நவீன காலனித்துவம் தொடர்பாடல் தொழில்நுட்பம் மற்றும் போக்குவரத்து என்பவற்றின் புதிய வடிவங்களுடன் ஒத்துப்போனது. தந்தி, புகையிரதம், புகைக்கப்பல் போன்றன கணினி எமது கைகளுக்கு வந்துசேர்ந்த காலப்பகுதியில் உருமாற்றம் அடைந்தன. தொடர்பாடலும் போக்குவரத்தும் பெரிய திட்டங்களுக்கு வழிவகுத்தன. பெரும்பாலான தொடர்பாடல் போக்குவரத்து வலையமைப்பானது பொருளாதார ரீதியான சுரண்டலுக்கே பயன்படுத்தப்பட்டது. குறிப்பாக பொருட்கள், மூலப்பொருட்களை துறைமுகத்திற்குக் கொண்டு செல்வதற்கே அவை இடப்பட்டன.

19ஆம் நூற்றாண்டானது காலனித்துவ வளர்ச்சியில் மிகவும் வேகமான காலப்பகுதியாக விளங்கியது. எல்லைகளின் விரிவாக்கம் கைத்தொழில் மயமாக்கத்திற்கு இட்டுச் சென்றது. மூலப்பொருட்களின் பிரித்தெடுப்பு மற்றும் பொருட்களின் உற்பத்திக்கான சந்தை என்பன கைத்தொழில் மயமாக்கத்திற்கான உதாரணமாக விளங்குகின்றது. இந்த விடயமானது தற்காலத்தில் சர்வதேசரீதியான உறவுகளை நிர்ணயிப்பதாக

இயங்குகின்றது. சர்வதேசத் தொடர்புகள் பொருளாதார ரீதியான போட்டித் தன்மையினை மேலும் அதிகரித்தது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் காலனித்துவத்திற்கு சர்வதேச அரசியல் முறையினை நோக்கிய முன்னெடுப்பு அவசியமானதாகவிருந்தது. இங்கேயே சர்வதேச ரீதியான அரசியல் உறவுகளுக்கான ஆரம்பக் கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. தேசிய இலக்குகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு உலகச் செயற்பாடுகள் ஒழுங்கமைக்கப்படுகின்றன. சர்வதேச அரங்கில் மிகப்பெரியது, சிறந்தது என்னும் கருத்து அழுத்தப்படுகிறது. "வல்லரசு" எனப்படும் சொல்லாடல் தேசிய போட்டியின் விளைவாக பயன்படுத்தப்படுகிறது.

காலனித்துவ கருத்தியலுக்குள் பழங்குடியினரின் கலைகள

காலனித்துவ ஆட்சியில் ஏற்பட்ட பாதிப்புக்களில் அடிப்படையானது பாரம்பரிய மரபுகள் அனைத்தையும் இல்லாமல் செய்து ஐரோப்பிய மரபுகளை அறிமுகப்படுத்தியதாகும். சுதேச மரபுகள் அனைத்தும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இல்லாமல் செய்யப்பட்டன. பண்பாட்டுக்கலப்பு (Hybrid) அணுகுமுறை இதற்குப் பிரயோகிக்கப்பட்ட முதன்மையான அம்சமாகும். காலனித்துவ ஆட்சியில் கலை வரலாறு, மானிடவியல் போன்ற துறைகளில் பண்பாட்டுக் கலப்பாய்வு அணுகுமுறை முக்கியத் துவம் பெறுகின்றது. இவ்வணுகுமுறையில் குறித்த பிரதேசங்களின் கலை வரலாறு பார்க்கப்படுகின்றது. இந்த ஒழுங்குமுறைகள் அவற்றின் தோற்றத்தின் போதே மேற்கத்தியத் தன்மையுடையதாகக் காணப்பட்டதால் கலைப் பகுப்பாய்வின்போது உருவாக்கப்பட்ட கட்டமைப்பானது மேற்கத்திய தன்மையையே பிரதிபலிக்கின்றது. பண்பாட்டுக் கலப்பு முறை மேற்கத்திய மாதிரிகளை பழங்குடியினரின் பூர்வீக கலைச் செயற்பாடுகளுடன் இணைத்து உருவாக்கப்படுவதுடன் தொடர்புடையதாக விளங்குகின்றது. இக்கலப்பாக்கச் செயற்பாடு காலவோட்டத்தில் பூர்வீக முறைமைகளின் இழப்பிற்கும் ஐரோப்பிய மாதிரிகள் பிரதானப்படுத்தப் படுவதற்கும் வழியேற்படுத்தும். இன்னொருநிலையில் பூர்வீக மரபு களுடன் ஐரோப்பிய மாதிரிகள் கலக்கப்படுவதானது பூர்வீக மரபுகளின் அசல் தன்மையை இல்லாமல் செய்துவிடும். தனித்தன்மையென்பது இல்லாமல் போய்விடும். தனித்தன்மையை இழக்கச் செய்து ஐரோப்பிய முறைகளில் தங்கியிருக்கச் செய்வதற்கான ஒரு செயற்றிட்டமாக இது அமையும்.

ஒரு நிலையில் மேற்குறித்த மாற்றம் நிகழ இன்னொருநிலையில் 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட காலனித்துவச் செயற்பாடுகளில் ஒன்றாக பழங்குடியினரின் கலைப ˙பொருட்களின் ஒன்றுதிரட்டலானது விளங்கியது.

பழங்குடியினர் அவர்களுக்கான பண்பாட்டுத் தனித்துவத்துடன் வாழும் ஒரு இனமாவர். இவர்கள் இன்று அருகி வரும் இனங்களாகக்

காணப்படுகின்றனர். இவ்வினங்களின் அழிவில் காலனித்துவத்தின் விளைவான சிந்தனைகளின் ஆக்கிரமிப்பு முக்கிய பங்காற்றியுள்ளது. மதமாற்றம், பண்பாட்டு அழிப்பு, தாய்மொழி புறக்கணிப்பு, பிறமொழிக் கல்வி போன்ற பல காரணங்கள் இதில் தாக்கம் செலுத்துகின்றன. புதிய சூழலில் படைக்கப்படும் கலைகளும் ஐரோப்பிய மாதிரிகளின் தாக்கத்துடன் வெளிவருகின்றன. பழங்குடியினரின் கலைச் செயற்பாடுகள் மருவிச் செல்வதால், இன்று பெரும்பாலான அருங்காட்சியகங்கள் அருகிவரும் பழங்குடியினரின் பண்பாட்டின் ஒரு கூறான கலைப்பொருட் களை பாதுகாப்பதை நோக்காகக் கொண்டு கலைப்பொருட்களைச் சேகரிக்கின்றன. கலைப்பொருட்களின் தொகுப்பானது ஒரு விரிவான சேகரிப்பு செயற்றிட்டமாகக் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. பெரும்பாலானோர் அவர்களுடைய சமூகத்தினால் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட கலைப் பொருட்கள் அவர்களிடம் இருந்து எடுக்கப்படுவதை கவலையான விடயமாகக் கருதுகின்றனர். ஆனால் இதனைச் சேகரிப்பவர்கள் இதனை ஆராய்ந்து பாதுகாப்பதற்கான ஒரு செயல்த்திட்டமாகவே பெரும்பாலும் கருதுகின்றனர். ஆனால் கலைப்பொருட்களை எடுத்துச் செல்வது என்பது எதிர்காலத்தில் இந்த வம்சாவழியினைச் சேர்ந்த மக்களின் பொருட்களை இல்லாமல் போய்விடலாம் என்னும் அச்சத்தையே அவர்களிடம் ஏற்படுத்துகிறது. கலை உற்பத்தியாளர்கள், கலையை உற்பத்தி செய்யும் குறித்த வம்சாவழியினர், எதிர்காலத்தில் ஒன்று சேர்ந்து இக்கலைப்பொருட்கள் பற்றி கவனத்தை சிலவேளை களில் செலுத்தாமல் போகலாம். மானிடவியல் மற்றும் கலை வரலாறானது அறியப்பட்ட (அதாவது சேகரிக்கப்பட்ட) படைப்புக்களிலே தங்கியுள்ளது.

சேகரிப்பின் வரலாறானது மேற்கத்திய கலைச்சுவை, கருத்தியல், ஊக்குவிப்பு என்பவற்றினைப் பிரதிபலித்தே மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. உரிமைத்துவம் மற்றும் காட்சிப்படுத்தல் பற்றிய கேள்வியினை இச் சேகரிப்பானது எழுப்புகின்றது. நேர்மையான முறையில் இப்பொருட்கள் சேகரிக்கப்பட்டதா? அதாவது அப்பொருட்களை வைத்துப் பாதுகாத்த மக்களின் அனுமதியுடன் எடுத்துச் செல்லப்பட்டனவா? சேகரிப்பாளரின் தேவைகள் பூர்த்தியானவுடன் இவை உரிய சமூகத்திற்கு திருப ்பி அனுப்பப்படனவா? இப்பொருட்கள் அச்சமூகத்தின் மரியாதை முக்கியத்து வத்தை பிரதிபலிக்கும் வகையில் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றனவா? காட்சிப்படுத்தப்படும்போது அவர்களின் அடையாளங்கள், நோக்கங்கள் பிரதிபலிக்கப்படுகின்றனவா? என்பன இங்கு எழும் முக்கிய வினாக் களாகும். இவ்வினாக்களுக்கான சாதகமான விடையை இக்கலைப் பொருட் சேகரிப்பும் காட்சிப்படுத்தலும் அளிக்குமானால் அது அர்த்த முடையதாக அமையும். பெரும்பாலான சந்தர்ப்பத்தில் இவை பூர்த்தி செய்யப்படுவதில்லை என்பது

உண்மை. மேற்கத்திய காலனித்துவக் கருத்தியலுக்குள் நின்று இச்செயற்பாடுகளில்

கலைப்பொருட்களின் சேகரிப்பானது பூர்வீக குடிகளின் அடை யாளத்தின் ஒரு வடிவமாக விளங்கும் கலைப்பொருட்களை அவர்களிடம் இருந்து அந்நியப்படுத்தும் செயற்பாடாகவும் கொள்ளப்படத்தக்கது. காலனித்துவம் அறிமுகப்படுத்திய பண்பாட்டுக் கலப்பு போன்ற கருத்தி யல்களுக்குள் நின்று மேற்கத்திய கலையாக்க முறைகளின் பாதிப்புக் களை உள்வாங்கி பழங்குடியினர் கலை படைக்கும் போது புதிதாக உருவாக்கப்படும் கலைகள் அவர்களின் பூர்வீக கலையடையாளங்களைப் பிரதிபலிக்கத் தவறிவிடுகின்றன. இந்நிலையில் இளந்தலைமுறையினர் அவர்களின் கடந்தகால அடயாளங்களாக அவர்களின் மூதாதையர்களினால் உருவாக்கப்பட்ட கலைப்பொருட்களினூடாகவே அறிந்துகொள்ள வேண்டியுள்ளது. இந்நிலையில் இவற்றைச் சேகரித்தல், காட்சிப்படுத்தல் என்னும் நோக்கில் எடுத்துச் செல்லல் அவர்களிடம் இறுதியாக மிஞ்சியுள்ள அடையாளங்களையும் தொலைத்துவிடும்.∴. இல்லாமல் செய்துவிடும் செயற்பாட்டின் ஒரு பகுதியாக அமைந்துவிடுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, தென்கிழக்கு அவுஸ்ரேலியாவைச் சேர்ந்த பழங்குடி களின் கலைப்பொருட்கள் காலனித்துவவாதிகளால் புரிந்துகொள்ளப் பட்டதொரு காலகட்டம் காணப்பட்டது. இக்கலைப்பொருட்களை 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஆர். உறவினர்கள், ஏனைய கலைப்பொருட்கள் சேகரிப்பவர்கள், கலைப் பொருள் விற்பனை நிலையங்கள் என்பவற்றில் இருந்து சேகரித்துக் கொண்டார். இச்செயற்பாடு அவுஸ்ரேலியப் பழங்குடியினரின் பண்பாட்டை அவர்களிடம் இருந்து வேறுபடுத்தும் செயற்பாட்டின் ஒரு பகுதியாக அமைந்திருந்தது

மேற்கத்திய பண்பாட்டில் கலை பற்றிய நோக்கிற்கும் மேற்கத்தியம் அல்லாத பண்பாடுகளில் கலை பற்றிய நோக்கிற்கும் இடையே அடிப்படையான வேறுபாடு உள்ளது. மேற்கத்தியம் அல்லாத பண்பாட்டில் கலைக்குரிய கருத்துநிலையை நோக்கினால், அங்கு "கலை என்பது நாளாந்த வாழ்வியல் பற்றிய நோக்கு, உணவு தயாரித்தல் மற்றும் உபசரிப்புப் பழக்கங்கள், சமுக ஒழுங்கமைப்பு, சமயச் சடங்குகள் என அகன்ற விளக்கத்தைக் கொண்டுள்ளது. இவர்களின் பண்பாடு உள்ளடக்கும் கைப்பணி, சமயச் சடங்கு, பொருட் பண்பாடு, பொழுது போக்கு போன்றவற்றிலிருந்து கலையை வேறுபடுத்த முடியாதவிதத்தில் விளங்குகின்றது". இது மேற்கத்திய பண்பாட்டில் கலை என்னும் பதம் சுட்டும் அர்த்தத்தைவிடவும் அகன்ற தாகக் காணப்படுகின்றது.

புனிதப் பொருட்கள், அலங்காரப் பொருட்கள், பாத்திரம் போன்றன மேற்கத்திய பண்பாடு அல்லாத பண்பாடுகளில் ஆழமான அர்த்தத்தைக்

கொண்டவையாகக் காணப்படுகின்றன. "ஒரு பண்பாடானது இன்னொரு பண்பாட்டின் மீது திணிக்கப்படும்போது ஏற்படும் வேறுபாடு மற்றும் கோட்பாட்டுரீதியான விளக்கம் என்பன அறிவுசார் காலனித்துவம் உருவாவதற்கு வாய்ப்பாக அமைகின்றது" என்பதற்கிணங்க மேற்கு நாட்டவரின் கலை பற்றிய விளக்கமானது கைப்பணி, கலை என்னும் வேறுபாட்டினை கூர்மையாக்கியது. ஏனெனில் பாத்திரமானது கைப்பணியாக அல்லது கைத்தொழில் உற்பத்தியாக வோதான் மேற்கத்திய பண்பாட்டில் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கலையாக வகைப்படுத்தப்படவில்லை. மேற்கத்திய நாடுகளில் கலை மற்றும் கைப்பணிக்கு இடையே படிமுறை ரீதியான தொடர்பு காணப் படுகின்றது. இருப்பினும் மேற்கத்தியம் அல்லாத சூழலில் ஒரு பாத்திர மானது பேணிப்பாதுகாக்கவேண்டிய பொக்கிசமாக அல்லது ஒரு வீட்டுப் பொருளாகவோ காணப்படும். அதன் பயன்பாட்டு தன்மை அதன் கலைத்துவ முக்கியத்துவத்தைக் குறைப்பதில்லை. பழங்குடியினர் அவர்கள் உற்பத்திசெய்யும் பொருட்களுக்கு வழங்கும் மரியாதை முக்கியத்துவம் என்பவற்றைக் குறைப்பதாக ஐரோப்பியரின் இக்கலை பற்றிய கருத்துருவாக்கம் அமைகின்றது.

கலையின் வகிபாகத்தால் தேசிய அடையாளத்தை உருவாக்கு வதற்கான ஒரு தருணம் கருத்தில் கொள்ளப்பட்டது. மக்கள் அவர்களின் பாரம்பரிய மரபுகள், பண்பாடுகளை மீளக்கட்டமைத்தல் என்பது அடிப் படையாக அமைந்திருந்தது. இவ்வடிப்படையில் 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஓவியர்கள் பழங்குடியினரின் கருத்தியலுடன் தொடர்புடையதாக உலகைப் புரிந்துகொள்ளும் இயல்புடைய அப்பாவிகள், வீணாக்கப்படாத இயற்கையின் தருணம் என்பவற்றில் கவனம் செலுத்தினர். குறியீட்டி யலின் இணைவுடன் இயற்கை சார்ந்த விபரங்களில் கவனம் செலுத்தி உருவ ஓவியங்களை புதிதளிப்புச் செய்தனர். கட்டற்ற புனைவுத் தன்மை வாய்ந்த தரைத்தோற்ற ஓவியங்களின் ஒளிக் கையாள்கை வனாந்தரப்பகுதிக்கு அல்லது காடுகளுக்கு தார்மீகத் தன்மையுடையதொரு பரிமாணத்தை வழங்கியதை அவர்கள் ஓவியங்களின் ஊடாகக் கண்டு பிடித்தனர். இதற்கு மேலதிகமாக மிகைப்படுத்தப்பட்ட பெரியளவிலான பரப்பினைக் கொண்ட இயற்கைக் காட்சிகள் பெரியளவான வரைதளங் களில் ஓவியமாக வரையப்பட்டன. இவை வெளிப்பாட்டுத் தன்மையை நாலாபக்கமும் பரந்து விரிந்த புதிய நிலத்தோற்றத்தின் விரிவாக்கத்தை கொண்டுவந்தது. பியர்ஸ்ட்டட் (Bierstadt) அவர்களின் ஓவியமான ரொக்கீஸ் என்பதில் பரந்து விரிந்த பரப்பு, துய்மையான, வெளிப்படையான குளிர்மையான, பொன்மயமான ஆன்மீக ஒளி என்பவற்றை வெளிப்படுத்தியது. இந்த வெளிப் படையான தன்மை சுதந்திரமானதொரு உருவாக்கமாக விளங்கியது. இயல்திறன் வாய்ந்த

சுதந்திரமான இயக்கத்தை தங்குதடையற்ற இயல்பார்ந்த நிலப்பரப்பு வழங்கியது.

சுதந்திரம் மற்றும் தடங்கலற்ற செயற்பாடு என்பது தேசியம் பற்றிய கருத்தியலில் ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பிடித்தது. மேற்குலகில் காலனிய ஆதிக்கத்தின் கருப்பைக்குட்தான் தேசியம் தோன்றியது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது (திருநாவுக்கரசு, மு., 2018:61). இருப்பினும் மனிதர்கள் நிலப்பரப்பில் கொண்டுள்ள தாக்கத்தை ஒத்ததாகவே இந்த ஓவியர்களின் அனுமானமும் காணப்பட்டது. காடுகளுடன் சிறிய பண்ணைகளை ஓவியங்களில் கொண்டுவருவதன் ஊடாக மக்களின் நிலங்களில் இருந்து அந்நியப்படுத்தப்படுவதை ஓவியங்களின் ஊடாக வெளிப் படுத்தினர். காலனித்துவத்தின் வெளிப்பாடுகளான வனாந்தரக் காடுகள் அங்கு குடியமர்த்தப்பட்ட மக்கள் போன்றோர் ஓவியச் செயற்பாடுகளின் மூலங்களாக வெளிப்படுத்தப்பட்டனர். பல்வேறு வகையில் பழங்குடியினர் இயற்கைச் சூழலின் ஒரு அங்கமாகப் பார்க்கப்பட்டனர். அப்பிரதேசத்தின் புதிய குடியமர்வாளர்கள் (Settlers) இயற்கைச் சூழல், சூழல் தொடர்பான புரிந்துணர்வு போன்றவற்றின் அடிப்படையில் பழங்குடியினரை குறித்த நிலத்தின் நீட்சியாக அல்லது அந்நிலத்துடன் இணைந்தவர்களாக நோக்கினர். இந்த நிலமானது கைப்பற்றப்பட்டு விவசாய நிலமாக மற்றும் வேறு தேவைக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டதால் பழங்குடி மக்களின் வாழ்க்கை முறையானது படிப்படியாக மறைந்துபோனது. இக்கருப்பொருள் அவ்வோவியங்களில் பிரதிபலித்தது.

பழங்குடியினரால் உருவாக்கப்பட்ட கலையிலிருந்து நிலத்தோற்றத்தின் இயற்கைத் தன்மையை ஒரு குறிப்பிட்ட கருத்தியலின் மூலம் எம்மால் வேறுபடுத்திப் பார்க்க முடியும். அவர்களின் இயற்கையுடன் இணைந்த வாழ்வியல் சூறையாடப்பட்டதை வெளிப்படுத்தினர். பழங்குடியினரின் கட்புலக் கலையானது இயற்கையுடன் மிகவும் நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டுள்ளது. இயற்கையையும் பழங்குடியினரையும் ஒன்றிலிருந் தொன்று வேறுபடுத்திப் பார்க்கமுடியாது. இயற்கையுடன் ஒன்றிணைந்த தாகக் காணப்பட்ட அவர்களின் வாழ்வியல் அணுகுமுறையின் ஒன்றாகவே கலை அமைகின்றது. இதற்கு அப்பால் அவர்கள் கலையை வேறு எந்தவிதமான வரையறைக்குள்ளும் வைத்துப் பார்க்கவில்லை. எம்மிடம் இருந்து வேறுபட்ட அழகான மற்றும் விரிவான ஒன்றாக அவர்களின் கலை கருதப்படவேண்டும். அவர்கள் உருவாக்கிய ஒவ்வொரு பொருட்களிலும் இயற்கை, இயற்கையுடன் தொடர்டைய பெறுமானம் என்பன உட்பொதிந்து காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக புனித குழாய் விழாவில் (Calumet ceremany) காணப்படுகின்ற பிரதான மூலங்களான தண்டு, குழாயின் கிண்ணம் என்பன ஆண், பெண், வானம், உலகம் என்பவற்றைப் பிரதிபலிக்கின்றன. இவை அனைத்தும்

ஒன்றிணைந்து உலகியல் சார்ந்த பகுதிகளின் குறியீட்டுரீதியான ஒன்றிணைப்பினைப் பிரதிபலிக்கின்றன. இயற்கை தொடர்பான ஒரு வாழ்வியல் தத்துவம் அக்கலைப்பொருளில் தாங்கியிருந்தது. கட்லினாயிட் (Catlinite) எனப்படும் பாறைத் துண்டைப் பிரயோகித்து ஓவியக்குழாய் கிண்ணத்தைச் செதுக்குவதற்கு பயன்படுத்தினர். இதனை அவர்களின் முன்னோர்கள் மற்றும் எருமைகளின் உறைய வைக்கப்பட்ட இரத்தத் திலிருந்து பிறப்பாக்கம் செய்யப்பட்டதாக கருதினர். பழங்குடி மக்களின் கலையில் இயற்கையின் ஆத்மீக சக்தியினை வெளிப்படுத்துகின்ற குறியீட்டுரீதியான பெறுமானத்தினைக் காணமுடிகின்றது. இது கலைத்துவ மூலங்களுடன் உட்பொதிந்து காணப்படுகின்றது. ஐரோப்பியர் கலைக்கென வகுத்துள்ள நியமங்களுக்குள் நின்று படைக்கப்படாத இவர்களின் கலைப்பொருட்கள் அம்மக்களின் வாழ்வியல் ஒழுங்கமைப்பில் உட்பொதிந்து காணப்படும் சமயம், அறிவியல், பண்பாடு, மருத்துவம் என்னும் அம்சங்களின் இணைவாகவே வெளிப்படும். பழங்குடியினரால் உருவாக்கப்படும் கலைகளின் அர்த்தத்தை அம்மக்களின் சமூக, அழகியல், தத்துவார்த்தப் பின்புலத்தில் வைத்தே நோக கவேண்டும்.

நவீன கைத்தொழில் பேட்டைகள், பல்தேசியக் கம்பனிகளின் உருவாக்கம் என்பன பழங்குடியினரின் இயற்கையுடன் ஒன்றிய வாழ்வியலையும் அவர்களின் வாழ்வியலுடன் இணைந்த கலைச் செயற்பாட்டையும் சிதைத்த காரணிகளில் ஒன்றாக விளங்குகின்றது. பழங்குடியினர் இயற்கைச் சூழலில் இருந்து எவ்வாறு தனிமைப்படுத்தப் படுகின்றனர் என்பதையும் அத்தனிமைப்படுத்தலானது அவர்களின் இயற்கையுடன் ஒன்றிய வாழ்வையும் அவ்வாழ்வியலின் வெளிப்பாடான கலைச் செயற்பாட்டையும் எவ்வாறு பாதித்துள்ளது என்பதையும் புரிந்து கொள்ளப் போதுமான உதாரணமாகும். இவ்வாறு உலகெங்கிலும் வாழும் பழங்குடியினர் ஏதே ஒரு விதத்தில் காலனித்துவத்தின் நெருக்கடி நிலைமைகளால் பாதிக்கப்படுகின்றனர். இயல்பு வாழ்க்கையின் சிதைவு அவர்களின் கலைச் செயற்பாடுகளையும் அவர்களில் இருந்து அந்நியப்படுத்தி விடுகின்றது. காட்டுமிராண்டிகள் என பழங்குடியினரைச் சுட்டும் காலனித்துவ கருத்தியல், காட்டுமிராண்டிகளை நாகரிகம் அடைந்தவர்களாக மாற்றவேண்டும் எனக்கூறி அவர்கள் மீது திணித்த அழுத்தங்கள் அவர்களின் வாழ்க்கை முறையைப் பாதித்தது. இந்நாகரிகப்படுத்தலானது அவர்களின் கலைகளை அவர்களிடம் இருந்து அந்நியப்படுத்தியது.

பின்காலனித்துவமும் கலையும

இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் காலனித்துவ ஆட்சியாளர்கள் அதிகாரங்களை விட்டு வெளியேறிய பிறகும் காலனித்துவ நாடுகளின் மீதான அரசியல் கட்டுப்பாடு பிரித்தானியா, பிரான்ஸ் ஆகியவற்றிடம் இருந்தது.

அவர்கள் ஸ்தாபித்த பொருளாதார உறவுமுறையாலேயே அவர்களின் செல்வாக்கு இன்றுவரையும் காணப்படுகின்றது. காலனித்துவ வாதிகளின் தேசிய செல்வாக்கு இல்லாமல் போனதால் இந்நாடுகளில் பலத்துடன் இருந்த பழங்குடிகள் மற்றும் பூர்வீகமாக நிலைகொண்டுள்ள மக்கள் குழுவினர் அவர்களின் பாதுகாப்பிற்காக ஒன்றிணையவேண்டிய தேவையிருந்தது.

பல்வேறு விதமான நிகழ்வுகளின் ஊடாக தேசியவாதம் பற்றிய கருத்துருவாக்கமானது உறுதிவாய்ந்ததொரு மரபுரிமைச் செல்வமாகவே காலனித்துவ காலப்பகுதியில் கருத்திற்கொள்ளப்பட்டது. பல புதிய அரசுகள் அவர்களின் நாட்டை கட்டியெழுப்ப முயலும்போது அவர்களின் பாரம்பரிய கலை மரபுகளை மீட்டெடுத்து தனித்துவத்தை உறுதிப்படுத்தினர். இது எதிர்மறையான விளைவுகளை அவர்களுக்கு வழங்கியது. காலனித்துவத்தை இல்லாமல் செய்த அதே அமைப்பான தேசியவாதம் இப்போது பழய காலனித்துவ முறைமைகளை அவர்களுக்குள்ளேயே மேலும் ஆழமாக்குவதற்கு காரணமானது. காலனித்துவத்திற்கு எதிரான செயற்பாடுகளில் ஒன்றாக அமைந்திருந்த காலனித்துவத்திற்கு முந்திய சமூக நிலவரங்களுக்கு திரும்பிச் செல்லும் ஆசையானது ஐரோப்பிய தேசிய மாதிரிகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட பின்காலனித்துவ தேசிய அரசுகளை கட்டமைப்பதாக அமைந்திருந்தது. அத்துடன் தேசியம் பற்றிய கருத்தியலின் விளைவாக சக்திவாய்ந்த குழுக்கள் சிறிய குழுக்களை அடக்கியதுடன் அவைகளுக்கிடையே பாரபட்சத்தையும் காட்டியது. இவ்வாறான செயற்பாடுகள் காலனித்துவத்தில் இருந்து விடுதலைபெற்ற நாடுகளில் முனைப்புப் பெற்றன.

எடுத்துக்காட்டாக இலங்கை காலனித்துவத்தில் இருந்து விடுதலை பெற்ற பின்னர் நாட்டைக் கட்டியெழுப்பும் முயற்சியில் தேசிய அரசு பண்பாட்டு, சமூக அம்சங்களை மீள்கட்டமைத்தல் என்னும் நோக்கு பிரதானம் பெற்றிருந்தது. இப்பின்புலத்திலேயே பேராசிரியர் எதிரிவீர சரச்சந்திரா அவர்கள் தேசிய நாடகம் பற்றிய கருத்தாக்கத்தின் விளைவாக மனமே, சிங்கபாகு என்னும் நாடகங்களை 1960களில் தயாரித்திருந்தார். தேசிய நாடகம் பற்றிய அவரின் கருத்துரு வாக்கம் ஐரோப்பிய நாடக மரபு, கீழைத்தேச நாடகமரபு, உள்ளூர் மரபு என்பவற்றின் இணைவில் வெளிவந்ததால் இலங்கைக்கே உரித்தான தேசியத் தனித்துவத்தைக் கட்டமைக்க முடியாமல் போகின்றது. இதனை ரொகானா ஆர்.வசலா (சுழாயயெ சு. றுயளயடய) அவர்களின் பின்வரும் கூற்று உறுதிப்படுத்தும் “அவர் பழங்குடியின் அரங்க மூலத்துடன் நாடக வடிவத்தை விருத்தி செய்ய விரும்பினார். ஐரோப்பிய இயல்புவாத வடிவம் இலங்கை பார்வையாளர்களுக்கு பொருத்தமற்றது எனக் கருதினார். மனமே, சிங்கபாகு என்னும் இரண்டு நாடகங்களும் அவரின் நீண்டநாள் தேசிய நாடக வடிவத் தேடலின் விளைவாக உருப்பெற்றவை. இதன் உண்மையான வடிவத்தை பன்முகத்

தன்மைகொண்ட சுதேச மரபு அது போன்ற கீழைத்தேச, மேலைத்தேச அரங்க கலை பாணிகள் என்பவற்றின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டு பொருத்தமான மூலங்களை இணைத்து பெற்றுக்கொண்டு வளப்படுத்தினார்"

இதே தவறு பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் அவர்களினாலும் விடப்படுகின்றது. நவீன சமூக வாழ்வியல் சூழலுக்கேற்ப சிங்கள மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தக்கூடிய கலை வடிவம் பற்றிச் சிந்தித்த சரச்சந்திராவால் சுதேசிய அடயாளங்களை பாதுகாக்க முடியாமல் போனது கவலைக்குரிய விடயமே. தேசிய நாடகம் பற்றிய கருத்தியலுக்குள் தேசியத் தனித்துவம் தவறவிடப்படுகின்றது. அடுத்து சரச்சந்திரா அவர்கள் தேசிய நாடகத்தைக் கட்டமைக்கும்போது சிங்கள சமூகத்தினரை மாத்திரம் கருத்தில் கொண்டாரேயன்றி இலங்கையில் வாழும் ஏனைய தேசிய இனங்களை அவரால் கருத்திற்கொள்ள முடியாமல் போனது. இதன் நீட்சியாகசு. வித்தியானந்தன் தமிழ் மக்களுக்கான தேசிய அரங்கை பிற்காலத்தில் கட்டமைக்க முயன்றார். இச்செயற்பாடுகள் எல்லாம் நாட்டில் உள்ள பழங்குடியினர், விளிம்புநிலை மக்கள் ஆகியோரை தேசிய அரங்கு பற்றிய கருத்தியலுக்குள் உள்வாங் காமலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இப்பின்புலத்தில் 'உள்ளார்ந்த காலனித்துவம்' 4 என்னும் கருத்துரு வாக்கம் செயல் வடிவம் பெறுகின்றது. உள்ளார்ந்த காலனித்துவம் என்னும் பதம் பழங்குடி மக்களின் வாழ்வியலை எவ்வாறு பாதிக்கின்றது என்பது இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. இவ்விடத்தில் நான்காம் உலக நாடுகள் என்னும் சொல்லாடல் அவசியமானதொன்றாக விளங்குகின்றது. தேசியவாதம் என்னும் கருத்துருவாக்கம் மூன்றாம் உலக நாடுகளுக்கு வற்புறுத்தப்படும் விடயமாகவே அமைந்திருந்தது. முதலாம் உலக நாடுகளான மேற்கு நாடுகள் "மூன்றாம் உலக நாடுகள்" என்னும் பதத்தை வறிய நாடுகள் என்றே அர்த்தப்படுத்துகின்றன. இந்நாடுகளில் தேவையிலும் குறைவான சமூக நிலவரங்களும் வசதிகளும் இருக்கும் என நம்பப்படுகிறது. இது அரசியல் ரீதியாக இந்நாடுகளைக் குறிக்கும் அந்தஸ்தாகவே அமைந்திருந்ததுடன் இவை முன்னர் காலனித்துவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தவை என்பது சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

காலனித்துவத்திற்கு எதிரான உந்தல் சுதந்திரத்தை அவற்றுக்கு உறுதிப்படுத்துவதாக அமைந்திருந்தது. "நான்காம் உலக நாடுகள்" என்னும் பிரயோகம் காலனித்துவத்தில் இருந்து விடுதலைபெற ்ற தேசிய அரசுகளால் பலமற்றதாக விளங்கிய விளிம்புநிலை மக்கள், பழங்குடியினரைச் சுட்டுவதற்குப் பிரயோகிக்கப்பட்டது. கறுப்பர்கள், நாட்டின் பிரதிநிதிகளாகத் தங்களை இணைத்துக்கொள்ள முயற்சிக்கும் ஏனைய இனத்தினர், மற்றும் சுதேச குடிகள், பழங்குடிகள், அதற்குச் சமமான ஏனைய மக்கள்

குழுவினருக்கு இப்பதம் கையாளப்படுகிறது. இவர்களிடமுள்ள உள்;ர் அறிவு, மொழி, பண்பாடு, மற்றும் பெறுமான முறைகள் என்பவை சர்வதேச சந்தையின் பிரதான பெறுமானமாக மாற்றியமைக்கப ்பட முடியாதவையாக விளங்குவதால் இவர்கள் நான்காம் உலகமாக பாகுபடுத்தப்படுகின்றனர். இதனால் அதிகாரம், சுய உறுதிப்பாடு என்பவற்றில் மிகவும் கூடுதலான பாரபட்சமான நிலையினை பழங்குடி மக்களுக்கு புதிதாக உருவாகிய தேசிய அரசுகள் வழங்கின. தேசிய அரசு உருவாக்கத்தில் மூன்றாம் உலகம் என்னும் வகைப்பாட்டிற்குட்பட்ட மக்கள் பங்குவகிப்பர். “நான்காம் உலக நாடுகள்” என்னும் பிரிப்பு இச்சமூகத்தினரை மூன்றாம் உலகத்தினர் வேறுபடுத்தி பார்த்த நிலையிலிருந்தே உயிர்ப்புப் பெறுகின்றது. இதனால் அதிகளவான பழங்குடி சமூகத்தினருக்கு இறைமை என்பது தெளிவற்றதொரு நோக்க மாக அமைந்திருந்தது.

தேசிய அரசியல் செயற்பாட்டில் நான்காம் உலகத்தினரின் மொழி, சமயம், அறிவு, மருத்துவம், கலை, பண்பாட்டு மரபுகள் எவையும் இணைத்துக்கொள்ளப்படாதவையாக விளங்குகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக இலஙகையில் தங்களை பழங்குடியினராக அடையாளப்படுத்தும் வேடர்கள் இலங்கையின் தேசிய செயற்பாட்டில் இணைந்துள்ள ஏதாவதொரு தேசிய இனத்துடன் அவர்களை இணைத்தே தம் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தை தக்கவைத்துக்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குத் தள்ளப்படுகின்றனர்.

பழங்குடியினரின் கலைச் செயற்பாடு பற்றி நெல்சன் கிறபன் (Nelson Graburn) அவர்கள் சுட்டிக்காட்டும்போது பாரம்பரியக் கலைஞர் கள் கலை படைக்கும்போது படிப்படியாக அதன் மூலச் செயற்பாட்டில் இருந்து வேறுபட்டுச் செல்கின்றனர் என்கின்றார். அவ்வாறு உருவாக்கப்படும் கலைப்பொருட்கள் பழைய மூலவடிவங்கள் போன்று பலமானதாகவோ அளவில் பெரியதாகவோ அல்லாது அவை வியாபார நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்படுகின்றன என்றார். சடங்குசார்ந்த நோக்கத்தை பிரதானப் படுத்தியதாகவோ, பழைய விடயங்களைக் காட்டவேண்டும் என்னும் நோக்கமோ இங்கு பிரதானம் பெறுவதில்லை. இப்பொருட்களின் கவர்ச்சிகரமான தோற்றம் வியாபாரரீதியான பெறுமானத்தைக் கொண்டுள்ளதே இவை உருவாக்கப்படுவதற்கான காரணமாக அமைகின்றது. ஒரு எடுத்துக்காட்டைக் குறிப்பிடுவதாயின் களிமண் பாறையில் உருவாக்கப்பட்ட மிகச் சிறியதான குலமரபுச் சின்னமாகக் கருதப்படும் பேழையொன்றினைக் குறிப்பிடலாம். இதை உருவாக்கு வதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் களிமண் பாறை விலையுயர்ந்ததாகவும் கறுப்பு வண்ணத்திலானதாகவும் விளங்குகின்றது. இது 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வியாபாரிகள், சுரங்கத் தொழிலாளர், உல்லாசப் பயணிகள்

போன்றோருக்காக உருவாக்கப்பட்டது. இப்போது உருவாக்கப்படுபவை ஆரம்பகாலத்தில் உருவாக்கப்பட்டதன் சிறிய மாதிரிகளாகவே விளங்குகின்றன. மூலவடிவத்தில் இவை ஒரு கலை எனச் சுட்டிக்காட்டப்படவில்லை. புதுமையானதாகவும் புதிதுபுனைவாகவும் விளங்கும் இவை வியாபார நோக்கை மாத்திரம் அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்படுகின்றன. இப்போது இவை கலைத்துவ அந்தஸ்தைப் பெறுகின்றன.

அவுஸ்ரேலிய மோர்னின்க்டன் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த நன்கு அறியப்பட்ட பழங்குடி சமூகத்தைச் சேர்ந்த கலைஞரான டிக் ரௌசி (Dic Roughsey) அவர்கள் இருவிதமான ஓவியப் பாணிகளை வேறுபட்ட மூலங்களைக் கொண்டு படைக்கும் திறனுடையவராகக் காணப்பட்டார். அவற்றில் ஒன்றாக மரப்பட்டை ஓவியம் (Bark Painting) விளங்குகின்றது. இவரின் மரப்பட்டை ஓவியங்கள் உல்லாசப் பயணிகளுக்கு விற்பனை செய்வதனை கருத்தில் கொண்டே உருவாக்கப்படுகின்றன. பாரம்பரிய மரப்பட்டை ஓவியங்கள் அறிவூட்டல், சடங்கு நோக்கங்களுக்காகவே உருவாக்கப்பட்டதுடன் நீண்டகால பயன்பாடு அற்றதாகவும் விளங்கியது. இது பழங்குடியினரின் கலைக்குரிய அடிப்படையான பண்பாக அமைந்திருந்தது. இந்த நியமங்களை உல்லாசப் பயணிகளுக்காக உருவாக்கப்படும் வார்க் ஓவியம் இழந்துவிடுகின்றது. சடங்குகளின் போது சடங்குத் தேவைக்காக மரப்பட்டையில் ஓவியம் படைக்கும் பழக்கம் இலங்கையில் குறிப்பாக மட்டக்களப்பில் அமைந்துள்ள முறுத்தானையில் வாழும் வேடக்குடிகளிடமும் உள்ளது. அவர்களால் படைக்கப்படும் ‘கடுவ’ எனப்படும் பொருளைக் குறிப்பிடலாம். இது இன்றுவரை சடங்குத் தேவையை மாத்திரம் கருத்திற்கொண்டே படைக்கப்படுகின்றது. இவர் களின் பாரம்பரிய வாழ்வியல் கட்டமைப்புக்கள் மாறாமல் இருப்பது அப்பொருளின் தனித்துவத்தைப் பாதுகாக்கும் காரணியாகின்றது.

அடுத்து மாற்றமடைந்துகொண்டிருக்கும் இடைக்காலத்திற்கு உரியதொன்றை உதாரணமாகச் சுட்டிக்காட்டலாம். திமிங்கிலத்தின் எலும்பில் இருந்து செதுக்கி உருவாக்கப்பட்ட விற்பனைப் பொருட்களை உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். வூட்லன்ட் இந்தியர்களின் குயில்ஸ் பெட்டி என்னும் ஒன்றை புதுமையாகப் படைக்கின்றனர். இவை பழங் குடியினர் அல்லாதவர்களின் சேகரித்துப் பாதுகாக்கும் பொருட்களாக விற்பனை செய்யப்படுகின்றன. உண்மையில் சொல்லப்போனால் அக்காலத்தில் பாவனையில் இருந்த பொருட்கள் 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிகளிலேயே இல்லாமல் போய்விட்டன. 20ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் மீண்டும் பாரம்பரிய கலைகள் உயிர்ப்பிக்கப்படுகின்றன அல்லது மீள் உருவாக்கம்

செய்யப்படுகின்றன. இதற்கு வடமேற்கு பிரதேசங்களில் உருவாக்கப்படும் முகமூடிகள் போன்றவற்றை உதாரண மாகக் குறிப்பிடலாம். இவை இடைப்பட்ட காலத்திற்குரிய நினைவுப் பொருட்களாகவும் புதுமையான படைப்புக்களாகவுமே விளங்குகின்றன. இவ்வாறு பாரம்பரிய கலையின் எழுச்சியின் நவீன மறுமலர்ச்சிக் காலப்பகுதியில் ஏற்கனவே உள்ள விளிப்புணர்வை வைத்துக்கொண்டு வியாபார நோக்கத்தைப் பிரதானப்படுத்தி கலைப்பொருட்கள் என்னும் நிலையிலிருந்து விடுபட்டு வியாபார உற்பத்திகளாக உருவாக்கப் படுகின்றன. இந்தப் பொருட்கள் தொடர்பான பயபக்தியுடன் கூடிய விழிப்புணர்வு, அறிவு என்பவை இப்பொருட்களை உருவாக்கிய பிற் காலச் சந்ததியினரிடமும் காணப்படுகின்றது. இந்நிலைமை இவற்றைச் சேகரிப்பவர்களிடமும் உள்ளது. ஏனெனில் பின்காலனித்துவ சூழலில் பாரம்பரிய நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி இவற்றைச் சேகரிப்பவர்களைக் கவர்வதற்கான ஒரு விற்பனைத் தந்திரோபாயமாக இதனைக் குறிப் பிடலாம்.

பழங்குடி மக்களின் இவ்வாறான செயற்பாடுகளுக்கு அவர்களின் இயல்பு வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள முடியாமல் போனதே அடிப்படைக் காரணமாகும். காலனித்துவ ஆட்சியாளர் பழங்குடியினரின் ஆளுகைக் குட்பட்ட பரந்து விரிந்த காடுகள், மற்றும் அதனுடன் இணைந்த இயற்கை அமைவிடங்கள் என்பவற்றில் மக்களைக் குடியமரச் செய்தும் ஏனைய தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தியும் இயற்கையின் அழிவிற்குக் காரணமாகின்றனர். காலனித்துவ ஆட்சியின் போதே அவர்களின் வாழ்விடங்கள் வரையறை செய்யப்பட்டு குறிப்பிட்ட நிலத்திற்குள் அவர்களின் வாழ்வு வரையறுக்கப்படுகின ்றது. இந்நிலை புதிதாக உருவாக்கப்படும் தேசிய அரசாங்கங்களினாலும் தொடரப்படுகின்றது. அத்துடன் பின்காலனித்துவச் சூழலில் காடுகள், இயற்கை அமைவிடங்கள் மருவிப்போகும் நிலையுருவாக அவற்றைப் பாதுகாப்பது தொடர்பான அக்கறை ஏற்படுகின்றது. இது இயற்கையின் அங்கமான பழங்குடியினரை இயற்கையில் இருந்து பலமாக வேறுபடுத்துகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக இலங்கையில் நடைமுறையில் உள்ள இயற்கையைப் பாதுகாப்பது தொடர்பான சட்டம் வனாந்தரக் காடுகளில் நுழைவது, மிருகங்களை வேட்டையாடுவது, இயற்கைப் பொருட்களைப் பெறுவது தண்டனைக்குரிய குற்றமாகக் குறிப்பிடுகின்றது. “எந்த ஒரு நபரும் எந்தவொரு காட்டுப் பகுதியிலும் காட்டு மிருகங்களை வேட்டையாடவோ, துப்பாக்கியால் சுடவோ, கொல்லவோ அல்லது எடுத்துச்செல்லவோ அல்லது எந்தவொரு பறவை அல்லது ஊர்வனவற்றின் முட்டையை எடுத்துக் கொல்லலோ அல்லது அழிக்கவோ அல்லது எந்தவொரு பறவையினதும் கூட்டை அழிக்கவோ எடுத்துச் செல்லவோ முடியாது” என இது விபரிக்கப்படுகின்றது.

பின்காலனித்துவச் செயற்றொடரில் கலை, அழகியல் வெளிப்பாடானது ஒரு பிரதான பகுதியாக நோக்கப்பட்டது. புதிய அரசுகள் தங்களின் நாட்டைக் கட்டியெழுப்ப முனையும்போது கலை, அழகியல் அம்சங்களையும் இணைத்துக்கொண்டு வளர்த்தெடுக்க முனைந்தன. அவர்களின் பாரம்பரிய கலைகளை மீட்டெடுத்து தனித்துவத்தையும் சுதந்திரத்தையும் உறுதிப்படுத்த முயன்றன. இருந்தும் இது எதிர்மறையானதொரு செயற்பாடாவே பின்காலனித்துவச் சூழலில் அமைந்திருந்தது.

முடிவுரை

காலனித்துவம் ஐரோப்பியர்களின் ஆக்கிரமிப்பு மனோபாவத்துடன் தொடர்புடைய பொருளாதார நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளும் செயற் பாடாக அமைந்திருந்தது. நாடுகளைக் கட்டுப்படுத்தி காலனித்துவவாதி களின் பொருளாதார, அரசியல், சமூக, பண்பாட்டு மரபுகளை திணிக்கும் செயற்பாடாக அமைந்திருந்தது. இச்செயற்பாடுகளால் காலனித்துவத்திற் குட்பட்ட நாடுகள் காலனித்துவத்துக்குட்படுத்திய நாடுகளில் தங்கியிருப்பதற்கான நிலைமையை ஏற்படுத்தியது. காலனித்துவத்திற்கு எதிரான காலனித்துவ நாடுகளின் உந்தல் தேசியவாதமாக வெளிப்பட்ட துடன் அது காலனித்துவத்தில் இருந்து விடுபடவும் காரணமாக அமைந்தது. காலனித்துவத்தில் இருந்து விடுதலை பெற்ற பின்னர் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய மூன்றாம் உலக நாடுகள் விளிம்புநிலையில் இருந்த பழங்குடி மக்கள், ஏனைய சமூகத்தினரிடையே இன்னொருவிதமான ஒடுக்குமுறையைப் பிரயோகித்தன. இது நான்காம் உலக நாடுகள் என்னும் ஒரு பாகுபாட்டை ஏற்பத்தியது. இந்நிலையில் காலனித்துவ ஆட்சியிலும் காலனித்துவத்தில் இருந்து விடுதலை பெற்ற பின்னரும் பழங்குடியினரின் வாழ்வு ஒரு கேள்விக்குறியாகவே அமைந்திருந்தது. அவர்களின் வாழ்வியல் அடையாளங்களின் இழப்பு அவர்களின் கலைச் செயற்பாடுகளிலும் தொடர முடியாத விதத்தில் அவர்களின் வாழ்க்கை பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு நிலையில் அவர்களின் கலையடையாளங்களே அவர்களின் வாழ்வாதாரத் தேவையைப் பூர்த்திசெய்யும் விற்பனைப் பண்டங்களாக உருமாற்றம் பெறுகின்றன.

இந்தியாவில் ஐரோப்பிய குடியேற்றங்கள்

இடைக்காலத்தின் கடைசிப் பகுதியில் இந்தியாவுக்கு புதியபாதை காண வேண்டும் என்ற ஆர்வம் ஐரோப்பியர்களுக்கு ஏற்பட்டது கி.பி 1453- ல் துருக்கியர்கள் கான்ஸ்டாண்டி நோபிளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள்.

இதனால் மத்தியதரைக் கடல் வழியாகக் கீழ்த்திசை நோக்கி செல்லும் பழைய பாதை அடைபட்டது. எனவே, ஐரோப்பியர் வேறு வழிகளைத் தேட வேண்டியது இன்றியமையாததாயிற்று. ஐரோப்பியர்களில் முதன்முதலில் போர்ச்சுகீசியர் இந்தியாவிற்கு வரும் கடல் வழியை கண்டறிந்தனர். இவர்களைத் தொடர்ந்து டச்சுக்காரர்கள் ஆங்கிலேயர், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் மற்றும் டேனியர்கள் என ஐரோப்பியர்களின் வருகை பெருகியது. ஆரம்பகால நோக்கம் வணிகம் செய்யவும், தங்கள் சமயத்தைப் பரப்பும் நோக்கத்தோடு வந்தனர். ஆனால் அவர்களுக்குள் நல்லதொரு வாய்ப்பு அளித்தது இங்குள்ள நிலைமை. நம்மிடையே காணப்பட்ட ஒற்றுமையின்மை, கருத்து மாறுபட்ட அரசுகள், கல்வியறிவற்ற பாமரர்கள் ஆகிய இந்நிலை அவர்களுக்கு இந்தியர்களை அடக்கி ஆளும் எண்ணத்தை வளர்த்தது.

போர்ச்சுக்கீசியர்

வாஸ்கோடகாமா

நவீன காலத்தில் முதன் முதலில் கடல் வழியாக இந்தியாவுடன் வர்த்தகத் தொடர்பு கொண்டவர்கள் போர்ச்சுக்கீசியர்கள். 1487 ஆம் ஆண்டில் பார்த்தலோமியோ டயஸ் (Bartholomew Diaz) என்ற போர்ச்சுக்கீசிய மாலுமி நன்னம்பிக்கை முனையைக் கடந்து உலக சாதனை படைத்தார். அதன்பின் வாஸ்கோடகாமா (Vasco da Gama) 1498 மே 27 ஆம் தேதி கள்ளிக்கோட்டைத் துறைமுகத்தை அடைந்தார். அவரைக் கள்ளிக்கோட்டை சாமரின் (Zamarin) இருகரம் நீட்டி வரவேற்றார், உபசரித்தார். வந்த வர்த்தக விருந்தினருக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தார். அதுமட்டுமல்ல. சாமரினுக்குச் சொந்தமான மேற்குக் கடற்கரைப் பகுதியில் போர்ச்சுக்கீசியர் குடியேறிப் பண்டகசாலையைக் கட்டிக் கொள்ளவும் அனுமதி அளித்தார்! வாஸ்கோடகாமா கப்பல்கள் நிறைய வாசனைத் திரவியங்களை நிரப்பிக் கொண்டு தாய்நாடு திரும்பினார். அதன்பின் அவர் இருமுறை (1502, 1524) கள்ளிக்கோட்டைக்கு வந்து வர்த்தகத் தொடர்பு கொண்டார

அல்மேடா

1505 ஆம் ஆண்டு அல்மேடா (Almeida) கிழக்காசியாவின் முதல் போர்ச்சுக்கீசிய வைசிராயாக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் போர்ச்சுக்கீசியர் வாணிபம் செய்து வந்த கடல்வழியை அரேபியர், எகிப்தியர், துருக்கியர் ஆகியோரது தாக்குதல்களிலிருந்து பாதுகாத்தார். அவருக்குப்பின் வந்த அல்புகர்க் (Albuquerque) (1509 - 1515) இந்தியாவில் போர்ச்சுக்கீசியரது ஆட்சி அமைவதற்கான அடிப்படையை அமைத்துக் கொடுத்தார். 1510 நவம்பர் மாதம் அவர் பீஜப்பூர் சுல்தானுக்குச் சொந்தமான வளமும் வனப்புமிக்க கோவா துறைமுகத்தைக் கைப்பற்றிக் கோட்டைகளைக் கட்டினார். கோவா போர்ச்சுக்கீசியரின் குடியிருப்புக் கோட்டையாயிற்று.

குடியிருப்புகள்

அல்புகர்க்குப் பின் வந்த போர்ச்சுக்கீசியர் இந்தியாவில் கடலுக்கருகாமையில் பல முக்கிய குடியிருப்புகளைப் படிப்படியாக ஏற்படுத்தினர். இதன் விளைவாக 16 ஆம் நூற்றாண்டில் மேற்குக் கடற்கரைப் பகுதியில் கோவா, டையூ, டாமன், சால்செட், பஸ்ஸின், சவுல், பம்பாய், வங்காளக் கடற்கரையில் ஹுக்ளி, சென்னைக்கருகே சாந்தோம் ஆகிய பகுதிகளில் போர்ச ்சுக்கீசியர் குடியேறினர்.

வெளியேற்றம்

ஒரு கால கட்டத்தில் வாணிபத்திலும், ஆட்சியிலும், ஆதிக்கத்திலும் இந்தியாவில் கொடிகட்டிப் பறந்த போர்ச்சுக்கீசியர் 18 ஆம் நூற்றாண்டில் செல்வமிழந்து, செல்வாக்கிழந்து, பிற நாடுகளின் வர்த்தகப் போட்டியை எதிர்கொள்ள முடியாமல் இந்தியாவை விட்டு வெளியேற வேண்டியதாயிற்று! அவர்களுடைய இடத்தை டச ்சுக்காரர்கள் பிடித்துக் கொண ்டனர்.

டச்சுக்காரர்கள் டச்சுக் கம்பெனி

ஐரோப்பாவின் சிறிய நாடான ஹாலந்து (ர்ழடடயனெ) 15 கடற் பயணங்களை மேற்கொண்டு (1595-1601) இறுதியில் 1602 ஆம் ஆண்டு அரசாங்கத்தின் ஆதரவோடு டச்சு ஐக்கிய கிழக்கிந்திய கம்பெனி (Dutch United East India Company) யைத் துவங்கியது. கடற்படைப் பலமிக்க டச்சுக்காரர்கள் அம்பாய்னா (Amboina) என்ற ராணுவ முக்கியத்துவமிக்க இடத்தைப் போர்ச்சுக்கீசியரிடமிருந்து கைப்பற்றிய (1605) பின்னர் பிற இடங்களையும் பிடித்துக் கொண்டு, அங்கெல்லாம் குடியிருப்புகளையும், பண்டகசாலைகளையும் ஏற்படுத்தி, வர்த்தகத்தை விரிவுபடுத்தினர். 17ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதும் டச்சுக்காரர்கள் இந்திய வாணிபத்தின் முடிசூடா மன்னர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

குடியேற்றங்கள

டச்சுக்காரர்கள் இந்தியாவில் கூர்ஜரம், கிழக்குக் கடற்கரை, வங்காளம், பீகார், ஒரிசா ஆகிய பகுதிகளிலும் கிழக்குகங்கைச் சமவெளியிலும் குடியேற்றங்களையும், பண்டகசாலைகளையும் தோற்றுவித்தனர். குறிப்பாக, மசூலிப்பட்டினம் (1605), புலிகாட் என்ற பழவேற்காடு (1610) சூரத் (1616), தரங்கம்பாடி (1620), காரைக்கால் (1645), சின்சுரா (1653), காசிம்பசார், பாட்னா, பாலசூர், நாகப்பட்டிணம் (1659), கொச்சி (1663) ஆகியவை டச்சுக்காரர்களின் புகழ்மிக்க குடியேற்றங்களாகும்.

வெளியேற்றம

வர்த்தகம் செய்வதை விரும்பினர். அவர்கள் கிழக்காசியாவில் வாணிபப் பேரரசை ஏற்படுத்தினர். இந்தியாவைத் தெற்கு ஆசியாவுடன் தொடர்பு கொள்வதற்கேற்றப் பாலமாகப் பயன்படுத்தினர். யாவற்றுக்கும் மேலாக இந்தியாவில் டச்சுக்காரர்களுக்கும் ஆங்கிலேயருக்குமிடையேயான வர்த்தகப் போட்டி சமாளிக்க முடியாத சவாலாக இருந்தது. இப்போட்டியை

எதிர்கொள்ள முடியாத டச்சுக்காரர்களும் இந்தியாவைவிட்டு வெளியேறினர். இவர்கள் இடத்தைப் பிரஞ்சுக்காரர்களும், ஆங்கிலேயர்களும் கைப்பற்றிக் கொண்டனர்.

பிரெஞ்சுக்காரர்கள்

பிரெஞ்சுக் கம்பெனி

பிற ஐரோப்பிய நாடுகளைப் போன்றே பிரான்சும் கீழை நாடுகளுடன் வாணிபத் தொடர்பு கொள்ள வேண்டியதன் இன்றியமையாமையை நன்கு அறிந்திருந்தது. 1664 ஆம் ஆண்டு பிரான்சின் மன்னர் பதினான்காம் லூயி (Louis XIV)யின் ஆசியோடும், அவரது நிதி அமைச்சர் கோல்பர்ட் (Colbert) டின் ஆதரவோடும் பிரெஞ்சுக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

குடியேற்றங்கள்

பிரெஞ்சுக்காரர்கள் கோல்கொண்டா சுல்தானின் அனுமதியைப் பெற்று மசூலிப்பட ்டினத்தில் குடியேறி ஒரு பண்டகசாலையைக் கட்டினர் (1669). பின்னர் இவர்கள் சென்னைக்கு அருகாமையில் சாந்தோமைக் கைப்பற்றினர் (1672). பாண்டிச்சேரியிலும் சந்திரநாகூரிலும் குடியேறிப் பண்டகசாலைகளைக் கட்டினர். வாலிகண்டபுர முஸ்லீம் ஆளுநரிடமிருந்து ஒரு கிராமத்தைப் பெற்று (1673), ஒரு முக்கிய பிரெஞ்சுக் குடியேற்றமாக்கினர். வங்காளத்தில் ஹெயிஸ்டகான் என்ற நவாபிடமிருந்து ஒரு இடத்தைப் பெற்று அங்கு ஒரு குடியிறுப்பை அமைத்தனர் (1674). பின்னர் அங்கு அவர்கள் தோற்றுவித்த பண ்டகசாலைதான் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க சந்திரநாகூர் குடியேற்றமாகும் (1690-92).

ஆதிக்கச் சரிவு

ஐரோப்பாவில் டச்சுக்காரர், பிரெஞ்சுக்காரர், ஆங்கிலேயர் ஆகியோருக்கிடையேயான முக்கோண வாணிபப் போட்டி இந்தியாவிலிருந்த பிரெஞ்சுக் குடியேற்றங்களைப் பெரிதும் பாதித்தது. எனினும், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் இந்தியாவில் வர்த்தகப் பெருக்கத்தில் அக்கறைகாட்டி, அவர்களது குடியேற்றப் பகுதிகளில் அமைந்திருந்த பண்டகசாலைகளைச் சுற்றிக் கோட்டைகளைக் கட்டி, ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்திலிருந்துபாதுகாத்துக் கொண்டனர். அலெக்சாண்டர் டூமாஸ் (Alexander Dumas) டுப்ளே (Dupleix) ஆகியோர் பாண்டிச்சேரி ஆளுநர்களாக இருந்தபோது பிரெஞ்சுக்காரர்களின் கை மேலோங்கி இருந்தது.

பிரெஞ்சுக்காரர்கள் வர்த்தகத்தைவிட அரசியலில் அதிக ஆர்வம் காட்டியதால் ஆங்கிலேயர்களுடன் நேரடியாக மோதவேண்டியதாயிற்று. இம்மோதலின் வெளிப்பாடே கர்நாடகப் போர்கள் ஆகும். இப்போர்கள் பிரெஞ்சுக்காரர்களின் வர்த்தக முதுகெலும்பை முறித்துவிட்டன. இந்தியாவில் பிரெஞ்சுப் பேரரசை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற அவர்களது ஆசை நிராசையாயிற்று. இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் பிரெஞ்சுப் பேரரசைத்

தோற்றுவிக்க வேண்டும் என்று முதன் முதலில் எண்ணிச் செயல்பட்டவர்கள் பிரெஞ்சுக்காரர்கள்தான். கீழை நாடுகளுடன் வாணிகம் செய்யும் நோக்கம் பிரெஞ்சு மக்களிடையே காணப்பட்ட போதிலும், கிழக்கில் வாணிப இலாபத்திற்காக மற்ற ஐரோப்பியக் கம்பெனிகளுடன் போட்டியிட்ட கடைசி ஐரோப்பிய வல்லரசாகப் பிரான்சு தேசம் விளங்கியது.

ஆங்கிலேயர்
கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி

1600 டிசம்பர் 31ஆம் தேதி இங்கிலாந்து அரசி முதலாம் எலிசபெத் ஒரு பட்டயத் (Charter) தின் மூலம் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கு (Company of Merchants of London Trading into the East Indies) 15 ஆண்டுகளுக்கு வாணிபம் செய்ய அனுமதி வழங்கினார். இங்கிலாந்து அரசாங்கத்தின் அனுமதி பெற்ற இத் தனியார்துறை நிறுவனம் துவக்கத்தில் சுமத்திரா, ஜாவா, மெலுக்கஸ் ஆகிய நாடுகளுடன் வாசனைப் பொருள் வாணிபம் செய்தது. இக்கம்பெனி ஆரம்பிக்கப்பட்டு 7 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் இந்தியாவில் குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்துவதற்கான முயற்சியை மேற்கொண்டது (1608).

குடியேற்றங்கள

ஆங்கில தளபதி ஹாக்கின்ஸ் (Hawkins) முகலாயப் பேரரசர் ஜகாங்கீரை சந்தித்து சூரத்தில் குடியேற அனுமதி பெற்றார் (1609). ஆனால் இந்த முயற்சி போர்ச்சுக்கீசியர் மற்றும் சூரத்து வணிகர்களால் எதிர்க்கப்பட்டதால் 1613இல் தான் ஆங்கிலேயரால் சூரத்தில் குடியேறி ஒரு பண்டகசாலையை அமைக்க முடிந்தது! அதன்பின் இங்கிலாந்தின் தூதுவராக இந்தியாவுக்கு வந்த சர் தாமஸ் ரோ (Sir Thomas Roe) முகலாயப் பேரரசரிடமிருந்து சில பகுதிகளில் பண்டகசாலைகளை அமைத்துக் கொள்வதற்கான சலுகைகளைப் பெற்றார் (1618). இச் சலுகைகளைப் பயன்படுத்திய ஆங்கிலேயர் சூரத், ஆக்ரா, அகமதாபாத், புரோச் ஆகிய பகுதிகளில் குடியேறி பண்டகசாலைகளை உருவாக்கிக் கொண்டனர். பின்னர் இங்கிலாந்து மன்னர் இரண்டாம் சார்லஸ் போர்ச்சுக்கீசிய இளவரசி காதரி (Catharine of Braganza) னைத் திருமணம் செய்து கொண்டதால் சீதனமாகப் பெற்ற பம்பாயை (Bombay) கம்பெனிக்கு வாடகைக்குக் கொடுத்துவிட்டார். பம்பாய் படிப்படியாக சூரத் பெற்றிருந்த சிறப்பிடத்தைப் பிடித்து விட்டது. மேற்குக் கடற்கரையில் பம்பாய் ஆங்கிலேயரசு முதன்மைக் குடியேற்றமாகக் காட்சியளித்துத.

சென்னைப் பட்டினம

ஆங்கிலேயர் தென்கிழக்குக் கடற்கரையில் கோல்கொண்டாவின் முக்கிய துறைமுக நகரான மசூலிப்பட்டிணத்தில் குடியேறி ஒரு பண்டகசாலையைக் கட்டினர் (1611). அதன்பின் தமிழ்நாட்டில் புலிக்காட்டுக்கு

வடக்கே ஆர்மகான் (Armagaon) என்ற இடத்தில் மற்றொரு பண்டகசாலையைத் தோற்றுவித்தனர். 1639ஆம் ஆண ்டு பிரான்சிஸ் டே (Francis Day) என்ற ஆங்கிலேயர் விஜயநகரப் பேரரசின் பிரதிநிதியான சந்திரகிரி அரசிடமிருந்து சென்னை (Madras)யைக் குத்தகைக்கு எடுத்தார் (1639). பின்னர் அந்த இடத்தில் தான் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க புனித ஜார்ஜ் கோட்டை (Fort St. George) கட்டப்பட்டது (1641). விரைவிலேயே ஆங்கிலேயரின் தலைமையிடம் மசூலிப்பட்டிணத்திலிருந்து சென்னைப்பட்டினத்துக்கு மாற்றப்பட்டது

பண்டகசாலைகள்

ஆங ்கிலேயர்கள் வடகிழக்குக் கடற்கரையில் தங்களது குடியேற்றங்களை விரிவுபடுத்தினர். மகாநதி கழிமுகத்தில் ஹரிஹர்பூர், பாலசூர் (1633), ஹுக்ளி, பாட்னா, காசிம்பசார், (1651) ஆகிய பகுதிகளில் பண்டகசாலைகள் கட்டப்பட்டன. 1658இல் வங்காளம், பீகார், ஒரிசா, வடகிழக்குக்கரைக் குடியேற்றங்கள் அனைத்தும் புனித ஜார்ஜ் கோட்டை அதிகாரத்தின ்கீழ்க் கொண்டு வரப்பட்டன. இதற்கிடையே இங்கிலாந்தின் ஆலிவர் கிராம்வெல் (Oliver Cromwell) கொடுத்த பட்டயம் கம்பெனியின் வணிக வாய்ப்புகளை அதிகரிக்க உதவின. அதேபோன்று இங்கிலாந்து மன்னர்கள் இரண்டாம் சார்லஸ், இரண்டாம் ஜேம்ஸ் ஆகியோர் கம்பெனியின் பழைய உரிமங்களை உறுதிப்படுத்தினர்.

வர்த்தக அரசியல்

பிரிட்டி' பேரரசின் ஆதரவுப் பின்னணியில் புது பலம் பெற்ற கிழக்கிந்திய கம்பெனி இந்தியாவில் நிலவிய குழப்பத்தை சாதகமாக்கிக்கொண்டு, இந்திய அரசர்களின் ஒற்றுமையின்மையும், பதவிப் போட்டிகளையும் பயன்படுத்திக்கொண்டு, வணிகத்தை அரசியலாக்கி அரசியலை வணிகமாக்கி வர்த்தக அரசியலால் ஆதாயமடைந்தனர். அரசியல் அதிகாரமே வளமான வாணிபத்தின் அடித்தளம் என்பதை அறிந்து கொண்ட கம்பெனி பிரெஞ்சுக்காரர்களின் போட்டியை எதிர்கொண்டு பிரெஞ்சுக்காரரை வர்த்தகப் போட்டியிலிருந்து விலக்கியதும், வங்காளத்தைக் கைப்பற்றியதும் கம்பெனி இந்தியாவில் விரிவடைவதற்கு வசதியாக இருந்தன. 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வர்த்தகம் செய்ய வந்த ஆங்கிலக் கிழக்கிந்திய கம்பெனி இந்தியாவில் அசைக்க முடியாத அரசாக நிலைப்பெற்றது.

ஆங்கில - பிரெஞ்சு ஆதிக்கப் போட்டி

இந்தியாவில் தங்களது மேலாதிக்கத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக ஆங்கிலேயரும் பிரஞ்சுக்காரரும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலிருந்து போட்டியிடத் தொடங்கினர். இந்தியாவில் முகலாயப் பேரரசு வீழ்ச்சியடைந்ததைத தொடர்ந்து நிலவிய அரசியல் குழப்பத்தை பயன்படுத்திக் கொண்ட அவர்கள் இந்திய உள்நாட்டு அரசியலில்

தலையிட்டனர். கர்நாடகப் பகுதியிலும் வங்காளத்திலும் ஆங்கிலேய - பிரஞ்சு ஆதிக்கப் போட்டி நன்கு வெளிப்பட்டது.

தாவூத்கான

ஔரங்கசீப் முகலாயப் பேரரசாக விளங்கியபோது தாவூத்கான் ஆற்காட்டைத் தலைநகராக் கொண்டு கர்நாடகத்தை ஆண்டு வந்தார். தக்காண அரசின் மேலாதிக்கத்திற்குட்பட்டு கர்நாடகம் இருந்தது. இவருக்குப் பின் ஆட்சி செய்த சாத்த் உல்லாகானும், அவருக்குப் பின் வந்த தோசுத் அலியும் தென்னகத்தின் மீது படையெத்து வந்த மராத்தியரால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். தக்காண அரசர் ஆச்ப்ஷா, தோசுத் அலி போரில் மாண்டதால் சாதாரண ஊழியரான அன்வர் உத்தீன் ஆற்காட்டு நவாபானார். ஔரங்கசீப் நியமித்த அன்வர் உத்தீனை தோசுத் அலியின் குடும்மத்தினர் வெறுத்து, அவருக்கு எதிராகச் சதி புரிந்தனர். கருநாடகத்தில் நிலவிய இந்த அரசியல் குழப்பத்தைத் தங்களுக்கு ஆதரவாகப் பிரெஞ்சுக்காரர்களும் ஆங்கிலேயர்களும் பயன்படுத்த எண்ணினர். ஆங்கிலேயரால் புனித ஜார்ஜ் என்ற சென்னை வடபகுதியையும், புனித டேவிட் என்ற கடல்பகுதியையும் தங்கள் வசம் கொண்டிருந்தனர். புதுச்சேரி பிரெஞ்சுக்காரர்களின் வாணிபத்தலமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

கி.பி. 1740 ல் ஐரோப்பாவில் நடைபெற்ற ஆஸ்திரிலிய வாரிசுரிமைப் போரில் பிரெஞ்சுகாரர்களும் ஆங்கிலேயரும் எதிரெதிராக நின்றனர். ஐரோப்பியப் போர் உலகம் முழுவதும் எதிரொலித்தது. வாரிசுரிமைப் போர் இந்தியாவில் தொடங்கியபோது மார்சு என்பவர் சென்னை ஆளுநராகவும், டியூப்ளே புதுச்சேரி ஆளுநராகவும் இருந்தனர்.

கர்நாடகப் போர்கள்

முதல் கர்நாடகப் போர், 1744-1748

போர்க் காரணம்

18ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் ஐரோப்பிய அரசியல் இந்திய அரசியலைத் தீர்மானித்தது ஐரோப்பாவுக்குச் சளி பிடித்தால் இந்தியாவில் இருந்த ஐரோப்பிய ஆட்சியாளர்கள் தும்மும் நிலை நிலவியது! 1740 ஆம் ஆண்டில் ஐரோப்பாவில் ஆஸ்திரியாவுக்கும் (Austria) பிர்‘யா (russia) வுக்குமிடையே வாரிசுரிமைப் போர் (Austrian Succession War) நடைபெற்றது. இப்போரில் இங்கிலாந்து ஆஸ்திரியாவையும், பிரான்சு பிரஷ்யாவையும் ஆதரித்தன. எனவே, இப்போரின்போது இந்தியாவில் வாணிபப் போட்டியில் தீவிரமாக

போரின் போக்கு

வாலாஜா குலத்தைச் சேர்ந்த அன்வாருதீன் ஆர்க்காடு நவாபாக இருந்தார். இந்தியாவில் பிரெஞ்சுப் பேரரசை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் இருந்த பாண்டிச்சேரி ஆளுநர் டுப்ளே (Dupleix)

அன்வாருதினுக்கு சென்னையைக் கொடுப்பதாக வாக்குறுதி கொடுத்து, அவரது ஆதரவுடன் ஆங்கிலேயரை சென்னையிலிருந்து அகற்றத் திட்டமிட்டார்! இத்திட்டத்தின்படி டூப்ளே சென்னைக் கோட்டையை கைப்பற்றினார் (1746). சென்னையில் ஆங்கிலேயருடைய வாணிபத்தை அடியோடு ஒழித்துவிட்டு இந்த வியாபாரத்தைப் பாண்டிச்சேரியில் நிலைபெறச் செய்ய வேண்டும் என்பதே டூப்ளேயின் நோக்கமாகும்.

சென்னையைக் கைப்பற்றிய டூப்ளே அதை வாக்களித்தபடி அன்வாருதீனுக்குக் கொடுக்க மறுத்து விட்டார் அதனால் ஆத்திரமடைந்த அன்வாருதீன் அவரது மகன் மகபூஸ்கான் தலைமையில் ஒரு படையை ஆர்க்காட்டிலிருந்து சென்னைக்கு அனுப்பினார். இதை அறிந்த டூப்ளே அனுப்பிய பிரெஞ்சுப் படை தெற்கு நோக்கிச் சென்று நவாபின் படையை அடையாற்றில் எதிர்கொண்டது. இந்த அடையாற்றுப் போரில் நவாபின் படை தோற்கடிக்கப்பட்டது. இப்போர் புனித சாந்தோம் சண்டை (Battle of St. Thome) என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

சென்னையை கைவசப்படுத்திக்கொண்ட டூப்ளே ஆங்கிலேயர் வசமிருந்த புனித டேவிட் கோட்டை (குழசவ ளுவ. னுயஎனை) யையும் கைப்பற்றத் திட்டமிட்டார் இதை அறிந்த ஆங்கில தளபதி பாஸ்கவான் (Admiral Boscawen) பாண ்டிச்சேரியை முற்றுகையிட்டார். இந்த நெருக்கடியான நேரத்தில் டூப்ளே அவரது மனைவியின் துணையுடன் பாண்டிச்சேரியைக் காப்பாற்றினார். எனவே ஆங்கில தளபதி புனித டேவிட் கோட்டைக்குத் திரும்ப வேண்டியதாயிற்று. மீண்டும் பிரெஞ்சுக்காரருக்கும் ஆங்கிலேயருக்குமிடையே போர் தொடங்குமுன் ஐரோப்பாவில் ஆஸ்திரிய வாரிசுரிமைப் போர் அயிலா சாப்பல் (Aax-la-Chapell) உடன்படிக்கையால் முடிவுற்றது. இந்த உடன்பாட்டின்படி பிரெஞ்சுகாரர் சென்னைக் கோட்டையை ஆங்கிலேயருக்குத் திருப்பித்தர வேண்டியதாயிற்று. எனவே, முதல் கர்நாடகப் போரின் துவக்கத்தையும் முடிவையும் ஆஸ்திரிய வாரிசுரிமைப் போர் தீர்மானித்தது

இரண்டாவது கர்நாடகப் போர் 1749 – 1754

முதல் கர்நாடகப் போரை ஐரோப்பாவில் நடைபெற்ற ஆஸ்திரிய வாரிசுரிமைப் போர் தீர்மானித்தது. இரண்டாம் கர்நாடகப் போரை இந்தியாவிலிருந்த பிரெஞ்சுக்காரர்களும் ஆங்கிலேயர்களும் முடிவு செய்தனர்! முதல் போரில் பிரெஞ்சு ஆங்கில அரசுகள் நேரடியாகப் பங்கேற்றன. ஆனால் இரண்டாவது போரின்போது இவ்விரு அரசுகளும் ஐரோப்பாவில் சமாதானமாக இருந்த நிலையில் தென்னிந்தியாவில் இருந்த இந்நாடுகளின் கம்பெனிகள் போரிட்டுக் கொண்டன. அதற்குக் காரணம் தென்னிந்திய அரசுகளுக்கிடையே ஏற்பட்ட வாரிசுரிமைப் போட்டிகளேயாகும.

போர்க் காரணம்

ஐதராபாத்திலும், ஆர்க்காட்டிலும் ஒரே சமயத்தில் ஏற்பட்ட வாரிசுரிமைப் போட்டிகளே பிரெஞ்சுக் கம்பெனியும், பிரிட்டிஷ் கம்பெனியும் உள்நாட்டு விவகாரத்தில் நேரடியாகத் தலையிடுவதற்கான வாய்ப்பைக் கொடுத்தன. ஐதராபாத் நிஜாமுக்குப் பல மனைவியர், பல பிள்ளைகள் இருந்தனர் நிசாம் - உல் - முல்க் 1748 இல் இறந்தார். இவரது இரண்டாவது மகன் நாசிர் ஜங். நிஜாமின் மகள் வழிப் பேரன் ் முசாபர் ஜங். மகன் நாசிர் ஜங்குக்கும் பேரன் முசாபர் ஜங்குக்குமிடையே வாரிசுரிமைப் போட்டி ஏற்பட்டது. நாசிர் ஜங் ஆங்கிலேயரின் ஆதரவைக் கோர, முசாபர் ஜங் பிரெஞ்சுக்காரரின் உதவியை நாடினார் தங்களைத் தேடி வந்த வாய்ப்பை இரு போட ்டியாளர்களும் நன்கு பயன்படுத்திக்கொண்டனர்.

ஆர்க்காடு வாரிசுரிமைப் போட்டி சற்று வித்தியாசமானது. மராத்தியரால் கைது செய்யப்பட்டு சாதாரா சிறையிலிருந்த சந்தாசாகிப் விடுதலை செய்யப்பட்டார் (1748). சிறையிலிருந்து திரும்பிய இவர் ஆர்க்காடு நவாப் அன்வாருதீனுக்கு பதில் நவாபாக வேண்டுமென்று உரிமை கோரினார் இதன் காரணாக அன்வாருதீனுக்கும் சந்தாசாகிப்புக்குமிடையே வாரிசுரிமைப் போட்டி ஏற்பட்டது. இப்போட்டியின் போது அன்வாருதீன் ஆங்கிலேயரின் ஆதரவை நாட சந்தாசாகிப் பிரெஞ்சுக்காரரின் உதவியைக் கோரினார் தங்களைத் தேடி வந்த வாய்ப்பை இரு எதிரிகளும் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டனர். எனவே, ஐதராபாத் மற்றும் ஆர்க்காடு வாரிசுரிமைப் போட்டிகளே இரண்டாம் கர்நாடகப் போருக்கான காரணமாகும்.

போரின் போக்கு

ஆர்க்காடு நவாபாக வேண்டும் என்ற ஆசையால் உந்தப்பட்ட சந்தா சாகிப், ஐதராபாத் நிஜாமாக வேண்டும் என்று விரும்பிய முசாபர் ஜங்குடன் சேர்ந்து கொண்டு அன்வாருதீனுக்கு எதிராகச் சதி செய்தனர். இவர்கள் இருவரும் பிரெஞ்சுக்காரரின் உதவியுடன் வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள ஆம்பூரில் நவாப் அன்வாருதீனைத் தோற்கடித்தார் (1749). நவாப் போர்க்களத்திலேயே உயிரிழந்தார். ஆம்பூர் போரில் வெற்றிவாகை சூடிய சந்தாசாகிப் ஆர்க்காடு நவாபாகவும், முசாபர்ஜங் ஐதராபாத் நிஜாமாகவும் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டனர். இவர்கள் இருவரும் பாண்டிச்சேரி ஆளுநர் டூப்ளேயை சந்தித்து, பெருமைப் படுத்தி, நிலப் பகுதிகளையும் தாராளமாகத் தந்தனர் தென் தமிழ்நாட்டில் பிரெஞ்சுக்காரரின் கை மேலோங்கியது.

போர்க்களத்தில் இறந்துபோன அன்வாருதீனின் மகன் முகமது அலி திருச்சிக்குத் தப்பிச் சென்றுவிட்டார். அன்வாருதீனின் ஆதரவாளரான ஆங்கிலேயர் முகமது அலி பக்கம் உறுதியாக நின்றனர். திருச்சிக்குத் தப்பிச் சென்ற முகமது அலியைக் கைது செய்வதற்காக பிரெஞ்சு தளபதி லா (துயஉ ஙரநள டுயற) ஆர்க்காடு நவாப் சந்தா சாகிபின் படையுடன்

சென்று திருச்சியை முற்றுகையிட்டார். சந்தா சாகீப் பிரெஞ்சுக் கூட்டணியை புனித டேவிட் கோட்டை ஆளுநர் தாமஸ் சாண்டர்சும் (Thomas Saunders) தளபதி மேஜர் லாரன்சும் (Major Lawrance) எதிர்கொண்டனர். மேஜர் லாரன்சின் கீழ் பணிபுரிந்தார் ராபர்ட் கிளைவ் (Robert Clive).

திருச்சி முற்றுகையை முறியடிக்க ராபர்ட் கிளைவ் தளபதி சாண்டர்சிடம் ஒரு யோசனையைத் தெரிவித்தார். அதாவது, ஆர்க்காட்டை முற்றுகையிட்டால் திருச ்சி முற்றுகை தளர்த்தப்படும் என்பதே அந்த ஆலோசனை. அதாவது, ஆர்க்காடு தாக்கப்பட்டால் அதைக் காப்பாற்றுவதற்காக நவாப் திருச்சியிலிருந்த அவரது படையில் பெரும்பகுதியை அவரது தலைநகர் ஆர்க்காட்டுக்கு அனுப்புவார் அல்லவா? எனவே, கிளைவின் கருத்தால் பெரிதும் கவரப்பட்ட மேஜர் சாண்டர்ஸ் ஆர்க்காட்டை முற்றுகையிடும் பொறுப்பைக் கிளைவிடமே ஒப்படைத்தார். வந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக்கொண்ட ராபர்ட் கிளைவ் ஆர்க்காட்டை முற்றுகையிட்டார். அவர் எதிர்பார்த்தபடியே சந்தாசாகிப் திருச்சியிலிருந்த அவரது படையை ஆர்க்காட்டுக்கு அனுப்பினார். திருச்சி முற்றுகை தளர்த்தப்பட்டது. கிளைவ் ஆர்க்காட்டைக் கைப்பற்றினார் (1751). திருச்சியை முற்றுகையிட்ட பிரெஞ்சு தளபதி லா ஸ்ரீரங்கத்தில் அடைக்கலம் அடைந்தார் கிளைவின் உத்தரவின் பேரில் ஸ்ரீரங்கம் முற்றுகையிடப்பட்டது. பிரெஞ்சுப் படை ஆங்கிலேயரிடம் சரணடைந்தது (1752 ஜூன் 9). லாவும் அவரது வீரர்களும் கைது செய்யப்பட்டனர். சரணடைந்த சந்தாசாகிப் தஞ்சைத் தளபதியால் கொல்லப்பட்டார். ஆங்கிலேயரின் வெற்றி டூப்ளேயின் கனவைக் கலைத்துவிட்டது.

போரின் விளைவு

ஆர்க்காடு நவாப் சந்தாசகிப் - பிரெஞ்சு ஆளுநர் டூப்ளே ஆகியோருக்குச் சாதகமாக துவங்கிய இரண்டாம் கர்நாடகப் போர் ஆங்கிலேயருக்கு அனுகூலமாக முடிந்தது. ஆர்க்காட்டைக் கைப்பற்றியது அப்போரின் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய ஒரு பெரிய சாதனையாகும். போரிடுவதில் ஆங்கிலேயர் திறமைமிக்கவர்கள் என்பது உறுதியாயிற்று. அவர்களது மதிப்பு உயர்ந்தது. கிளைவின் தீரச்செயல் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டது. இவற்றின் விளைவாக ஆங்கிலேயர் சுதேச மன்னர்களின் ஆதரவைப் பெறுவது எளிதாயிற்று. ஆர்க்காட்டு நவாப் முகமது அலி ஆங்கிலேயருக்கு நன்றிக்கடன்பட்டு அவர்களது நிரந்தர ஆதரவாளரானார். பிரெஞ்சுத் தோல்வியின் மீது ஆங்கிலேயர் வெற்றிக் கொடியை உயர்த்திப் பிடித்தனர். மதிப்பிழந்த டூப்ளேயின் பதவி பறிக்கப்பட்டு, திரும்பப் பெறப்பட்டு, அவருக்கு பதில் கோதேகு (Godeheu) பாண்டிச்சேரி ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார். புதிய ஆளுநர் டூப்ளேயின் ஆதிக்கக் கொள்கையை நிராகரித்தார். அவர் ஆங்கிலேயருடன் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வந்தார். அதன்படி

முகமது அலி ஆர்க்காடு நவாபாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டார். பிரெஞ்சுக்காரரும் ஆங்கிலேயரும் தங்கள் வசமிருந்த இடங்களைத் தக்க வைத்துக் கொண்டனர். இருதரப்பினருமே சுதேச ஆட்சியாளர்களின் விவகாரங்களில் தலையிடுவதில்லை என ் று ஒப்புக் கொண்டனர் சுருங்கக்கூறின், இரண்டாம் கர்நாடகப் போர் தமிழ்நாட்டில் ஆங்கில ஆதிக்க எழுச்சியின் அடையாளமாக அமைந்தது. பிரெஞ்சுக்காரர் மற்றும் ஆங்கிலேயரின் சந்தர்ப்பவாதமே அவர்கள் இப்போரில் பங்கேற்பதை முடிவு செய்தது. ஆங்கிலேயரின் கடலாதிக்கத்தின் செல்வாக்கே கர்நாடகத்தில் ஆங்கில- பிரெஞ்சுப் போராட்டத்தின் முதல் கட்டத்தை முடிவு செய்தது. எனினும், இரண்டாம் கர்நாடகப் போர் தென்னிந்தியாவில் பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்ததாகக் கூற இயலாது.

மூன்றாவது கர்நாடகப் போர், 1757 - 1763

போர்க் காரணம்

முதல் கர்நாடகப் போர் ஐரோப்பாவில் நடை மற்ற ஆஸ்திரிய வாரிசுரிமைப் போரின் எதிரொலியாகும். இரண ் டாவது காநாடகப் போர் ஆர்க்காடு நவாப் மற்றும் ஐதராபாத் நிஜாம் ஆகியோருக்கிடையே நடைபெற்ற வாரிசுரிமைப் போராட்டங்களின் விளைவாகும். மூன்றாவது கர்நாடகப் போர் மீண்டும் ஐரோப்பாவில் நடைபெற்ற ஏழாண்டுப் போரின் (Seven Years War) (1756-1763) பிரதிபலிப்பாகும். ஆனால் இந்த ஐரோப்பியப் போரில் இங்கிலாந்து பிர்'யாவையும், பிரான்சு ஆஸ்திரியாவையும் ஆதரித்தன! சந்தர்ப்பவாதத்தின் மறுபெயர்தான் அரசியல் கூட ் டணி

பாண்டிச்சேரியில் ஆறு மாத காலமே பதவியிலிருந்த கோதேகருக்குப் பதில் லேரிட் (Deleyrit) ஆளுநர் பொறுப்பேற்றார். தாமஸ் ஆர்தர் (Thomas Arthur) என ் ற லாலி (Count-de-Lally) பிரெஞ்சு அரசாங்கத்தின் அரசுப் பிரதிநிதியாக நியமிக்கப்பட்டார். அவரது முக்கிய நோக்கங்கள் இரண்டு. 1) பாண்டிச்சேரி நிர்வாகத்தைச் சீரமைப்பது 2) ஆங்கிலேயரை இந்தியாவை விட்டு வெளியேற்றுவது ! இந்நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான அதிகாரங்களை அவர் பெற்றிருந்தார். எனவே இவர்கள் ஐரோப்பாவில் துவங்கிய ஏழாண்டுப் போரை வாய்ப்பாகக் கொண்டு மூன்றாவது கர்நாடகப் போரைத் துவக்கினர்

போரின் போக்கு

பிரெஞ்சு அரசாங்கப் பிரதிநிதி லாலியிடம் வீரமும், நேர்மையும், விரைந்து செயல்படும் ஆற்றலும் இருந்த அளவுக்கு விவேகமில்லை! பிறரையும் கலந்து முடிவெடுக்கக் கூடிய பொறுமையுமில்லை. யதேச்சாதிகாரியான லாலி ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற உடனேயே அதிரடி நடவடிக்கையாக ஆங்கிலேயர் வசமிருந்த புனித டேவிட் கோட்டையைக் கைப்பற்றினார் (1758). அதன்பின் தஞ்சாவூருக்கு விரைந்து சென்று கடன்

பாக்கியை வசூலிக்கும் முயற்சியை மேற்கொண்டார். நாகூரைக் கைப்பற்றிச் சூரையாடினார். திருவள்ளூர் சென்ற லாலி அங்கு கைப்பற்ற எதுவுமின்மையால் கோயில் பூசாரிகள் ஆறுபேரைத் தூக்கிலிட்டார்

பாண்டிச்சேரி திரும்பிய லாலி சென்னை முற்றுகையில் தீவிரமாக இருந்தார். பிரெஞ்சு தளபதி புஸ்ஸியை (Bussy) ஐதராபாத்திலிருந்து சென்னைக்கு வருமாறு பணித்தார். பாண்டிச்சேரிக்கும் சென்னைக்கும் இடையே இருந்த பல இடங்களைக் கைப்பற்றிய பின்னர் லாலி 1758 டிசம்பர் 14 ஆம் தேதி சென்னையை முற்றுகையிட்டார். அடுத்த ஆண்டுத் துவக்கத்தில் பீரங்கித் தாக்குதலைத் துவக்கினார் (1759). ஆனால் ஆளுநர் ஜார்ஜ் பிகாட் (George Bigot) சென்னையை தீரத்துடன் பாதுகாத்தார். அவருக்கு உதவியாக திருச்சியிலிருந்து ஒரு படைப் பிரிவும், செங்கல்பட்டிலிருந்து மற்றொரு படைப் பிரிவும் சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தன. இவர்கள் புனித தாமஸ் குன்று (St. Thomas Mount) க்கு அருகாமையில் இருந்த பகுதியைக் கைப்பற்றினர். பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்குப் பெருந்தொல்லைகள் கொடுத்தனர். இறுதியில் ஆங்கிலக் கடற்படை வந்ததும் லாலி வேறுவழியின்றி சென்னை முற்றுகையைக் கைவிட்டார் முற்றுகையை விலக்கிக் கொண்டார். இம்முற்றுபெறா முற்றுகை லாலியின் புகழுக்கும் பெருமைக்கும் கிடைத்த இரண ் டாவது அடியாகும்.

மூன்றாவது கர்நாடகப் போர் தென்னிந்தியாவுக்கு வெளியேயும் விரிவடைந்தது. ஆங்கிலப்படை வங்காளத்தில் பிரெஞ்சுக் குடியிறுப்பான சந்திரநாகூரைக் கைப்பற்றியது (1757). வங்காளத்திலிருந்து தளபதி போர்டேயின் (ஊழடழநெட குழசனந) தலைமையில் வந்த ஆங்கிலப் படை பிரெஞ்சுப் படையை ராஜமுந்திரியில் தோற்கடித்தது (1758). அடுத்த ஆண்டே அவர் மசூலிப்பட ் டிணத்தைக் கைப்பற்றி குண்டுரைத் தவிர பிற வடசர்க்கார் பகுதிகளை (Northern Circars) - கஞ்சம், விசாகப்பட்டினம், கோதாவரி, கிருஂணா - ஒரு உடன்படிக்கை மூலம் பெற்றுக் கொண்டார்

இதற்கிடையே ஆங்கிலப் படை காஞ்சீபுரத்தில் பிரெஞ்சுப் படையைத் தோற்கடித்தது ஆனால் ஆங்கிலேயர் இவ்வெற்றியைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தவறிவிட்டனர். பிரெஞ்சு தளபதி தே ஆக் (னு"யுஉாந) தோல்வி அடைந்து, காயமுற்று, சோழ மண்டலக் கடற்கரையை விட்டு வெளியேறினார். அதே சமயம் அயர் கூட் (Eyre Coote) ஒரு வலிமை மிக்க ஆங்கிலப் படையுடன் வந்து சேர்ந்தார் (1760, ஜனவரி 22). ஆங்கிலப் படையும் பிரெஞ்சுப் படையும் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள வந்தவாசியில் சந்தித்துப் போரிட்டன. வந்தவாசிப் போரில் லாலி தோற்கடிக்கப்பட்டார். புஸ்ஸி கைது செய்யப்பட்டார்.

அயர்கூட் கர்நாடகத்திலிருந்த பிரெஞ்சுப் பகுதிகளைக் கையகப்படுத்தினார். செஞ்சியையும், பாண்டிச்சேரியையும் தவிர கர்நாடகத்தில் இருந்த அனைத்துப் பகுதிகளையும் பிரெஞ்சுக்காரர் இழந்தனர். இறுதியில் ஆங்கிலேயர் பாண்டிச்சேரியை முற்றுகையிட்டனர் (1760 மே). லாலி மைசூர் ஐதர் அலியுடன் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையும் அவருக்குக் கை கொடுக்கவில்லை. பாண்டிச்சேரி நிபந்தனையின்றி சரணடைந்தது (1761 ஜனவரி 16). வெற்றி பெற்ற ஆங்கிலேயர் பாண்டிக் கோட்டைகளை அழித்ததோடன்றி நகரத்தையும் நிர்மூலமாக்கினர். வளமோடு இருந்த பாண்டிச்சேரி வறுமையின் பிடியில் சிக்கியது. பாண்டிச்சேரியைத் தொடர்ந்து செஞ்சியும், மாகியும் ஆங்கிலேயர் வசம் வந்தன. இந்த நிலையில் ஐரோப்பாவில் பிரிட்டனும் பிரான்சும் செய்து கொண்ட பாரிஸ் உடன்படிக்கை (Treaty of Paris) 1763) மூன்றாவது கர்நாடகப் போரை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது.

போரின் விளைவு

பாரிஸ் உடன்படிக்கையின் விளைவாக:

1. டூப்ளேயின் ஆக்கிரமிப்புக்கு முன்பு இருந்த நிலப் பகுதிகள் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டன.
2. பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தங்கள் நடவடிக்கைகளை வாணிபத்தோடு மட்டும் நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்று நிபந்தனை விதிக்கப்பட்டது.
3. ஆங்கிலேயர் வடசர்க்கார் பகுதிகளைத் தக்க வைத்துக் கொண்டனர்.
4. தென்னிந்தியாவில் பிரெஞ்சு ஆதிக்கம் முடிவுக்கு வந்தது.
5. முகமது அலியின் ஆர்க்காட்டு நவாப் பதவி உறுதிசெய்யப்பட்டது.
6. மதிப்பிழந்து தாய்நாடு திரும்பிய லாலி பாஸ்டில் சிறையில் அடைக்கப்பட்டு சிரைச்சேதம் செய்யப்பட்டார் (1766).

ஆங்கிலேயர் பெற்ற படிப்பினைகள்

மூன்று கர்நாடகப் போர்கள் இந்தியாவில் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்கும் ஆங்கிலேயர்களுக்கும் இடையேயான வர்த்தகப் போட்டியை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தன. இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கம் தடையின்றித் துவங்கி விரிவடைந்தது. கர்நாடகப் போர்களால் ஆங்கிலேயர் சில படிப்பினைகளைப் பெற்றனர்:

1. இந்திய அரசுகளின் ராணுவ பலவீனத்தைப் பற்றி நன்கு தெரிந்து கொண்டனர்.
2. இந்தியரிடையே தேசிய உணர்வு இன்மையால் அவர்களிடையே பாரம்பரியமாக இருந்து வந்த சாதி, சமய, இன, நிற வேறுபாடுகளைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர்.

3. இந்தியர்களுக்கு யார் ஊதியம் கொடுக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு விசுவாசமாக இருப்பார்கள் என்ற யதார்த்த உண்மையை அறிந்து கொண்டனர்.
4. போர்களால் மட்டுமே இந்திய அரசுகளைப் பணிய வைக்க முடியும் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட ஆங்கிலேயர் போரைப் பேரரசுப் பெருக்கக் கருவியாகப் பயன்படுத்தினர்.
5. கொடுத்த வாக்கை மீறக்கூடாது என்ற குணமுடைய இந்தியரை உடன்படிக்கைகள் மூலம் பணிய வைத்தனர்.
6. கடற்கரை வசதியிருந்தும் கடற்படையைப் புறக்கணித்த இந்தியரைத் தங்களது கடலாதிக்கத்தால் எளிதில் புறம் காண முடியும் என்ற பேருண்மையைப் புரிந்து கொண்டனர்.

வங்காளத்தில் ஆங்கிலேய ஆதிக்கம் நிறுவப்படுதல்

18 ஆம் நூற்றாண ்டின் இடைப் பகுதியில் இந்திய அரசியல் குவிமையம் தக்காணத்திலிருந்து வங்காளத்துக்கு மாறியது. வங்காளத்திலும் பிரெஞ்சுக்காரர்களும் ஆங்கிலேயர்களும் வர்த்தக விரோதிகளாகவே இருந்தனர். வங்காளத்தில் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ஆங்கிலேயரைவிட வலுவான நிலையில் இருந்தனர். டூப்ளே (Joseph Francois Dupleix) சந்திரநாகூரின் (Chandranagore) ஆட்சியாளராக இருந்த போது பிரெஞ்சுக் காலனி ஆதிக்கத்துக்கான விதைகளை விதைத்தார். ஆங்கிலேயரின் தாக்குதலை எதிர்கொள்ள அங்கு கோட்டையைக் கட்டினார். வங்காள நவாபுடன் நட்புறவு கொண்டார். டூப்ளே சென்னை ஆளுநராகச் செல்லும் வரை (1741) வங்காளத்தில் பிரெஞ்சுக்காரரின் கை மேலோங்கி இருந்தது.

ஆங்கில-பிரெஞ்சு வர்த்தகப் போட்டி

ஆங்கிலேயர் பொருளாதார வளமிக்க வங்காளத்தைத் தங்கள் வசம் கொண்டு வருவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். ஆங்கிலக் கம்பெனியின் வாணிபத்தின் 60 வங்காளப் பொருட்களாகும். முகலாயப் பேரரசர் அவுரங்கசீப் ஆங்கிலேயர் வங்காளத்தில் வரியற்ற வியாபாரம் செய்வதற்கான உரிமையை வழங்கினார் 1690 ஆம் ஆண்டு கல்கத்தாவைத் தோற்றுவித்து, நான்காண்டுகளில் கோட்டைக் காப்பரண் அமைத்துப் பின்னர் மூன்று கிராமங்களில் ஜமீன்தாரி உரிமைகளையும் பெற்றனர். (1696) ஆங்கிலேயர். பின்னர் முகலாய மன்னர் பரூக்ஸ'ர் (Farruksiyar) பிறப்பித்த கட்டளையின்படி வங்காளத்தில் ஆங்கிலேயர் தொடர்ந்து வரியற்ற வாணிபம் செய்யவும், கல்கத்தாவைச் சுற்றியுள்ள 38 கிராமங்களை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொள்வதற்கும், நாணயச் சாலையை அமைத்துக் கொள்வதற்குமான சலுகைகளைப் பெற்றனர். இவையாவும் வங்காளத்தில் பிரெஞ்சுக்காரர்களும் ஆங்கிலேயரும் மோதிக்கொள்வதற்கான வழி வகுத்தன.

பிளாசிப் போர், 1757

அலிவர்திகான்

வங்காளம் பெயரளவுக்கு முகலாயப் பேரரசரின் மேலாண்மையின் கீழ் இருந்தாலும், நடைமுறையில் இம்மாகாணம் சுபேதாரின்கீழ் சுதந்திரமாக இருந்தது. (1740 இல் வாரிசுரிமைப் போராட்டத்தில் வெற்றி பெற்று வங்காள நவாபான அலிவர்திகான்) (Alivardi Khan) முதியவராயினும் திறமையானவர். வங்காளத்தை மராட்டியப் படையெடுப்பாளர்களிடமிருந்து காப்பாற்றியவர். அவர் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் நேர்மையாக இருந்த போதிலும் பொது வாழ்க்கையில் பல குற்றங்களைச் செய்தவர். உரிய காலத்தில் பதவியை அவரது வாரிசுக்கு விட்டுக் கொடுக்காதவர்! கிழத்துவம் அலிவர்திகானின் முடிவெடுக்கும் திறமையைக் குறைத்து விட்டது.

சிராஜ்யுத்தௌலா

1756 ஆம் ஆண்டு அலிவர்திகரன் இயற்கை எய்தியதைத் தொடர்ந்து அவரது 23 வயது பேரன் சிராஜ்யுத்தௌலா (Sirajuddaula) வங்காள நவாபானார். அரசரின் அந்தப்புறத்தில் வளர்ந்த இவர் அரசியல் அனுபவமற்ற, நிர்வாகத் திறமையற்ற, பிறர் சொல் கேளாத தான்தோன்றி விவேகமற்ற வேகமுடையவர். சந்தேகப் பேர்வழி. இவருக்குத் தன் பலவீனமும் தெரியாது மாற்றான் பலமும் புரியாது! எனவே, நவாப் சிராஜ்யுதௌலாவுக்கும், முகலாயப் பேரரசரின் அனுமதியோடு கல்கத்தாவில் வாணிப விரிவாக்கத்தின் விளைவாக வளர்ந்து கொண்டிருந்த ஆங்கிலக் கம்பெனிக்குமிடையே மோதல் ஏற்பட்டதில் வியப்பில்லை. இம் மோதலின் விளைவே பிளாசிப் போர்.

போர்க்கான காரணங்கள்

பிளாசிப் போருக்கான காரணங்கள் பல. அவற்றுள் முக்கியமானவை வருமாறு:

கம்பெனி மீது கோபம்

வங்காள நவாப் சிராஜ்யுத்தௌலா தனது அதிகாரத்தைக் கொண்டு ஆங்கிலக் கம்பெனியை அடக்க முற்பட்டார் அண்மையில் ஆர்க்காட்டில் பிரெஞ்சுக்காரரைப் புறங்கண்ட ஆங்கிலக் கம்பெனி நவாபின் அதிகாரத்துக்கு அடங்க மறுத்தது. இதனால் ஆத்திரமடைந்த நவாப் தவறுக்கு மேல் தவற்றைச் செய்யலானார். எடுத்துக்காட்டாக, இவரது முடிசூட்டு விழாவின்போது ஆங்கிலேயர் விலையுயர்ந்த பொருட்களைப் பரிசாகக் கொடுக்கவில்லை என்பதைத் தனக்கு ஏற்பட்ட அவமரியாதையாகக் கருதினார்! அதேபோன்று ஆங்கிலேயர் தங்களது தொழிற்கூடத்தை நவாபின் அதிகாரிகள் பார்வையிடுவதற்கு அனுமதி மறுத்ததால் இவரது ஏமாற்றம் ஆத்திரமாக மாறியது!! அதுமட்டுமல்ல. ஆங்கிலேயரிடம் சரணடைந்த திவான் கிருˆண பல்லாவை நவாபிடம் ஒப்படைக்க மறுத்துவிட்ட கம்பெனியின் செயலைத் தனக்கிட்ட சவாலாகக் கருதினார் சிராஜ்.

பொருளாதார பாதிப்பு

வங்காளத்தில் ஆங்கிலேயர் முகலாயப் பேரரசரின் அனுமதியோடு செய்து வந்த வரியற்ற வியாபாரத்தால் வங்காள வர்த்தகர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். இச்சமனற்ற வாணிபப் போட்டியால் நவாபின் அரசுக்கு வருவாய் இழப்பு ஏற்பட்டது. ஆங்கிலேயர் இவ்வரிச் சலுகையைத் தவறாகப் பயன்படுத்தியதால் நிலைமை மோசமாயிற்று. இவ்வரிச்சலுகை மோசடியால் ஆதாயம் பெற்ற வங்காள வியாபாரிகள் கம்பெனியின் அதரவாளர்களாயினர்! இவர்கள் தஸ்தக்கு (Dastaks) களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளை லாபம் கண்டனர். இப்பொருளாதாரப் பிரச்சனையைக் கம்பெனியுடன் பேசித்தீர்க்காமல் கம்பெனிக்கு ஆதரவாக இருந்த வங்காள வியாபாரிகள் மீது கடுமையான நடவடிக்கைகளை எடுத்தார் சிராஜ். சிராஜின் கட்டுப்பாட்டுக் கட்டளைகளால் பாதிக்கப்பட்ட வியாபாரிகளுக்கு ஆங்கிலேயர் அடைக்கலம் கொடுத்துப் பாதுகாப்பு அளித்தனர். இந்நடவடிக்கைகள் வங்காள நவாபுக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் இடையே இருந்த இடைவெளியை அதிகரித்துவிட்டன.

கல்கத்தா கோட்டை

சிராஜ்யுத்தௌலாவுக்கும் கம்பெனிக்கும் இடையேயான அரசியல் விரிசல் பெரும் பிளவாகமாறியதற்கு ஆங்கிலேயர் தங்களது கல்கத்தா கோட்டையை பலப்படுத்தியதேயாகும். ஆங்கிலேயருக்கும் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்குமிடையே நிலவிய வர்த்தகப் போட்டியின் விளைவாகப் பிரெஞ்சுத் தாக்குதலிலிருந்து தங்களைத் தற்காத்துக் கொள்வதற்காக ஆங்கிலேயர் வில்லியம் கோட்டையைச் சுற்றி அகழி தோண்டினர். இந்நடவடிக்கை தனக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட செயல் என்று சந்தேகித்த சிராஜ் அகழியை மூட ஆணையிட்டார். ஆனால் ஆங்கிலேயர் இந்த ஆணையை நிராகரித்து விட்டனர் இதனால் மேலும் ஆத்திரமடைந்த நவாப் ஆங்கிலேயரைத் தண்டிக்கத் தீர்மானித்தார்! இதன் விளைவே பிளாசிப் போர் ஆகும்.

போரின் போக்கு கல்கத்தா கைப்பற்றப்படல், 1756

சிராஜ்யுத்தௌலா ஆங்கிலேயரைத் தண்டிப்பதற்காக பெரும் படையுடன் கல்கத்தா நோக்கிச் சென்றார். அவர் நேராகக் காசிம் பசாரை (Cassim Bazaar) அடைந்து அதைக் கைப்பற்றினார் (ஜுன் 4). காசிம் பசார் கைப்பற்றப்பட்டபின் கல்கத்தாவின் வடபகுதி கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டது (ஜுன் 16). நவாபின் படைத்தாக்குதலை எதிர்கொள்ள முடியாத வில்லியம் கோட்டை ஆளுநர் டிரேக் (Drake) அவருடன் இருந்த அதிகாரிகள், ஆலோசனை அவை உறுப்பினர்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் ஆகியோர் ஹுக்ளி நதி வழியாகத் தப்பிச் சென்று புல்டா (Fulta) என்ற தீவை அடைந்தனர். எஞ்சியிருந்த சிலர் ஹால்வெல் (Holwell) என்ற மருத்துவரின் தலைமையில் கல்கத்தா கோட்டையைக் காக்க முற்பட்டு, முடியாமல் கடைசியில் சரணடைந்தனர்! கல்கத்தா கோட்டை கைப்பற்றப்பட்டது (ஜுன்

20). கோட்டைக்குள்ளிருந்த ஆங்கிலேயர் குடியிறுப்புகள், கிடங்குகள், ஆலைகள் அனைத்தும் அழிக்கப்பட்டன. ஹால்வெலும் அவருடன் இருந்தோரும் கைது செய்யப்பட்டனர்.

இருட்டறைப் படுகொலை

கைது செய்யப்பட்ட 146 பேரும் 22 க்கு 14 சதுர அடி பரப்புள்ள ஒரு குறுகிய அறையில் அடைத்து வைக்கப்பட்டனர். மறுநாள் காலை அறைக் கதவைத் திறந்து பார்த்தபோது ஹால்வெல் உட்பட 22 பேர் மட்டுமே உயிர் பிழைத்திருந்தனர். அவர்களில் ஒருவர் திருமதி காரே (Mrs. Carey). எஞ்சியிருந்த 124 பேரும் மூச்சுமுட்டி உயிரிழந்தனர்! இந்நிகழ்ச்சியே இருட்டறைப் படுகொலை (Black Hole Massacre) என்று சித்தரிக்கப்படுகிறது.

இருட்டறைப் படுகொலை வரலாற்று நிகழ்வா? இவ்வினாவுக்கான விடை சர்ச்சைக்குரியது. ஏனெனில் இருட்டறை நிகழ்ச ்சி பற்றி அறிவதற்கான ஒரே சான்று அறையில் அடைக்கப்பட்டு உயிர்மீண்ட ஹால்வெல் 1757 பிப்ரவரி மாதம் தாய்நாடு திரும்பியபோது கொடுத்த விரிவான தகவலாகும். இச்சான்றை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கக்கூடிய சமகாலச் சான்று வேறு எதுவுமில்லை! இச்சம்பவம் பற்றி ராபர்ட் கிளைவ் தனது கடிதங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதேபோன்று டச்சு ஆவணங்கள் சிலவற்றில் இந்நிகழ்வு பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. எனினும் இவை பொதுவான தகவல்களாகவே உள்ளன.

இருட்டறைத் துயர நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது என ்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் அதை ஹால்வெலின் கட்டுக்கதை (Hoax of Holwell) என்று ஒதுக்கிவிட முடியாது. இருட்டறை நிகழ்ச்சி நடைபெற்றிருக்க முடியாது என்பதற்குக் கூறப்படும் காரணங்களாவன:

1) ஒரு சிறிய அறையில் 146 கைதிகளை அடைத்து வைத்திருக்க முடியாது.
2) வங்காள நவாப்மீது பழி போடுவதற்காக ஹால்வெல் கூறிய பொய்.
3) இந்நிகழ்ச்சியைப் பற்றிய சமகாலச் சான்றுகள் எதுவுமில்லை.
4) இருட்டறைக்கும் வில்லியம் கோட்டைக்குமிடையேயான வேறுபாடு தெளிவாக்கப்படவில்லை.
5) இருட்டறையில் இறந்ததாகக் கூறப்படும் 124 பேரில் 56 பெயர்கள் மட்டுமே தெரிய வந்துள்ளது.
6) எத்தனை பேர் கைது செய்யப்பட்டார்கள் என்பது உறுதி செய்யப்படவில்லை.

கல்கத்தா வில்லியம் கோட்டைக்குள் நிகழ்ந்த துயர நிகழ்ச்சி மிகைப்படுத்திக் கூறப்பட்டாலும் இதை வெறும் கற்பனை என்று ஒதுக்கிவிட இயலாது. ஹால்வெல்லின் சமகால சாட்சியத்தைப் பொய் என்று புறம்தள்ளி விடவும் முடியாது. கிளைவின் குறிப்புகளும், டச்சுக்காரரின் தகவலும்

இந்நிகழ்ச்சி நடைபெற்றதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. வங்காள நவாப் சிராஜ்யுத்தௌலா ஆங்கிலேயரைத் தண்டிக்க விரும்பினாலும் இந்நிகழ்ச்சிக்கு நேரடியாகக் காரணமாக இருந்தாரா என்பது தெரியவில்லை. இந்நிகழ்ச்சியைப் பொறுத்தவரை அவர் குற்றமற்றவராகவே காணப்படுகிறார். சுருங்கக் கூறின் கல்கத்தா இருட்டறைத் துயரம் கற்பனை கலந்து கூறப்பட்ட வரலாற்று நிகழ்வாகும்.

கல்கத்தா மீட்கப்படல், 1757

புல்டா (Fulta) விலிருந்த ஆங ˙கில அகதிகள் மூலம் வங்காள நவாப் கல்கத்தாவைக் கைப்பற்றியது பற்றியும், அதனால் ஆங்கிலேயருக்கு ஏற்பட்ட அழிவு பற்றியும் அறிந்து சென்னை ஆளுநரும், அதிகாரிகளும் விரைந்து செயல்பட்டனர். கடல் வழியாகவும், தரைமார்க்கமாகவும் கூடுதல் படைகள் அனுப்பப்பட்டன. தளபதி வாட்சன் தலைமையில் ஒரு கடற்படை சென்றது. ராபர்ட் கிளைவின் தலைமையில் ஒரு பலமிக்க தரைப்படையும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. 1756 ஆம் ஆண ˙டு இறுதியில் வாட்சனும், கிளைவும் புல்டாவை அடைந்தனர். புல்டாவை அடைந்த வாட்சனும், கிளைவும் ஹூக்ளி சென்று புல்டாவிலிருந்த ஆங்கில அகதிகளை மீட்டனர். பட்ஜ்-பட்ஜ் (BudgeBudge) என்ற இடத்தைப் பிடித்தனர். அதன்பின் அவர்கள் 1757 ஜனவரி 22ம் தேதி கல்கத்தாவை மீட்டனர்.

அலிநகர் உடன்படிக்கை

ஆங ˙கிலேயரின் இருமுனைத் தாக்குதலை எதிர்கொள்ள முடியாத வங்காள நவாப் சிராஜ்யுதௌலா அலிநகர் என்ற இடத்தில் அவர்களுடன் ஒரு உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார். இந்த அலிநகர் உடன்படிக்கையின்படி

1) நவாப் ஆங்கிலக் கம்பெனிக்கு இழப்பீடு தரவேண்டும்.
2) முகலாயப் பேரரசர் வழங்கிய அனைத்துச் சலுகைகளையும் ஆங்கிலேயர் அனுபவித்துக் கொள்ளலாம்.
3) ஆங்கிலேயரின் அனுமதி பெற்ற பொருள்களை வங்காளம், பீகார், ஒரிசா ஆகிய பகுதிகளுக்குத் தடையின்றி எடுத்துச் செல்லலாம்.
4) கல்கத்தா தாக்கப்பட்டபோது நவாப் கைப்பற்றிய பொருட்களைத் திருப்பித் தரவேண்டும்.
5) ஆங்கிலேயரின் விருப்பப்படி கல்கத்தா வில்லியம் கோட்டையை விரிவுபடுத்திப் பலப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.
6) ஆங்கிலேயர் நாணயம் அச்சடித்துக் கொள்ளலாம், சுருங்கக்கூறின், ஆங்கிலேயர் அலிநகர் உடன்படிக்கையால் தாங்கள் விரும்பியவற்றைப ˙ பெற்றுக் கொண்டனர்.

சந்திரநாகூர் கைப்பற்றப்படல், 1757

வங்காள நவாப் சிராஜ்யுத்தௌலா ஆங்கிலேயருடன் வேண்டா விருப்பாக செய்து கொண்ட அலிநகர் உடன்படிக்கை அவரது உடலில் குத்திய முள்ளாக உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அதுமட்டுமல்ல. அவருக்கு உள்ளும் புறமும் எதிர்ப்புகளும், சதித்திட்டங்களும் உருவாகிக் கொண்டிருந்தன. எந்த நேரத்திலும் மேற்கிலிருந்து அகமதுஷா அப்தாலி படையெடுக்கக்கூடிய ஆபத்து இருந்தது. எனவே ஆங்கிலேயரை நம்பாத நவாப் சந்திரநாகூரில் இருந்த பிரெஞ்சுக்காரரை நம்பினார். வடசர்க்காரிலிருந்த பிரெஞ்சு புஸ்ஸியை ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகத் தனக்கு உதவும்படி கேட்டுக் கொண்டார். பிரெஞ்சு அதிகாரிக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தார். நவாப் பிரெஞ்சுக்காரர்களுடன் சேர்ந்ததால் தங்களுடைய நிலை கேள்விக்குறியாகிவிடும் என்பதை அறிந்த ஆங்கிலேயர் சந்திர நாகூரைக் கைப்பற்றத் திட்டமிட்டனர். அவ்வாறே 1757 மார்ச் 23ஆம் தேதி சந்திரநாகூரைத் தாக்கிக் கைப்பற்றினர். இதனால் ஆங்கிலேயருக்கும் நவாப்புக்குமிடையேயான மோதல் தவிர்க்க முடியாததாயிற்று.

கிளைவின் சூழ்ச்சி

வங்காள நவாப் சிராஜ்யுத்தௌலாவின் தான˙தோன்றித் தனத்தாலும், சமயப் பொறையின்மையாலும், அடக்குமுறையாலும் அவரது அதிகாரிகள் உட்பட பலரையும் பகைத்துக் கொண்டார். பகையாளிகள் நவாபுக்கெதிராக சூழ்ச்சி செய்தனர். சூழ்ச்சிக்காரர்களை ஒருங்கிணைத்தார் பிரபல பஞ்சாப் பணக்காரர் அமீசந்த் (Omichand). இச்சதிக்குத் தலைமை தாங்கினார். நவாபின் தளபதியாக இருந்தார் மீர் ஜாபர். சிராஜ்யுத்தௌலாவுக்கு பதில் மீர் ஜாபரை வங்காள நவாப்பாக்கிவிட வேண்டுமென்று சதிகாரர்கள் தீர்மானித்தனர். இந்த சதியைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டார் ராபர்ட் கிளைவ். கிளைவைப் போலவே இந்த சதியைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ள எண்ணிய அமீசந்த் 30 இலட்ச ரூபாய் லஞ்சமாகத் தராவிடில் இந்த சதியை அம்பலப்படுத்தப் போவதாக அச்சுறுத்தினார். இந்த அச்சுறுத்தலுக்கு அஞ்சாத கிளைவ் சதியை சதியால் முறியடித்தார்! இச்சூழ்ச்சியின் முடிவு பிளாசிப் போரின் தொடர்ச்சியாகும்.

போரின் போக்கு

1757 ஜூன் 23ஆம் நாள் சிராஜ்யுத்தௌலாவின் பெரிய படை தளபதி மீர் ஜாபரின் தலைமையில் சில பிரெஞ்சுக்காரர்களுடன் பாகீரதி நதிக்கரையில் வங்காளத்தில் நாடியா மாவட்டத்தில் மூர்ஷிதாபாத்துக்கு அருகேயுள்ள பிளாசி என்ற கிராமத்தை அடைந்தது. கட்டுப்பாடற்ற நவாபின் படையும் நன்கு பயிற்சிபெற்ற நவீன கட்டுப்பாட்டுடன் கூடிய ஆங்கில ராணுவமும் மோதின. நவாபின் படை குன்று முட்டிய குருவி போலாயிற்று! பெருத்த நட்டத்தோடு தோல்வியடைந்தது. நவாபின் படை சதிகாரர் மீர்

ஜாபரின் படைப் பிரிவு போரில் தீவிரமாகப் பங்கேற்கவில்லை! மற்றொரு தளபதி பீர்மஹின் கொல்லப் பட்டார். தளபதி மோகன்லாலும் பின் வாங்கினார். மழையில் நனைந்ததால் நவாப் படையின் பீரங்கிகள் இயங்கவில்லை! நவாப் சிராஜ்யுத்தௌலா தலைநகர் முர்ஜிதாபாத்துக்குத் தப்பிச் சென்றார் (ஜுன் 24)

பிளாசிப் போரிலிருந்து தப்பிச்சென்ற சிராஜ்யுத்தௌலா தனது ஆசை மனைவி லெப்டுன்னிசாவுடனும் ஆபரண சொத்துக்களுடனும் வழியில் பிடிபட்டார். அவரைப் பிடித்த மீர் ஜாபரின் சகோதரர் நவாபையும் அவருடன் இருந்தோரையும் முர்சிதாபாத்துக்கே திருப்பி அனுப்பி விட்டார். முர்சிதாபாத்தில் நவாப் மீர்ஜாபரின் மகள் மீரானின் தூண்டுதலால் கொலை செய்யப்பட்டார்! தாத்தா அலிவர்திகானின் ஆதரவோடு அரியணை ஏறிய சிராஜ்யுத்தௌலா ஆதரவற்ற அனாதையாகக் கொலையுண்டு மாண்டார். அத்துடன் பிளாசிப்போர் முடிவுற்றது. பிளாசிப் போரின் வெற்றிக்குக் கிளைவ் பெரிதும் காரணமாக இருந்தார். பிளாசிப் போரில் ஆங ்கிலேயர் வெற்றி பெற்றமைக்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன.

1) ராபர்ட் கிளைவின் தலைமை, திறமை, நிதானம்.
2) ஆங்கில தளபதி அயர் கூட் (Eyre Coote) டின் தாக்குதல்கள்.
3) ஆங்கிலப் படையின் கட்டுப்பாடும், துப்பாக்கிப் படையின் பலமும்.
4) கடற் தளபதி வாட்சனின் உதவி.
5) நவாபின் அனுபவமின்மையும், அவரது கட்டுப்பாடற்ற இராணுவமும்.
6) மீர் ஜாபர், மானிக்சந்த், ராஜா துர்லாபிராம் ஆகியோரின் துரோகம்.

போரின் விளைவுகள

பிளாசிப் போர் சிறிதாயினும் அதன் வரலாற்றுச் சிறப்பு பெரிது. “பிளாசிப் போர் ஒரு சிறிய போர் ஆயினும், அதன் விளைவு உலகத்தில் உண ்டான மாபெரும் போர்களின் விளைவுகளைக் காட்டிலும் அதிகமாய் இருந்தது”. இதற்குக் காரணம் பிளாசிப் போரின் மூலமாக முதலில் வங்காளத்தையும், அதன்பின் படிப்படியாக இந்தியா முழுவதையும் கைப்பற்றுவதற்கு இது வழி வகுத்தது.

பிளாசிப் போரின் முக்கிய விளைவுகளாவன

1) பழிபாவத்துக்கு அஞ்சாத வஞ்சகர் மீர் ஜாபர் வங்காள நாவாபானார்.
2) ஆங்கிலக் கம்பெனி கல்கத்தாவுக்கு அருகே இருந்த 24 பர்கானாக்களின் (Parganas) ஜமீன்தாரி உரிமையைப் பெற்றது.
3) அதோடு இக் கம்பெனி பெங்கால், பிகார், ஒரிசாவில் தடையற்ற வாணிபம் செய்வதற்கான உரிமையைப் பெற்றது.

4) கம்பெனி மட்டுமின்றி கம்பெனி அதிகாரிகளும் அலுவலர்களும் தனியே நடத்தி வந்த வியாபாரத்துக்கு வரிவிலக்கும், பிற சலுகைகளையும் பெற்றனர்.
5) போரால் பாதிக்கப்பட்டோருக்கு உரிய இழப்பீடு வழங்கப்பட்டது. கம்பெனி அதிகாரிகளுக்கு பெரிய தொகை அன்பளிப்பாக அளிக்கப்பட்டது.
6) கம்பெனி கல்கத்தாவில் அதன் நாணயச்சாலை அமைத்துக் கொள்ள அனுமதி பெற்றது.

மதிப்பீடு

பிளாசிப் போரின் மூர்த்தி சிறிதாயினும் அதன் கீர்த்தி பெரிது. இப்போர் போரேயல்ல, வெறும் சில்லரைச் சண்டை (Skirmish) தான் என்று கூறுவோரும் உண்டு. ஆங்கிலேயர் வங்காள நவாபின் வாரிசுரிமைச் சிக்கலைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்களேயன்றி உருவாக்கவில்லை. பிற வணிகர்களைப் போன்றே ஆங்கிலேயரும் மார்க்கத்தைவிட முடிவையே பெரிதாகக் கருதினர். இவர்கள் இந்தியரின் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தங்களது பலத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டனர். பிளாசிப் போரில் கம்பெனியின் படை முதன் முதலாக நவாபின் படையை வெற்றிகண்டது வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க நிகழ்வாகும். இப்போர் இந்தியாவில் பிரெஞ்சுக்காரர்களின் ஆதிக்கத்துக்கு முடிவுகட்ட வழி வகுத்தது.

மீர் ஜாபர் கம்பெனியின் கைப்பாவையானதால் ஆங்கிலேயர் வங்காளத்தின் நடைமுறை (de facto) ஆட்சியாளராயினர். சென்னை பம்பாயைவிட கல்கத்தா முக்கியத்துவம் பெற்றது. ஆங்கிலேயரின் தலைமையகமாயிற்று. கம்பெனியின் வணிக விரிவாக்கமும், அரசியல் செல்வாக்கும் உயர்ந்தது. ஆங்கிலேயர் வங்காளத்திலிருந்து மேன்மேலும் முன்னேறி வடமேற்கில் சுலைமான், ஹாலா மலைகள் வரை விரிவடைய வழி வகுத்தது.

பிளாசிப் போர் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் பேரரசு தோன்றியதன் துவக்கமாகக் கருதப்படுகிறது. பிளாசிப் போரிலிருந்துதான் ஆங்கிலேயரின் அரசியல் எழுச்சி துவங்குகிறது. இப்போருக்குப் பிறகுதான் வங்காளத்தில் சார்பாண்மை அரசுக்கு (Rule of Proxy) பதில் திவானி ஆட்சி (Rule of Diwani) ஏற்பட்டது. பிளாசிப் போருக்குப் பின் ராபர்ட் கிளைவின் பெருமையும், புகழும் பன்மடங்கு பெருகியது. எனினும் அவர்தான் இந்தியாவில் பணம் காய்க்கும் மரத்தைக் (Pagoda Tree) குலுக்கிப் பணம் பெறும் பழக்கத்தை அரசியல் கலையாக்கினார்பின்னர் வந்த இந்தியக் கிளைவ்களுக்கு இவர் முன்னுதாரணமாகத் திகழ்ந்தார

போருக்குப் பின் 1758-1763

ஆளுநர் கிளைவ், 1758-1760

பிளாசிப் போரில் வெற்றிவாகை சூடிய ராபர்ட் கிளைவ் கல்கத்தா வில்லியம் கோட்டையின் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார் (1758 ஜூன்). கிளைவ் ஆளுநராக நியமிக்கப்படுவதற்கு முன்பே நவாப் மீர்ஜாபருக்கும் அவரது அதிகாரிகளுக்குமிடையேயான விவகாரங்களில் தலையிட்டு சுமுகமாகத் தீர்த்து வைத்தார். அதேபோன்று பிளாசிப் போரின் போது கிளைவுக்கு ஒத்துழைப்பு நல்கிய இந்துக்களுடன் நல்லுறவு கொண்டு அவர்களது ஆதரவையும் பெற்றிருந்தார். பொதுவாக வங்காள மக்களிடையே கிளைவுக்கு மிகுந்த மரியாதையும், மதிப்பும், செல்வாக்கும் இருந்தது. கிளைவ் ஆளுநரானவுடன் அவரது அதிகாரத்தையும், நவாபிடமிருந்து நெருக்கமான தொடர்பையும் மக்களிடையே இருந்த செல்வாக்கையும் தனது சுயநலப் பெருக்கத்துக்கும், கம்பெனியின் வளர்ச்சிக்கும் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

மீர்ஜாபர் பீகார், ஒரிசாவை உள்ளடக்கிய வங்காளத்தின் நவாபானபின் கருவூலம் காலியாக இருப்பதைக் கண்டார். பதவி ஆசையால் அளித்த வாக்குறுதிகளை அவரால் நிறைவேற்ற முடியவில்லை எனவே அவர் கம்பெனிக்கும், கிளைவுக்கும், பிற அதிகாரிகளுக்கும் கொடுப்பதாகக் கூறிய தொகைகளைத் தவணை முறையில் கொடுப்பதாக உறுதியளித்தார். நவாபின் இயலாமையை கிளைவும் பிற அதிகாரிகளும் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டனர். பல்வேறு பிரச்னைகளால் சூழப்பட்ட நவாப் மீர்ஜாபர் ஆளுநர் கிளைவின் சூழ்நிலைக் கைதியானார். ஆட ்சி அவரிடம் இருந்தபோதிலும் அதிகாரம் கிளைவிடம் இருந்தது.

அலிகோரின் முற்றுகை, 1759

முகலாயப் பேரரசர் ஆலம் கீரின் மூத்த மகன் அலிகோர். அவர் தன் தந்தையிடம் தகராறு செய்துகொண்டு ரோகில்கந்தில் (Rohilkhand) வாழ்ந்து வந்தார். அவர் நவாப் மீர்ஜாபரின் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு வங்காளத்தைக் கைப்பற்றத் திட்டமிட்டார். இத்திட்டத்தை அதே நோக்கத்திலிருந்த அயோத்தி நவாப் ஹுஜா உத்தௌலாவும் ஊக்குவித்தார! எனவே அலிகோர் அயோத்தி நவாபின் ஆதரவோடும் பிற சிற்றரசர்களின் உதவியோடும் வந்து பாட்னாவை முற்றுகையிட்டார் (1759). இம்முற்றுகையே மிர்ஜாபரின் மகன் மீரான் எதிர்கொண்டார். மீர்ஜாபர் ஆங்கிலேயரின் உதவியை நாடினார். நவாபுக்கு ஆதரவாக ஆளுநர் கிளைவ் ஒரு பெரும் படையுடன் புறப்பட்டு வந்தார். கிளைவின் படை வருவதை அறிந்த அலிகோரின் கூட்டுப்படை பின் வாங்கிச் சென்று விட்டது. அலிகோரின் பீகார் முற்றுகை முறியடிக்கப்பட்டது. காலத்தால் செய்த உதவிக்காக நவாப் மீர்ஜாபர் கல்கத்தாவைச் சுற்றியுள்ள 24 பர்கானாக்களில் வரி வசூல் செய்து

கொள்ளும் உரிமையைக் கம்பெனிக்குக் கொடுத்தார். கம்பெனி திவான் உரிமையைப் பெற்றது.

பிடேராப் போர், 1759

ஆங்கிலேயரின் கிடுக்கிப்பிடியிலிருந்து விடுபட விரும்பிய நவாப் மீர்ஜாபர் ஆங்கிலேயரின் வர்த்தக விரோதிகளான டச்சுக்காரர்களின் உதவியை நாடினார். சின்சுரா (Chinsura) வில் குடியேறியிருந்த டச்சுக்காரர்களைத் தொடர்பு கொண்டார். இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஆங்கிலேயரை வங்காளத்திலிருந்து விரட்ட விரும்பினர் டச்சுக்காரர்கள்! எனவே அவர்கள் ஏழு கப்பல்களில் கங்கைக்கரைக்கு வந்தனர். இதை எதிர்பார்த்த ஆளுநர் கிளைவ் தக்க முன˙னேற்பாடுகளைச் செய்திருந்தார்.

ஆங்கிலப் படை டச்சுப்படையை சந்திரநாகூருக்கும் சின்சுராவுக்குமிடையே பிடேரா (Biderra) என்ற இடத்தில் சந்தித்தன. தளபதிகள் வில்சனும் (Captain Wilson) போர்டும் (Colosal Forde) டச்சுப் படையைத் தோற்கடித்து அவர்களது கப்பல்களையும் கைப்பற்றினர். கிளைவின் சமயோசித முயற்சியால் டச்சுக்காரர்களின் திட்டம் முறியடிக்கப்பட்டது. தோல்விகண்ட டச்சுக்காரர்கள் ஆங்கிலேயருக்கு இழப்பீடு கொடுத்து, அவர்கள் வழியில் குறுக்கிடுவதில்லை என்று உறுதி கூறினர். இதன்மூலம் வங்காளத்தில் ஆங்கிலேயருக்கு இருந்த டச்சு ஆபத்து முற்றிலுமாக அகன்றது.

பிடேராப் போர் இந்தியாவின் முக்கிய போர்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. இதன் மூலம் வங்காள நவாப் ஆங்கிலேயருக்கு அடங்கியிருக்க வேண்டும் என்பது உறுதி செய்யப்பட்டது. டச்சுக்காரர்களின் வர்த்தக விரோதம் முற்றிலுமாக முடிவுக்கு வந்தது. கிளைவின் பெயரும்கழும் புகழும் பன்மடங்கு உயர்ந்தது. கிளைவ் மூன்றாண்டுகளுக்குள் வங்காளத்தில் செயற்கரிய ராணுவ மற்றும் அரசியல் சாதனைகள் புரிந்து இந்தியாவில் ஆங்கிலேயரது ஆதிக்கம் நிலைபெறுவதற்கும் விரிவடைவதற்குமான முன்னேற்பாட்டைச் செய்து முடித்தார். பிடேரா வெற்றிக்குப்பின் கிளைவ் தாய்நாடு திரும்பினார் (1760),

கிளைவுக்குப் பின், 1760-64

ஆளுநர் கிளைவ் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஹல்வெல் (Halwell)லிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு இங்கிலாந்து திரும்பினார் (1760 ஜுலை). கிளைவுக்குப் பின் வான்சிட்டர்ட் (Vansittart) ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார். அடுத்த நான்கு ஆண்டுகளில் (1760-64) வங்காளம் குழப்பக்காடாகக் காட்சியளித்தது. வாக்குறுதிகளைக் காப்பாற்ற முடியாத மீர்ஜாபர் திவாலாகும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். ராணுவத்தினருக்கு ஊதியம் வழங்கப்படாமையால் அவர்கள் கிளர்ச்சிசெய்தனர். சேரவேண்டிய தொகையைக் கொடுக்குமாறு கம்பெனி

நவாபுக்கு நெருக்கடியைக் கொடுத்தது. அதுமட ்டுமல்ல. கம்பெனி அதிகாரிகளும், அலுவலர்களும் சொந்த வியாபாரம் செய்து கொள்ளை லாபம் பெற்றனர். மேலும், வடமேற்கிலிருந்து முகலாயப் பேரரசர் ஷா ஆலம் வங்காளத்தைக் கைப்பற்றத் திட்டமிட்டார். தென்மேற்கிலிருந்து மராத்தியர் ஊடுறுவல் செய்தனர். துன்பங்கள் வந்தால் கூட்டமாகத்தானே வரும்? துன்ப வலைக்குள் சிக்கிய மீர்ஜாபர் ஆங்கிலேயரிடம் பாதுகாப்பு கேட்டு தஞ்சமடைந்தார

மீர்ஜாபரின் மகன் மீரான் அகால மரணமடைந்ததால் வங்காளத்தில் வாரிசுரிமைப் போட்டி ஏற்பட்டது. இப்போட்டிக்குக் காரணம் மீரான் மகனுக்கு எதிராக மீர்ஜாபரின் மருமகன் மீர்காசிம் (Mir Kasim) வாரிசுரிமை கோரியதுதான் மீர்ஜாபரின் இயலாமையையும் வாரிசுரிமைப் போட்டியையும் தங்களுக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டது கம்பெனி. மீர்ஜாபர் டச்சுக்காரர்களுடன் தொடர்பு கொண்டதன் மூலம் அவர் கம்பெனிக்கு விசுவாசமாகயில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்ட ஆளுநர் வான்சிட்டர்ட் மீர்ஜாபரைப் பதவியிலிருந்து நீக்கிவிட்டு அவரது மருமகன் மீர்காசிமை நவாப்பாக்கினார் (1760, அக். 20) மீர்ஜாபர் மிர்காசிமிடமிருந்து ஓய்வூதியம் பெற்றுக் கொண்டு ஆங்கிலேயரின் பாதுகாப்பின் கீழ் கல்கத்தாவில் தங்கியிருந்தார். பாதுகாப்பு கேட்டு வந்த மீர்ஜாபருக்கு ஆங்கிலேயர் தக்க பாதுகாப்பு அளித்தனர்

நவாப் மீர் காசிம், 1760-63

மீர்காசிம் பர்சிய மரபுவழி வந்தவர். வங்காள ஜாகிர்தாரின் மகன். நவாப் மிர்ஜாபரின் மகளை மணந்து கொண்டதால் அரசியல் செல்வாக்கு பெற்றார். மீர்காசிம் கற்றறிவாளர். கணிதத்திலும், ஜோதிடத்திலும் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றவர். குறுக்கு வழியில் சென்று பொருள் சேர்க்கும் கலையைக் கற்றவர் மீர்காசிம் வங்காளத்திலிருந்த ரங்பூரின் பௌஜ்தாராக இருந்தார். இவர் ஆங்கிலேயருடன் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வந்து நவாப் பதவியைப் பெற்றார்.

வங்காள நவாப் என்ற முட்கிரீடம் அணிந்த மீர்காசிம் முனைப்புடன் செயல்பட்டார். அவர் வாக்களித்தபடி ஆங்கிலேயருக்கு பர்த்துவான், மிதுனபூர், சிட்டகாங் ஆகிய பகுதிகளைக் கொடுத்தார். கம்பெனி அதிகாரிகளுக்கு இரண்டு இலட்சம் பவுனைப் பரிசாக அளித்தார். படை வீரர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய சம்பள பாக்கியைத் தீர்த்தார். சிக்கன நடவடிக்கையாக பலதுறைகளிலும் பணிக்குறைப்பு செய்தார். தனது சொந்த செலவுகளையும் மட்டுப்படுத்திக் கொண்டார். ஜமீர்தார்களின் கொட்டத்தை அடக்கினார். சுருங்ககூறின், மீர்காசிம் தனது அதிகாரத்தை மீட்டு நிலைநாட்டிக் கொண்டார்.

மீர்காசிம் ஒரு வித்தியாசமான வங்காள நவாப். நவாப் ஆட்சிக்கு உட்பட்டதே ஆங்கிலக் கம்பெனி என்று கருதினார் மீர்காசிம். இவர்

கம்பெனிக்குக் கட்டுப்படுவதை விரும்பவில்லை. சுதந்திரமாகச் செயல்படுவதையே விரும்பினார். இதனால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளை எதிர்கொள்ள அவர் தன்னைத் தயார் படுத்திக் கொண்டார். வங்காளத்தின் தலைநகரை மூர்ஷிதாபாத்திலிருந்து கல்கத்தாவிலிருந்து வெகுதூரத்திலிருந்த மாங்கீருக்கு (Monghyr) மாற்றினார். அங்கு பலமிக்கக் கோட்டையைக் கட்டத் திட்டமிட்டார். மாங்கீரில் துப்பாகிகளையும், பீரங்கிகளையும், பிற ராணுவ தளவாடப் பொருட்களையும் சேமிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். படைவீரர்களுக்கு ஆங்கிலேயரைப் போன்றே நவீன போர்ப் பயிற்சி அளித்தார். சுருங்கக்கூறின் வங்காள உடலில் ஆழப் பதிந்திருந்த ஆங்கிலக் கத்தியை அகற்றத் திட்டமிட்டார் மீர்காசிம்.

மீர்காசிம் அடுத்தகட்ட நடவடிக்கையாக வங்காளத்தில் நிதிநிலையை மறுசீரமைக்க முற்பட்டார். ஆங்கிலேயர் அனுபவித்துவந்த தடையற்ற வணிக உரிமைகளுக்கும், கம்பெனி அதிகாரிகளின் வர்த்தக முறைகேடுகளுக்கும் முடிவுகட்டத் தீர்மானித்தார். எனவே, ஆங்கிலக் கம்பெனிக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த வணிகச சலுகைகளை சொந்த வியாபாரத்துக்காகத் தவறாகப் பயன்படுத்துவதைத் தடை செய்து உத்தரவு பிறப்பித்தார். அதுமட்டுமல்ல. ஆங்கிலேயர் ஆதரவு பெற்றிருந்த பாட்னாவின் துணையாளராக இருந்த ராம் நாராயணனை பணியிலிருந்து நீக்கிவிட்டார். நல்ல நோக்கத்தோடு மேற்கொள்ளப்பட்ட மீர்காசிமின் நடவடிக்கைகள் குளவிக்கூட்டில் கைவிட்ட கதையாயிற்று!

பாட்னா போர், 1763

மீர்காசிமின் நடவடிக்கைகளால் ஆத்திரமடைந்த ஆங்கிலேயர் நவாபைத் தண்டிக்கத் தீர்மானித்தனர். பாட்னாவில் இருந்த எல்லிஸ் (Ellis) நகரை எளிதில் கைப்பற்றினார் (மே 25). இதன் எதிர் நடவடிக்கையாக பாட்னாவிலிருந்து எல்லிசுக்குப் போர்த்தளவாடங்களைக் கொண்டு சென்ற சில படகுகளை மாங்கீர் அருகே நவாப் கைப்பற்றினார். இப்போரில் நவாபின் படை தோற்கடிக்கப்பட்டது (ஆகஸ்டு). இதனால் ஆத்திரமடைந்த மீர்காசிம் பாட்னா சென்று அங்கிருந்த ஆங்கிலேயரைக் கைது செய்து, ஆங்கிலேயருக்கு ஆதரவாக இருந்ததாக சந்தேகப்பட்ட இந்தியக் கைதிகளையும் கொன்று விட்டார். அதன்பின் ஆங்கிலேயரின் எதிர்ப்பை எதிர்கொள்ள முடியாத நவாப் மீர்காசிம் அயோத்தியில் அடைக்கலம் பெற்றார் (டிசம்பர்)

மீண்டும் மீர்ஜாபர்

பீகார் போர் நடந்து கொண்டிருக்கையில் ஆங்கிலேயரின் பாதுகாப்பில் கல்கத்தாவிலிருந்த மீர்ஜாபர் மீண்டும் வங்காள நவாப்பாக்கப்பட்டார் (ஜுலை 7)! அதற்கு விலையாக அவர் கம்பெனிக்கு

1) தடையற்ற வர்த்தகம் செய்யவும்
2) இழப்பீடு கொடுக்கவும்

3) ஆங்கில நிலையரை (Resident) நிரந்தரமாக ஏற்றுக்கொள்ளவும் இணங்கினார்.

அதன்படி நந்தகுமார் (Nandakumar) நிலையராக நியமிக்கப்பட்டார். ஊழலை வாழ்க்கையாகக் கொண்ட கம்பெனி அதிகாரிகளும் அலுவலர்களும் மீர்ஜாபர் இறந்தபின் நவாபான அவரது மகன் நிஜாமதுல்லா (Nijam-ud-daulah)விடமிருந்து ஏராளமான பரிசுகளைப் பெற்றுக் கொண்டனர். பணம் காய்க்கும் மரம் (Pagoda Tree) பலமாக உலுக்கப்பட்டது நவாப் நிஜாமதுல்லா அரசியல் பூஜ்யமானார்.

நோக்கங்கள்

அழகு - II

இந்தியாவில் தேசியவாதத்தின் தோற்றம்: பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு எதிரான அதிருப்தியின் வெளிப்பாடு -பாலயகாரர் கிளர்ச்சி - தென்னிந்தியக் கலகம் 1806 - வேலூர் கிளர்ச்சி 1857 -கிளர்ச்சி பிரபலமான முந்தைய தேசியவாதத்திற்கு - இயக்கங்கள் எதிர்ப்பு ங்குடியினர்பழ எழுச்சிகள் விவசாயிகள் :இயக்கங்கள் காரணங்கள்- கிளர்ச்சிகள் சிவில் மற்றும், இயல்பு மற்றும் தாக்கம் சீர்திருத்த மத- - - ் கருத்தியல் இயக்கத்திற்கான தேசிய :இயக்கங்கள் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தோற்றத்திற்கு முன்னோடி வழிவகுக்கும் தேசிய இயக்கத்தின் - .காரணிகள்

சுயமதிபிட்டு கேள்விகள்

- இந்தியாவில் தேசியவாதத்தின் தோற்றம் விவரி
- 1806 தென்னிந்தியக் கலகம் –காண்க
- இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தோற்றம், வளர்ச்சி பற்றி காண்க ,

தேசிய இயக்கத்தின் எழுச்சி

தேசியம் என்பது தேசத்தைப்பற்றிய தன்னுணர்ச்சி விழிப்பாகும். அது மனிதனோடு உடன்பிறந்த பண்பல்ல. அவனது இயல்பான மனநிலையும் அல்ல. தேசியம் என்பது மனிதன் விரும்பி வளர்த்துக் கொள்ளும் உணர்ச்சியாகும்.

அரசியல்,பொருளாதார,இன,மொழி,கலாச்சார, சமுதாய சமய சூழ்நிலைகள் ஒரு நாட்டு மக்களை தேசிய உணர்வு கொள்ளச் செய்கிறது. இந்தியாவில் தேசியம் என்பது ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக அவர்களின் எதேச்சதிகார ஆட்சிக்கு எதிராக கிளர்ந்தெழுந்த ஒரு மாபெரும் நிகழ்வாக கருதப்படுகிறது. ஆனால் இது ஒரே நாளில் நிகழ்வு அல்ல. மாறாக சிறிது சிறிதாக மக்கள் மனங்களில் காலனி ஆதிக்கத்தின் அடக்குமுறையை பற்றி விதைத்து பின் அது ஆங்கிலேயரை நாட்டை விட்டு விரட்டும் சுதந்திரப்போராக உருவெடுத்தது.

1947ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 15 ஆம் தேதி இந்தியா சுதந்திரம்பெற்றது. சுதந்திரம் அடைய இந்தியா இடைவிடாது போராட வேண்டியிருந்தது. ஏராளமான மாவீரர்களின் தியாகத்தால் இந்தியா முழு சுதந்திரத்தை அடைய முடிந்தது. இருப்பினும் இ கிளர்ச்சியாளர்களின் சீற்றம் தேசியவாதத்தின் அறிமுகத்துடன் தொடங்கியது. இந்திய தேசிய இயக்கம் ஆங்கிலேயர்களை உலுக்கிய முதல் இயக்கம் மற்றும் தேசிய இயக்கமே இந்தியாவிற்கும் அதன் மக்களுக்கும் சுதந்திரத்திற்கான பாதையை வகுத்தது.

இந்தியாவின் வரலாற்றையும் இந்திய தேசிய இயக்கத்தையும் கட்டமைப்பதில் தேசியவாதம் முக்கிய பங்கு வகித்தது .

தேசியவாதம் எப்படி உருவானது?

நாட்டில் பல முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டன இ இந்த முன்னேற்றங்கள் சில விஷயங்களைப் பற்றி மக்கள் ஆர்வமாக உள்ளன. இந்தியா என்ற நாடு எதுஇ எந்த மாதிரியான மக்களுக்காக இந்தியா என்பது போன்ற கேள்விகளை கேட்க ஆரம்பித்தனர். இறுதியில் இ கேள்விகளுக்கு பதில் கிடைத்தது. இந்திய மக்கள் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து ஒரு தனிமனிதனின் வர்க்கம் இ நிறம்இ பாலினம் மற்றும் மொழி முக்கியமில்லாத இந்தியாவை உருவாக்குகிறார்கள். கூடுதலாகஇ இந்தியாவின் எல்லைக்குள் இருக்கும் அனைத்து வளங்களும் இந்திய மக்களுக்கும் சொந்தமானது. இந்திய மக்கள் இதுபோன்ற பதில்களைப் பெற்றதால்இ இந்திய குடிமக்களின் வாழ்க்கை மற்றும் வளங்களின் மீது பிரிட்டிஷ் கட்டுப்பாட்டை அமல்படுத்துவதை அவர்கள் அறிந்து கொள்ளத் தொடங்கினர். பிரித்தானிய அரசாங்கம் இந்திய நாட்டின் நல்வாழ்வில் எவ்வாறு சமரசம் செய்து பிரிட்டனின் வளர்ச்சியில் மட்டுமே கவனம் செலுத்துகிறது என்பதை மக்கள் புரிந்து கொள்ளத் தொடங்கினர். 1850 க்குப் பிறகு உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் சங்கங்கள் 1870 கள் மற்றும் 1880 களில் உருவாக்கப்பட்டவை. இந்த அரசியல் சங்கங்களில் தொழில் ரீதியாக வழக்கறிஞர்களாக இருந்த நன்கு படித்த நபர்கள் இருந்தனர். இந்திய சங்கம் இ பாம்பே பிரசிடென்சி அசோசியேஷன் இ மெட்ராஸ் மகாஜன சபா இ பூனா சர்வஜனிக் சபா மற்றும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் ஆகியவை மிக முக்கியமான அரசியல் சங்கங்களாகும். பூனா சர்வஜனிக் சபா என்று அழைக்கப்பட்டதுஇ ஏனெனில் "சர்வஜனிக்" என்ற வார்த்தையானது "அனைத்து மக்களுக்கும் அல்லது மக்களுக்கும்" (சர்வா=அனைவருக்கும் இ ஜானிக்=மக்களுக்கு ஆ்ஃப்) என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இந்த சங்கங்கள் அனைத்தும் நாட்டின் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் செயல்பட்டன. இந்த சங்கங்கள் நிர்ணயித்த இலக்குகள் முழு தேசத்தின் மக்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட இலக்குகளாகும். அனைத்து குடிமக்களிடையேயும் இலக்குகள் ஒரே மாதிரியாக இருந்தன இ அவை சாதி அல்லது மதத்திற்கு ஏற்ப மாறவில்லை. இது இந்தியாவை இறையாண்மை கொண்ட நாடாக மாற்றுவதாகும். இறையாண்மை என்பது இந்திய மக்களுக்கு ஒப்பீட்டளவில்

நவீன கருத்தாக இருந்தது. இறையாண்மை பற்றிய கருத்து தேசியவாதத்தில் பெரும் பங்கு வகித்தது. எளிமையான வார்த்தைகளில் இ இந்திய மக்கள் தங்கள் விவகாரங்களைக் கவனித்துக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்று நம்பினர். அதன்பிறகு "ஆயுத சட்டம்" என்ற பெயரில் மற்றொரு சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. இந்தச் சட்டத்தின்படி இ இந்தியர்கள் எந்த வகையான ஆயுதங்களையும் எடுத்துச் செல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை. இந்தியப் பத்திரிக்கையின் குரலை அடக்குவதற்காகவே வெர்னாகுலர் பத்திரிக்கை சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. பின்னர் இல்பர்ட் பில் என்ற பெயரில் ஒரு மசோதா நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். இந்த மசோதாவின்படி இ ஆங்கிலேயர்களுக்கும் இந்தியர்களுக்கும் நீதிமன்றத்தில் சம உரிமை கிடைக்கும். ஆனால் இ ஆங்கிலேயர்கள் மசோதாவை நிறைவேற்ற அனுமதிக்கவில்லை. இது இந்திய இனம் குறித்த ஆங்கிலேயர்களின் மனநிலையை காட்டுகிறது. ஆங்கிலேயர்கள் நிறத்தின் அடிப்படையில் பாகுபாடு காட்டினார்கள். எனவே இ இத்தகைய செயல்கள் கடந்து வந்ததாலும்இ இனப் பாகுபாடுகள் அதிகமாக இருந்ததாலும் இ இந்தியர்கள் தங்கள் இதயத்தில் தேசிய உணர்வை உருவாக்கத் தொடங்கினர்.

இந்திய தேசிய இயக்கம்

இந்திய தேசிய இயக்கம் என்பது ஒரு வெகுஜன இயக்கமாகும் இ அங்கு இந்திய மக்கள் தங்கள் இதயங்களுக்குள் தேசிய உணர்வைக் கொண்டிருக்கத் தொடங்கினர். தேசிய உணர்வு இந்தியர்கள் பேசுவதற்கு உதவியது. அதனால் இ ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக இந்தியர்கள் கிளர்ச்சி செய்யத் தொடங்கினர். இந்திய தேசிய இயக்கம் 1850 இல் தொடங்கியது இ விரைவில் கிளர்ச்சிகள் பெரியதாகவும் பெரியதாகவும் மாறியது இ இது இந்தியா சுதந்திரம் பெற மேலும் உதவியது.

தேசிய உணர்வு இந்தியா சுதந்திரம் பெற உதவியது. இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் அறிமுகம் பிரிட்டிஷாருக்கு எதிராக இந்தியர்கள் கிளர்ச்சி செய்ய உதவியது இ இது தேசியவாத உணர்வை நாடு முழுவதும் மேலும் பரப்பியது. பிரிட்டிஷாரின் கட்டுப்பாட்டில் இருநூறு ஆண்டுகள் கழித்த பின்னரே இந்தியா சுதந்திரம் அடைய முடியும். தேசிய உணர்வு இருந்ததால்தான் அது சாத்தியமானது. தேசிய உணர்வு இந்திய

தேசிய இயக்கத்திற்கு வழிவகுத்தது . எனவேஇ இந்திய நாட்டின் சுதந்திரத்தில் இந்திய தேசிய இயக்கம் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.

பாளையக்காரர

பாளையத்தின் சொந்தக்காரத் தலைவர் பாளையக்காரர் என்று அழைக்கப் பட்டார். இவர்கள் பாளையங்கள் மீது பரம்பரை உரிமை பெற்றிருந்தனர் கோட்டைகளைக் கட்டிக் கொண்டு பாதுகாப்புடன் இருந்தனர். எடுத்துக்காட்டாக மதுரையை ஆட்சி செய்த விசுவநாத நாயக்கர் மதுரையை மறுசீரமைத்த போது மீனாட்சி அம்மன் கோயில் உள்ளிட்ட நகரைச் சுற்றி அகழிகளுடன் கூடிய இரட்டைச் சுவர்களுடன் கோட்டையைக் கட்டினார். கோட்டையைச் சுற்றி பாளையக்காரர்களின் அலுவலகங்களுக்காக 72 இரட்டை அடுக்குக் கட்டடங்களையும் கட்டினார். 1841 இல் பிரிட்டிஷ் கலெக்டர் பிளாக் பெர்ன் (Black Burn) மதுரை நகரை விரிவுபடுத்துவதற்காக இக்கோட்டை அரண்களை அகற்றிவிட்டார். பளையக்காரர்கள் நாயக்கரின் பிரதிநிதிகளாக செயல்பட்டனர். அவர்கள் தங்களது நடவடிக்கைகளுக்கு நாயக்களுக்குப் பொறுப்பானவர்கள். பாளையக்காரர்களின் பிரதான பணி வரி வசூலித்தல் ஆகும். வசூலித்த வரித்தொகையில் மூன்றில் ஒரு பங்கை நாயக்கருக்கு திறையாகச் செலுத்திவிட்டு எஞ்சிய பங்கைக் கொண்டு பாதுகாவல் படையைப் பராமரித்து சொந்த செலவுக்கும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பாளையத்தை நிர்வகித்தல், மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளித்தல், சட்டம் ஒழுங்கை நிலைநாட்டல், நீதி வழங்கல், நாயக்கருக்குத் தேவைப்படும்போது படை வீரர்களை அனுப்புதல் போன்றவை பாளையக்காரரின் பிற பொறுப்புகளாகும்.

பாளையக்காரர் ஆட்சி முறை

ஒவ்வொரு பாளையமும் கிராமங்களின் தொகுப்பாகும். பாளையத்தின் அதிபரான பாளையக்காரர் தனக்கு உதவி செய்ய அமைச்சர்களையும், அதிகாரிகளையும் நியமித்துக் கொண்டார். அமைச்சர்கள் சேனாதிபதிகளாகவும் இருந்தனர். தளவாய் சேனாதிபதிகளுக்குத் தலைவர். பாளையக்காரர் தளவாய் மூலமாக நாயக்கருடன் தொடர்பு கொண்டார். நடைமுறையில் ஒவ்வொரு பாளையக்காரரும் தர்பாரில் அமர்ந்து காட்சியளித்து ஒரு மன்னரைப் போன்று தன்னிச்சையாக படாடோபமாக நடந்து கொண்டார். பாளையக்காரர் ஆட்சி முறை ஒரு வகையான இராணுவ முடியாட்சி என்று கூறலாம்.

நிலமானிய முறை

பாளையக்காரர் ஆட்சி நிலமானிய முறை (குநரனயடளைஅ)யை மையமாகக் கொண்டு சுழன்றது. விளை நிலம் தான் வருவாயின் ஊற்று வாழ்க்கையின் ஆதாரம் அரசாங்கத்தின் உயிர் மூச்சு. எனவே,

பாளையக்காரர் வளமிக்க நிலத்தைத் தன் சொந்த உபயோகத்துக்கு வைத்துக் கொண்டு எஞ்சியவற்றைப் பிற பிரமுகர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுத்தார். பிரமுகர் குத்தகைதாரர்கள் இருவேறு கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும்: 1) அரசாங்கத்துக்கு நிலவரி செலுத்த வேண்டும் 2) நெருக்கடி நேரத்தில் நாயக்கருக்கு இராணுவ உதவி செய்ய வேண்டும். எனவே, ஒவ்வொரு விவசாயியும் ஒரு போர் வீரராகவும் இருக்க வேண்டும். பாளையக்காரர் நிலத்துக்குச் சொந்தக்காரர் ஆயினும் உழவர்களே விளைச்சலுக்குக் காரணமாக இருந்தனர். பயிர் சாகுபடி இவர்களின் உழைப்பைப் பொறுத்தே இருந்தது. உழவர்கள்தான் நிலத்தை உழுது, விதைத்து, பயிரை வளர்த்துப் பாதுகாத்து, சாகுபடி செய்து, விளைச்சலை ஒப்படைப்பவர்கள். எனினும் இவர்கள் வசிப்பதற்குத் தேவையான குறைந்தபட்ச விளைபொருளை ஊதியமாகக் கொடுத்து விட்டு மீதியைப் பாளையக்காரர் பெற்றுக் கொள்வார். குடும்பத் தேவைகளுக்கு உழவர்கள் பாளையக்காரரிடமிருந்து பணமாகவோ அல்லது பொருளாகவோ கடன் பெற்று, வாங்கிய கடனைக் கொடுக்க முடியாமல் கொத்தடிமைகளாக வாழ்க்கையின் விளிம்பிலேயே இருந்தனர். சுருங்கக்கூறின், உழவர்கள் கடனில் பிறந்து, கடனில் வசித்து, கடனைத் தன் வாரிசுகளுக்கு விட்டுச் சென்றனர்.

நிறை குறை

விளைநிலம் விளைச்சலைப் பொறுத்து கரிசல், செம்மண், பொட்டல், களிமண் பூமி என்று வகைப்படுத்தப்பட்டது. பொதுவாக விளைச்சலில் பாதி பாளையக்காரரின் பங்காக இருந்தது. இப்பங்கு பொதுச் செலவு என்று அழைக்கப்பட்டது. அதாவது பொதுக் காரியங்களுக்காகப் பெறப்பட்ட பங்காகக் கருதப்பட்டது. சரியான விளைச்சல் மதிப்பீட்டு முறையும், முறையான மாமூல்“ அளவும் இல்லாமையால் பாளையக்காரர் தன் தேவைக்கேற்ப தன் பங்கை யதேச்சையாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டார். இதனால் விவசாயிகளும், உழவர்களும் பல்வேறு முறைகேடுகளுக்குப் பலியாயினர். இச்சுரண்டலிலிருந்து தப்பிக்க அவர்கள் விளைச்சலைப் பற்றிய தவறான தகவல்களைத் தந்தனர் பொய்க் கணக்கைக் கொடுத்தனர். இதனால் வரி ஏய்ப்பு வழக்கமாகிவிட்டது. இது ஏமாற்றுவோருக்கும் ஏமாற்றப்படுவோருக்குமான போட்டியாக இருந்தது.

ஊர்க்காவல் முறை

ஊர்க்காவல் முறை தமிழ் நாட்டின் பாரம்பரிய உள்ளூர் பாதுகாப்பு முறையாகும். காவல்காரர்கள் ஊர்ப் பாதுகாப்புக்குப் பொறுப்பாக இருந்தனர். எனினும், தமிழ்நாடு விஜய நகரப் பேரரசின் நேரடி ஆட்சியின் கீழ் இருந்தவரை ஊர்க்காவல் முறை பின்பற்றப்பட வில்லை. பின்னர் நாயக்கர்கள் சுதந்திரமாகச் செயல்படத் துவங்கிய போது இப்பாரம்பரியப் பாதுகாவல் முறை புதுப்பிக்கப்பட்டு பின்பற்றப்பட்டது. காவல்களுக்கான ஊதியம் பணமாகவோ பொருளாகவோ கொடுக்கப்பட்டது. ஊர்க்காவல் முறை தலக்காவல் என்ற பெயரில் செயல்பட்டது. இக்காவல் முறையின் காரணமாக கிராம மக்கள ் அச்சமின்றி இருந்தனர் பயிர்கள் பாதுகாக்கப்பட்டன் கிராமங்கள் திருடர்களின் தாக்குதலினின்றும் விடுவிக்கப்பட்டன.

தற்காப்புப் படை

பாளையக்காரர்கள் தங்களது பாதுகாப்புக்காகவும், பகட்டு வாழ்க்கைக்கும், சமூக அந்தஸ்துக்காகவும் சொந்த தற்காப்புப் படையை வைத்திருந்தனர். பாளையக்காரர் எங்கு சென்றாலும் இப்படையின் ஒரு பிரிவினர் அவருடன் செல்வர். தற்காப்புப் படையில் மூன்று பிரிவினர் இருந்தனர்: 1) அமரும் பணியாளர்கள். இவர்கள் பாளையக்காரர்களின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்கள். கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஓடி வருபவர்கள். இவர்களுக்கு நிலம் மானியமாக வழங்கப்பட்டது. 2) கட்டுப்படி பணியாளர்கள். இவர்கள் பாளையக்காரர்களுக்குப் போர்த் தளவாடங்களைத் தயாரித்துக் கொடுப்பவர்கள். இவர்களுக்கும் நிலம் மானியமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. 3) கைக் கூலிகள். இவர்கள் அவசரத்துக்குப் பயன்படக்கூடியவர்கள் ஆயுதம் ஏந்தி போரிடக் கூடியவர்கள். இவர்கள் கூலிக்கு மாரடிப்பவர்கள்". இவர்களுக்கு வேலைபாதுகாப்பு இன்மையால், வேலையின்றி இருக்கும் போது கொலை, கொள்ளை, திருட்டு போன்ற நடவடிக்கைகளில்

போர் முறை

பாளையக்காரர்கள் பெயரளவுக்கு நாயக்கருக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களேயன்றி நடைமுறையில் இவர்கள் சுதந்திரமாகச் செயல்பட்டனர். இவர்களது சொல்லே சட்டமாக இருந்தது. பாளையக்காரர்கள் அரண்களோடு கூடிய கோட்டைகளைக் கட்டிக் கொண்டு எதிரிகளின் தாக்குதல்களிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக்

கொண்டனர். பெரும் தாக்குதல்களையும் கோட்டைக்குள் இருந்து கொண்டே எதிர்கொண்டனர். கோட்டைகளைத் தாண்டிச் சென்று இவர்களை வெல்வது கடினம். பாளையக்காரர்கள் பல்வேறு போர்க் கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர். நாட்டுத் துப்பாக்கிகளும், வேல் கம்பு, கைத்துப்பாக்கி, போர் வாள், குத்து வாள், கேடயம், கூர்ங்கோல், வில்-அம்பு, கவண், உந்துவாணம், தாக்கித் திரும்பும் வாள்தடி போன்ற ஆயுதங்களையும் கையாண்டனர்.

பாளையக்காரர்கள் பொதுவாக எதிரிகளை நேரடியாகவோ அல்லது மறைந்திருந்து தாக்கும் போர் உத்திகளைப் பின்பற்றினர். அடர்ந்த காடுகளைப் பதுங்கிக் கொண்டு எதிரிகள் மீது எதிர்பாரா நேரத்தில் பாய்ந்து தாக்கிப் பேரழிவை ஏற்படுத்துவர். எதிரியின் குதிரைப் படையை இவர்களது கூர்ங்கோல் வீரர்கள ் சுற்றி வளைத்துத் திடீர்த் தாக்குதல் நடத்திச் செயலிழக்கச் செய்வர். இவர்களுக்குத் துணையாகப் பீரங்கிப் படையினரும், துப்பாக்கி ஏந்திகளும் போரில் கலந்து கொள ்வர். படைப் பிரிவினர் அனைவரும் கூட்டுத் தாக்குதல் நடத்தி எதிரிகளின் படைகளைத் திக்குமுக்காடச் செய்வர்.

தனிக்காட்டு இராஜாகக்ள்

கிட்டத்தட்ட ஒரு நூற்றாண்டு காலத்துக்கு மேல் (1650-1760) பாளையக்காரர்கள் தமிழ் நாட்டில் தனிக்காட்டு இராஜாக்களாகச் செயல்பட்டு வந்தனர். பல்வேறு வழிமுறைகளைப் பின்பற்றி இவர்களது தனித்தன்மையையும், சுதந்திரத்தையும், செல்வத்தையும், செல்வாக்கையும் பெருக்கிக் கொண்டனர். இவர்கள் பயத்தாலும், நயத்தாலும், வீரதீர பராக்கிரமச் செயல்களாலும் பாளைய மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தனர். நாயக்கர் ஆட்சி பலவீனமாக இருக்கும் போது பாளையக்காரர்கள் அரசாங்க கிராமங்களை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டனர். உள்ளாட்சி நிர்வாகிகளைப் பயமுறுத்திப் பணியவைத்து அவர்களிடமிருந்து மாமூல்களைப் பெற்றுக் கொண்டனர். அரசாங்கத்துக்கு இராணுவ உதவி செய்து அரசாங்கத்தின் ஆதரவைப் பெற்றனர். அரசாங்க ஆதரவுடன் பாளையங்களை விரிவுபடுத்தினர் படையைப் பெருக்கிக் கொண்டனர். கிராமங்களை இராணுவ முகாம்களாகஉருமாற்றம் செய்தனர். அரசாங்கம் நெருக்கடியில் இருக்கும் போது எதிர்க்கவும் செய்தனர்.

குறிப்பிடத்தக்க பாளையக்காரர்கள

தமிழ் நாட்டில் நூற்றுக்கணக்கான பாளையக்காரர்கள் இருந்தனர். மதுரை நாட்டில் மட்டும் 72 பாளையங்கள் இருந்தன. விஜய நகர ஆட்சியின் போது மட்டும் 200க்கும் மேற்பட்ட பாளையக்காரர்கள் இருந்தனர். மதுரை நாயக்கர்கள் காலத்தில் (1549-1736) மதுரை, திருச்சி, தஞ்சை, செஞ்சி ஆகிய பகுதிகளில் பாளையக்காரர்கள் இருந்தனர். பின்னர் இவர்கள் தமிழ் நாட்டின் நான்கு திக்குகளிலும் தங்களது ஆட்சியை அமைத்துக் கொண்டனர். கொங்கு நாட்டில் மட்டும் 10 பலமிக்க கவுண்டர் பாளையக்காரர்கள் இருந்தனர். தென்னிந்தியாவிலேயே கொங்கு நாட்டில் தான் அதிக எண்ணிக்கையில் பாளையங்கள் இருந்தன. நெல்கட்டும்செவல் (மதுரை) பாஞ்சாலங்குறிச்சி, எட்டயபுரம் (மதுரை-திருநெல்வேலி) சிங்கம்பட்டி (திருநெல்வேலி) கன்னிவாடி, விருப்பாட்டி (மதுரை-திண்டுக்கல்) காளகதி (சந்திரகிரி) மதுராந்தகம் (சந்திரகிரி-வேலூர்) பாளையக்காரர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

ஆர்க்காட்டு நவாபுகளின் கீழ் பாளையக்காரர்கள

1736-ஆம் ஆண்டு மதுரை நாயக்கர் ஆட்சி வீழ்ச்சி அடைந்த பின்னர் பாளையங்கள் குழப்பக் காடுகளாயின. 1690-களில் மதுரை நாயக்கர் நாடு ஆர்க்காடு நவாபுகளின் ஆட்சியின் கீழ்க் கொண்டுவரப்பட்டது. நாயக்கர்களுக்குப் பதில் நவாபுகள் பாளையக்காரர்களின் மேலதிகாரிகளாயினர். பாளையக்காரர்கள் நவாபுகளுக்குக் கப்பம் கட்டும் கட்டாயத்துக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இந்த ஆட்சி மாற்றத்தைப் பாளையக்காரர்கள் விரும்பவில்லை வேறு வழியின்றி ஏற்றுக் கொண்டனர். 1750-களில் ஆர்க்காட்டு நவாபுகள் ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தபோது அவர்கள் பாளையக்காரர்களின் புது மேலாண்மைக்கு ஒரு மேல்நிலக்கழாராயினர். ஆங்கிலேயர் வரி வசூலைத் தீவிரப்படுத்திய போது அவர்களுக்கும் பாளையக்காரர்களுக்குமிடையே மோதல்கள் ஏற்பட்டன் இந்த மோதல்கள் கிளர்ச்சிகளாக மாறின.

போராளி பூலித்தேவன

1715 செப்டம்பர் முதல் தேதி திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் சங்கரன்கோயிலுக்கு அருகாமையில் உள்ள ஆவுடையார்புரம் என்ற கிராமத்தில் சித்திரபுத்திர தேவருக்கும், சிவஞான நாச்சியாருக்கும் மகனாகப் பிறந்தார் பூலித்தேவன். இவருக்கு இளமையிலேயே தமிழார்வமும், கவிதைப்பாடும் திறனும், சுயமரியாதையும், சுதந்திர

உணர்வும் இயல்பாகவே அமைந்திருந்தன. வீரமிக்க பூலித்தேவன் புலியைக் கொன்றதால் இவருக்குப் புலித்தேவன் என்ற பெயர் வந்ததாகக் கூறுவர். இவருக்கு இயற்பெயரைவிட காரணப் பெயரான புலித்தேவன் என்ற பெயரே மக்கள் மனதில் நிலைத்துவிட்டது அதுவே மரபுவழிப் பட்டப்பெயராகவும் பயன்படுத்தப்பட்டது.

நெல்கட்டான் செவல்

பூலித்தேவன் பிறந்த ஆவுடையார்புரத்து மக்கள் மதுரை நாயக்க மன்னர்களுக்கு நெல்லைக் கப்பமாகக் கட்டி வந்தமையால் அந்த ஊர் நெல்கட்டும் செவல் என்று அழைக்கப்பட்டது. பூலித்தேவன் நெல்கட்டும் செவல் பாளையக்காரர் பொறுப்பேற்ற பிறகும் தம் மக்கள் கப்பக்காணிக்கை செலுத்துவதை விரும்பவில்லை. எனவே, ஆர்க்காட்டு நவாபு முகமது அலி ஆங்கிலேயரின் துணைகொண்டு நிலவரி வசூலைத் தீவிரப்படுத்திய போது பூலித்தேவன் வரி செலுத்த மறுத்தார். இவர் நெல்லைக் கப்பமாகக் கட்ட மறுத்தமையால் நெல்கட்டும் செவல் நெல்கட்டான் செவல் ஆயிற்று. இப்பெயர் மாற்றம் பூலித்தேவனின் போராட்ட உணர்வின் சின்னமாகத் திகழ்ந்தது.

முதல் மோதல

ஆற்காட்டு நவாபு முகமது அலி மதுரையை கர்நாடகத்துடன் இணைத்துக் கொண்ட பிறகு (1736) ஆங்கிலக் கம்பெனியின் ஆதரவோடு ஆதிக்கம் செலுத்த முற்பட்டபோது தென்கோடி தமிழ் நாட்டுப் பாளையக்காரர்கள் அம்முயற்சியை எதிர்த்தனர். அந்த எதிர்ப்பை ஒருமுகப்படுத்தி வடிவம் கொடுத்தார், துணிந்து நவாப்-ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்த்தார் பூலித்தேவன். அவர் ஒத்த மனப்பான்மையுடைய பிற பாளையக்காரர்களின் துணை கொண்டு சவாலை எதிர்க்கொள்ளத் தீர்மானித்தார். மேற்குப்புறப் பாளையக்காரர்களைக் கொண்ட மேற்குக் கூட்டமைப்பை (Western Confederacy) உருவாக்கினார். ஆர்க்காட்டு நவாபின் மகன் மாப கான் தலைமையிலான படையை பூலித்தேவனின் கூட்டணி தோற்கடித்தது. பூலித்தேவனின் முதல் மோதல் வெற்றி பெற்றது. இதன் மூலம் ஆங்கிலேயரின் ஆதரவோடு தோற்றுவிக்கப்பட்ட நவாபின் ஆதிக்க முயற்சியை முறியடிக்க முடியும் என்பதை நிரூபித்தார் பூலித்தேவன்.

முற்றுகை முறியடிபப்பு

மாப கான் பூலித்தேவனின் கூட்டணிப் படையிடம் தோல்வியடைந்த பின் ஆர்க்காடு நவாபு ஆங்கிலேயரின் உதவியை

நாடினார். நவாபின் பலவீனத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட ஆங்கிலக் கம்பெனி திருச்சிக்கும் கன்னியாகுமரிக்கும் இடைப்பட்ட பாளையங்களைத் தங்கள் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வரும் நோக்குடன் ஹெரான் (ர்நசழுெ) தலைமையில் ஒரு படையை அனுப்பியது. அப்படை பல பாளையங்களைப் பணிய வைத்துவிட்டுத் திரும்பும் வழியில் ஹெரான் நவாபின் மேலாதிக்கத்துக்குப் பணிய மறுத்த பூலித்தேவனுக்குப் பாடம் கற்பிக்க முடிவு செய்தார். நெல்கட்டான் செவல் முற்றுகையிடப்பட்டது. இந்த முற்றுகையைப் பற்றி முன்கூட்டியே ஒற்றர் மூலம் அறிந்திருந்த பூலித்தேவன் தக்க முன்னேற்பாட்டுடன் ஹெரானின் தாக்குதலை எதிர்க்கொண்டார். ஆங்கிலப் படைக்குத் தேவையான பொருட்கள் கிடைக்காமல் செய்தார். நெல்கட்டான்செவல் முற்றுகை முறியடிக்கப்பட்டது. ஹெரான் புறமுதுகிட்டுப் பின்வாங்கினார். ஆங்கிலப் படை பூலித்தேவனிடம் தோற்றது. பூலித்தேவனின் அர்ப்பணிப்புப் படை, தீர்க்கமான தலைமை, இராஜதந்திரம் இவ்வெற்றிக்குக் கைகொடுத்தன.

களக்காடு முற்றுகை

பூலித்தேவனிடம் தோல்விகண்ட மாப கான் மீண்டும் தன் அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளும் நோக்கத்தோடு மீண்டும் பாளையப் படையுடன் மோதும் முயற்சியில் மியான் (Mian) நபிகான் (Nabi Khan) போன்றோரைத் தன் பக்கம் இழுத்துக் கொண்டார். மேலும், திருவிதாங்கூர் மன்னர் மார்த்தாண்டவர்மாவிடம் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி 4000 போர் வீரர்களை வரவழைத்தார் பூலித்தேவன். வழக்கம்போல மறவர் படை அவருக்குத் துணை நின்றது. பூலித்தேவனின் கூட்டணிப் படை மாப கானின் குதிரைப் படையை இடைநிறுத்தி நிலைகுலையச் செய்தது. மாப கான் வசமிருந்த களக்காடு கோட்டையை முற்றுகையிட்டார். அந்நிலையில் திருவிதாங்கூரில் வெடித்த கிளர்ச்சியை அடக்குவதற்காக தன் வீரர்களை விலக்கிக் கொண்டார் மார்த்தாண்டவர்மா. எனினும் மாப கான் களக்காடு கோட்டையைத் திரும்பப் பெற முடியாமல் தடுத்துவிட்டார் பூலித்தேவன். களக்காடு முற்றுகை பூலித்தேவரின் பெருமையை மேலும் உயர்த்தியது.

மீண்டும் முற்றுகை

மாப கான் களக்காட்டை பூலித்தேவரிடமிருந்து மீட்கத் தீர்மானித்தார். அவரது வேண்டுகோளுக்கிணங்க ஆர்க்காடு நவாபும்

ஆங்கிலேயரின் ராணுவ உதவியைப் பெற்றுத் தந்தார். இம்முறை தேவையான உணவுப் பொருள்களையும், கூடுதல் படையுடனும் மாப கான் களக்காடு நோக்கி வந்தார். இதை முன்கூட்டியே அறிந்த பூலித்தேவன் மாப கான் படைமீது திடீர்த் தாக்குதலை நடத்தினார் பொருட்கள் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன. இத்திடீர்த் தாக்குதல் நவாபுக்கும் ஆங்கிலேயருக்கும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. மாப கான் களக்காட்டை முற்றுகையிட்டுக் கைப்பற்றும் முயற்சியைக் கைவிட்டு திருநெல்வேலி முகாமுக்குத் திரும்பினார்.

செவலுக்குச் சவால்

பூலித்தேவனின் கோட்டையான நெல்கட்டான்செவலைக் கைப்பற்றிவிட்டால் பூலித்தேவனைப் பணிய வைத்துவிடலாம் என்றுஎண்ணிய மாப கான் மீண்டும் அதை முற்றுகையிட்டார். பூலித்தேவன் கூடுதல் படையினருடன் நெல்கட்டான்செவல் கோட்டையைப் பலப்படுத்தியிருந்தமையால் மாப கானின் முயற்சி இம்முறையும் வெற்றி பெறவில்லை. அந்த ஆத்திரத்தில் நவாபின் நிலங்களை சூறையாடிய கள்ளர் படையினரை மூர்க்கமாகத் தாக்கிச் சிதறடித்தார் மாப கான். இதனால் பூலித்தேவனின் படைபலம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது.

திருவில்லிபுத்தூர் முற்றுகை

பாளையக்காரர்கள் மதுரை அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும், ஆர்க்காட்டு நவாபுகள் மதுரையை ஆக்கிரமித்தவர்கள் என்றும் கருதிய பூலித்தேவன் மதுரையை மீட்க முடிவு செய்தார். மேலும் பல மேற்குப் பக்கம் பாளையக்காரர்களைத் தன் கூட்டமைப்பில் சேர்த்துக் கொண்டார். கிழக்கத்திய பாளையக்காரர்கள் நவாபின் அடக்கு முறைக்கு அஞ்சி பூலித்தேவனுடன் சேரத் தயங்கினாலும், பாளையக்காரர்கள் கர்நாடக நவாபு-ஆங்கிலேயக் கூட்டாதிக்கத்துக்கு எதிராக ஒத்துழைக்க ஒப்புதல் அளித்தனர். அதேபோன்று, மதுரைப் பாளையக்காரர்களும் பூலித்தேவனுக்கு நேசக்கரம் நீட்டினர். தொடர் வெற்றிகளால் பெரிதும் ஊக்குவிக்கப்பட்ட பூலித்தேவன் விரிவுபடுத்தப்பட்ட பாளையக்காரர் கூட்டமைப்புக்குத் தலைமைப் பொறுப்பேற்றார்.

பூலித்தேவன் திருவில்லிபுத்தூர் வழியாகச் சென்று மதுரையை நவாபிடமிருந்து கைப்பற்றத் திட்டமிட்டார். அத்திட்டத்தின்படி அவர் கூட்டமைப்புப் படையினருடன் திருீவில்லிபுத்தூரை அடைந்து

அக்கோயில் நகரக் கோட்டையை அப்துல் இரகீமின் பிடியினின்றும் கைப்பற்றினார். எந்த இடத்திலும் எதிரிப் படையுடன் மோதாமல் மறைந்திருந்து தாக்கி அவர்களை ஆச்சர்யத்தில் வீழ்த்தினார் பூலித்தேவன். நவாபின் வீரர்கள் நிலைகுலைந்தனர் பலர் கோட்டைக்குள் சரணடைந்தனர் மேலும் பலர் தப்பிச் சென்றனர். இவ்வீரமிகு வெற்றி பூலித்தேவனின் புகழைப் பன்மடங்கு பெருக்கிற்று. மதில்மேல் பூனைகளாக இருந்த பாளையக்காரர்களும் பூலித்தேவன் பக்கம் சேர முன்வந்தனர். சுருங்கக்கூறின், திருவில்லிபுத்தூர் வெற்றி பூலித்தேவனின் தலைமைக்குக் கிடைத்த மணி மகுடமாகும்.

ஆங்கிலேயரின் எதிரத்திட்டம்

பூலித்தேவனின் மின்னல்வேக முன்னேற்றத்தைக் கண்ட ஆர்க்காட்டு நவாபும், ஆங்கிலேயரும் கலக்கமுற்றனர். இலட்சிய வெறியோடு, திட்டமிட்டு முன்னேறும் பூலித்தேவனைத் தடுத்து நிறுத்த முடிவு செய்தனர். அதற்கேற்ப இராணுவ உத ் திகளை வகுத்தனர். இம்முறை இராணுவத் தாக்குதல் பொறுப்பை ஆங்கிலேயர் ஏற்றுக் கொண்டனர். மாப கானின் திறமையின்மையை உறுதி செய்து கொண்ட ஆங்கிலேயர் பல்திறன்மிக்க கான்சாகிபை தளபதியாக நியமித்து பாளையக்காரர்களுக்கு எதிராக அனுப்பினர். கான்சாகிபு திருநெல்வேலி சென்று முகாமிட்டு பாளையக்காரர் எதிர்ப்பை எதிர்க்கொள்ளததிட்டமிட்டார். இதன் மூலம் ஆங்கிலேயர் பாளையக்காரர்கள் சம்மந்தமாக நேரடியாகத் தலையிட்டனர். அதாவது கான்சாகிபைக் கருவியாகக் கொண்டு, தென் தமிழ் நாட்டில் சட்டம் ஒழுங்கை நிலைநாட்டி, வரி வசூலை நேரடியாக மேற்கொள்ளத் திட்டமிட்டனர் ஆங்கிலேயர்.

திருநெல்வேலி தாககுதல்

மதுரையைக் கைப்பற்றுவது உறுதியாகிவிட்ட நிலையில் கூட்டமைப்புப் படைத் தலைவர்கள் சிலர் நவாபின் இராணுவ முகாமான திருநெல்வேலியைக் கைப்பற்றிவிட்டால் மதுரையை மீட்பது எளிது என்ற மாற்றுத் திட்டத்தை முன்வைத்தனர். தெற்கே திருநெல்வேலியையும், மேற்கே மதுரையையும் கைப்பற்றிய பின்னர் நவாபையும் ஆங்கிலேயரையும் ஒருசேர விரட்டுவது எளிதாகிவிடும் என்று அவர்கள் வாதிட்டனர். கூட்டமைப்புத் தலைவர்களின் கருத்துக்கு மதிப்பளித்த பூலித்தேவன் திருநெல்வேலியைக் கைப்பற்றும் நோக்குடன் கூட்டுப்படையை வழிநடத்திச் சென்றார். பூலித்தேவனின் திடீர்ப ்

போர்த்திட்ட மாற்றத்தை அறிந்த கான்சாகிபு கிழக்குப் பகுதிப் பாளையக்காரர்களுள் சிலரை தன்பக்கம் சேர்த்துக் கொண்டு திருநெல்வேலியில் தன் நிலையைப் பலப்படுத்திக் கொண்டார். இந்நிலையில் பூலித்தேவனின் படை திருநெல்வேலியைத் தாக்கியது. 1756 மார்ச் 21 ஆம் தேதி துவங்கிய திருநெல்வேலி போரில் பூலித்தேவனின் கூட்டுப் படைக்கு பின்னடைவு ஏற்பட்டது. கூட்டுப் படையினர் பிரிந்து பின்வாங்கத் துவங்கினர். பேரழிவை சந்திக்க விரும்பாத பூலித்தேவன் தன் படை வீரர்களுடன் நெல்கட்டான் செவலுக்குத் திரும்பினார்.

திருநெல்வேலியைக் கைப்பற்றுதல

திருநெல்வேலித் தாக்குதல் தோல்வியிலிருந்து நெல்கட்டான செவலுக்குத் திரும்பிய பூலித்தேவன் புதிய போர்க் கொள்கையை வகுத்தார். அதன்படி நவாப்-ஆங்கிலேயருடன் சமரசப் பேச்சுவார்த்தை நடத்திக் கொண்டு அவர்களுக்குச் சொந்தமான பகுதிகளைத் தாக்கிச் சீரழிப்பது. இந்த இருமுனைக் கொள்கையின்படி மதுரையில் புதிதாக நியமிக்கப்பட்டிருந்த தீர்த்தாரப்ப முதலியுடன் கப்பம் கட்டத் தயாராக இருப்பதாகப் பேச்சுவார்த்தை நடத்திக் கொண்டே நவாபின் நிலங்களைச் சூறையாட கள்ளர்களை அனுமதித்தார் பூலித்தேவன். பின்வாங்கிப் போன பாளையக்காரர்களை ஊக்கப்படுத்தி மீண்டும் கூட்டமைப்பைப் புதுப்பித்தார். கிழக்குப் பகுதிப் பாளையக்காரர்கள் சிலர் அனுப்பிய படைவீரர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு, காட்டு வழியாகச் சென்று திருநெல்வேலி மீது திடீர்த் தாக்குதல் நடத்தினார் பூலித்தேவன். அதிர்ச்சிக்குள்ளான எதிரிப் படையினர் செயலிழந்தனர். திருநெல்வேலி கைப்பற்றப்பட்டது.

பாளையங்கோட்டை முற்றுகை

திருநெல்வேலியைக் கைப்பற்றி வலுவான நிலையில் இருந்த பூலித்தேவனின் கவனத்தைத் திசை திருப்பும் பொருட்டு ஆங்கிலப் படைத் தளபதி கான்சாகிபு பாளையங்கோட்டைக்கு விரைந்து சென்று கோட்டையைக் கைப்பற்றினார். இதை அறிந்த பூலித்தேவன் பாளையம்கோட்டைக்கு விரைந்து சென்று கோட்டையைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டார். கோட்டைக்குள்ளிருந்த எதிரிப் படையினருக்கு உணவுப் பொருட்கள் செல்வதைத் தடுத்து நிறுத்தினார். பின்னர் அவரது படைவீரர்கள் கோட்டையின் மீது ஏற முற்பட்டபோது ஆங்கிலப்

படையின் பீரங்கித் தாக்குதலுக்கு இலக்காயினர். வேறுவழியின்றி பூலித்தேவன் பாளையங்கோட்டையிலிருந்து பின்வாங்க நேரிட்டது.

மீண்டும் திருநெல்வேலி முற்றுகை

பாளையங்கோட்டையிலிருந்து தப்பி காட்டுக்குள் சென்ற பூலித்தேவன் மதுரையை மீட்கும் இலட்சியத்தோடு செயல்பட்டார். திருநெல்வேலியில் எஞ்சியிருந்த மைசூர் அதிகாரிகளுடன் தொடர்பு கொண்டு இராணுவ உதவியை நாடினார். மாப கானையும் அவரது ஊழல் அதிகாரிகளையும் பொருளாசை காட்டித் தன்பக்கம் இழுத்துக் கொண்டார். மீண்டும் பாளையக்காரர் கூட்டமைப்பைப் புதுப்பித்தார். திருநெல்வேலியைக் கைப்பற்றிய பின்னர் மதுரையை மீட்க வேண்டும் என்ற திட்டப்படி திருநெல்வேலி மீது படையெடுத்தார் பூலித்தேவன். இதற்கிடையே கான்சாகிபு களக்காடு, பாப்பான்குளம், ஆழ்வார்க்குறிச்சி, பிரமதேசம், தரன்குறிச்சி ஆகிய பகுதிகளைக் கைப்பற்றி பூலித்தேவனின் கூட்டமைப்புப் படை பலத்தைப் பலவீனப் படுத்தினார். எனவே, பூலித்தேவன் திருநெல்வேலியைக் கைப்பற்றும் முயற்சியைக் கைவிட்டுத் திரும்பினார்.

இறுதிப் போராட்டம்

ூலித்தேவனைப் புறங்காண்பது எளிதல்ல என்பதைப் புரிந்து கொண்ட கான்சாகிபு அவரை சூழ்ச்சித் திறனால் வீழ்த்த முடிவு செய்தார். பல பாளையக்காரர்களை கூட்டமைப்பிலிருந்து பிரித்தார். சபலமனமுடைய மாப கானை விலைக்கு வாங்கினார். திருவிதாங்கூர் மன்னரின் இராணுவ உதவியைப் பெற்றார். இத்தகைய நடவடிக்கைகள் மூலம் பூலித்தேவனை தனிமைப்படுத்தினார் கான்சாகிபு. அதன் பின்னர் கான்சாகிபு பூலித்தேவனின் பலமிக்க வாசுதேவநல்லூர் கோட்டையை முற்றுகையிட்டு ஒருமாத கால போராட்டத்துக்குப் பின் கைப்பற்றினார்.

சாத்தூர் கோட்டைக்குள் முகாமிட்டிருந்த பூலித்தேவனைத் தன் சூழ்ச்சித் திறனால் கோட்டையை விட்டு வெளியேறச் செய்தார கான்சாகிபு. கோட்டையை விட்டு வெளியேறிய பூலித்தேவன் எதிரியின் இராணுவ முகாம்களைத் தாக்கி பேரழிவை ஏற்படுத்தினார். ஊத்துமலைக் கோட்டையைக் கைப்பற்றினார். இவற்றால் ஊக்குவிக்கப்பட்ட பூலித்தேவன் பாளையம்கோட்டையையும், திருநெல்வேலியையும் கைப்பற்றும் முயற்சியில் முயற்சியை முறியடித்தார் கான்சாகிபு. 1761 இல் நெல்கட்டான் செவல கோட்டையைக் கைப்பற்றினார். காட்டுக்குள் தப்பிச் சென்ற

பூலித்தேவனின் மறைவு இன்று வரை அவிழ்க்கப்படாத வரலாற்று முடிச்சாகவே உள்ளது. இதுபற்றி வரலாற்று ஆதாரமற்ற பல கதைகள் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன

1760 ஜனவரி 3 ஆம் தேதி வீரபாண்டியபுரம் பாளையக்காரர் ஜகவீரபாண்டியக் கட்டபொம்முவுக்கும் சண்முகக்கனியம்மாளுக்கும் தலைமகனாகப் பிறந்தார். கட்டபொம்மு என்பது மூலப்பெயர். வீரபாண்டிய கட்டபொம்முவின் இளைய சகோதரர்கள் இருவர் : 1) ஊமைத்துரை என்று அழைக்கப்பட்ட குமாரசாமி 2) துரைசிங்கம் என்ற செவத்தையா. வீரஜக்கதேவி கட்டபொம்மு குடும்பக் குலக்கடவுள்.

மூதாதையர

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனின் மூதாதையர் விஜய நகரப் பேரரசு ஆட்சியின் போது தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து குடியேறியவர்கள். அவர்களுள் வீரதீரமிக்கவர் பொம்மு. இவர் தெலுங்கில் கெட்டிபொம்மு என்று அழைக்கப்பட்டார். இப்பெயரே காலப்போக்கில் தமிழில் கட்டபொம்மன் என்றாயிற்று. கெட்டிபொம்முவுக்கு வாரிசின்மையால் ஜெகவீரபாண்டியன் வீரபாண்டியபுரத்துக்கு (தற்போதைய ஒட்டப்பிடாரம்) பாளையக்காரர் ஆனார். இவரே முதல் அல்லது ஆதிகட்டபொம்மன் என்ற பெருமை பெற்றார்.

பாஞ்சாலங்குறிச்சி பாளையக்காரர்

அழகிய பாண்டியபுரத்து அருகாமையிலிருந்த சாலிகுளத்தில் ஒரு கட்டபொம்மன் வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்த போது ஒரு முயல் ஏழு வேட்டை நாய்களை எதிர்த்து விரட்டியதைக் கண்டதாகவும், அந்த நிலம் வீரமிக்கது என்று எண்ணி, அங்கு ஒரு கோட்டையைக் கட்டி அதற்கு பாஞ்சாலங்குறிச்சி என்று பெயரிட்டதாகவும் மரபுவழிக் கதை கூறுகிறது. 1790 பிப்ரவரி 2 ஆம் தேதி வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் தனது 30வது வயதில் பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையத்துக்கு ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றார். இவர் 47வது பாளையக்காரர் என்றும், கட்டபொம்ம குலத்தில் 5வது ஆட்சியாளர் என்றும் கூறப்படுகிறது.

கம்பெனியின் கட்டாயம

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் மதுரை நாயக்கரின் பாளையக்காரராக இருந்தார். பின்னர் மதுரை ஆர்க்காட்டு நவாபின் ஆட்சியின் கீழ் வந்தது. 1792 இல் நவாபு ஆங்கிலேயருடன் செய்து கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தத்தின்படி பாளையக்காரர்களிடமிருந்து கப்பம்

வசூலிக்கும் உரிமை கம்பெனியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. ஆங்கிலக் கம்பெனி படை பலத்தாலும், பணபலத்தாலும் பாளையக்காரர்களிடமிருந்து கப்பத்தையும், கப்ப நிலுவையையும் வற்புறுத்திக் கட்டாயமாக வசூலிக்க முற்பட்டபோது பல பாளையக்காராகள் கம்பெனியின் கட்டாயத்துக்குக் கட்டுப்பட்டனர். ஆனால், வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன், மருது சகோதரர்கள் போன்றோர் ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்த்தனர். இந்த எதிர்ப்பு கிளர்ச்சியாக மாறியது.

கர்நாடக ஒப்பந்தம்

1792 இல் ஆர்க்காடு நவாப் முகமது அலியும் ஆங்கிலக் கம்பெனியும் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம் பாளையக்காரர் கிளர்ச்சிக்கான மூலகாரணம் என்று கருதப்படுகிறது. இப்புதிய ஒப்பந்தத்தின்படி, பாளையக்காரர்களின் விவகாரங்களில் நேரடியாகத் தலையிட்டு வரி வசூல் செய்யும் உரிமை கம்பெனிக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. மேலும், வழக்கமான கப்பத்தொகையோடு கம்பெனிக்குச் சன்மானங்களும் வழங்க வேண்டுமென பாளையக்காரர்கள் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். யாவற்றுக்கும் மேலாக, ஆங்கில அதிகாரிகளின் வீடுகளுக்குத் தேவையான பொருட்களை வழங்க வேண்டுமென்று பாளையக்காரர்கள் வற்புறுத்தப்பட்டனர். சுருங்கக்கூறின், கர்நாடக ஒப்பந்தம் பல வழிகளிலும் தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஒழுங்காகத் திரை செலுத்திவந்த வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் இந்த அத்துமீறல்களுக்கு எதிராகப் போர்க்கொடி உயர்த்தினார். இதுவே அவரது கிளர்ச்சிக்கு ஊன்றுகோலாக இருந்தது. இக்கண்ணோட்டத்தோடு பார்க்கும் போது 1792 கர்நாடக ஒப்பந்தம் தற்காலத் தமிழ் நாட்டு வரலாற்றில் முக்கிய திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தியது எனலாம்.

கட்டபொம்மனும் ஜாக்சனும

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் மேலதிகாரிகளின் கட்டளைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவர். சட்டங்களையும் சம்பிரதாயங்களையும் மதிக்கத் தெரிந்தவர். நவாபுக்கோ, கம்பெனிக்கோ கட்டவேண்டிய கப்பத்தைத் தவறாது காலத்தே கட்டி வந்தவர். அதனால் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் மீது கம்பெனி மேலதிகாரிகளிடம் நல்ல மதிப்பும் மரியாதையும் இருந்தது. வானம் பொய்த்ததால் விளைச்சல் வெகுவாகக் குறைந்தது. பாஞ்சாலங்குறிச்சி

பஞ்சத்தின் பிடியில் சிக்குண்டது. எனவே, வீரபாண்டியனால் வழக்கம் போல பாளைய மக்களிடமிருந்து வரி வசூல் செய்து உரிய நேரத்தில் கப்பம் செலுத்த முடியாமலே போயிற்று. இராமநாத மாவட்ட கலெக்டர் காலின் ஜாக்சன் (ஊழடடலை துயஉமளழெ) உண்மை நிலைமையை அறியாமல், வீரபாண்டியனை சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாமல், கம்பெனியையும் கலந்து ஆலோசிக்காமல் அவசரப்பட்டு கட்டபொம்மனைத் தண்டிக்கும் பொருட்டு ஒரு படையை அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தார். இதை அறிந்த கம்பெனி நிர்வாகம் ஜாக்சனின் நடவடிக்கைக்கு சம்மதிக்கவில்லை. மாறாக, வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனை இராமநாதபுரத்துக்கு அழைத்து பிரச்சனையைப் பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளுமாறு கலெக்டர் ஜாக்சன் அறிவுறுத்தப்பட்டார்.

கம்பெனியின் கட்டளைப்படி கலெக்டர் ஜாக்சன் 1798 ஆகஸ்டு 18 ஆம் தேதியிட்ட கடிதத்தில் இரண்டு வாரங்களில் இராமநாதபுரத்தில் தன்னை வந்து சந்திக்குமாறு வீரபாண்டியனுக்குத் தெரிவித்தார். கடிதத்தை அனுப்பிவிட்டு கலெக்டர் திருநெல்வேலி சுற்றுப் பயணம் சென்றுவிட்டார். இதை அறிந்த வீரபாண்டியன் கலெக்டர் ஜாக்சனை நேரில் சந்திப்பதற்காகக் குற்றாலத்தில் காத்திருந்தார் (ஆகஸ்டு 27). ஆனால் குற்றாலம் வந்த ஜாக்சன் வீரபாண்டியனை சந்திக்க மறுத்து விட்டார். அவரை இராமநாதபுரத்தில் சந்திக்க வேண்டும் என்று வீரபாண்டியனிடம் கூறப்பட்டது. எனினும் எப்படியும் கலெக்டரை சந்தித்து பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண விரும்பிய கட்டபொம்மன் ஜாக்சனைத் தொடர்ந்து சொக்கம்பட்டி, சிவகிரி, சாத்தூர், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், பேரையூர், கமுதி ஆகிய இடங்களுக்குப் பின் தொடர்ந்து சென்றார். எனினும் ஜாக்சன் வீரபாண்டியனை சந்திக்க மறுத்து ஆகஸ்டு 31 ஆம் தேதி தன்னை இராமநாதபுரத்தில் சந்திக்க அனுமதி வழங்கினார்.

குறிப்பிட்ட நாளன்று வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் கலெக்டர் ஜாக்சனை இராமநாதபுரம் சேதுபதியின் அரண்மனை “இராமலிங்க விலாசத்தில் சந்தித்தார். கட்டபொம்மனுடன் அவரது அமைச்சர் சிவசுப்பிரமணிய பிள்ளையும் உடனிருந்தார். கப்பக் கணக்கை சரிபார்த்த போது கட்டபொம்மன் ஒழுங்காகக் கப்பம் கட்டி வந்திருப்பதுஉறுதியாயிற்று. ஆனால் பஞ்சத்தால் தான் உரிய காலத்தே கப்பம் கட்ட முடியவில்லை என்று கட்டபொம்மன் கூறிய காரணத்தை கலெக்டர் ஜாக்சன் ஏற்க மறுத்தார். மேலும், வீரபாண்டிய

கட்டபொம்மனையும் அவரது அமைச்சர் சிவசுப்பிரமணிய பிள்ளையையும் நிற்க வைத்தே பேசியதை அவமரியாதையாகக் கருதினார் கட்டபொம்மன். மேலும் வீரபாண்டியன் அரண்மனையை விட்டுச் செல்லக் கூடாது என்ற கலெக்டரின் எச்சரிக்கையை ஏற்க மறுத்தார் கட்டபொம்மன். கலெக்டரின் சிப்பாய்கள் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனைக் கைது செய்ய முற்பட்ட போது அவர ்களைப் புறம்தள்ளிவிட்டு வீரபாண்டியனும் அவரது அமைச்சரும் வெளியேறினர். அரண்மனைக்கு வெளியே மறைவிடத்திலிருந்து இதைக் கண்ட ஊமைத்துரையும் அவரது வீரர்களும் கட்டபொம்மனின் உதவிக்கு வந்தனர். அங்கு நடந்த கைகலப்பால் ஆங்கிலேயர் கிளார்க் (Clarke) குத்திக் கொல்லப்பட்டார். இந்த அமளியில் வீரபாண்டியன் தப்பிச் சென்றுவிட்டார். அவரது அமைச்சர் கைது செய்யப்பட்டார். ஊமைத்துரையும் அவரது வீரர்களும் மாயமாய் மறைந்து விட்டனர்.

பாஞ்சாலம்குறிச்சி திரும்பிய வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் இராமநாதபுரம் சந்திப்பின்போது நடந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி கம்பெனிக்கு விரிவாகக் கடிதம் அனுப்பி வைத்தார். அக்கடிதத்தில் கைது செய்யப்பட்ட அவரது அமைச்சர் சிவசுப்பிரமணிய பிள்ளையை விடுவிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். கட்டபொம்மனின் கடிதத்தைப் பரிசீலித்த ஆளுநர் எட்வர்டு கிளைவ் (நுனறயசன ஊடைஎந) பின்வரும் உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்தார்: 1) கட்டபொம்மன் சரணடைய வேண்டும் 2) இராமநாதபுரம் நிகழ்ச்சி பற்றி நீதி விசாரணை செய்யப்படும் 3) இராமநாதபுரம் கலெக்டர் கோலின் ஜாக்சன் பணியிடை நீக்கம் செய்யப்படுவார் அமைச்சர் சிவசுப்பிரமணியபிள்ளை விடுவிக்கப்படுவார். இராமநாதபுரம் நிகழ்ச்சி பற்றி விசாரிக்க வில்லியம் பிரௌன் (William Brown), வில்லியம் ஓர்ம் (William Orm), ஜான் காஸ்மேயர் (John Casmayor) ஆகியோரைக் கொண்ட விசாரனைக் கமிஷன் நியமிக்கப்பட்டது. இக்கமிஷன் சமர்ப்பித்த அறிக்கையில் பின்வரும் முடிவுகள் தெளிவாயிருந்தன: 1) பாளையக்காரர் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் கீழ்பணிய மறுத்தார். ஆனால் கலகம் செய்தார் என்பதற்கான எவ்வித ஆதாரங்களும் இல்லை 2) கலெக்டர் காலின் ஜாக்சனின் நடத்தை கண்டிக்கத்தக்கது 3) கலெக்டரின் கட்டளையை கட்டபொம்மன் நிறைவேற்றியதில் காலதாமதம் எதுவுமில்லை 4) பேட்டி கொடுக்காமல் 23 நாட்கள் அலையவிட்டதால் வீரபாண்டியன்

அவமதிக்கப்பட்டார் 5) இராமநாதபுரம் அரண்மனையில் கடுமையாக நடத்தப்பட்டதால் தான் கட்டபொம்மன் பாதுகாப்பு கருதி வெளியேற நேரிட்டது 6) கலவரத்தில் குத்தப்பட்டு உயிரிழந்த கிளார்க்கின் குடும்பத்துக்கு உரிய இழப்பீட்டை வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் ஏற்க வேண்டும். சுருங்கக் கூறின், விசாரணைக் குழு கட்டபொம்மனை நிரபராதஎன்று தீர்ப்பளித்தது. இராமநாதபுர மாவட்ட ஆட்சியர் ஜாக்சனுக்குப் பதில் எ.ஆர்.லஷ்ஷிங்டன் (S.R.Lushington) நியமிக்கப்பட்டார்.

கம்பெனி விரோத நடவடிகக்கைகள

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் சம்மந்தமாக ஆங்கிலக் கம்பெனி நியாயமாக நடந்து கொண்டாலும், இராமநாதபுரம் ஆட்சியர் ஜாக்சனால் தனக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்தை அவரால் மறக்க முடியவில்லை. கம்பெனியை நம்பினாலும் கம்பெனி அதிகாரியை நம்ப முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்தார் கட்டபொம்மன். ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட வேண்டும் என்று தீர்மானித்த அவர் சிவகங்கை மருதுபாண்டியன் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக உருவாக்கிய கூட்டமைப்பில் ஆர்வத்துடன் பங்கேற்றார். 1799 ஜூன் முதல் தேதி கட்டபொம்மன் தனது வீரர்களுடன் மருதுபாண்டியனை சந்திக்க சிவகங்கை புறப்பட்டார். இருவரும் சந்தித்துப் பேசிய பின் (ஜூன் 5) மருது பாண்டியன் அனுப்பிய வீரர்களுடன் வீரபாண்டியன் பாஞ்சாலங்குறிச்சி திரும்பினார். கட்டபொம்மனின் நடவடிக்கைகளைக் கூர்ந்து கவனித்து வந்த இராமநாதபுரம் ஆட்சியர் கம்பெனிக்கு அவரது அறிக்கையை அனுப்பினார். கட்டபொம்மனின் கம்பெனி விரோத நடவடிக்கைகள் ஆங்கிலேயரை விழிப்படையச் செய்தன.

சிவகிரி படையெடுப்பு

பிரிட்டிஷ் படைகள் மைசூர் போரில் வீரபாண்டியன் அவர்களது துணையுடன், தளவாய் குமாரசாமி நாயக்கர் தலைமையில் ஒரு படையை சிவகிரிக்கு அனுப்பி வைத்தார் கட்டபொம்மன். கட்டபொம்மனின் சிவகிரி படையெடுப்பு ஆங்கிலேயருக்கு விடப்பட்ட சவாலாகக் கருதப்பட்டது.

பாஞ்சாலங்குறிசசிப் போர்

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனுக்கு சாதகமாக இருந்த சூழ்நிலை நான்காம் மைசூர் போரின் முடிவில் பாதகமாய்ப் போயிற்று. இப்போரில் வெற்றிவாகை சூடிய கவர்னர் ஜெனரல் வெல்லெஸ்லி பிரபு (Governor

General Lord Wellesley) கட்டபொம்மனின் எதிர்ப்பை முறியடிக்கத் தக்க தருணத்தை எதிர்பார்த ்திருந்தார். “கட்டபொம்மனின் கிளர்ச்சி நடத்தைக்கு இராணுவத் தீர்வு காணத் தீர்மானித்தார். அதன்படி, கட்டபொம்மன் கம்பெனியின் விரோதிகளுடன் கூட்டு சேராமல் பார்த்துக கொள்ளுமாறு அறிவுறுத்தப்பட்டார் (1799, மார்ச் 16). திருச்சி, தஞ்சை, மதுரையிலிருந்த படைகள் திருநெல்வேலிக்கு விரையுமாறுஉத்தரவிட்டார் (மே). இவர்களுடன் திருவிதாங்கூர் மன்னரின் படையினரும் சேர்ந்து கொண்டனர். பாளையக்கார முறையை ஒழிப்பதன் மூலம் பாளையக்காரர்களின் கிளர்ச்சியை முறியடித்து விடலாம் என்பது வெல்லெஸ்லியின் திட்டம். நான்காம் மைசூர் போர் ஆங்கிலேயருக்கு சார்பாக முடிந்ததற்கும், கட்டபொம்மன் சிவகிரி மீது படையெடுத்ததும் வெல்லெஸ்லி பிரபு எதிர்பார்த்த சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்தது. பழுத்துக் காய்ச்சிய இரும்பை அடிப்பதைப் போன்று கட்டபொம்மனைக் களையெடுக்க மேஜர் பானர்மனை (Major Bannerman) கூடுதல் அதிகாரங்களோடும், பலமிக்கப் படையோடும் அனுப்பினார

மேஜர் பானர்மன் தலைமையில் சென்ற ஆங்கிலப் படை இராமநாதபுரம் வழியாக திருநெல்வேலி சென்றது. அங்கிருந்து கொண்டு தன்னை 1799 செப்டம்பர் 4 ஆம் தேதி பாளையங்கோட்டையில் வந்து சந்திக்குமாறு கட்டபொம்மனுக்கு இறுதி எச்சரிக்கை அனுப்பினார் (செப்டம்பர் 1). குறிப்பிட்ட தேதியில் பானர்மனை சந்திப்பது சாத்தியமில்லை என்று கட்டபொம்மன் பதில் அனுப்பியதால் ஆங்கிலத் தளபதி இராணுவ நடவடிக்கை மேற்கொண்டார். அவரது படை கட்டபொம்மன் தன் வீரர்களுடன் இருந்த பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டையைச் சூழ்ந்து கொண்டது. கட்டபொம்மனைக் காப்பாற்ற அண்டைக் கிராமங்களிலிருந்து வந்தோர் விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். வலுவான நிலையில் இருந்த பானர்மன் இராமலிங்க முதலியாரை கோட்டைக்குள் அனுப்பி கட்டபொம்மனைச் சந்தித்துப் பேசி சரணடையச் சொல்லச் செய்தார். ஆனால் கட்டபொம்மன் பானர்மனின் கோரிக்கையை நிராகரித்தார்.

கோட்டையின் பலவீனத்தைப் பற்றி இராமலிங்க முதலியார் கொடுத்த தகவலின் பேரில் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையின் தெற்கு நுழைவாயிலில் பீரங்கிகள் கொண்டு தகர்க்கப்பட்டது. எட்டயபுரம்

மற்றும் திருவிதாங்கூர் படைகள் மேற்கு வாயிலைத் தாக்கின. உள்ளே நுழைந்த ஆங்கிலப் படையை எதிர்க்கொண்ட ஊமைத்துரையின் வீரர்கள் பேரழிவை ஏற்படுத்தினர். தளபதி காலின் கொல்லப்பட்டார். பானர்மன் எதிர்பார்த்தபடி கட்டபொம்மனை எளிதில் தோற்கடிக்க முடியவில்லை. எனவே கூடுதல் படையைப் பாளையங்கோட்டையிலிருந்து வரவழைத்துப் பன்முனைத் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. கிளர்ச்சிக்காரர்கள் கோட்டையை விட்டு வெளியேறி காடல்குடி நோக்கி விரைந்தனர். காடல்குடியில் அவர்களுக்குப் பெரும் சேதம் ஏற்பட்டது. சிவசுப்பிரமணிய பிள்ளை கைது செய்யப்பட்டார். கட்டபொம்மன் தப்பிச் சென்று விட்டார். காடல்குடியிலிருந்து தப்பிச் சென்ற வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனை புதுக்கோட்டை மன்னர் விஜயரகுநாத தொண்டைமான் களப்பூர் காட்டிலிருந்து பிடித்துத் தளபதி பானர்மனிடம் ஒப்படைத்தார். கட்டபொம்மனின் படைவீரர்கள் சிவகங்கை வழியாக திண்டுக்கல் தப்பிச் சென்று மருதுபாண்டியரும் கோபால நாயக்கரும் தங்கியிருந்த ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்பு முகாமில் சேர்ந்தனர்.

கைது செய்யப்பட்டோர் அனைவரும் ஆங்கிலேயர் ஆதரவுப் பாளையக்காரர் களைக் கொண்ட மன்றத்தின் முன் நிறுத்தப்பட்டனர். இம்மன்றத்தில் எட்டயபுரம், சிவகிரி பாளையக்காரர்கள் இடம் பெற்றிருந்தனர். விசாரணைக்குப்பின் கிளர்ச்சித் தலைவர்கள் அனைவருக்கும் மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. அதன்பின் 1799 செப்டம்பர் 13 ஆம் தேதி நாகலாபுரம் சுந்தரபாண்டியன் கோபாலபுரத்திலும், சிவசுப்பிரமணிய பிள்ளை நாகலாபுரத்திலும் தூக்கிலிடப்பட்டனர். மூன்று நாட்களுக்குப் பின்னர் (செப்.16) கட்டபொம்மன் தனியாக பாளையக்காரர் மன்றத்தினரால் விசாரிக்கப்பட டார். கட்டபொம்மன் தன்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றங்களை மனக்கலக்கமின்றி ஒத்துக் கொண்டார். 1799 செப்டம்பர் 17 ஆம் தேதி வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் கயத்தாற்றில் தூக்கிலிடப்பட்டு கொல்லப்பட்டார். இறுதி மூச்சு உள்ளவரை கட்டபொம்மன் தளரா மனஉறுதியுடனும், இறுமாப்புச் செருக்குடனும் கணப்பட்டார் என்று மேஜர் பானர்மன் குறிப்பிட்டுள்ளார். வீரபாண்டியன் தன் வாழ்நாளின் இறுதி நாட்களை ஒரு மாவீரனுக்குரிய இறுமாப்புடன் எதிர்கொண்டார்" என்று புகழாரம் சூட்டியுள்ளார் பேராசிரியர் கே.ராஜய்யன்.

ஊமைத்துரை

வீரபாண்டியன், ஊமைத்துரை, குமாரசாமி ஆகிய மூவரும் உடன்பிறந்த சகோதரர்கள். இம்மூவரும் பாளையப்பற்றுமிக்க வீரர்கள். இவர்கள் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனுக்குத் தோன்றாத் துணையாக இருந்தார்கள். குறிப்பாக, ஊமைத்துரை ஆங்கிலக் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்கு எதிரான பாளையக்காரப் போரில் பிரதான பங்கேற்றார். 1798 இல் இராமநாதபுரம் சேதுபதியின் அரண்மனையில் கட்டபொம்மனின் உயிருக்கு ஊறுநேரவிருந்த நேரத்தில் ஆங்கில பாதுகாவலர் வீரர்களுடன் போரிட்டு கட்டபொம்மன் தப்பிச் செல்லக் காரணமாக இருந்தார். பின்னர் 1799 இல் மேஜர் பானர்மன் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டை மீது பீரங்கித் தாக்குதல் நடத்தி உள்ளே நுழைந்த போது அவர்களை தீரத்துடன் எதிர்க்கொண்டு போராடி அவர்களது தாக்குதலை தடுத்து நிறுத்தினார். கோட்டையைக் கைப்பற்றிய ஆங்கிலேயர் ஊமைத்துரையைக் கைது செய்து பாளையம்கோட்டை சிறையில் அடைத்தனர். 1801 பிப்ரவரி மாதம் சிறையிலிருந்து தப்பிய ஊமைத்துரை கட்டபொம்மன் விட்டுச் சென்ற ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்புப் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்தார்.

தூத்துக்குடி தாககுதல

பாளையங்கோட்டையிலிருந்து தப்பிய ஊமைத்துரை பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டையைப் புதுப்பித்துக் கட்டினார். பிற பாளையக்காரர்களை ஒன்று திரட்டி, ஒருங்கிணைத்து, மற்றொரு கூட்டமைப்பை உருவாக்கும் முயற்சியை மேற்கொண்டார். எட்டையபுரம், ஊத்துமலை பாளையக்காரர்களைத் தவிர பிற திருநெல்வேலி பாளையக்காரர்கள் ஊமைத்துரையோடு சேர்ந்து ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகப் போராட ஆதரவளித்தனர். சிவகங்கை மருதுபாண்டியன் அனுப்பிய படை வீரர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு ஊமைத்துரை 1801 மார்ச் 3 ஆம் தேதி தூத்துக்குடியைத் தாக்கிக் கைப்பற்றினார். இது ஊமைத்துரையின் தலைமையில் செயல்பட்ட கூட்டுப்படைக்குக் கிடைத்த குறிப்பிடத்தக்க வெற்றியாகும்.

முற்றுகை முறியடிபப்

ஆங்கிலேயர் பாஞ்சாலங்குறிச்சியைக் கைப்பற்றும் முயற்சியைக் கைவிட வில்லை. அவர்கள் திருவிதாங்கூர் மன்னர் அனுப்பிய படையின் துணை கொண்டு தளபதி காலின் மெக்காலே தலைமையில் 1801 மார்ச் 13 ஆம் தேதி பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டையை

முற்றுகையிட்டனர். ஊமைத்துரையும், அவரது சகோதரர் தளவாய் குமாரசாமியும் அவர்களது வீரர்களும் ஆங்கிலேயரின் தாக்குதலை உறுதியுடன் எதிர்க் கொண்டனர். இந்த வாழ்வா-சாவா போராட்டத்தில் ஆங்கிலேயர் பலர் உயிரிழந்தனர். ஆங்கிலேயர் படை பின்வாங்கியது. ஆங்கிலேயர் முற்றுகை முறியடிக்கப்பட்டது. இந்த இரண்டாவது வெற்றியால் ஊமைத்துரையின் வீரக்கரம் மேலோங்கி நின்றது.

மீண்டும் முற்றுகை

பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டை முற்றுகைத் தோல்வி தளபதி காலின் மெக்காலேக்குப் பெரும் பின்னடைவை ஏற்படுத்தியது. எனினும், அவர் மீண்டும் முற்றுகையிட்டு அக்கோட்டையைக் கைப்பற்றத் திட்டமிட்டார். மெக்காலே சென்னை, ஆர்க்காடு, திண்டுக்கல், திருச்சி, மலபார் பகுதிகளிலிருந்து படைகளைத் திரட்டினார். தஞ்சை மன்னர் சரபோஜியும், புதுக்கோட்டை தொண்டைமானும் ஆங்கிலேயருக்கு ஆதரவாக இருந்தனர். 1801 மே 24 ஆம˙ தேதி லெப்டினன்ட் கர்னல் அக்னியூ (டுவ.ஊழடழநெட யுபநெற) தலைமையில் ஆங்கிலேயரின் கூட்டுப்படை பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டையை முற்றுகையிட்டது. 53 நாட்கள் தொடர்ந்து கோட்டை மீது பீரங்கித் தாக்குதல் நடத்தப் பட்டது. இரு தரப்பிலும் பலத்த சேதம் ஏற்பட்டது. இறுதியில் கோட்டை கைப்பற்றப்பட்டது. ஊமைத்துரை பலத்த காயங்களுடன் உயிர் தப்பினார்.

காளையாரகோவில் கிளர்சசி

பாஞ்சாலங்குறிச்சியிலிருந்து தப்பிச் சென்ற ஊமைத்துரை காளையார்கோவில் காட்டுக்குள் மருது சகோதரர்களை சந்தித்து அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போராடினார். மருது சகோதரர்கள் துவக்கிய ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்பு தென்னிந்திய கிளர்ச்சியில் பேரார்வத்துடன் பங்கேற்றார் ஊமைத்துரை. காளையார்கோவில் கிளர்ச்சிக் கேந்திரமாயிற்று. தளபதி மெக்னீன் (Lieutenant Maclean) தலைமையில் காரைக்குடி வந்த ஆங்கிலப் படையை ஊமைத்துரையின் தலைமையின் கீழ் வந்த படை சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டு தாக்கியது. இத்தாக்குதலை எதிர்க்கொள்ள முடியாத மெக்னீன் படை பின்வாங்க நேரிட்டது. பின்வாங்கிய ஆங்கிலப் படை திருச்சி, திருவிதாங்கூர், புதுக்கோட்டை, இலங்கை ஆகிய இடங்களிலிருந்து வந்த உதவிப் படையுடன் கர்னல் அக்னியூ (Lt.Colonel Agnew)வின் தலைமையில் 1801 செப்டம்பர் மாதம்

காளையார் கோயிலைத் தாக்கினார். சிவகங்கையின் பல பகுதிகள் கைப்பற்றப்பட்டன. இன்ஸ் (Innes), பிளாக்பர்ன் (Blackburne), மெக்காலே (Macaulay) தலைமையில் காளையார் கோயில் மீது மும்முனைத் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. இத்தாக்குதலைத் தீரத்துடன் எதிர்க்கொண்ட ஊமைத்துரை காளையார்கோயில் ஆங்கிலப் படையால் கைப்பற்றப்பட்ட பிறகு திண்டுக்கல்லுக்குத் தப்பிச்சென்றார் (அக்டோபர்1).

திண்டுக்கல் தாகக்தல

திண்டுக்கல்லுக்குத் தப்பிச் சென்ற ஊமைத்துரை மூன்று நாட்களுக்குள் சில ஆயுதம் தாங்கிய வீரர்களைத் திரட்டினார். பின்னர் விருப்பாட்சியைக் கைப்பற்றி அதன் அடர்ந்த காடுகளுக்குச் சென்று ஊமைத்துரை போராட்டத்தைத் தொடர்ந்தார். பின்னர், திண்டுக்கல்லில் ஜோன்ஸ் (Jones) தலைமையிலான படையைத் தோற்கடித்தார். ஊமைத்துரையின் படை வீரர்கள் எதிரிகளை விருப்பாட்சியிலும், சேத்ரம்பட்டியிலும் இடை மறித்துத் தாக்கினர். தோல்வியடைந்த ஊமைத்துரையும் அவரது படை வீரர்களும் திண்டுக்கல் பள்ளத்தாக்கில் பதுங்கினர். ஆங்கிலப் படை அவர்களைத் துரத்திச் சென்று தாக்கியது. மூன்று நாட்கள் உணவின்றி வாடிய கிளர்ச்சிக்காரர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். கைது செய்யப்பட்ட கிளர்ச்சித் தலைவர்கள் கொடூரமாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர். 1801 நவம்பர் 16 ஆம் தேதி ஊமைத்துரையும் அவரது இளைய சகோதரர் செவத்தையாவும் சிரச்சேதம் செய்யப்பட்டதாக ஜேம்ஸ் வெல்ஷ் (James Welsh) தனது இராணுவ நினைவுக் குறிப்புகளில் (Military Reminicences) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வேலு நாச்சியார

வேலு நாச்சியார் ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்த்த முதல் பெண் அரசி என்ற பெருமைக்குரியவர். இவர ் சிவகங்கைச் சீமையை ஆட்சி செய்த முத்து வடுகநாதரின் மனைவி ஆவார். தாண்டவராயபிள்ளை அமைச்சராயிருந்த போது வேலு நாச்சியார் அவரது கணவர் முத்து வடுகநாதருக்கு நல்ல மனைவியாகவும், நண்பராகவும், ஆலோசகராகவும், வழிகாட்டியாகவும் இருந்தார். முத்து வடுகநாதர் டச்சுக்காரர்களுக்கு வர்த்தக வசதிகள் செய்து கொடுத்தமையால் ஆங்கிலேயர் இருமுறை சிவகங்கை மீது படையெடுத்து,

காளையார்கோயிலைக் கைப்பற்றியபோது வடுகநாதர் வீரத ் துடன் போரிட்டு மடிந்தார் (1772 ஜுன் 21). கணவருடன் போர்க்களத்திலிருந்து போரில் பங்கேற்ற வேலுநாச்சியாரின் செயல் பிரமிக்கத்தக்கது பாராட்டுக்குரியது. கணவர் முத்து வடுகநாதரின் வீர மரணத்துக்குப் பின் விதவை வேலு நாச்சியார் அவரது மகள் வேலாச்சி நாச்சியார், அமைச்சர் தாண்டவராய பிள்ளை ஆகியோருடன் விருப்பாட்சிக்குத் தப்பிச் சென்றனர். அங்கு அவர்கள் எட்டு ஆண்டு காலம் ஐதர் அலியின் பாதுகாப்புப் பராமரிப்பில் இருந்தனர். அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வேலு நாச்சியார் ஒரு படையைத் திரட்டி, ஐதர் அலி மற்றும் கோபால நாயக்கருடன் சேர்ந்து ஆங்கிலேயரைத் தாக்கத் திட்டமிட்டார். அதன்படி, 1780 இல் இக்கூட்டுப்படை சிவகங்கையில் ஆங்கிலேயரை எதிர்த்துப் போரிட்டது. இப்போரின் போது மருது சகோரர்கள் தளபதிகளாகச் செயல்பட்டனர். இப்போருக்குப் பின் சிவகங்கை வேலுநாச்சியார ் வசம் வந்தது அவர் சிவகங்கை அரசியானார்.

அரசி வேலு நாச்சியார்

சிவகங்கையின் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற வேலுநாச்சியார் பத்தாண்டு காலம் நல்லாட்சி செய்தார். ஐதர் அலியும், கோபால நாயக்கரும் அவருக்குத் தொடர்ந்து ஆதரவு அளித்தனர். சின்ன மருது அரசியின் அமைச்சராகவும், பெரிய மருது தலைமைத் தளபதியாகவும் நியமிக்கப்பட்டனர். இவ்விருவரும் அரசியின் நம்பிக்கைக்குரியவர்களாக இருந்து அவரது பத்தாண்டுகால ஆட்சியில் பங்கேற்றனர். அரசி வேலு நாச்சியார் ஆட்சிப் பொறுப்பை மருது சகோதரர்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டு சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் இறந்தார் (1790).

மாவீரன் தீரன் சின்ன மலை

தீரன் சின்னமலை பாளையம்கோட்டை பட்டக்காரர் அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர். இவர் 1756 ஏப்ரல் 17 ஆம் தேதி மேலபாளையத்தில் இரத்னசாமிக்கும் பெரியாத்தாளுக்கும் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் தீர்த்தகிரி கவுண்டர். பின்னர் மாவீரன் தீரன் சின்னமலை என்று அழைக்கப்பட்டார். மைசூரின் அதிபரான ஐதர் அலி கொங்கு நாட்டை அபகரிக்கத் தீர்மானித்தார். அவரது திவான் முகமது அலி கொங்கு நாட்டில் தீர்த்தகிரி குடும்பத்துக்குச் சொந்தமான பகுதிகளைக் கையகப்படுத்தி, மக்களைக் கொடுமைப்படுத்திக் கட்டாய வரிவசூல் செய்தார். தீர்த்தகிரியும் அவரது இரு சகோதரர்களும்

முகமது அலியை சிவன் மலை மற்றும் சென்னிமலையில் இடைமறித்து சந்தித்து வரிப் பணத்தை மீட்டு கொங்கு நாட்டு உரிமையை நிலைநாட்டினர். தீர்த்தகிரியின் தீரச் செயல் மக்களிடையே விரைந்து பரவியது.

தீர்த்தகிரி சின்னமலை

அவமதிக்கப்பட்ட மைசூர் திவான் முகமது அலி சங்ககிரியிலிருந்து ஒரு படையை அனுப்பினார். தீர்த்தகிரி அப்படை காங்கேயத்தை அடைவதற்கு முன் நொய்யல் ஆற்றங்கரையில் இடைமறித்துத் தோற்கடித்தார். இதுவே தீர்த்தகிரி பெற்ற முதல் வெற்றியாகும். மைசூர் சுல்தான் ஐதர் அலி பழிவாங்கும் நோக்குடன் தாக்கக்கூடும் என்று எண்ணிய தீர்த்தகிரி சின்னமலை கொங்கு நாட்டு கிராமங்களிலிருந்து இளைஞர்களைத் தெரிவு செய்து, அவர்களுக்குப் போர்ப் பயிற்சி கொடுத்து, ஒரு படையை உருவாக்கினார். இதன் மூலம் தீரன் சின்னமலை கொங்கு நாட்டு மக்களின் உள்ளங்களை கொள்ளை கொண்டார்.

தீரனும் திப்புவும்

ஐதர் அலி இறந்தபின் (1782 ஜுலை 12) அவரது வாரிசான திப்பு சுல்தான் ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்க்க மாவீரன் தீரன் சின்னமலையின் ஆதரவையும், உதவியையும் வேண்டினார். சின்னமலை திப்பு சுல்தானுடன் சேர்ந்து பொது எதிரியான ஆங்கிலேயரை எதிர்க்க ஒப்புதல் அளித்தார். கூட்டுப் படைக்கு பிரெஞ்சுப் போர் வல்லுநர்கள் பயிற்சி அளித்தனர். நான்காம் மைசூர் போரின் போது (1799) தீரன் சின்னமலையின் வீரர்கள் திப்பு சுல்தானின் தலைமையின் கீழ் மாலவல்லிப் போர் முனையில் ஆங்கிலப் படையை எதிர்த்துப் போரிட்டனர். இப்போரில் திப்புசுல்தான் கொல்லப்பட்டார் (1799 ஏப்ரல் 5).

ஓடநிலா வெற்றி

திப்பு சுல்தான் இறந்த பின்னர் தீரன் சின்னமலையும் அவரது வீரர்களும் கொங்கு நாடு திரும்பினர். ஆங்கிலேயரை எதிர்கொள்வதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டார் சின்னமலை. ஓடநிலா என்ற வலிமைமிக்க அரண்மனையை எழுப்பினார். அங்கு ஒரு படைக்கலச் சாலை (Ordinance Factory)யைக் கட்டினார் பீரங்கிகளும், துப்பாக்கிகளும் தயாரிக்கப்பட்டன. தீரன் சின்னமலையின் கொங்கு நாட்டுப் பற்றும், ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்பும் பக்கத்துப்

பாளையக்காரர்களையும் பற்றிக் கொண்டது. ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகக் கூட்டமைப்பு அமைத்துப் போராட வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தனர்.

பெரும் பின்னடைவு

கொங்கு நாட்டைத் தங்களது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும் என்ற நோக்குடன் ஆங்கியேலர் ஒருவரை தூது அனுப்பி கொங்கு நாட்டின் மீது ஆங்கிலேயரின் கட்டுப்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்டு கப்பம் செலுத்துமாறு அறிவுறுத்தினர். ஆனால் தீரன் சின்னமலை ஆங்கிலேயரின் சவாலை எதிர்த்து கொங்கு நாட்டின் இறையான்மையை நிலைநாட்டத் துணிந்தார். தீரன் சின்னமலையின் துணிவையும் அறைகூவலையும் கண்டு அதிர்ந்து போன ஆங்கிலேயர் தளபதி மாகிஸ்கான் (Col.Makiskan) தலைமையில் சின்னமலையைக் கைது செய்ய அனுப்பினர். தீரன் சின்னமலை எதிரிப் படையை நொய்யல் ஆற்றங்கரையில் தோற்கடித்தார். தளபதி மாகிஸ்கான் கொல்லப்பட்டார்.

வீர மரணம

ஆங்கிலேயருக்கு ஏற்பட்ட பெரும் பின்னடைவைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத ஆங்கிலக் கம்பெனி தளபதி ஹாரிஸ் (Captain Harris) தலைமையில் ஒரு குதிரைப் படையை அனுப்பியது. ஓடநிலாவை அடைந்த குதிரைப் படையை தீடீர்த் தாக்குதல் நடத்தி நிலைகுலையச் செய்தார் தீரன் சின்னமலை. இத்தாக்குதலை சமாளிக்க முடியாத தளபதி ஹாரிஸ் பின்வாங்க நேரிட்டது (1802). அதன்பின் ஆங்கிலேயர் ஒரு பலமிக்க பீரங்கிப் படையை அனுப்பியது. அதை அறிந்த சின்னமலையும் அவரது குடும்பத்தினரும் கருமலைக்குச் சென்றுவிட்டனர். ஆங்கிலேயரின் பீரங்கிப் படை ஓட நிலா அரண்மனையைத் தரைமட்டமாக்கிற்று. நல்லப்பன் என்ற சமையல்காரனால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட சின்னமலையும் அவரது சகோதரர்களும் கைது செய்யப்பட்டு சங்ககிரி சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். கொங்கு நாட்டின் மீது ஆங்கிலேயரின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் சின்னமலையை மன்னிக்கத் தயாராக இருப்பதாகக் கூறியது கம்பெனி. ஆனால் தீரன் சின்னமலை எந்த நிபந்தனையையும் ஏற்க மறுத்துவிட்டார். எனவே, 1805 ஜூலை

31 ஆம் தேதி மாவீரன் சின்னமலையும் அவரது சகோதரர்களும தூக்கிலிடப்பட்டனர்.

சுவர்னகிரி வரீன் சுந்தரலிங்கம

சுந்தரலிங்கம் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்குப் பக்கத்தில் உள்ள சுவர்னகிரியில் 1771 ஆம் ஆண்டு கட்டக் கருப்பணத் தேவேந்திரருக்கும் முத்தம்மாளுக்கும் மகனாகப் பிறந்தார். இவரது மனைவி சண்முகவடிவு. சுந்தரலிங்கம் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான தளபதிகளில் ஒருவராக உடனிருந்தார். நதிநீர்ப் பங்கீடு சம்பந்தமாக பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கும் எட்டயபுரத்துக்குமிடையே ஏற்பட்ட தகறாரில் சுந்தரலிங்கம் தலையிட்டுத் தீர்த்து வைத்ததிலிருந்து இவரது அரசியல் வரலாறு துவங்கியது எனலாம். அதன்பின் அவர் கட்டபொம்மனின் படைப் பிரிவில் சேர்க்கப்பட்டு, படிப்படியாக தளபதி அளவுக்கு உயர்ந்தார். வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் இராமநாதபுரம் மாவட்ட ஆட்சியர் ஜாக்சனை சந்திக்கச் சென்ற போது சுந்தரலிங்கமும் ஊமைத்துரையும் அவருடன் சென்றனர். கோட்டை வாயிலில் நடந்த கைகலப்பில் சுந்தரலிங்கம் ஆங்கிலத் தளபதி கிளார்க்கைக் வெட்டிக் கொன்றதாகக் கூறப்படுகிறது. கட்டபொம்மன் தப்பிச் செல்ல சுந்தரலிங்கமும் ஊமைத்துரையும் பேருதவி செய்தனர். 1799 செப்டம்பர் 5 ஆம் தேதி பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டை ஆங்கிலேயரால் முற்றுகையிடப்பட்டபோது சுந்தரலிங்கம் துணைத் தளபதிகளுடன் எதிரிப் படையினரை எதிர்கொண்டு பலத்த சேதத்தை விளைவித்தார். கட்டபொம்மனும், ஊமைத்துரையும் கோட்டையை விட்டு வெளியேற சுந்தரலிங்கம் உதவி செய்தார். அவர்களைத் தொடர்ந்து சுந்தரலிங்கமும் தலைமறைவானார்.

ஊமைத்துரைக்கு உறுதுணை

கட்டபொம்மனுக்குப் பிறகு ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்புப் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்திய ஊமைத்துரைக்குத் தோன்றாத் துணையாக இருந்தார் சுந்தரலிங்கம். கோல்வார்பட்டிச் சண்டையின் போது (1799 செப்டம்பர் 9) தலைமறைவான சுந்தரலிங்கம் சுவர்னகிரி, பசுவந்தானை, பட்டணமருதூர் முதலான இடங்களுக்குச் சென்று இளைஞர்களைத் திரட்டி, போர்ப் பயிற்சி கொடுத்தார் சிறு படையை உருவாக்கினார். அப்படையைக் கொண்டு பாளையங்கோட்டையில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த ஊமைத்துரையை விடுவித்தார் (1801 ஜனவரி 2). பாளையங்கோட்டையிலிருந்து பாஞ்சாலங்குறிச்சி திரும்பிய

சுந்தரலிங்கமும் ஊமைத்துரையும் சிதைந்து போன கோட்டையை விரைந்து கட்டினர். இருவரும் இணைந்து ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்புக் கூட்டமைப்பைப் புதுப்பிக்கும் முயற்சியில் மருது சகோதரர்களைக் கைது செய்து தூக்கிலிட்டனர். அதேபோன்று, சுந்தரலிங்கமும், ஊமைத்துரையும் விருப்பாட்சியில் கைது செய்யப்பட்டு பாஞ்சாலங்குறிச்சி பீரங்கிமேட்டில் ஒரே நாளில் ஒரே இடத்தில் தூக்கிலிடப்பட்டனர் (1801 நவம்பர் 16). சுந்தரலிங்கமும் ஊமைத்துரையும் ஆங்கில ஆதிக்கத்துக்கு எதிராக ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகளைப் போன்று இணை பிரியாதிருந்து இறுதிவரை போராடிய சயாமிய இரட்டையர்கள் (Siamese Twins).

மாமன்னர் மருதுபாண்டியன்

மருதுபாண்டியன் 1748 டிசம்பர் 15 ஆம் தேதி மூக்கைய பழனியப்பனுக்கும் பொன்னாத்தாளுக்கும் சிவகங்கையில் அருப்புக்கோட்டைக்கு அருகே உள்ள நரிக்குடி என்ற கிராமத்தில் பிறந்தார். அவரது இளவல் சின்னமருது 1753 இல் பிறந்தார். உடையார் சேர்வை இராமநாதபுரம் மன்னரின் இராணுவத்தின் தளபதியாக இருந்த போது அவரது குடும்பத்தை நரிக்குடியிலிருந்து விருதுநகருக்கு மாற்றினார்.

மருது சகோதரர்கள்

மருது சகோதரர்கள் என்று அழைக்கப்பட்ட பெரிய மருதுவும், சின்ன மருதுவும் சூரன் கோட்டையின் போர்க் கலையில் பயிற்சி பெற்றனர். இருவரும் வலாரி (Boomerang) எறிவதில் அசகாய சூரர்கள் அதை ஆற்றல்மிக்கப் போர்க் கருவியாகப் பயன்படுத்தினர். இராமநாதபுரம் மன்னர் முத்து விஜய ரகுநாத சேதுபதி இவர்களுக்குப் பாண்டியர்கள்“ என்று பெயர் சூட்டிப் பெருமைப்படுத்தினார். சிவகங்கை மன்னர் முத்து வடுகநாதர் மருது சகோதரர்களின் வீரதீரச் செயல்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு இச்சகோதரர்களைக் கேட்டுப் பெற்று தனது இராணுவத்தில் தளபதிகளாகச் சேர்த்துக் கொண்டார். பெரிய மருதுவும், சின்ன மருதுவும் இணை பிரியா இரட்டையர்களாக இருந்து ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போராடினர். 1772 இல் ஆங்கிலத் தளபதி பான் ஜோர் (Lt.Col.Bon Jour) காளையார் கோயிலைத் தாக்கிய போது சிவகங்கை மன்னர் முத்து வடுகநாதர் உயிரிழந்தார். அந்த நெருக்கடியான நேரத்தில் மருது சகோதரர்கள்

இராணி வேலுநாச்சியாரைப் பாதுகாப்புடன் மைசூர் சுல்தான் ஐதர் அலியின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த திண்டுக்கல்லுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அங்கு அவர்கள் மைசூர் சுல்தானின் பாதுகாப்பிலும் பராமரிப்பிலும் இருந்தனர்.

கள்ளர்குடி வெற்றி

வேலுநாச்சியார் ஆர்க்காடு நவாபின் ஆதரவோடு சிவகங்கை அரசியானார். அதற்குக் கைமாறாக எட்டு ஆண்டு காலமாகக் கட்டப்படாமல் இருந்த கப்பத்தைக் கட்ட வேண்டும் என்று நிபந்தனை விதித்தார். அரசி அந்த நிபந்தனையை நிராகரித்தார். மருது பாண்டியர்கள் நவாபுக்குச் சொந்தமான பகுதிகளைச் சூறையாடினர். எனவே, ஆற்காடு நவாபு ஆங்கிலேயரின் இராணுவ உதவியோடு கள்ளர்குடியைத் தாக்கினார். மருது பாண்டியர்கள் அத்தாக்குதலை முறியடித்தனர். கள்ளர்குடி வெற்றி அவர்களது இராணுவத் தலைமையைப் பறைசாற்றியது.

கட்டபொம்மனும் மருது பாண்டியர்களும்

மருது பாண்டியர்கள் பாஞ்சாலங்குறிச்சி வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு அவருடைய ஆலோசனையைப் பெற்று வந்தனர். கட்டபொம்மன் தூக்கிலிடப்பட்ட பின்னர் (1799 அக்டோபர் 9) மருது சகோதரர்கள் ஊமைத்துரை சகோதரர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து ஆதரித்தனர். அடைக்கலமடைந்த அவர்களை ஒப்படைக்க மறுத்ததால் ஆங்கிலேயர் சிவகங்கையைத் தாக்கினர் (1801). மருது பாண்டியர்கள் அத்தாக்குதலை முறியடித்து ஆங்கிலேயருக்குச் சொந்தமான மூன்று மாவட்டங்களைக் கைப்பற்றினர்.

காளையாரகோயில் போர்

மருது பாண்டியர்கள் ஆங்கிலேயர் ஆதிக்கத்தைத் தீவிரமாக எதிர்த்து வந்தனர். இந்த எதிர்ப்புக்கு இராமநாதபுரம், தஞ்சை, மதுரைப் பகுதித் தலைவர்கள் ஆதரவளித்தனர். நான்காம் மைசூர் போரின் போது (1799) மருது பாண்டியன் ஆதரவாளர்கள் ஆங்கிலேயரின் காவல் நிலையங்களைத் தாக்கி ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றினர். ஆங்கிலேயரை எதிர்க்கத் துணிந்த அனைவரையும் ஊக்குவித்து ஓரணியில் கொண்டு வந்தனர். 1801 ஜூன் மாதம் வரலாற்று முக்கியத்துவமிக்க சுதந்திரப் பிரகடனத்தை வெளியிட்டார். மருது பாண்டியனின் ஆங்கிலேயர் ஆதிக்களதிர்ப்பை முடிவுக்குக் கொண்டு

வரத் தீர்மானித்த கம்பெனி வலிமைமிக்க படையை அனுப்பி சிறுவயலைத் தாக்கி (ஜூலை 30), காளையார்கோயிலைக் கைப்பற்றினர் (அக்டோபர்). ஆங்கிலேயரின் பிடியிலிருந்து தப்பிய மருது பாண்டியர்கள் சிங்கம்புணரி காடுகளுக்குத் தப்பிச் சென்றனர். அவர்களைத் துரத்திச் சென்ற எதிரிப் படையினர் சோழபுரத்தில் கைது செய்தனர் (அக்டோபர் 19). 1801 அக்டோபர் 24 ஆம் தேதி மருது பாண்டியர்கள் திருப்பத்தூர் கோட்டையில் தூக்கிலிடப்பட்டனர். மருது பாண்டியர்கள் பிறவிப் போராளிகள். அவர்களது ஆங்கிலேய ஆதிக்க எதிர்ப்பு இயல்பானது, தீர்க்கமானது. இவர்கள் ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான பாளையக்காரர் கிளர்ச்சியை மக்கள் விடுதலை இயக்கமாக மாற்றினர். மருது பாண்டியனின் சுதந்திரப் பிரகடனம் சாதி, மத, நிற, இன, பிராந்திய வேறுபாடின்றி மக்கள் சார்பாக ஆங்கியேலர் ஆதிக்கத்துக்கு எதிராக விடப்பட்ட அறைகூவலாகும். மருது பாண்டியர்களின் விடுதலை உணர்வும், வீரமும், நாட்டுப் பற்றும் பாளைய எல்லை கடந்தவை தன்னலமற்றவை அப்பழுக்கற்றவை. 1813 இல் ஜே.கோர்லே என்ற ஆங்கில ஆராய்ச்சியாளர் மருது பாண்டியர் பற்றி எழுதிய நூலில் (Maradu An Indian Story of the Beginning of the Nineteenth Century) மருது பாண்டியர்களின் போர்ப் பிரகடனம் கி.பி.85 ஆம் ஆண்டில் ரோமானிய ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து நிகழ்த்திய பிரிட்டானிய தளபதி கால்காகஸ் (Calgacus) பேருரைக்கு இணையானது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். சுருங்கக்கூறின், மருது பாண்டியர்கள் முன்னின்று நடத்திய போராட்டம் அதன்பின் வந்த போராட்டங்களுக்கு முன்னோடியாக அமைந்தது எனில் மிகையாகாது. மக்கள் நாயகனாகத் திகழ்ந்த மருது பாண்டியன் ஆங்கிலேயப் புயலுக்கு முன் ஏற்றி வைத்த அகல் விளக்கு போன்றது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் தமிழ் நாட்டு வரலாற்று ஆசிரியர் அ.இராமசாமி. 1800-1801 ஆம் ஆண்டில் மாமன்னர் மருது பாண்டியர்கள் தலைமையிலும், வழிகாட்டுதலிலும் உருவான போராட்டங்கள் ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான ஆயுதம் ஏந்திய மக்கள் புரட்சி என்று கருதுகிறார் பொன்.முத்துராமலிங்கம். மருது பாண்டியர்களின் தலைமையில் நடைபெற்ற தென்னிந்திய கிளர்ச்சி இந்திய விடுதலைப் போராட்டப் பயணத்தின் தனித்தன்மை வாய்ந்த மாமுயற்சியின் துவக்கமாகும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் பேராசிரியர் கே.ராஜய்யன்.

தென்னிந்தியக் கிளரச்சி, 1800-1801

ஆர்க்காடு நவாபு முகமது அலி ஆங்கிலக் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் ஆதரவோடு மதுரை மற்றும் திருநெல்வேலி மாவட்டங்களில் தனது அதிகார ஆதிக்கத்தை விரிவுபடுத்த முற்பட்ட போது பாளையக்காரர்கள் கிளர்ச்சி செய்தனர். நெல்கட்டும்செவலை நெல்கட்டான் செவலாக்கிய பூலித்தேவன் (1715-1767) மேற்குப் பாளையக்காரர்களை ஊக்குவித்து, ஒருங்கிணைத்து, போராட்டக் கூட்டமைப்புக் குடையின் கீழ்க் கொண்டு வந்து நவாப்-ஆங்கில ஆதிக்கத்துக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து உயிர்த்தியாகம் செய்தார். 18 ஆம் நூற்றாண்டுத் துவக்கத்தில் பாளைய சுதந்திரத்துக்காகப் போராடிய முதல் தமிழ்ப் போராளி பூலித்தேவன் ஆவார். பூலித்தேவனுக்குப் பின் பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையக்காரர் வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் (1760-1799) கிழக்குப் பாளையக்காரர்களை உற்சாகப்படுத்தி, ஒன்று சேர்த்து, ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்புக் கூட்டணி அமைத்துப் போராடியதால் தூக்கிலிடப் பட்டார். பூலித்தேவனும், கட்டபொம்மனும் நவாப்-ஆங்கில ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துக் கிளர்ந்தெழுந்த முதல் போராட்டக்காரர்கள் ஆவர். இவர்களது கிளர்ச்சிகளை இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தின் முதல் கட்ட கன்னி முயற்சி எனலாம்.

அடுத்தகட்ட முயற்சி

வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் தூக்கிலிடப்பட்ட பின்னர் (1799) அவரது வலக்கரப் போராளியான ஊமைத்துரை ஆங்கில ஆதிக்கத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தை முன்கொண்டு சென்றார். திருநெல்வேலியில் மூட்டப்பட்ட பாளைய சுதந்திரப் போராட்ட நெருப்பு காட்டுத்தீ போன்றுமதுரைக்கும், சிவகங்கைக்கும் பரவியது. சிவகங்கை மருது சகோதரர்களான வெள்ளை மருதுவும், சின்ன மருதுவும் ஊமைத்துரையைத் தங்களுடன் இணைத்துக் கொண்டு ஆங்கில ஆதிக்க எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியை தென்னிந்திய அளவுக்கு விரிவுபடுத்தினர். தமிழ் நாட்டைக் களமாகக் கொண்டு அவர்கள் ஆங்கில எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியை அகல் விரிவாக்கினர். காளையார்கோயிலை மையமாகக் கொண்டு இப்போராளிகள் மருது பாண்டியர்களின் தலைமையில் இராமநாதபுரம், திண்டுக்கல், மலபார்-கோயமுத்தூர் பிராந்தியக் கூட்டமைப்புகளை (Regional Leagues) உருவாக்கி, அவைகளை ஒன்று சேர்த்து தென்னிந்திய கூட்டிணைப்பாக (Peninsular Confederacy) விரிவுபடுத்தி, தெளிவான குறிக்கோளுடன், திட்டமிட்டு ஆங்கில ஆதிக்கத்துக்கு எதிரான பரவலான வன்முறைக் கிளர்ச்சியைத் துவக்கினர். 1799-லிருந்து 1801 வரை நீடித்த இக்கிளர்ச்சியைப் பற்றி ஆழ்ந்து ஆராய்ச்சி செய்த பேராசிரியர் கே.இராஜய்யன் இப்போராட்டம் இந்திய ஆட்சியாளர்கள் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு அடிபணிவதற்கு எதிரானது என்றும், பிரிட்டிஷ் மேலாதிக்கத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட

தீர்மானமான பரவலான வன்முறைக் கிளர்ச்சி என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். தென்னிந்திய கிளர்ச்சியே முதல் இந்திய விடுதலைப் போராட்டம் என்று ஆவண ஆதாரங்களுடன் நிலைநாட்டியுள்ளார்.

கிளர்ச்சிக்கான காரணங்கள்

அரசியல் காரணங்கள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலேயே துவக்கப்பட்டதே தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சியாகும். முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பின் தென்னிந்தியா குழப்பத்துக்கும், கொந்தளிப்புக்கும் உள்ளாயிற்று. எனினும், அரசர்களும், பாளையக்காரர்களும் கிராமக் குடியாட்சி முறையும் அரசியல் கட்டுக்கோப்பும் குலையாது சமநிலையைப் பாதுகாத்தனர். அந்த அமைப்பு முறை ஆங்கிலேயரின் ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கைக்கு இலக்கான போது எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. ஆற்காட்டு நவாப் சந்தா சாகேப், தஞ்சாவூர் பிரதாப் சிங், மதுரை கான்சாகிப் ஆகியோர் கம்பெனி ஆதிக்கத்துக்கு அடிபணிந்தனர். மைசூர் மன்னர்களான ஹைதர் அலியும், திப்பு சுல்தானும் அவ்வாதிக்கத்தை எதிர்த்து மடிந்தனர். கம்பெனியோடு உடன்படிக்கை செய்து கொண்ட மன்னர்கள் ஆங்கிலேய நிர்வாகத்தின் கருவிகளாக இருந்து கொண்டு மக்களைச் சுரண்டினர், கொடுமைப்படுத்தினர். அரசர்கள் கம்பெனிக்கு அடங்கி மக்களை அடக்கியமையால் மக்களிடையே மனக்கசப்பு வளரலாயிற்று.

அரசர்களை அடக்கியது போன்று கம்பெனியால் பாளையக்காரர்களை அடிபணிய வைக்க முடியவில்லை. கர்நாடகத்திலும், மலபாரிலும், தமிழகத்திலும் கம்பெனி பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு பலவீனப்படுத்திற்று. எனினும், உறுதியான பாளையக்காரர்கள் ஒன்று சேர்ந்து கம்பெனி ஆட்சியை எதிர்க்கத் துணிந்தனர். கிராமங்களின் கேடயமாக இருந்த அவர்கள் தங்களது பாரம்பரிய உரிமைகளும் சலுகைகளும் பறிபோவதைக் கொஞ்சமும் விரும்பவில்லை. வழிவழியாக இருந்து வந்த கிராமப் பணிகளைக் கம்பெனி நிர்வாகம் மேற்கொண்டதால் கிராமக் குடியாட்சி முறை நிலை குலைந்தது. கிராம மக்கள் பாளையங்களிலும் பணியாற்ற முடியவில்லை. கிராம நிர்வாகத்திலும் பங்கேற்க இயலவில்லை. பரம்பரைப் பழக்கவழக்கங்களைப் புனிதமாகக் கருதிய கிராம மக்கள் கம்பெனி கொண்டு வந்த மாற்றங்களால் ஏமாற்றமடைந்தனர். அரசியல், உரிமைப் பறிப்பையும், சுயாட்சி இழப்பையும் மக்கள் தலைவர்கள் எதிர்த்தனர். பிரான்சிலிருந்து மைசூருக்கு வந்த புரட்சியாளர்கள் தென்னிந்தியாவின் பல பகுதிகளுக்கும் சென்று ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகப் பிரச்சாரம் செய்தார்கள். இவற்றின் கூட்டு விளைவாகத் தென்னிந்தியாவில் கிளர்ச்சி ஏற்படுவதற்கான அரசியல் சூழ்நிலை உருவாயிற்று.

பொருளாதாரக் காரணங்கள்

அரசியல் அடக்குமுறையைப் போன்றே பொருளாதாரச் சுரண்டலும் தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சிக்குக் காரணமாயிற்று. மக்கள் நலனைப் பேணுவதைவிடக் கம்பெனி தனது வருவாயைப் பெருக்குவதிலேயே குறியாக இருந்தது. வரிகளை வரம்பின்றி உயர்த்தியது. உதாரணமாக, திண்டுக்கல்லில் திப்புசுல்தான் வசூலித்ததற்கு மேலாக இருபத்தி ஐந்து விழுக்காட்டுக்கு அதிகமாக வரி வசூலிக்கப்பட்டது. கன்னடப் பகுதி, சூன்டா, சேலம், கோயம்புத்தூர், திருநெல்வேலி ஆகிய இடங்களில் தொண்ணூறு விழுக்காட்டுக்கு அதிகமாக வரி வசூல் செய்யப்பட்டது. தன்னிச்சைப்படி உயர்த்தப்பட்ட வரிகளால் விவசாயிகள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டனர். அதுமட்டுமல்ல, அவர்கள் அனுபவித்த வந்த பல சலுகைகள் பறிக்கப்பட்டன. விவசாய நிலங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தீர்வை மிகவும் அதிகமாக இருந்தது. பல நேரங்களில் விளைச்சலைவிடத் தீர்வையே அதிகமாக இருந்தது. இவற்றை எதிர்த்தோர் நிலங்களிலிந்து வெளியேற்றப்பட்டனர். பலர் வரியைக் கட்ட முடியாது தங்களது நிலங்களை விற்றுவிட்டுக் கிராமங்களை விட்டே வெளியேறினர். வரிகள் கடுமையாகவும், கொடுமையாகவும் வசூலிக்கப்பட்டன. இடைத்தரகர்களும் வருவாய்த்துறை ஊழியர்களும் மக்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து வரி வசூலித்தனர். நிலத் தீர்வையை நிர்ணயிப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளும் விசாரணைகளும் மக்களிடையே அச்சத்தை அதிகரிக்கவே செய்தன. அரசர்கள் கம்பெனிக்குச் செலுத்த வேண்டிய தொகையையும் மக்களிடமிருந்தே வசூலித்தனர். அவ்வசூலுக்காக நியமிக்கப்பட்டவர்கள் கொடுத்த நிர்பந்தங்களும் மக்களைத் துன்புறுத்தின. அரசர்கள் ஆங்கிலேயரிடமிருந்து அதிக வட்டிக்குக் கடன்கள் வாங்கினர். தங்களுக்குச் சேர வேண்டிய நில வரியை வசூலித்து கடனுக்குப் பதில் செலுத்தும் பொறுப்பைக் காரியக்காரர்களிடம் (Assignees) ஒப்படைத்தனர். அவர்கள் கம்பெனி ஊழியர்களுக்கு மேலாகததங்களைக் கருதிக் கொண்டு மக்களிடமிருந்து நிலுவைகளை

அடிக்கடி கம்பெனி மேற்கொண்ட போர்களாலும், இராணுவ நடவடிக்கையாலும் வர்த்தகமும் தொழிலும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன. கம்பெனியின் கப்பல்களின் போட்டிக்கு முன் நாட்டுப் படகுகளால் கம்பெனி ஊழியர்களின் சொந்த வியாபாரம், இங்கிலாந்திலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்கள் ஆகியவை தென்னிந்தியாவின் கிராமக் குடிசைக் கைத்தொழில்களை நசித்து விட்டன. அதனால் பல்லாயிரக்கணக்கான கைவினைஞர்கள் வேலை இழந்தனர். 1798-ல் ஏற்பட்ட கடுமையான பஞ்சத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு கம்பெனிக் காரியக்காரர்களும் நிர்வாகிகளும் உணவுப் பொருட்களைப் பதுக்கி வைத்துக் கொண்டு, அவைகளின் விலையை பன்மடங்கு உயர்த்தி விற்றுக் கொள்ளை இலாபம்

பெற்றனர். இவற்றால் மனம் நொந்து போன மக்கள் தங்களுடைய வெறுப்பை வெளிப்படுத்துவதற்கான தக்க தருணத்தை எதிர்பார்த்திருந்தனர்.

மருது பாண்டியன் கூறிய காரணம்

சிவகங்கை மருது பாண்டியன் தென்னிந்தியாவின் தாழ்ச்சிக்குரிய காரணத்தை அறிவுப்பூர்வமாக ஆய்ந்தறிந்து கூறினார். அவரின் ஆய்வின்படி அரசர்களின் அரசியல் சாதுர்யமற்ற கொள்கை, குழு கோஷ்டி மனப்பான்மை, ஆங்கிலேயரின் வஞ்சகத்தன்மை, மக்களின் ஒரு பகுதியினரின் அந்நிய அதிகாரத்துக்கு அடிபணியும் வழக்கமான போக்கு ஆகியவையே தென்னிந்தியரின் அரசியல் பலவீனத்துக்கான காரணங்களாகும். அரசர்கள் ஆங்கிலேயருடன் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டு தன்மானக் குறைவான தாழ்ந்த நிலையை அடைந்ததை அவர் வன்மையாகக் கண்டித்தார். தென்னிந்தியர்களிடையே உள்ள ஒற்றுமையின்மையை ஆங்கிலேயர்களுக்கிடையே இருந்த ஒற்றுமையோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டினார். ஹைதராபாத்தில் நாஸிர் ஜங்கும், முஸபர் ஜங்கும், கர்நாடகத்தில் சந்தா சாகிப்பும், முகமது அலியும், தஞ்சாவூரில் பிரதாப் சிங்கும், சரபோஜியும், பரஸ்பர பொறாமையால் மோதிக் கொண்டதைக் கோடிட்டுக் காட்டினார் மருதுபாண்டியர். ஆங்கிலேயரின் ஆணைகளைச் சிரமேற்கொண்டு நிறைவேற்றி அவர்களின் ஆட்சியை உரமிட்டு வளர்த்த மக்களின் ஒரு பிரிவினரின் போக்கு கண்டு அவர் கவலையுற்றார். தற்கொலைக்கொப்பான அந்நிலை நீடித்தால் இந்தியா முழுவதும் ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வந்து விடும் என்று அவர் எச்சரித்தார். தமிழ் நாட்டுக்கு ஒரு வால்டேர், ஒரு ரூஸோ, ஒரு மண்டேஸ்கு இல்லாத குறையைத் தீர்த்து வைத்தவர் மருது பாண்டியர் என்றால் மிகையாகாது.

பிராந்தியக் கூட்டமைப்புகள்

ஆங்கிலேயக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஆட்சியின் விளைவாக தென்னிந்தியாவில் அரசியல் அடக்குமுறை, பொருளாதாரச் சுரண்டல், நிர்வாகக் கெடுபிடி போன்றவை அதிகரிக்கலாயிற்று. மக்கள் சொல்லொணா இன்னல்களுக்கு ஆட்பட்டனர். எதிர்ப்புணர்ச்சியே கிளர்ச்சிக்கு ஆணிவேர். ஆனால் வடிவமற்ற எதிர்ப்புணர்ச்சி வீண் முயற்சியாகும். எனவே, மக்களின் எதிர்ப்புணர்ச்சிக்குப் பாதிக்கப்பட்ட பாளையக்காரர்களும் மக்கள் தலைவர்களும் உரிய வடிவம் கொடுத்தனர். அவ்வடிவம் முதலில் பிராந்தியக் கூட்டமைப்புகளாக உருவெடுத்தது. 1795-லிருந்து 1799 வரை இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, திண்டுக்கல், மலபார்-கோயமுத்தூர் ஆகிய நான்கு பிராந்திய கூட்டமைப்புகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

இராமநாதபுரம் கூட்டமைப்பு

இக்கூட்டமைப்பின் கர்த்தா சிவகங்கை வெள்ளை மருதுபாண்டியன் ஆவார். இவரது இளவல் சின்னமருது. மருது சகோதரர்கள் சிவகங்கை

மன்னரான முத்து வடுகநாதத் தேவரிடம் சாதாரண ஊழியர்களாகத் தங்களது பணியைத் துவக்கினர். தங்களது பயன் கருதாப் பணியாலும், நேர்மைத் திறத்தாலும், எஜமான் பக்தி விசுவாசத்தாலும், கடுமையான உழைப்பாலும் உயர்ந்தனர். அமைச்சர்களாயினர். அரசரின் மறைவுக்குப் பிறகு அரச குடும்பத்தைக் காத்த பெருமை இவர்களுக்குண்டு. சிவகங்கைக்கு அடுக்கடுக்காக வந்த சோதனைகளைச் சமாளித்தனர். ஆங்கிலேய ஆட்சியை அகற்றப் பிற பாளையக்காரர்களோடு கூட்டு சேர வேண்டிய இன்றியமையாமையை உணர்ந்தவர் மருதுபாண்டியன். மக்கள் ஒன்று சேர்ந்து அந்நிய ஆட்சிக்கெதிராகப் போரிட வேண்டுமென்றார் அவர். பக்கத்துப் பாளையங்களுக்கு உளவாளிகளை அனுப்பித் தன்முயற்சிக்கு ஆதரவு தேடினார் மருதுபாண்டியன். இராமநாதபுரத்தின் பிரமுகர்களான மேலப்பன், சிங்கம் செட்டி, முத்து கருப்பதேவர் ஆகியோர் மருதுபாண்டியனின் முயற்சிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்தனர். தஞ்சாவூர் ஞானமுத்துவும் சிவகிரி மாப்பிள்ளை வன்னியனும் மதுரைக் கள்ளர்களும் மருது பாண்டியன் அமைத்த இராமநாதபுரம் கூட்டமைப்புக்கு ஆதரவளித்தனர். மருது பாண்டியனது தலைமையில் இக்கூட்டமைப்பு செயல்பட்டது.

திருநெல்வேலி கூட்டமைப்பு

மருது பாண்டியனால் ஊக்குவிக்கப்பட்டு நாகலாபுரம், மன்னர்கோட்டை, போவாலி, கோலார்பட்டி, சென்னால்குடி பாளையக்காரர்கள் சேர்ந்து உருவாக்கியது தான் திருநெல்வேலிக் கூட்டமைப்பு. இக்கூட்டமைப்பில் சேர்ந்து அதற்கு புதுப் பொலிவையும் வலிவையும் கொடுத்தார் பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையக்காரரான வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன். மருது பாண்டியனால் கவரப்பட்டு, அவரோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு, அவரையே முன்மாதிரியாகக் கொண்டு செயல்பட்டார் கட்டபொம்மன். அவர் சாப்டூர், ஏழாயிரம்பண்ணை, காடல்குடி, குளத்தூர் பாளையக்காரர்களையும் கூட்டு சேர்த்துக் கொண்டு திருநெல்வேலிக் கூட்டமைப்பைப் பலப்படுத்தினார். செவத்தையா, வீரபாண்டிய நாயக்கர், வீரபத்திரபிள்ளை ஆகியோரை அனுப்பி மதுரைக் கள்ளர்களின் ஆதரவையும் பெற்றார் அந்த பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையக்காரர். திருநெல்வேலி கூட்டமைப்புக்கு அவரே தலைமையேற்றார். ஆனால் தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சியில் பங்கேற்கும் பேறு அவருக்குக் கிட்டவில்லை. கிளர்ச்சி துவங்குவதற்கு ஓராண்டுக்கு முன்னரே கட்டபொம்மன் ஆங்கிலேயரால் தூக்கிலிடப்பட்டார்.

திண்டுக்கல் கூட்டமைப்பு

திண்டுக்கல் கூட்டமைப்பை உருவாக்கியவர் கோபால நாயக்கர் ஆவார். விருப்பாட்சிப் பாளையக்காரரான கோபால நாயக்கர் சிறந்த இராஜதந்திரி. போர்க்களங்கள் பல கண்டவர். திறமையான அமைப்பாளர்.

அந்நிய அடக்குமுறை ஆதிக்கத்திடமிருந்து விடுபட எண்ணியோருக்கு அவரது தலைமை கலங்கரை விளக்கமாகத் திகழ்ந்தது. திண்டுக்கல், மணப்பாறை, கள்ளர்நாடு, கோயமுத்தூர், சேலம் ஆகிய இடங்களுக்குத் தனது தூதுவர்களை அனுப்பி ஆதரவு தேடினார் கோபால நாயக்கர். மணப்பாறை இலட்சுமி நாயக்கர், டில்லி (னுநடாம) யாதுல் நாயக்கர் ஆகியோரோடு நெருங்கிய அரசியல் தொடர்பு கொண்டிருந்தார் அவர். யாதுல் நாயக்கர் மூலம் மங்களம் பாளையக்காரரின் ஆதரவைப் பெற்றார் கோபால நாயக்கர். பிற பாளையக்காரர்களும் கோபால நாயக்கரின் முயற்சிக்கு ஊக்கமளித்தனர். இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி, திண்டுக்கல் கூட்டமைப்புகள் கூடும் கேந்திரமாகக் கள்ளர்நாடு திகழ்ந்தது.

மலபார்- கோயமுத்தூர் கூட்டமைப்பு

இந்த அமைப்பு ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் கேரளவர்மா ஆவார். மக்கள் செல்வாக்கு மிகப் பெற்றவர் இவர். பிற கூட்டமைப்புகள் உருவாகிக் கொண்டிருக்கையில் கம்பெனிப் படையோடு கடுமையாகப் போராடிக் கொண்டிருந்தவர் கேரள வர்மா. விவசாயிகளின் பக்கபலம் அவருக்கு எப்போதும் இருந்தது. கேரள வர்மா பிற பாளையக்காரர்களுக்கு அனுப்பிய ஓலைச் சுவடி கடிதங்கள் நல்ல பலனளித்தன் அவர்களின் ஆதரவு கிடைத்தது. வைநாடு, கோட்டயாட்டு, குரும்பரநாடு, பரப்பநாடு ஆகியவற்றின் தலைவர்களும், இருவி நாட்டு நம்பூதிரிகளும், சமோரின் குடும்பத்தினரும், மலபார் மாப்பிள்ளைகளும் கேரள வர்மாவை ஆதரித்தனர். ஆங்கிலேயர்களின் நோக்கும் போக்கும் பிடிக்காத கோயமுத்தூர் கவுண்டர்களும் மலபார் கிளர்ச்சிக்காரர்களோடு சேர்ந்து கொண்டனர். மலபார், திண்டுக்கல் கூட்டமைப்புகள் கூடும் மையமாக விளங்கியது கோயமுத்தூர்.

தென்னிந்திய கூட்டமைப்பு

பிராந்தியக் கூட்டமைப்புகள் காலத்தின் கட்டாயத்தால் தன்னிச்சையாகத் தோன்றியவையாகும். இவ்வமைப்புகளின் இணைப்புப் பாலமாக விளங்கியவர் மருதுபாண்டியன். நான்கு கூட்டமைப்புகளுக்கும் பொதுவான குறிக்கோள் இருந்தது. இவை தென்னிந்தியாவின் பரந்த நிலப்பகுதியில் செயல்பட்டன. அதைத் தங்களது செல்வாக்கின் கீழ் வைத்திருந்தன. திண்டுக்கல் மலபார் கூட்டமைப்புகள் மைசூர் திப்பு சுல்தானுடன் உடன்பாடு கொண்டிருந்தன. ஆனால் 1799-ல் திப்புசுல்தான் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் பிராந்திய கூட்டமைப்புகள் பலமிழந்தன. கேரளவர்மா கிளர்ச்சிப் பாதையினின்றும் விலகிக் கொண்டதால் மலபார் கோயமுத்தூர் கூட்டமைப்பு வலுவிழந்தது. கட்டபொம்மன் கொல்லப்பட்டதால் திருநெல்வேலி கூட்டமைப்பு முன்னரேயே பலமிழந்திருந்தது. அத்தகைய நெருக்கடியான நேரத்தில் மருது பாண்டியன் முனைப்புடன் முன்வந்து சீர்குலைந்து போய்க் கொண்டிருந்த கூட்டமைப்பு முறையைக் காப்பாற்றினார். காப்பாற்றியது

மட்டுமல்ல, அதை இன்னும் விரிவுபடுத்தித் தென்னிந்திய கூட்டிணைப்பாக மாற்றினார். கன்னட-மராத்தியப் பகுதித் தலைவரான தூண்டாஜி வாக்கோடு (னுழழனெயதை றுயரப) கூட்டுச் சேர்ந்து அக்கூட்டிணைப்பை உருவாக்கினார் மருதுபாண்டியன். வேலூர் கோட்டையில் சிறைபட்டிருந்த திப்பு சுல்தானின் மூத்த மகன் பட்டே ஹைதர் மைசூர் கிளர்ச்சிக்காரர்களுடன் இரகசியத் தொடர்பு கொண்டு அவர்களைத் தென்னிந்தியக் கூட்டிணைப்பில் சேருமாறு ஊக்கப்படுத்தினார். மலபார், கன்னட, பெல் நாட்டு மக்களும் இப்புதிய முயற்சிக்கு ஆதரவளித்தனர். கேரளவர்மா மீண்டும் மலபார் கிளர்ச்சிக்காரர்களின் தலைவரானார். மருது பாண்டியனும், தூண்டாஜி வாக்கும் தென்னிந்திய கூட்டிணைப்பின் முன்னணித் தலைவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். கோபால நாயக்கர், கான்-இ- ஜஹான், கேரள வர்மா, கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் ஆகியோர் இரண்டாம் வரிசைத் தலைவர்களாக இருந்தனர். மக்களின் பக்கபலத்தோடு தென்னிந்தியக் கூட்டிணைப்பு ஆங்கிலேய ஆதிக்கத்துக்கெதிராகத் திட்டமிட்டு செயல்படத் துவங்கியது.

கிளர்ச்சியின் போக்கு

ஆங்கிலேயரது ஆட்சியை அகற்றி, நாட்டை அந்நிய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுவிப்பதே தென்னிந்தியக் கூட்டிணைப்பின் குறிக்கோளாகும். இக்குறிக்கோளை நிறைவேற்றுவதற்கான திட்டத்தைத் தீட்டும் பொருட்டு கூட்டிணைப்புத் தலைவர்கள் விருப்பாட்சியில் கூடி சதியாலோசனை செய்தனர் (1800 ஏப்ரல்). விரிவான ஆலோசனைக்குப் பின்னர் அவர்கள் மூன்று முக்கிய முடிவுகளை மேற்கொண்டனர்: 1) ஒரே சமயத்தில் பல பகுதிகளில் கிளர்ச்சியைத் துவக்குவது 2) கிளர்ச்சிக்காரர்கள் ஒற்றுமையாக இருந்து போராடுவது 3) ஆங்கிலேயப் படையோடு நேரடியாக மோதாமல், மறைந்திருந்து தாக்கும் கொரில்லா முறையைப் பின்பற்றல். மருது பாண்டியன் மதுரைப் பகுதியிலும், கோபால நாயக்கர் திண்டுக்கல், திருச்சி பகுதியிலும், கான்-இ-ஜஹான் கோயமுத்தூர்-சேலம் பகுதியிலும், கேரளவர்மா மலபார் பகுதியிலும், கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் மேற்கு மைசூர் பகுதியிலும், தூண்டாஜி வாக் கன்னட நாட்டின் வடக்குப் பகுதியிலும் கிளர்ச்சிக்குப் பொறுப்பேற்பது என்று முடிவாயிற்று. கோபால நாயக்கர் தலைமையில் கூடிய இக்கூட்டத்தில் 1800 ஜூன் மாதம் 3 ஆம் தேதி கோயம்புத்தூரைத் தாக்கிக் கைப்பற்றுவதென்றும், இங்கு லெப்டினென்ட் கர்னல் கே.மக்காஸ்லிஸ்டர் தலைமையில் உள்ள குதிரைப் படையை அழித்துவிடுவதென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. தெளிவான திட்டம் தீட்டப்பட்டு விட்டது. கிளர்ச்சிக்கான தேதியும், குறிப்பிடப்பட்டு விட்டது.

கிளர்சசித் துவகக்ம்

விருப்பாட்சி சதித் திட்டத்தைப் பற்றி ஏதும் அறியாத கம்பெனிப் படை கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரின் கேந்திர மையமான பெல்லம் (Bellum) என்ற

இடத்தைக் கைப்பற்ற முயன்றது (1800 மார்ச் 30). பொறுமை இழந்த தூண்டாஜி வாக் தனது படையினரை பெல்லத்துக்கு அனுப்பினார். அதோடு நிற்கவில்லை. அவரே கிளர்ச்சியைத் துவக்கிவிட்டார்.

தீரர்களின் வரீ மரணம்

திட்டமிட்டதற்கு முன்னதாகவே கிளர்ச்சியில் இறங்கிய தூண்டாஜி வாக்கும், திம்ம நாயக்கரும் மைசூர் பகுதிகளில் பல வெற்றிகளைப் பெற்றனர். ஆனால் இராமன் நாயரால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட திம்ம நாயக்கர் பிடிபட்டுக் கொல்லப்பட்டார். கொனகல் என்ற இடத்தில் கர்னல் வெல்லெஸ்லியிடம் தோல்வியுற்று வீர மரணமடைந்தார் தூண்டாஜி வாக் (செப்டம்பர் 10). மலபாரில் கேரளவர்மா, கிராமவாசிகள், மாப்பிள்ளைகள் ஆகியோரது துணை கொண்டு ஆங்கிலேயரை ஆட்டிப் படைத்தார். எனினும், அவரது நெருங்கிய நண்பர்களான ஏமன் நாயர், சட்டு நாயர் ஆகியோரால் காட்டிக் கொடுக்கப் பட்டதால் கேரளவர்மாவின் முயற்சி தோல்வியுற்றது. பல கிளர்ச்சிக்காரர ˙கள் பலியாயினர். தப்பிச் சென்ற கேரள வர்மா கிளர்ச்சிக்காரராகவே இருந்து 1805 நவம்பர் 30 ஆம் நாள் கொல்லப்பட்டார்.

பாஞ்சாலங்குறிசசிப் போர்கள்

200 கிளர்ச்சிக்காரர்கள் திருச்செந்தூர் செல்லும் பக்தர்கள் போன்று வேடமிட்டுச் சென்று பாளையங்கோட்டையில் சிறைப்பட்டிருந்த செவத்தையா, ஊமைத்துரை உள்ளிட்ட பலரை விடுவித்தனர். அவர்கள் மலைநாடு மலை வழியாகப் பாஞ்சாலங்குறிச்சியை அடைந்தனர். பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டை புதிதாகக் கட்டப்பட்டது. மருது பாண்டியன் அனுப்பிய 30,000 கிளர்ச்சிக்காரர்கள் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். மறவர்களும், பரவர்களும், நாடார்களும், தோட்டியான்களும் அவர்களுக்குக் கைகொடுத்தனர். ஊமைத்துரையின் தலைமையிலகிளர்ச்சிக்காரர்கள் செயல்பட்டனர். பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டம் ஆழ்வார் திருநகரிக்கும் இடைப்பட்ட பகுதிகளை அவர்கள் ஆங்கிலேயரிடமிருந்து கைப்பற்றினர். வலிமைமிக்க கோமேரிக் கோட்டை கிளர்ச்சிக்காரர்கள் கைவசமாயிற்று. மேலப்பன் பல இடங்களை மீட்டார். சிவகங்கையிலிருந்து வந்த கிளர்ச்சிக்காரர்கள் நெட்டூரில் கம்பெனிப் படையைச் சிதறடித்தனர். எனினும் காலின் மெக்காலேயும் கர்னர் அக்னுவும் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கோட்டையை முற்றுகையிட்டனர். இரண்டாவது பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் போரில் அக்கோட்டை வீழ்ந்தது. 1050 கிளர்ச்சிக்காரர்கள் உயிரிழந்தனர். பலர் பிடிபட்டுக் கொல்லப்பட்டனர் (1801 மே 24). எஞ்சிய கிளர்ச்சிக்காரர்கள் சிவகங்கைக்கும், இராமநாதபுரத்துக்கும் தப்பிச் சென்றனர். காயமுற்ற ஊமைத்துரை, கிராமத்துக் கிழவி ஒருத்தியால் காப்பாற்றப்பட்டு, மருது பாண்டியனின் ஆதரவுடனும் அரவணைப்புடனும் சிறுவயலில் தங்கினார்.

காளையார் கோவில் கிளர்ச்சி

பாஞ்சாலங்குறிச்சியின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் சிவகங்கை காளையார்கோவில் காடு கிளர்ச்சி மையமாயிற்று. திருப்பத்தூர், நட்டம், திரும்வேலூர், மேலூர், வெரப்பூர் ஆகிய இடங்களில் கம்பெனிப் படை கடுந்தாக்குதலுக்கு இலக்காயிற்று. பொம்ம நாயக்கர் வெரப்பூரிலிருந்து கம்பெனிப் படையினரை விரட்டினார். ஊமைத்துரை பழைய நாட்டை விடுவித்தார். கள்ளர்கள் மதுரையின் மேற்குப் பகுதியை விடுவித்தனர். காளையார் கோவில் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் வசமாயிற்று.

தஞ்சையில் கிளரச்சி

கிளர்ச்சி இராமநாதபுரத்திலிருந்து தஞ்சாவூருக்குப் பரவியது. செவத்த தம்பியின் தலைமையில் தஞ்சை மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்தனர். புதுக்கோட்டை சுபா விடுவிக்கப்பட்டது. அறந்தாங்கியிலும், அரியக்குடியிலும் பாசறைகள் அமைக்கப்பட்டன. மாங்குடி கைப்பற்றப்பட்டது. கிளர்ச்சிக்காரர்கள் நாகூர் கடற்கரை வழியாகச் சென்று சீர்காழி, உடையார்பாளையம், அரியலூர் ஆகிய இடங்களில் நிலை கொண்டனர். அப்பகுதிகளிலிருந்து வருவாய்த்துறை ஊழியர்கள் விரட்டப்பட்டனர். கும்பகோணம் ஆட்சித் தலைவர் ஹாரி உயிருக்குப் பயந்து தப்பிச் சென்றார். கூட்டிணைப்புப் படையினர் கொள்ளிடத்தைக் கடந்து அதன் வடகரையைக் கைப்பற்றினர்.

திருச்சிப் பிரகடனம்

தென்னிந்தியக் கூட்டிணைப்புப் படையினர் வெற்றி வாகை சூடிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் தான் மருது பாண்டியன் தனது வரலாற்று முக்கியத்துவம் மிக்க திருச்சிப் பிரகடனத்தை (Trichy Proclamtion) வெளியிட்டார். அப்பிரகடனம் திருச்சிக் கோட்டை நுழைவாய்ச் சுவற்றிலும், ஸ்ரீரங்கம் பெரிய கோவில் சுவற்றிலும் ஒட்டப்பட்டிருந்தது. சாதி, சமய, இன வேறுபாடின்றி இந்தியாவிலுள்ள அனைத்து மக்களுக்கும், அறைகூவல் விடுத்தது அந்தப் பிரகடனம். அது மக்களுக்குத் தன்னம்பிக்கையை அளித்தது அவர்களின் ஆதரவைக் கோரியது தேசிய உணர்வைப் பிரதிபலித்தது அகில இந்தியக் கண்ணோட்டத்தில் அமைந்திருந்தது. அதில் எண்ணங்களும், விபரங்களும் இழையோடியிருந்தன. மன்னனின் மைந்தர்களிடையே காழ்ப்புணர்ச்சியும், பரஸ்பரப் பொறாமையும், விரோத மனப்பான்மையும் நீடித்தால் இந்தியா முழுவதும் ஆங்கிலேயரது ஆட்சிக்கு எளிதில் இரையாகிவிடும் என்று அந்தப் பிரகடனம் எச்சரித்தது. கம்பெனியுடன் கூட்டு சேர்ந்தமைக்காக முகமது அலியையும், கர்நாடக நவாபையும் அது கண்டித்தது பொது மக்களின் அலட்சிய மனப்பான்மையைக் கண்டித்தது ஆங்கிலேயரின் வஞ்சகத்தையும் ஆணவத்தையும் சாடியது. திருச்சிப் பிரகடனம் அன்றைய யதார்த்த நிலையை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டிற்று. மருது பாண்டியரின் அரசியல் தீர்க்கதரிசனத்தின் சின்னமே திருச்சிப் பிரகடனமாகும்.

கிளர்ச்சியின் வீழ்ச்ச

கிளர்ச்சியை முறியடிக்க லெப்டினென்ட் கர்னர் அக்னியூ ஒரு மும்முனைத் தாக்குதல் திட்டத்தை வகுத்தார். இதன்படி, தென்கிழக்கே திருநெல்வேலியிலிருந்தும், வடமேற்கே திண்டுக்கல்லிலிருந்தும், வடகிழக்கே தஞ்சாவூரிலிருந்தும் கிளர்ச்சிக் கேந்திரங்களைத் தாக்கத் திட்டமிடப்பட்டது. 1801 மே 28 அன்று அக்னியூ நாகலாபுரம் சென்று பின்னர் பரமக்குடியைக் கைப்பற்றினார் (ஜூன் 11). அதன்பின் திருப்பத்தூர் அவர் வசமாயிற்று (ஜூலை 24). இதற்கிடையே தஞ்சாவூரில் அறந்தாங்கி, அடியார்குடி ஆகிய இடங்களில் நடந்த போர்களில் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். அக்னுவோடு கர்னல் இனஸீம் சேர்ந்து கொண்டார். அவர்களது கூட்டுப்படை ஒக்கூர் வழியாகச் சென்று மருது பாண்டியனின் கிளர்ச்சி மையமான சிறுவயலை அடைந்தனர் (ஜூலை 27). கிளர்ச்சிக்காரர்கள் காளையார் கோவில் காட்டுக்குள் சென்றுவிட்டதால் சிறுவயல் எளிதில் வீழ்ந்தது. தொண்டி குடாக்கடலில் கிளர்ச்சிக்காரர்களின் கடற்படை அழிக்கப்பட்டது. புதுக்கோட்டை, எட்டையாபுரத்திலிருந்து வந்த படைகளோடு கம்பெனிப் படையும் சேர்ந்து காளையார்கோயிலை வளைத்துக் கொண்டனர் (செப்டம்பர் 30). கோவில் கடுந்தாக்குதலுக்கு இலக்காயிற்று. கிளர்ச்சிக்காரர்களில் பலர் உயிரிழந்தனர். மருது பாண்டியனும் பிறரும் பல திக்குகளிலும் சிதறிச் சென்றனர். காளையார்கோவில் வீழ்ச்சியால் கிளர்ச்சியின் முதுகெலும்பு முறிந்தது எனலாம். சிதறிச் சென்ற கிளாச்சிக்காரர்கள் தளவாய் பிள்ளையின் தலைமையில் ஒன்று சேர்ந்தனர். களநாடு மறவர்கள் இராமத்தேவரின் தலைமையில் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டனர். ஆனால் அவர்கள் அனைவரும் ஆட்சித் தலைவர் லூஷிங்டனால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். ஊமைத்துரை கர்னல் இன்ஸால் தோற்கடிக்கப்பட்டார் (அக்டோபர் 14). விருப்பாட்சி வீழ்ந்தது (அக்டோபர் 16). மேஜர் டெலிடன் பிரான்மலையைக் கைப்பற்றினார் (அக்.17). மலைகுலைந்தாலும் நிலைகுலையாத ஊமைத்துரை கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்குத் தலைமை தாங்கி திண்டுக்கல் பள்ளத்தாக்கைஅடைந்தார். வத்தலக்குண்டில் நடந்த உக்கிரமான போரில் ஊமைத்துரையும், அவரோடு அறுபத்தைந்து கிளர்ச்சிக்காரர்களும் விழுப்புண் பட்டு வீரமரணடைந்தனர். தப்பிய கிளர்ச்சித் தலைவர்களும் பிறரும் கம்பெனியால் கொடூரமாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர்.

வழ்சசிக்கான காரணங்கள்

தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சியின் வீழ்ச்சிக்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. அவை: 1. கிளர்ச்சித் திட்டம் செவ்வனே தீட்டப்பட்டாலும், அது திட்டமிட்டபடி செயல்படுத்தப் படவில்லை. தூண்டாஜிவாக் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னரே கிளர்ச்சியைத் துவக்கிவிட்டார். 2. கிளர்ச்சி பல இடங்களில் ஒரே நேரத்தில் துவக்கப்படவில்லை. பல பகுதிகள் கிளர்ச்சியில் தீவிரமாக

வரலாற்றுச் சிறப்பு

தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சி ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கெதிராகப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திலேயே மேற்கொள்ளப்பட்ட போராட்டமாகும். அது அந்நிய ஆட்சியை அகற்றுவதென்ற திடமான, தீர்க்கமான, தீவிரமான உறுதிமிக்க எதிர்ப்பு முயற்சி. பின்வரும ˙ போராட்டங்களுக்கு முன்மாதிரியாக அமைந்த நிகழ்ச்சி அது. அக்கிளர்ச்சியில் பிராந்தியத் தலைவர்களோடு பொதுமக்களும் பங்கு கொண்டனர். இராமநாதபுரம் மறவர்கள், மலபார் குறிச்சியர்கள், இந்துக்கள், முஸ்லீம்கள், தமிழர்கள், தெலுங்கர்கள், மலையாளிகள், கன்னடியர்கள், மராத்தியர்கள் ஆகியோர் இப்போராட்டத்தில் பங்கேற்றனர். கிளர்ச்சிக்காரர்கள் பெரிதும் காடுகளில் இருந்து கொண்டு, கொரில்லா" போரிட்டனர். பிராந்தியக் கூட்டமைப்புகளும் தென்னிந்திய கூட்டிணைப்பும் இக்கிளர்ச்சியின் சிறப்புக் கூறுகளாகும். தென்னிந்தியக ˙ கிளர்ச்சியில் சிவகங்கை மருது சகோதரர்கள், பாஞ்சாலங்குறிச்சிஊமைத்துரை, திண்டுக்கல் கோபால நாயக்கர், கொங்கு நாட்டுக் கான்- இ-ஜஹான், மலபார் கேரள வர்மா, கர்நாடக தூண்டாஜிவாக், மைசூர் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் ஆகியோர் முழு மூச்சுடன்

வேலூர்க் கிளர்ச்சி, 1806

வேலூர் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க நகரம். இவ்வூர் சங்க காலத்தில் ஒளிர்ந்திருந்தது. வேலூர் வேல்களின் ஊர் (வேல்ஊர்). சங்க கால மக்கள் வழிபட்ட முருகனின் ஆயுதம் வேல். எனவே, முருகனின் ஊர் வேலூர் என்று கூறுவோரும் உண்டு. பண்டைக் காலத்திலிருந்து வேலூர் போர்க்களமாகப் பயன்பட்டுள்ளது. இவ்வூரில் எப்போதும் வேல்கள் குவிக்கப்பட்டிருந்தமையால் வேலூர் என்று அழைக்கப்பட்டதாகவும் கூறுவர். வேல் என்று அழைக்கப்பட்ட அரிய கூழாங்கற்கள் இங்கு நிறையக் காணப்பட்டதால் வேலூர் என்று அறியப்பட்டதாகவும் கருதுவர். சுருங்கக்கூறின், போர் மரபும் திராவிடக் கலாச்சாரமும் கைகோர்த்துச் செல்லும் நகரம் வேலூர் ஆகும்.

வேலூரக் கோட்டை

வேலூர்க்கோட்டை 1606 லிருந்து 1672 வரை விஜய நகரப் பேரரசின் தலைநகரமாகத் திகழ்ந்தது. சின்ன பொம்பி நாயக் வேலூர்க் கோட்டையைக் கட்டியதாகக் கருதப்படுகிறது. கட்டுமானக் கலைக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகக் கூறப்படும் இக்கோட்டையில் பல மதில் காப்பான்களும் (சுயஅியசவள), கோட்டையைச் சுற்றி அகலமாக அகழிகளும் (Mofes) இருந்தன. அகழிகளில் முதலைகள் விடப்பட்டிருந்தன. மிகுந்த பலமும் பாதுகாப்புமிக்க வேலூர்க்கோட்டையிலிருந்துதான் விஜய நகரப் பேரரசர்கள் ஒருகால கட்டத்தில் ஆட்சி புரிந்தனர். பின்னர் வேலூர்க் கோட்டை முறையே பீஜப்பூர் சுல்தான்கள், மராத்தியர், கர்நாடக நவாபுகள், ஆங்கிலேயர் ஆகியோருக்குச் சொந்தமாயிற்று. மைசூர் போர்களின் போது வேலூர்

மாவட்டத்தில் ஆங்கிலேயருக்கும் பிரெஞ்சுக்காரர்களுக்குமிடையே ஆம்பூர் (1751), வந்தவாசி (1760)ப் போர்கள் நடைபெற்றன. அப்போது திப்பு சுல்தான் தன் குடும்பத்தினருடன் வேலூர்க் கோட்டைக்கு வந்து தங்குவதுண்டு. அவர் தங்கிய இடம் 'திப்பு மகால்" என்று அழைக்கப்பகிறது. வேலூர்க் கோட்டை 1768 இல் பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது. 1806 வேலூர்க் கிளர்ச்சியின் போது இக்கோட்டையை 69-வது படை வகுப்பணி (Regiment)யின் ஒரு பிரிவும், 19-வது படை வகுப்பணியின் மற்றொரு பிரிவும் பாதுகாத்தனர். மொத்தம் 1500 சிப்பாய்களும், 370 ஆங்கிலப் படை வீரர்களும் இப்பாதுகாப்புப் பணியில்

சென்னை இராணுவம்

பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் இராணுவப் பிரிவு கம்பெனியின் வர்த்தக நலன்களையும், விரிவாக்கத்தையும் காப்பாற்றுவதற்காக உருவாக்கப்பட்டது. இராணுவத்தின் பிரதான பிரிவில் ஆங்கிலப் படை வீரர்களும், துணைப் பிரிவில் தமிழ் நாட்டு சிப்பாய்களும் இருந்தனர். சிப்பாய்கள் பயிற்சி பெறாத பாதுகாப்பாளர்கள் இவர்களுள் சிலர் மட்டுமே ஆயுதம் ஏந்தியவர்கள். 1746 இல் பிரெஞ்சுப் படை சென்னையைத் தாக்கிக் கைப்பற்றிய பின்னர் ஆங்கிலேயர் இராணுவப் பிரிவைப் பயன்படுத்துவதில் தீவிர கவனம் செலுத்தினர். தமிழ் நாட்டில் பாரம்பரியப் போர்க்கலையில் திறமையுடையோர் பலர் சிப்பாய்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். இவர்களுக்குத் தக்க பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. மதுரை முத்து நாயக்கர் போன்ற நிலச்சுவான்தார்கள் சிப்பாய்களுக்கு அதிகாரிகளாக இருந்தனர். இவர்களைக் கொண்டே வந்தவாசிப் போர் (1760) நிகழ்த்தப்பட்டது. இராபர்ட் கிளைவ் வங்காளம் சென்ற போது இவர்களுள் பலரை உடன் கொண்டு சென்றார். அவர் பிளாசிப் போரில் (1757) வெற்றி பெற தமிழ்நாட்டு சிப்பாய்கள் பெரிதும் காரணமாக இருந்தார்கள்.

வேலூர்க் கிளர்ச்சியின் போது கோட்டைக் காவல் படை பெரும்பாலும் தென்னிந்திய கிளர்ச்சிக்குப் பின் திருநெல்வேலியில் திரட்டப்பட்ட வீரர்களைக் கொண்டிருந்தது. இவர்கள் பெரும்பாலோர் தென்னிந்திய கிளர்ச்சி ஒடுக்கப்பட்டதால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் போராட்டஉணர்வு கொண்டோர். இப்படை வீரர்கள் வேலூர் கோட்டையில் இருந்த போது அங்கிருந்த திப்பு சுல்தானின் முன்னள் ஆதரவுப் படை வீரர்களுடன் சேர்ந்து ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான சதியில் குடியேறிய தென்னிந்திய கிளர்ச்சிக்காரர்களும் மைசூரிலிருந்து வந்த சிப்பாய்களும் மற்றும் முன்னாள் போராட்டக்காரர்களும் சேர்ந்து வேலூர்க் கோட்டையில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த திப்புவின் மகன் பட்டே ஐதருடன் சேர்ந்து ஆங்கில ஆதிக்கத்துக்கு எதிராக சதி செய்தனர். இவர்கள் ஆங்கிலேயர் கொண்டு வந்த புதிய இராணுவ கட்டுப்பாட்டு முறைகளைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப்

பயன்படுத்திக் கொண்டு ஆங்கில ஆட்சியை அகற்றுவதற்கான திட்டத்தைத் தீட்டினர்.

இராணுவக் கட்டுப்பாடுகள்

சிப்பாய்கள் மிடுக்குடனும், துடிப்புடனும், ஒரே சீராகக காணப்படுவதற்காகவும் சென்னை தளபதித் தலைவர் (Commander-inChief) சர் ஜான் கிரடோக் (Sir John Cradock) சென்னை ஆளுநராக இருந்த வில்லியம் பெண்டிங் பிரபு (Lord William Bentinck)வின் சம்மதத்தோடு சில நவ ீன மாற்றங்களைச் செய்தார் இவை இராணுவக் கட்டுப்பாடுகளாக (Military Regulations)க் கருதப்பட்டன. அவையாவன: 1) சிப்பாய்கள் ஐரோப்பியப் படை வீரர்களைப் போன்று தலைப்பாகையை அணிய வேண்டும் 2) பணியில் இருக்கும் போது அவர்கள் சாதி, மதச் சின்னங்களாக நெற்றியில் திருநீறு அல்லது நாமம் போட்டுக் கொள்வதோ, காதணிகளை அணிவதோ கூடாது 3) முகத்தை நன்கு மழித்துக் கொள்ள வேண்டும் 4) மீசையை ஒரே சீராக நறுக்கி முறுக்கி விடவேண்டும் 5) ஒரே மாதிரியான காலுறையைப் பயன்படுத்த வேண்டும் 6) ஒரே வடிவிலான சின்னத்தைக (வுரசளெஉசநற) கொண்ட கழுத்துப் பட்டையை அணிய வேண்டும்.

கிளர்ச்சிக்கான காரணங்கள்

வேலூர்க் கிளர்ச்சிக்கான காரணங்களைப் பற்றி வரலாற்றாளர்களிடையே ஒருமித்த கருத்து ஏற்படவில்லை. ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட, முரண்பட்ட காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. எனவே, வேலூர்க் கிளர்ச்சி வெடித்ததற்கான பின்வரும் விளக்கங்களைக் கூறலாம்: 1) தென்னிந்திய கிளர்ச்சி தோற்கடிக்கப்பட்டபின் பல கிளர்ச்சிக்காரர்கள் வேலூர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். எஞ்சித் தப்பிய பலர் கம்பெனி இராணுவத்தில் சேர்ந்தனர் பலர் வேலூரிலும், வேலூரைச் சுற்றியும் குடியேறினர். அவர்கள் அவ்வப்போது சந்தித்து இரகசியமாகக் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்து கொண்டு, மீண்டும் ஒரு கிளர்ச்சி செய்து ஆங்கிலேயர் ஆட்சியை அகற்ற முடிவு செய்தனர். கே.ராஜய்யன் இந்தக் காரணத்தை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறார். 2) மைசூர் முடியாட்சியை மீட்க வேண்டும் என்று திப்பு சுல்தானின் வாரிசுகள் முடிவு செய்து சதித் திட்டம் தீட்டினர். திப்பு இறந்த பின் அவரது 12 மகன்களும், 6 மகள்களும் வேலூர் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்களுக்குப் பல சிறப்புச் சலுகைகள் அளிக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு திப்புவின் மூத்த மகன் பட்டே ஐதர் பிறரது துணையுடன் கிளர்ச்சி செய்யத் திட்டமிட்டார். அவரது ஆதரவுடன் கிட்டத்தட்ட 3000 கன்னடக் கிளர்ச்சிக்காரர்கள் வேலூரைச் சுற்றிக் குடியேறினர். முஸ்லீம் முடியாட்சியை மீட்பதே வேலூர்க் கிளர்ச்சியின் முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது என்பதை வலியுறுத்தினார் கம்பெனி

படைத்தளபதி ஜே.எப்.சிரடோக் (J.F.Cradock). 3) சமகால மக்கள், அவர்களது பழக்கவழக்கங்களைப் பற்றி நன்கு அறிந்த சர் தாமஸ் மன்றோ (Sir Thomas Munro) "குல்லாய் பற்றிய மனக்குறை" தான் வேலூர்க் கிளர்ச்சிக்கான ஒரே காரணம் என்று கூறினார். துணைத் தளபதி அக்னியூ (Adjutant General Agnew) வடிவமைத்து அறிமுகப்படுத்தியதால் இக்குல்லாய் "அக்னியூ குல்லாய்" என்று அழைக்கப்பட்டது. சிப்பாய்கள் இக்குல்லாயை அணிவதை அவமரியாதையாகக் கருதினார். அக்குல்லாயை அணிந்த சிப்பாய்கள் மக்களின் கேலிக்கும், கிண்டலுக்கும் உள்ளாயினர். இதனால் சிப்பாய்களிடையே மாறா மனக்கசப்பு ஏற்பட்டது. இம்மனக்கசப்பின் வெளிப்பாடே வேலூர்க் கிளர்ச்சி. 4) ஆங்கிலேயரது அக்கிரமிப்புக் கொள்கையால் தன்னுடைய சுதந்திரத்தை இழந்த ஐதராபாத் நிஜாம் மீண்டும் தனது ஆட்சி நிலை நாட்ட நாட்டம் கொண்டிருந்தார். ஐதராபாத், சிக்தாகோல் மக்களும் நிஜாமுக்கு ஆதரவாகப் போராடத் தயாராக இருந்தனர். வேலூரிலிருந்த கிளர்ச்சிக்காரர்கள் ஐதராபாத் கிளர்ச்சிக்காரர்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். வேலூர்க் கிளர்ச்சி துவக்கப்பட்டவுடன் ஐதராபாத் நிஜாம் அச்சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு கிளர்ச்சி செய்து ஆட்சியை மீட்க முன்வந்தார். 5) கம்பெனிப் படையில் சிப்பாய்களுக்கு இராணுவக் கட்டுப்பாடுகள், விதிமுறைகள், புதிய பழக்கவழக்கங்கள் ஆகிய அனைத்தும் புதுமையாயிருந்தன. அவற்றுக்கேற்பத் தங்களை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அதுமட்டுமல்ல. அவர்கள் ஆங்கிலப் படைவீரர்களுக்கு சமமாக நடத்தப்படவில்லை. இருசாராருக்கு மிடையே ஊதிய மற்றும் சலுகை வேறுபாடுகள் அதிகமாக இருந்தன. சிப்பாய்கள் குடும்பத்தினருடன் வசிக்க ஆங்கில அதிகாரிகளின் அனுமதி பெற வேண்டியிருந்தது. மேலும் சிப்பாய்கள் ஆங்கில அதிகாரிகளுக்கு குற்றேவல் செய்ய கட்டாயப்படுத்தப் பட்டனர். கருப்பு கமாண்டர்கள்" என்ற உயர் பதவிகள் சிப்பாய்களுக்கு மறுக்கப்பட்டன. இவற்றால் ஏமாற்றமும், ஆத்திரமும் அடைந்த சிப்பாய்கள் கிளர்ச்சி செய்யத் துடித்துக் கொண்டிருந்தனர். 6) யாவற்றுக்கும் மேலாக, 1805-1806 ஆண்டு ஆங்கிலக் கம்பெனி அறிமுகப்படுத்திய இராணுவக் கட்டுப்பாடுகள்' கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்குத் தேவையான வாய்ப்பைக் கொடுத்தன. இச்சீர்திருத்தங்கள் பழைமைப் பழக்கவழக்கங்களில் ஊறிப் போன சிப்பாய்களுக்கு ஆத்திரமூட்டக்கூடியகால் விலங்குகளாகக் காட்சியளித்தன. குறிப்பாக சாதிச் சின்னங்களை அகற்ற வேண்டும் என்பதால் இந்து சிப்பாய்களும், தாடி வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்பதால் முஸ்லீம்களும், பிற கட்டுப்பாடுகளால் அனைத்து சிப்பாய்களும் அதிருப்தி அடைந்திருந்தனர். அவர்களுக்குக் கிளர்ச்சிக் களம் தயாராக இருந்தது.

கிளர்ச்சியின் போக்கு

வேலூர் கிளர்ச்சி வெடிப்பதற்கு சில மாதங்களுக்கு முன் மைசூரிலிருந்து வந்த பக்கிரிகள் (Pakris) நகரின் தெருக்களிலும், கடை வீதிகளிலும் சுதந்திரமாகச் சுற்றித் திரிந்தனர். இவர்கள் மராத்தியப் படைகளுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தவர்கள். இப்பக்கிரிகள் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராகப் பிரச்சாரம் செய்தனர். எதிர்ப்பு முழக்கங்களை எழுப்பினர். பக்கிரிகள் பிரச்சாரத்தின் மூலமாக மக்களைத் தூண்டிவிட்டனர். இவர்கள் உள் உளவாளிகளாகச் செயல்பட்டனர்.

பொம்மலாட்டப் பிரச்சாரம

திப்பு சுல்தானோடு நெருங்கிப் பழகிய அப்துல்லாகான், பீர்சாடா போன்றோரின் தலைமையில் வேலூரில் பொம்மலாட்ட நிகழ்ச்சிகளை நடத்தினர். இந்நிகழ்ச்சிகளில் பொம்மலாட்டக்காரர்கள் ஆங்கிலேயரை வசைப் பாடல்கள் மூலம் தாக்கினர். விரைவிலேயே அவர்களுடைய ஆட்சி அழியப் போகிறது என்று ஆருடம் கூறினர். முஸ்லீம்களைக் கிறிஸ்த்துவ மதத்துக்கு மாற்றப் போவதாகப் பிரச்சாரம் செய்தனர். பொம்மலாட்டக்காரர்களின் பிரச்சாரத்தால் முஸ்லீம்கள் ஆத்திரமடைந்தனர்.

பொதுமக்களின் பரிகாசம

1806 ஜூன் 9 ஆம் தேதியிலிருந்து 14-வது படைப்பிரிவின் 40 சிப்பாய்கள் எவ்வித எதிர்ப்புமின்றி "அக்னியூ குல்லாய்"களை அணிந்து கொண்டு படை அணிவகுப்பில் கலந்து கொண்டனர். இதைப் பார்த்த பொது மக்களில் பலர் அவர்களைக் கேலி செய்தனர் அசிங்கமான வார்த்தைகளால் திட்டினர் எள்ளி நகைத்து ஏளனம் செய்தனர். பொது மக்களின் இந்த ஏளனத்தைக் கேட்டு கூனிக்குறுகிப் போன பல சிப்பாய்கள் தலைப் பாகையைக் கழற்றி எறிந்தனர். இதைக் கண்ட அதிகாரிகள் கேலி செய்த கும்பலைக் கலைத்தனர்.

சவுக்கடி தண்டனை

மாயா குப்தா (Maya Gupta) இலண்டனில் உள்ள இந்திய அலுவலக நூலகத்தில் (Indian Office Library) வேலூர் கிளர்ச்சி பற்றிய ஆவணங்களை ஆய்வு செய்து சில அரிய தகவல்களைத் திரட்டினார். அவரது கூற்றுப்படி 1806 மே 6 ஆம் தேதி நான்காவது ரெஜிமெண்டின் இரண்டாவது படைப்பிரிவைச் சேர ்ந்த 29 சிப்பாய்கள் புதிய குல்லாய்களை அணிய மறுத்துவிட்டனர். அதற்கு பதில் அவர்கள் நெற்றியைச் சுற்றி கைக்குட்டையைக் கட்டிக் கொண்டு அதிகாரிகள் உத்தரவுக்குக் கீழ்ப்பணிய மறுத்து விட்டனர். கீழ்ப் பணியாதது மட்டுமல்லாது அவர்கள் ஆங்கில அதிகாரிகள் "நாய்கள்" என்று திட்டினர். கீழ்ப்பணிய மறுத்த சிப்பாய்கள் படைதுறை முறை மன்றத்தைக் கொண்டு (Court-martial) விசாரணை

செய்யப்பட்டனர். விசாரணையின் போது மன்னிப்பு கேட்டோர் தண்டனையிலிருந்து தப்பினர். கடைசி வரை மன்னிப்பு கேட்க மறுத்துவிட்ட ஒரு இந்துவும் ஒரு முஸ்லீமும் தலா 900 சவுக்கடி தண்டனை பெற்றனர். இச்செய்தி அறிந்த சிப்பாய்கள் மேலும் ஆத்திரமடைந்தனர். இந்நிகழ்ச்சி நடைபெற்ற அடுத்த மாதமே (ஜுன்) வேலூருக்கு அருகே வாலாஜாவில் தலைப்பாகை எதிர்ப்புப் போராட்டம் எழுந்தது.

தெளிவான திட்டம்

வேலூர் சிறையில் இருந்த திப்பு சுல்தானின் மைந்தர்களின் வழிகாட்டுதலின் பேரில் கிளர்ச்சிக்காரர்களும், சிப்பாய்களும் கிளர்ச்சி பற்றித் திட்டமிட்டனர். இத்திட்ட மிடப்பட்ட சதியின் போது ஆட்சி எதிர்ப்பாளர்களை ஒன்று சேர்ப்பது என்றும் மைசூர், ஆர்க்காடு, ஐதராபாத் போன்ற பகுதிகளில் மன்னராட்சியை மீட்பது என்றும் பலதரப்பு மக்களிடமிருந்தும் ஆதரவு கோருவது என்றும் 1806 ஜுலை 13 ஆம் தேதி அதிகாலை வேலூர் கோட்டையைக் கைப்பற்றுவது என்றும் அதைத் தொடர்ந்து மைசூரிலும், ஐதராபாத்திலும் கிளர்ச்சியை விரிவுபடுத்துவது என்றும் திட்டமிட்டனர்.

திட்டத்துக்கு ஆதரவு

கிளர்ச்சித் திட்டத்துக்கு பள்ளிகொண்டா மக்களும், வாலாஜாபாத்திலும், சித்தூரில் இருந்த சிப்பாய்களும் ஆதரவளித்தனர். பொது எதிரியான ஆங்கிலேயரை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி செய்வது பற்றி வேலூரில் இருந்த கிளர்ச்சிக்காரர்கள் ஆர்க்காட்டு மக்களோடு ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வந்தனர். கிளர்ச்சி துவங்கப்பட்டவுடன் மைசூரிலிருந்து போராளிகள் வேலூருக்கு வந்து சேர்வதென ு முடிவு செய்யப்பட்டது. கர்நாடகம், ஆந்திரா, தமிழ்நாடு போராட்டக்காரர்களையும், சிப்பாய்களையும் ஒருங்கிணைப்பதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இரகசிய கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. ஒருவருக்கொருவர் ஒத்துழைப்பதற்கான சூளுரைகள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. கம்பெனியின் ஆதரவாளரான ஆர்க்காடு நவாபுக்கு கிளர்ச்சித் திட்டம் தெரிந்திருந்தும் அவர் ஆங்கில அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவிக்கவில்லை. அதேபோன்று சிப்பாய்களின் ஆத்திரத்தை நேரில் கண்டறிந்த தளபதி தலைவர் ஜான் கிரடோக் புதிய இராணுவ உத்தரவுகளை உடனடியாக விலக்கிக் கொள்ளுமாறு சென்னை ஆளுநர் பெண்டிங்கைக் கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால் ஆளுநர் அப்பரிந்துரைக்கு செவிசாய்க்க வில்லை. கம்பெனியின் அலட்சியப் போக்கு கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்கான ஆதரவு மேலும் அதிகரிக்க உதவியது.

திட்டமிடாத் தாககுதல்

1806 ஜுலை மாதம் 13 ஆம் தேதி வேலூர்க் கோட்டைக்குள் இருந்த துணைப்படை சிப்பாய்கள் கிளர்ச்சி செய்து, வேலூரைக் கைப்பற்றி, கருவூலத்தைச் சூறையாடி, ஆங்கிலப் படையை வீழ்த்தி, திப்புவின் மகன்

பட்டே ஐதரை மைசூர் மன்னராக அறிவித்து, ஐதராபாத் நிஜாமின் ஆட்சியை மீட்பதென்றும் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இத்திட்டத்துக்கு மாறாக ஜூலை 9 ஆம் தேதியன்று கணிசமான குதிரைப் படை வீரர்கள் தங்களது பணியாளர்களுடன் வேலூர் வீதிகளில் காணப்பட்டனர். பொறுமை இழந்த ஒரு "குடிகார ஜமீன்தார்" ஜூலை 10 ஆம் தேதியே கிளர்ச்சியைத் துவக்கிவிட்டார். இத்திட்டமிடாத் தாக்குதல் வேலூர்க் கிளர்ச்சியின் போக்கையே மாற்றிவிட்டது.

கோட்டை கைப்பற்றப்படல்

இத்திட்டமிடாத் திடீர்க் கிளர்ச்சியின் போது வேலூர்க கோட்டைக்குள்ளிருந்த கிளர்ச்சிக்கார துணைப் படை சிப்பாய்கள் கோட்டையைக் கைப்பற்றி, அங்கிருந்த ஆங்கில அதிகாரிகளையும், ஆங்கிலப் படை வீரர்களையும் சராமரியாகச் சுட்டுக் கொன்றனர். அதன்பின் ஆங்கிலேயர் குடியிருப்புப் பகுதியை நோக்கிச் சுட்டனர். இத்துப்பாக்கிச் சூட்டில் தளபதி கர்னல் பென்கோர்ட் (Col.Fercourt) கொல்லப்பட்டார். அவரன்றி இராணுவ அதிகாரிகளான மைக்காரசும், மேஜர் ஆம் ட்ராங்கும் சுட்டுக் கொல்லப் பட்டனர். இவர்களன்றி ராணுவ மருத்துவமனையில் சிகிச்சை பெற்று வந்த ஆங்கில நோயாளிகளும் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். சம்பளம் பட்டுவாடா செய்யும் அலுவலகம் சூறையாடப்பட்டது. கோட்டையின் பிரதான நுழைவாயிலில் இருந்த பல ஆங்கிலப் படை வீரர்களைக் கொன்று குவித்தனர். வெடிமருந்துக் கிடங்கு காவலரும் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். அங்கிருந்த போர்த்தளவாடங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன. கைப்பற்றப்பட்ட கோட்டையில் பறந்து கொண்டிருந்த பிரிட்டிஷ் தேசியக் கொடி இறக்கப்பட்டு அதற்குப் பதில் சிகப்புப் பின்னணியில் பச்சைக் கோடுகள் போடப்பட்டு, மத்தியில் சூரியன் வடிவம் பொறிக்கப்பட்ட திப்பு சுல்தானது கொடி ஏற்றப்பட்டது. திப்புவின் மகன் பட்டே ஐதர் மைசூர் மன்னர் என்று அறிவிக்கப்பட்டார்.

கிளர்சசி ஒடுக்கப்படல்

கிளர்ச்சி பற்றிய தகவல் அறிந்த கர்னல் கில்லெஸ்பி (Col.Gillespie) வலிமைமிக்க மீட்புப் படையுடன் ஆர்க்காட்டிலிருந்து வேலூருக்கு விரைந்து வந்தார். அவருடன் சென்னையிலிருந்து வந்த குதிரைப் படையும் சேர்ந்து கொண்டது. கில்லெஸ்பியின் தலைமையிலான மீட்புப் படை எதிர்த் தாக்குதல் நடத்தி கோட்டைக்குள் நுழைந்தார். அங்கு 69 படைப் பிரிவைச் சேர்ந்த படையினரும், சில இராணுவ துணை மருத்துவர்களும் கோட்டையைப் பாதுகாக்கும் முயற்சியில் போராடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களைக் காப்பாற்றியபின் மீட்புப் படை கோட்டைக்குள் இருந்த கிளர்ச்சி சிப்பாய்கள் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டனர். அரண்மனைக்குள் அடைக்கலம் தேடிச் சென்ற சிப்பாய்கள் இழுத்து வரப்பட்டு, சுவற்றோடு சுவராக

நிறுத்தப்பட்டு சுட்டுக் கொல்லப் பட்டனர். இத்தாக்குதலில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஆங்கிலேயர் உயிரிழந்தனர் 350-லிருந்து 800 சிப்பாய்கள் கொல்லப்பட்டனர் அதே எண்ணிக்கையில் சிப்பாய்கள் படுகாயம் அடைந்தனர். 500-க்கு மேற்பட்டோர் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். ஆங்கிலேயர் அடக்குமுறையால் வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டனர். வன்முறைக் கிளர்ச்சி வன்முறையால் வீழ்த்தப்பட்டது.

தோல்விக்கான காரணங்கள்

வேலூர்க் கிளர்ச்சியின் தோல்விக்கான காரணங்கள் பல. அவற்றுள் முக்கியமானவை வருமாறு:

1) கிளர்ச்சிக்கான பொதுக்குறிக்கோள் எதுவுமில்லை. இழந்த முடியாட்சியை மீட்பதைத் தவிர வேறு இலட்சியம் இல்லை.
2) கிளர்ச்சி தொலை நோக்குடன் தீர்க்கமாகக் கணிக்கப்பட்டு, ஒருங்கிணைக்கப்பட்டு, வழிநடத்தப்படவில்லை
3) கிளர்ச்சிக்காரர்களுக்குத் தலைமை தாங்க மருது பாண்டியன் போன்ற மாவீரன் இராஜதந்திரி கிடைக்கவில்லை. சிறைபட்டிருந்த பட்டே ஐதரால் தக்க தலைமையைக் கொடுக்க முடியவில்லை.
4) கிளர்ச்சி குறிப்பிட்ட தேதிக்கு முன்னதாகவே துவக்கப் பட்டுவிட்டது. வேலூர்க் கோட்டை கைப்பற்றப்பட்ட பின்னர் கிளர்ச்சி திசை மாறிச் சென்று விட்டது. சிப்பாய்களின் கவனம் பொருட்களைச் சூறையாடுவதில் சென்றுவிட்டது. இக்கொள்ளையில் ஊர் மக்கள் சிலரும் பங்கேற்றனர்.
5) கிளர்ச்சிக்கு மக்கள் செல்வாக்கில்லை. அக்னு குல்லாய் அணிந்த சிப்பாய்களைக் கேலி செய்த கூட்டத்தைத் தவிர மக்கள் இக்கிளர்ச்சியில் பங்கேற்கவில்லை. அதேபோன்று, பல சிப்பாய்களும் இக்கலகத்தில் கலந்து கொள்ளவில்லை.
6) யாவற்றுக்கும் மேலாக கில்லெஸ்பியின் கொடூரத் தாக்குதலை கிளர்ச்சிக்கார சிப்பாய்களால் சமாளிக்க முடியவில்லை. சிப்பாய்கள் துப்பாக்கிகளைத் தாறுமாறாகப் பயன்படுத்தியதால் அவர்களிடமிருந்த வெடிமருந்தும், படைத்தளவாடமும் தீர்ந்து போயின. கில்லெஸ்பிக்கு வலுவிழந்த போராளிகளை வெற்றி கொள்வது எளிதாயிற்று. தோல்வியுற்ற சிப்பாய்கள் சரணடைந்தனர்.

கிளர்சசியின் தன்மை

வேலூர்க் கிளர்ச்சியின் தன்மை பற்றிப் பல்வேறு கருத்துக்கள கூறப்பட்டுள்ளன:

1) சென்னை ஆளுநராக இருந்த வில்லியம் பெண்டிங் விசாரணை நடத்தியபின் தலைக் குல்லாய் அணிவதற்கு எதிராக இந்து

சமயத்திலோ அல்லது இஸ்லாமிய சமயத்திலோ எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

2) ஹார்கோர்ட் (G.Harcourt) கில்லெஸ்பி (R.Gillespie), கென்னடி (ஐ.முநநெநெனல) ஆகியோரைக் கொண்ட மூவர் ஆய்வுக்குழு வேலூரில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த திப்பு சுல்தானின் மைந்தர்களும், அவர்களது ஆதரவாளர்களும் தான் கிளர்ச்சியைத் தூண்டி விட்டார்கள் என்று கூறியது.

3) மேஜர் ஜெனரல் பேட்டர் (Major General Pater) தலைமையிலான சிறப்பு விசாரணைக் குழு புதிதாகப் புகுத்தப்பட்ட இராணுவச் சீர்திருத்தங்களும் திப்புகுடும்பத்தாரின் செல்வாக்குமே ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான சதியைத் தோற்றுவித்தது என்ற முடிவுக்கு வந்தது.

4) முகலாய ஆட்சியை மீட்பதே வேலூர்க் கிளர்ச்சிக்கான உந்து சக்தியாக இருந்ததாகக் கூறினார் கே.எப்.கிரடோக். மதமாற்ற பயத்தால் தான் சிப்பாய்கள் கிளர்ச்சி செய்ததாகக் கருத்து தெரிவித்தார் சர்.தாமஸ் மன்றோ. இந்துமுஸ்லீம்களின் மத உணர்ச்சி புண்பட்டதால் தான் சிப்பாய்கள் கிளர்ச்சியில்

விளைவுகள்

வேலூர்க் கிளர்ச்சியின் விளைவாகப் பல உடனடி மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன:

1) சென்னை ஆளுநர் வில்லியம் பெண்டிங் பிரபுவும், சென்னை தளபதி சர் ஜான் கீட்டோக்கும் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டனர் (1807).
2) புதிதாகப் புகுத்தப்பட்ட "இராணுவக் கட்டுப்பாடுகள்" விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டன.
3) வேலூர் கோட்டையில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த திப்பு சுல்தானின் குடும்பத்தினர் வங்காளத்துக்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டனர்.
4) புதிதாக சென்னை ஆளுநர் பொறுப்பேற்ற சர் ஜார்ஜ ் பார்லோ (ளுசை புநழசபந டீயசடழற) மக்களின் சாதி-சமய உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டு செயல்பட்டார் சமயப் பரப்பாளர்களின் நடவடிக்கைகளை நெறிப்படுத்தினார்.
5) கம்பெனி அதிகாரிகள் மத சம்மந்தமான நடவடிக்கைகளில் அக்கறை காட்டுவது கணிசமாகக் குறைந்தது.
6) கிளர்ச்சி தோற்றாலும் இதன் பாதிப்பு தென்னகத்தின் பல பகுதிகளில் பிரதிபலித்தது. ஐதராபாத், பெங்களூர், வாலாஜாபாத், காரைக்கால் போன்ற இடங்களில் கலகங்கள் தோன்றி உடனடியாக அடக்கப்பட்டன. கம்பெனி இராணுவத்தில் சிப்பாய்களின் எண்ணிக்கையைக் குறைத்து ஆங்கிலப் போர் வீரர்களின்

எண்ணிக்கையை அதிகரித்து இராணுவ அமைப்பை மறுசீரமைத்தனர். இதன் மூலம் கம்பெனியின் கட்டுப்பாடு அதிகரிக்கப்பட்டு வலுவாக்கப்பட்டது. கிளர்ச்சியின் போது கோட்டையைக் காப்பாற்றப் போராடிய 69-வது ரெஜிமெண்டாருக்கு நினைவுச் சின்னம் எழுப்பப்பட்டது.

மதிப்பீடு

வேலூர்க் கிளர்ச்சி ஒரு நாள் நிகழ்ச்சி. வேலூர்க் கோட்டைக்குள் 1806 ஜூலை 10 ஆம் தேதி நள்ளிரவுக்குப் பின் துவக்கப்பட்ட இக்கிளர்ச்சி மறுநாள் நண்பகலுக்குள் முறியடிக்கப்பட்டது. முதல் முறையாக ஆவணப்படுத்தப்பட்ட ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான நிகழ்ச்சி வேலூர்க் கிளர்ச்சிதான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. வேலூர்க் கிளர்ச்சி கம்பெனி ஆட்சிக்கு எதிரான சிப்பாய்க் கலகமே என்கிறார் பேராசிரியர் ஜோசப்திவியன். இந்தக் கிளர்ச்சி 1857 கிளர்ச்சிக்கான ஒத்திகை என்று எழுதியுள்ளார் வி.டி.சவார்க்கர். தென்னிந்தியக் கிளர்ச்சியால் ஊக்குவிக்கப்பட்ட கிளர்ச்சிக்காரர்கள் மேற்கொண்ட இறுதி விடுதலைப் போராட்ட முயற்சியே வேலூர்க் கிளர்ச்சி என்பது கே.ராஜய்யனின் வாதம். வேலூர் நிகழ்ச்சி தேசியம் சார்ந்த (proto-nationalism) எழுச்சி என்று கருதுகிறார் மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் கே.ஏ.மணிக்குமார். வடஇந்திய வரலாற்றாளர்கள் வேலூர்க் கிளர்ச்சியை வெறும் சிப்பாய்க் கலகம் என்று கருதி ஒதுக்கிவிட்டதாக வருத்தம் தெரிவித்துள்ளார் ஏ.ஆர்.வெங்கடாசலபதி.

மக்கள் பங்கேற்காத வேலூர்க் கிளர்ச்சியை முதல் விடுதலைப் போராட்டம் எனக் கருதுவது பொருந்தாக் கூற்றாகும். பூலித்தேவன், வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன், ஊமைத்துரை, மருது பாண்டியர்கள் துவக்கிய ஆங்கில எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சிகளின் இயல்பான வளர்ச்சியே வேலூர்க் கிளர்ச்சியாகும். இக்கிளர்ச்சி பல வகையிலும் 1857 கிளர்ச்சிக்கான முன்னோடியாகும். வேலூர்க் கிளர்ச்சியை சாதாரண சிப்பாய்க் கலகம், விளைவுகளற்ற வீழ்ச்சி, கோப்பையில் எழுந்த கொந்தளிப்பு எனக் கூறுவது அதன் முக்கியத்துவத்தைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதாகும்.

முதல் விடுதலைப் போராட்டமா?

தமிழ் நாட்டு வேலூர்க் கிளர்ச்சியை (1806) வடநாட்டுக் கிளர்ச்சி (1857)யோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது வழக்கமாகிவிட்டது. அதற்குக் காரணம் இரு கிளர்ச்சிகளையும் சிப்பாய்கள் முன்னின்று நடத்தியதேயாகும். காரல் மார்க்ஸ் (Karl Marx) நியூயார்க் டிரிபூன் (நேற லுழசம வுசடைரநெ, 1857) பத்திரிகையில் முதன் முறையாக 1857 கிளர்ச்சியை முதல் இந்திய விடுதலைப் போராட்டம் என்று குறிப்பிட்டார். பின்னர் 1909 இல் வி.டி.சவார்க்கர், இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாறு என்ற நூலை

மராத்தி மொழியில் எழுதினார். அவருக்குப் பின் கே. இராஜய்யன் தென்னிந்திய கிளர்ச்சியை முதல் விடுதலைப் போராட்டம் என்று வாதிட்டார். வேலூர்க் கிளர்ச்சியை முதல் விடுதலைப் போராட்டம் என்று கருதுவோரும் உண்டு. பஞ்சாபியர் முதல் சீக்கியப் போரை (1845-1846) முதல் விடுதலைப் போர் என்று வாதிட்டனர். 1857 கிளர்ச்சியை முதல் விடுதலைப் போர் என்று குறிப்பிடுவதை எதிர்த்து சில தென்னிந்திய வரலாற்றாளர்கள் நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடர்ந்தனர். 2007 இல் இந்திய அரசு 1857 கிளர்ச்சியின் 150வது நினைவு விழாவைக் கொண்டாடியது. 2006-ல் மத்திய அரசு வேலூர் கிளர்ச்சியின் நினைவு அஞ்சல் முத்திரையை வெளியிட்ட போது தமிழ் நாட்டு அரசாங்கம் வேலூர் கிளர்ச்சிதான் முதல் விடுதலைப் போராட்டம் என்பது அங்கீகரிக்கப்பட்டதாக அறிவித்தது. தேசிய உணர்வின்றி, மக்களின் பிரதான பங்கின்றி மேற்கொள்ளப்பட்ட 1806 வேலூர்க் கிளர்ச்சியையும், 1857 கிளர்ச்சியையும் முதல் இந்திய விடுதலைப் போராட்டம் என்று வர்ணிப்பது வரலாற்றுத் திரிபு ஆகும்.

கொல் கிளர்ச்சி)Kol Uprising)

இடம்: **சோத்தன் சோட்டாநாக்பூர்**) Chotanagpur), **இப்போது ஜார்க்கண்ட் மற்றும் ஒடிசாவின் பகுதிகள்**

முக்கியத் தலைவர்கள்: புது பிகா, சோவான் பிகா, ஜோவீரா பிகா

1. கொல் பழங்குடியினர் யார்?

- கொல் பழங்குடியினர் இந்தியாவின் சோட்டாநாக்பூர் மலைப் பகுதியில் வாழ்ந்த பழங்குடி சமூகமாகும் விவசாயம் பெரும்பாலும் அவர்கள் . சேகரிக்கும் வளங்களைச் இயற்கை இருந்து காடுகளில் மற்றும் ஈடுபட்டிருந்தனர தொழில்களில்ஃ.
- அவர்கள் தங்கள் செல்வாக்குள்ள சமூகத்தையும், கலாச்சார மரபுகளைப் பாதுகாத்து வாழ்ந்து வந்தனர் செல்வமாக பெரும் அவர்களுக்குப் நிலம் . .இருந்தது

2. கிளர்ச்சியின் காரணங்கள்:

- **நில சுரண்டல்:** பிரிட்டிஷ் ஆட்சி தென்னிந்தியாவின் பல பகுதிகளில் உள்ள நிலங்களை வசமாக்கியது. கொல் பழங்குடியினரின் நிலங்களும் பிடுங்கப்பட்டன.
- **புதிதாக வந்த சுதேசி மக்கள்:** பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் பல மத்தியமவகுப்பினர், பணக்கார சாதிகள் மற்றும் பணமதிப்புடையவர்கள்

கொல் பழங்குடியினர்கள் நிலங்களில் குடியேறினர் இவர்களுக்கு . நிலங்க பிறத்தவர்களால் இடையூறாகள் வாங்கப்பட்டு சுரண்டப்பட்டன.

- **அதிக வரி சுமைகள்:** பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இப்பகுதிகளில் உழைப்பது மிகவும் கடினமான நிலப்பரப்பில் அதிக வரி விதித்தது மக்கள் கொல் இது . .ஏற்படுத்தியது நெருக்கடியை பெரும் மீது
- **பழங்குடியினர் வாழ்வியல் மீது தாக்கம்:** பிரிட்டிஷ் ஆட்சி பழங்குடியினங்களின் பாரம்பரிய சமூக அமைப்புகள் மற்றும் சட்டங்களை மாற்ற முயற்சி செய்தது, இதனால் பழங்குடியினர் வாழ்க்கையின் அடிப்படை அம்சங்கள் பாதிக்கப்பட்டன.

3. **கிளர்ச்சியின் தொடக்கம்:**

- கொல் கிளர்ச்சியின் முதன்மையான காரணம் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் அவர்களின் நிலங்களைப் பறிபோகக் கூடாது என்பதற்கான போராட்டமாகும்.
- 1831 ஆம் ஆண்டில் கொல் பழங்குடியினர் கூட்டம் ஒன்று கூடித் தங்களின் நிலங்களை மீட்டுப் பெற போராடத் தொடங்கினர் இதற்காக . .துவங்கினர் கிளர்ச்சியைத் அவர்கள்
- கொல் மக்கள் பல ராணுவ தாக்குதல்களை மேற்கொண்டு, நிலத்தை மீட்டெடுக்க முயற்சித்தனர்.

4. **கிளர்ச்சியின் முக்கிய நிகழ்வுகள்:**

- கொல் கிளர்ச்சியின் போது, கொல் பழங்குடியினர் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளின் நிலங்களை தாக்கி, குதிரைகளையும் ஊர்வனையும் அழித்தனர்.
- அவர்கள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி முறைமையை புறக்கணித்து, தங்கள் பாரம்பரிய முறைகளின் கீழ் நிலைநாட்டிக் கொண்டு போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர்.
- இதனால் பிரிட்டிஷ் படைகள் கொல்லர்களுக்கு எதிராக கடுமையான நடவடிக்கைகளை எடுத்து, பல பழங்குடியினர்களைக் கொன்றனர்.

5. **கிளர்ச்சியின் விளைவுகள்:**

- **கிளர்ச்சி அடக்கப்பட்டதாலும்** பிரிட்டிஷ் படைகளால் கொல்லர்கள் விரைவில் அடக்கப்பட்டு, பல தலைவர்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

- **பழங்குடியினர் நிலம் பறிபோனது:** கொல் கிளர்ச்சியின் தோல்வியால் பழங்குடியினர் நிலங்களை மீட்டெடுக்க முடியாமல், அவர்கள் பூர்வீக நிலங்களை முற்றிலும் இழந்தனர்.
- **அரசியல் மாற்றங்கள்:** கிளர்ச்சியால் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி முறைமையில் கொள்கை மாற்றங்கள் ஏற்பட்டனஆனால் ., மத்தியில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் செல்வாக்கு மேலும் வலுவடைந்தது.

6. கொல் கிளர்ச்சியின் முக்கியத்துவம்:

- கொல் கிளர்ச்சி, இந்தியாவில் பழங்குடியினர் போராட்டங்களில் மிக முக்கியமானதாகும்.
- இது பொதுவாக இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் எதிர்ப்பைத் தூண்டிய முக்கிய நிகழ்வாக கருதப்படுகிறது.
- கொல் மக்கள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு எதிராக தனி ஒரு சமூகமாக போராடியது மட்டுமல்லாமல், பழங்குடியினர் உரிமைகளுக்கான முன்னோடி போராட்டமாகவும் உள்ளது.

7. கொல் கிளர்ச்சியின் தாக்கம்:

- கொல் கிளர்ச்சி இந்திய தேசியவாத இயக்கத்தில் ஒரு முக்கிய செயல்பாடாகக் காணப்படுகிறது.
- இது பழங்குடியினர் சமூகத்தின் அடையாளமாகவும், அவர்களது உரிமைகளைப் பெற நினைத்த முயற்சியாகவும் விளங்குகிறது.
- இது மேலும் இந்தியாவில் பிற கிளர்ச்சிகள் மற்றும் தேசியவாத இயக்கங்களுக்கு ஒரு முன்னோடியாக அமைந்தது.

8. கொல் கிளர்ச்சியின் சரித்திர முக்கியத்துவம்:

- இந்தியாவில் ஏனைய பழங்குடியினர் கிளர்ச்சிகளை தூண்டியது.
- தேசியவாதம் உருவாகிய பின்னர் கொல் கிளர்ச்சியை மக்களிடையே பொதுவாக புரட்சிக்கான விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது.
- இந்தியாவின் சுதந்திரப் போராட்ட வரலாற்றில் கொல் கிளர்ச்சி முக்கியப் பங்காற்றியது.

முடிவு:

கொல் கிளர்ச்சி பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கொடுமைகளுக்கு எதிராகக் கொல் பழங்குடியின மக்கள் மேற்கொண்ட முக்கிய போராட்டம் ஆகும். இது இந்திய

தேசிய முன்னோடிகள் மற்றும் சமூக எதிர்ப்புகளுக்கான அடிப்படை விழிப்புணர்வுகளை ஏற்படுத்தியது.

மாப்பிள்ளை கிளர்ச்சி)Moplah Rebellion) - முழுமையான பாடப்பகுதி

காலம்: 1921

இடம்: மலபார், கேரளா

பங்கேற்றவர்கள்: மாப்பிள்ளைகள் (முஸ்லீம் விவசாயிகள்), இந்து நில உரிமையாளர்கள், பிரிட்டிஷ் ஆட்சி.

1. மாப்பிள்ளைகள் யார்?

- மாப்பிள்ளைகள் கேரளாவின் மாலபார் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த முஸ்லீம் விவசாயிகள் நிலப்பரப்பில் குறைந்த பெரும்பாலும் இவர்கள் . வேலைசெய்து, சமூக பொருளாதாரத்தில் கீழே உள்ள நிலையில் இருந்தனர்.
- மாலபார் பிரதேசத்தில் பெரும்பாலும் நில உரிமையாளர் வர்க்கம் இந்துக்களாக இருந்ததால், மாப்பிள்ளைகள் அவர்களிடம் நிலங்கள் பறிக்கப்பட்டு, அடிமைத்தனத்திற்கும், நில சுரண்டலுக்கும் ஆளாகி வந்தனர்.

2. கிளர்ச்சியின் காரணங்கள்:

- **சர்வதேச கோரிக்கைகள்:** மாலபார் மாகாணத்தில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் இருந்த முஸ்லீம் விவசாயிகள் நீண்ட காலமாக நில உரிமையாளர்களின் அடிமைச் சுமையிலிருந்து விடுபட சுதந்திரத்தை எதிர்பார்த்தனர்.
- **நில உரிமை சிக்கல்:** பிரிட்டிஷ் ஆட்சி முறைமையின் கீழ் நில உரிமையாளர்கள் தங்களின் நிலங்களை முஸ்லீம் விவசாயிகளிடம் குத்தகைக்கு வழங்கினார்கள், ஆனால் அவர்கள் நில உரிமையைப் பெற இயலவில்லை.
- **பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கொடுமைகள்:** பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களால் விதிக்கப்பட்ட வரி சுமைகள், சட்ட நடவடிக்கைகள், மற்றும் அரசியல் கட்டுப்பாடுகள் விவசாயிகளை நெருக்கடியிலும், பொருளாதாரச் சிக்கல்களிலும் வைத்தன.
- **கிளாபத் இயக்கம்)Khilafat Movement):** உலகளாவிய அளவில் முஸ்லீம்கள் கோரிக்கைகளை முன்வைத்து கிளாபத் இயக்கத்தை

தூண்டுகோலாக கிளர்ச்சிக்கு மாப்பிள்ளை இது .தொடங்கினர் (கிலாபத்) .அமைந்தது

3. **கிளர்ச்சியின் தொடக்கம்:**

- 1921-ஆம் ஆண்டு கேரளாவின் மாலபார் மாகாணத்தில், கிளாபத் இயக்கம் மற்றும் காந்தியின் தவறான நெருக்கடி மூலமாக மாப்பிள்ளை விவசாயிகள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை எதிர்த்து கிளர்ச்சியைத் தொடங்கினர்.
- கிளர்ச்சியின் முக்கியப் பங்காளர்கள் முஸ்லீம் விவசாயிகளாக இருந்தாலும், சில இந்து விவசாயிகளும் இதில் பங்கேற்றனர்.
- கிளர்ச்சியின் முக்கியக் காரணம் நில உரிமை சிக்கல் மற்றும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கொடுமைகளாகும்.

4. **கிளர்ச்சியின் முக்கிய நிகழ்வுகள்:**

- **ஆரம்பம்:** 1921 ஜூன் மாதம் கிளாபத் ஆட்சி சார்ந்த சலசலப்புகள் மாலபாரில் ஏற்பட்டதால், மாப்பிள்ளைகள் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தனர்.
- **பிரிட்டிஷ் படையெடுப்பு:** பிரிட்டிஷ் படைகள் கிளர்ச்சியை அடக்க முதற்கட்டமாக காவல் நிலையங்களை அழித்தனர்.
- **நில உரிமையாளர் தாக்குதல்:** கிளர்ச்சியின் போது மாப்பிள்ளை விவசாயிகள் நில உரிமையாளர்கள் மீது கொடிய தாக்குதல்களை மேற்கொண்டனர் உரிமையாளர்கள் நில பல இதனால் . .கொல்லப்பட்டனர்

5. **கிளர்ச்சியின் விளைவுகள்:**

- **பிரிட்டிஷ் படைகளின் கட்டுப்பாடு:** பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் தனது படைகளை அனுப்பி, மாப்பிள்ளைகள் மீது கடுமையான நடவடிக்கைகளை எடுத்தது.
- **பெரும் மரணங்கள்:** ஆயிரக்கணக்கான மக்கள், குறிப்பாக முஸ்லீம் விவசாயிகள், இந்து நில உரிமையாளர்கள் மற்றும் பிரிட்டிஷ் படைகள் மோதலில் கொல்லப்பட்டனர்.
- **சமூக மற்றும் அரசியல் தாக்கம்:** இந்து மாலபாரில் உறவுகள் முஸ்லீம்- .தகர்ந்தது ஒற்றுமை நிலவிய ஆண்டுகளாக பல .பாதிக்கப்பட்டன

6. **கிளர்ச்சியின் முக்கியத்துவம்:**

- **பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு எதிராக ஒரு சமூகமாக உருவெடுத்தது:** மாப்பிள்ளை கிளர்ச்சி, விவசாயிகளின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான பெரிய போராட்டமாக திகழ்ந்தது.
- **நில உரிமை விவகாரம்:** மாப்பிள்ளை கிளர்ச்சி விவசாயிகள் நில உரிமை சிக்கல்களை மிகத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தியது மூலம் இதன் . .முன்வைத்தது உரிமைகளை தொடர்பான சுதந்திரம் மற்றும் உரிமை நில
- **அதிகாரத்துக்கு எதிராக போராட்டம்:** இது அரசியல் மற்றும் பொருளாதார சிக்கல்களுக்கு ஒரு முக்கிய பதிலாகவும், விவசாயிகளின் எதிர்ப்புகளுக்கான வழியாகவும் அமைந்தது.

7. **மாப்பிள்ளை கிளர்ச்சியின் பின்விளைவுகள்:**

- **இந்திய தேசிய இயக்கத்தில் இடம்:** மாப்பிள்ளை கிளர்ச்சி இந்திய தேசியவாத இயக்கத்தின் ஒரு முக்கிய கட்டமாகத் திகழ்ந்தது இது . .வெளிப்படுத்தியது கொடுமைகளை ஆட்சியின் பிரிட்டிஷ்
- **கிளாபத் இயக்கத்தின் பின்விளைவுகள்:** கிளாபத் இயக்கம் இந்திய முஸ்லீம்களுக்கு ஆன்மீகமான ஆதரவை அளிக்க மட்டுமே முடியாமல் போனது.
- **அரசியல் நெருக்கடிகள்:** மாப்பிள்ளை கிளர்ச்சியின் அரசியல் தாக்கங்கள் இந்திய தேசிய முன்னோடி இயக்கத்தில் ஒரு மையப்படுத்திய நிகழ்வாகக் காணப்பட்டது.

8. **மாப்பிள்ளை கிளர்ச்சியின் சரித்திர முக்கியத்துவம்:**

- மாப்பிள்ளை கிளர்ச்சி, இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் அடிமைத் தன்மையை எதிர்த்தவாறு விவசாயிகள் முன்னெடுத்த போராட்டமாக விளங்கியது.
- இது பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் சுரண்டலை வெளிப்படுத்துவதோடு, நில உரிமை, விவசாயிகள் உரிமைகள் போன்ற அடிப்படைகளை மேலும் வலுப்படுத்தியது.
- இதனால் மாலபார் பிரதேசத்தில் சமூக உறவுகள் மாற்றம் அடைந்தன, மற்றும் இன சமுதாயம், வர்க்கப்போராட்டம் ஆகியவற்றின் அவசியத்தை காட்டியது.

9. மாப்பிள்ளை கிளர்ச்சியின் தாக்கம்:

- மாப்பிள்ளை கிளர்ச்சியின் பிரம்மாண்டம் விவசாயிகளின் நில உரிமைகளை வலியுறுத்தியது.
- இந்தியாவில் பிற கிளர்ச்சிகள் மற்றும் தேசியவாத இயக்கங்கள் உருவாகும் ஒரு வழிமுறையாக மாப்பிள்ளை கிளர்ச்சி அமைந்தது.
- இந்த நிகழ்வு பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கொடுமைகளை எதிர்த்த விவசாயிகள் போராட்டங்களில் மிக முக்கியமானதாகும்.

முடிவு:

மாப்பிள்ளை கிளர்ச்சி பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் பொருளாதார சுரண்டலையும், விவசாயிகளின் நில உரிமைகளையும் எதிர்த்து மாலபார் விவசாயிகள் முன்னெடுத்த போராட்டமாகும்.

பீல் கிளர்ச்சி)Bhil Rebellion) - முழுமையான பாடப்பகுதி

காலம்: 1818 – 1857

இடம்: மேற்குத் இந்தியா, ராஜபுத்தானா, சதாரா, மற்றும் கான்பூர் பகுதிகள்

பங்கேற்றவர்கள்: பீல் மக்கள், பிரிட்டிஷ் ஆட்சி.

முக்கிய தலைவர்கள்: சீதா பை, ஆப்பா சாகேப், ராமோஜி

1. பீல்கள் யார்?

- பீல்கள்)Bhil) என்பது மேற்குத் தென்னிந்தியாவின் மலை மற்றும் காட்டுப் பகுதிகளில் வசிக்கும் பழங்குடியினர் சமுதாயமாகும்.
- இவர்கள் அடி பட்டைப் பகுதியில் வாழ்ந்தனர் மற்றும் வேட்டையாடல், விவசாயம் போன்றவைகளில் ஈடுபட்டனர்.
- பீல்கள் தங்களின் சுதந்திரமான வாழ்க்கை முறை, அடிப்படை இயற்கை வளங்களை நம்பிய வாழ்வியல் மற்றும் படைப்பாற்றலுக்குப் பெயர்பெற்றவர்கள்.

2. கிளர்ச்சியின் காரணங்கள்:

- **பிரிட்டிஷ் ஆட்சி மற்றும் நில உரிமை பிரச்சினைகள்:** பீல் மக்கள் பாரம்பரியமாகக் கட்டுப்படுத்திய நிலங்களில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டியதால், பீல் மக்கள் நிலத்தைக் குற்றம் பிடிக்கத் தொடங்கினர்.

- **நடவழியில் கட்டுப்பாடு:** பீல் மக்கள் பயன்படுத்திய அரசியல் அமைப்புகளில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் தலையிட்டு, இவர்களின் பொதுப் பயன்பாட்டுத் தொழில்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன.
- **பொருளாதாரச் சிக்கல்:** பிரிட்டிஷ் ஆட்சியினால் பீல் மக்கள் தங்கள் வாழ்வாதாரத்தை இழந்தனர்காரணமாக இதன் ., நெடுங்கால பொருளாதார நெருக்கடிகளும், பிச்சாட்டியும் ஏற்பட்டது.
- **அடிமைத்தனம்:** பீல் மக்கள் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளால் அடிமைகளாக்கப்பட்டனர் இவர்களின் .பாரம்பரிய சுதந்திரமான வாழ்க்கை முறையை இழந்தனர்.

3. பீல் கிளர்ச்சியின் தொடக்கம்:

- **பிரதிஷ்டை எதிர்ப்பு:** பீல் மக்கள் தங்கள் நிலங்களை பறித்துக் கொள்ளும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை எதிர்த்து கிளர்ச்சி செய்யத் தொடங்கினர்.
- **காவல் நிலைய தாக்குதல்:** பீல் மக்கள், பிரிட்டிஷ் காவல் நிலையங்களை மற்றும் வேலையாக கட்டியப்பட்ட இடங்களை தாக்கி அழித்தனர்.
- **பிரதான தலைவர்கள்:** பீல் கிளர்ச்சியின் முக்கிய தலைவர்களாக சீதா பை, ஆப்பா சாகேப், ராமோஜி ஆகியோர் இருந்தனர்.

4. கிளர்ச்சியின் முக்கிய நிகழ்வுகள்:

- **1818:** பீல் மக்கள், புனா மற்றும் சதாரா மாவட்டங்களில் கிளர்ச்சியைத் தொடங்கினர்.
- **1820:** ராணா பாஜி, பீல் கிளர்ச்சியில் முக்கியமான தலைவராகத் திகழ்ந்தார்.
- **1831-1839:** இந்தக் காலகட்டத்தில், பீல் மக்கள் பல இடங்களில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை எதிர்த்து மீண்டும் மீண்டும் கிளர்ச்சிகள் நடத்தினர்.
- **1857:** இந்தியாவின் முதலாவது சுதந்திரப் போராட்டத்தின் போது, பீல் மக்கள் இதற்கும் ஆதரவு அளித்தனர்.

5. கிளர்ச்சியின் விளைவுகள்:

- **பிரிட்டிஷ் ஒடுக்குதல்:** பீல் கிளர்ச்சியை அடக்க பிரிட்டிஷ் அரசு கடுமையான நடவடிக்கைகளை எடுத்தது மக்கள் பீல் பல இதனால் . கொல்லப்பட்டனர், மற்றும் இவர்களின் சமூக அமைப்புகள் குறைந்தன.

- **பாரம்பரிய நிலப்பிரச்சினைகள்:** பீல் மக்கள் தங்கள் நில உரிமைகளை இழந்தனர் மற்றும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களால் நில உரிமை சுரண்டல் மேற்கொள்ளப்பட்டது.
- **அரசியல் மாற்றங்கள்:** பீல் கிளர்ச்சியின் பின்னணியில், பிரிட்டிஷ் அரசு பீல் மக்களுக்கு சில இடங்களில் சிறப்பு வரிகள் மற்றும் உத்தரவாதங்களை அளித்தது.

6. பீல் கிளர்ச்சியின் முக்கியத்துவம்:

- **பழங்குடியினர் கிளர்ச்சியின் முக்கிய உதாரணம்:** பீல் கிளர்ச்சி, இந்தியாவின் பழங்குடியின சமூகத்தினரின் முக்கிய எதிர்ப்பாகக் கருதப்படுகிறது.
- **நில உரிமைகள் மற்றும் பாரம்பரிய வாழ்க்கை முறை பாதுகாப்பு:** பீல் மக்கள் தங்கள் பாரம்பரிய நில உரிமைகளை பறிக்கப்படாமலிருக்க போராட்டத்தை முன்னெடுத்தனர்.
- **சமூக சுதந்திரம்:** பீல் கிளர்ச்சி, சமுதாய உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரத்தை நோக்கி நடந்த போராட்டமாகும்.

7. பீல் கிளர்ச்சியின் பின்விளைவுகள்:

- **பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களின் ஒடுக்குதல்:** பீல் மக்கள் மீது பல்வேறு தண்டனைகள் விதிக்கப்பட்டு, அவர்கள் எதிர்ப்பு காட்டியதற்காக அவர்களை அடக்கி வைத்தனர்.
- **பழங்குடியினர் உரிமைகள் குறிப்பு:** பீல் மக்கள் மற்றும் பிற பழங்குடியின மக்கள் தங்களின் நில உரிமைகளையும், சமூக உரிமைகளையும் இழந்தனர்.
- **அரசியல், பொருளாதார மாற்றங்கள்:** பீல் கிளர்ச்சியின் பின் பிரிட்டிஷ் அரசு பீல் மக்கள் மீது அடிக்கடி கண்காணிப்பு விதிப்புகளை நடத்தியது.

8. பீல் கிளர்ச்சியின் சரித்திர முக்கியத்துவம்:

- பீல் கிளர்ச்சி, இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களின் கொடுமைகளை வெளிப்படுத்திய முக்கிய நிகழ்வாகும்.
- இது பழங்குடியின சமூகங்களின் உரிமைகள் மற்றும் நில உரிமையைப் பாதுகாக்கும் போராட்டத்தை முன்னெடுத்தது.

- மேலும், பீல் கிளர்ச்சியின் மூலம், பழங்குடியினர் மற்றும் பிற சமூகங்கள் தங்களின் உரிமைகளுக்கு எதிரான ஆட்சியாளர்களின் சுரண்டலைக் கண்டிக்க முயற்சித்தனர்.

9. பீல் கிளர்ச்சியின் முக்கிய புள்ளிகள்:

- பீல் மக்கள் அவர்களது பாரம்பரிய வாழ்க்கை முறையிலிருந்து பிரித்துக் கொள்ளப்பட்டனர், ஆனால் அவர்கள் இதற்கு எதிராகவே கிளர்ச்சியைக் கொந்தளித்தனர்.
- இந்த கிளர்ச்சி, பீல் மக்களின் சமூக, பொருளாதார உரிமைகளை நிலைநாட்டும் போராட்டமாகும்.
- பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் பீல் மக்களை அடக்க எடுத்த நடவடிக்கைகள், இந்தியாவிலுள்ள பழங்குடியின சமூகங்களின் உரிமைகளையும் எதிர்வினையாற்றியது.

சாந்தால் கிளர்ச்சி

காலம்: 1855 – 1856

இடம்: பீஹார், ஜார்கண்ட், மேற்குவங்கம்

பங்கேற்றவர்கள்: சாந்தால் மக்கள், பிரிட்டிஷ் ஆட்சி.

முக்கிய தலைவர்கள்: சிது, கனு, சுண்டு, பீரு முர்மு

1. சாந்தால் மக்கள் யார்?

- சாந்தால் மக்கள் இந்தியாவின் மிகப் பழமையான பழங்குடியினர் சமூகங்களில் ஒன்றாகும்.
- இவர்கள் ஜார்கண்ட், மேற்குவங்கம், பீஹார், ஒடிசா போன்ற மாநிலங்களில் வாழ்ந்து வந்தனர்.
- சாந்தால் மக்கள் விவசாயம், வேட்டையாடல், கால்நடை வளர்ப்பு போன்றவற்றில் ஈடுபட்டனர்.

2. கிளர்ச்சியின் காரணங்கள்:

- **பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் சுரண்டல்:** பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் சாந்தால் மக்களின் நிலங்களை பறித்ததோடு, அவர்களை அடிமையாக மாற்றியதன் காரணமாக பெரும் அதிருப்தி ஏற்பட்டது.
- **நில உரிமை பிரச்சினைகள்:** நில உரிமைகளை இழந்த சாந்தால் மக்கள் கடன் உழவியாளர்களாக மாற்றப்பட்டனர்.

- **குடி மற்றும் நெடுங்கால சுரண்டல்:** சாந்தால் மக்கள் நில உரிமை, நிலவாடா நிலைகள் ஆகியவற்றில் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளின் உட்பட கடன் கொடுத்தவர்கள் மற்றும் தொழில் அதிபர்களால் சுரண்டப்பட்டனர்.
- **பொருளாதார நெருக்கடி:** தங்கள் பாரம்பரிய உரிமைகளையும் நிலங்களையும் இழந்த சாந்தால் மக்கள், கடன் சுரண்டல் மற்றும் பொருளாதார நெருக்கடிகளில் சிக்கி, அவர்களின் வாழ்வாதாரம் பாதிக்கப்பட்டது.

3. கிளர்ச்சியின் தொடக்கம்:

- **1855 சாந்தால் கிளர்ச்சி:** சாந்தால் மக்கள் சிது மற்றும் கனு முர்மு தலைமையில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்தனர்.
- **பிரதான தலைவர்கள்:** சிது, கனு, சுண்டு, பீரு முர்மு ஆகியோர் சாந்தால் கிளர்ச்சியை வழிநடத்தினர்.
- **பிரிட்டிஷ் அடக்குதல்:** பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் சாந்தால் கிளர்ச்சியினை அடக்க கடுமையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர்.

4. முக்கிய நிகழ்வுகள்:

- **கிளர்ச்சியின் தொடக்கம்)1855):** ஜூலை 1855 இல், சாந்தால் மக்கள் 30,000 பேர் கூடி, பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களை எதிர்த்து கிளர்ச்சி செய்தனர்.
- **பிரிட்டிஷ் அரசின் நடவடிக்கை:** பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் பீரங்கி மற்றும் துப்பாக்கிகளுடன் சாந்தால் மக்களை அடக்க முயன்றனர் சாந்தால் . .போராடினர் அச்சமின்றி மக்கள்
- **சாந்தால் வீரவிருத்தம்:** சாந்தால் கிளர்ச்சியில் சாந்தால் மக்கள் பல்வேறு கசப்பான அனுபவங்களை எதிர்கொண்டனர் அவர்கள் . .செய்தனர் தியாகம் உயிர்களை தங்கள் நியாயங்களுக்காக

5. சாந்தால் கிளர்ச்சியின் விளைவுகள்:

- **பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளின் ஒடுக்குதல்:** சாந்தால் மக்கள் மீது பிரிட்டிஷ் அரசு கடுமையான நடவடிக்கைகளை எடுத்தது பங்கேற்ற கிளர்ச்சியில் . கொல்லப்பட்டனர் பலர், மற்றும் அவர்கள் சமூகமாக பாதிக்கப்பட்டனர்.
- **பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் திருத்தங்கள்:** பிரிட்டிஷ் அரசு சாந்தால் மக்களின் நில உரிமைகளை எடுத்து அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கும் விதமான

சில திருத்தங்களை மேற்கொண்டது மூலம் இதன் .1856 இல் சாந்தால்" .வழங்கப்பட்டது அரசாணை சிறப்பு பகுதிக்கு என்கிற "பர்கானா

- **சாந்தால் மக்களின் நில உரிமை மறுபடியும் பாதிக்கப்பட்டது:** பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களின் தொடர்ச்சியான சுரண்டலால் சாந்தால் மக்களின் நில உரிமைகள் மீண்டும் கௌரவம் பெறவில்லை.

6. சாந்தால் கிளர்ச்சியின் முக்கியத்துவம்:

- **பழங்குடியினர் கிளர்ச்சியின் முன்னோடி:** சாந்தால் கிளர்ச்சி, இந்தியாவில் பழங்குடியினர் நியாயங்களுக்காக நடத்திய முக்கியமான கிளர்ச்சியாகக் கருதப்படுகிறது.
- **பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கொடுமையை எதிர்த்தது:** சாந்தால் மக்கள், பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகள் அவர்களை அடிமையாக்க முயற்சித்ததைத் தொடர்ந்து சுதந்திரத்திற்கு போராடினர்.
- **அரசியல் மற்றும் பொருளாதார மாற்றங்களுக்கு முன்னோடி:** சாந்தால் கிளர்ச்சியின் மூலம் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி இடைக்கால அரசியல் மாற்றங்களை மேற்கொள்ளும் அளவுக்கு அழுத்தம் காணப்பட்டது.

7. சாந்தால் கிளர்ச்சியின் சரித்திர முக்கியத்துவம்:

- சாந்தால் கிளர்ச்சி இந்திய சமூகத்தில் பழங்குடியினர் உரிமைகள் பாதுகாப்பு, பொருளாதார சுதந்திரம், மற்றும் அரசியல் சீர்திருத்தம் தொடர்பான முக்கியமான கட்டமாக விளங்குகிறது.
- இது இந்தியாவின் சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கு முன்னோடி எனப் பார்க்கப்படுகிறது, ஏனெனில் இது பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கொடுமைகளுக்கு எதிரான பெரிய கிளர்ச்சியாகும்.

8. சாந்தால் கிளர்ச்சியின் பாடங்கள்:

- **நில உரிமை மற்றும் பொருளாதார சுதந்திரம்:** சாந்தால் மக்கள் தங்கள் பாரம்பரிய நில உரிமைகளையும் பொருளாதார சுதந்திரத்தையும் பாதுகாக்க முனைந்தனர்.
- **பழங்குடியினர் சுயவியல் நிலைப்பாடு:** சாந்தால் கிளர்ச்சி பழங்குடியினர் சுயவியலையும் தங்கள் சமூகத்திற்கான பாதுகாப்பையும் கொண்ட ஒரு கிளர்ச்சியாகும்.
- **அரசியல் விழிப்புணர்வு:** சாந்தால் மக்கள் தங்கள் உரிமைகளைப் பெற அரசியல் விழிப்புணர்வுடன் செயல்பட்டனர்.

9. சாந்தால் கிளர்ச்சியின் தாக்கம்:

- சாந்தால் கிளர்ச்சியின் காரணமாக, இந்தியாவில் பழங்குடியினர் உரிமைகள், அரசியல் சீர்திருத்தம் மற்றும் பொருளாதார பாதுகாப்பு தொடர்பான விவாதங்கள் அதிகமாகக் கிளம்பின.
- பிரிட்டிஷ் ஆட்சி சாந்தால் மக்களின் நில உரிமைகள் மற்றும் சமூக அமைப்புகளை குறைக்கவும், அதேசமயம் அவர்களை அடக்கவும் முயற்சித்தது.

முடிவு:

சாந்தால் கிளர்ச்சி இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட வரலாற்றில் முக்கியமான படியாகக் கருதப்படுகிறது. இது பழங்குடியினர் உரிமைகள், பொருளாதார நியாயம் மற்றும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கொடுமைகளுக்கு எதிரான மக்கள் எதிர்ப்பின் மிகச் சிறந்த உதாரணமாகும்.

தேசிய இயக்கம

இலங்கை சுதந்திரத் தேசிய இயக்கம் அடிப்படையில் மிதவாத (அமைதியான) அரசியல் இயக்கமாகும். பிரித்தானியக் காலனித்துவத்திலிருந்து விடுதலை மற்றும் சுயாட்சியை அடைவதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. பிரித்தானியக் காலனித்துவ நிர்வாகத்திலிருந ் து அமைதியான அதிகாரப் பரிமாற்றம் என இது அறியப்பட்டது. ஏறக்குறைய 400 ஆண்டு காலம் காலனித்துவ வரலாற்று மரபுடன் நீடித்திருந்த உறவின் முடிவினை இது குறித்து நின்றது. இலங்கைச் சுதந்திர தேசிய இயக்கம் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பெரும்பாலும் படித்த நடுத்தர வர்க்கத்தினரால் வழிநடத்தப்பட்டது. 1948 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 4 ஆம் திகதி இலங்கையின் அரசுரிமை அந்தஸ்து (னுழஅைைெழை) ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுச் சுதந்திரம் வழங்கப்படும் வரை இதன் பணி நீட்சிபெற்றிருந்தது. பிரித்தானியர்கள் இலங்கையில் தங்கள் ஆட்சிக்காலத்தில் மிகவும் பலம் வாய்ந்தவர்களாக இருந்தனர். ஏனைய வல்லரசுகள் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை விட நீடித்த தாக்கத்தை இவர்கள் ஏற்படுத்தினார்கள். 1803 மற்றும் 1804 ஆம் ஆண்டுகளில் கண்டி மாகாணங்கள் மீதான முதலாவது கண்டிப் போரில் கண்டி மன்னனின் படைகளால் பிரித்தானியா தோற்கடிக்கப்பட்டது. 1815 ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலேயர்கள் கண்டியின் கடைசி மன்னனுக்கு எதிராகக் கண்டிப் பிரபுக்களைப் பயன்படுத்திக் கிளர்ச்சியைத் தூண்டினர்.

இறுதியில் இரண்டாவது போரில் கண்டியைக் கைப்பற்ற முடிந்தது. இதன் பின்னர் பிரித்தானிய காலனித்துவ வல்லரசுக்கு எதிரான போராட்டம் 1817 ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்தது. இது ஊவா கிளர்ச்சி என அறியப்பட்டது. இக்கிளர்ச்சியில் பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு எதிராக அதே பிரபுத்துவம் எழுச்சியடைந்தது. இவர்களுடன் கிராம மக்களும் கலந்து கொண்டனர். ஆனால் இக்கிளர்ச்சி ஆங்கிலேயர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டதுடன், கிளர்ச்சியாளர்களும் நசுக்கப்பட்டனர்.

இதன் தொடர்ச்சியாக கண்டி மற்றும் சிங்கள விவசாயிகளின் நிலங்கள் 1840 ஆம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட 12 ஆம் இலக்க அரச காணிகள் (ஆக்கிரமிப்புகள்) கட்டளைச் சட்டம் (சில சமயங்களில் அரச காணிகள் கட்டளைச் சட்டம் அல்லது தரிசு நிலங்கள் கட்டளைச் சட்டம் என அழைக்கப்படுகிறது) மூலம் பறிக்கப்பட்டன. இதன் பின்னர் கண்டிய மாகாணங்களில் உளர் தலைமைத்துவம் சாதாரண மக்கள் அல்லது பிரபுக்கள் அல்லாதவர்களின் கைகளுக்கு சென்றது. கொல்வின் ஆர். டி சில்வாவின் வார்த்தைகளில் “இதற்கு தலைவர்கள் இருந்தனர், ஆனால் தலைமை இல்லை. பழைய நிலப்பிரபுத்துவத் தலைவர்கள் நசுக்கப்பட்டு வீரியம் அற்றவர்களாக்கப்பட்டனர். போராட்டத்தை தலைமையேற்று வழிநடத்தி அதிகாரத்தை மீண்டும் பெறும் திறன் கொண்ட புதியதொரு வர்க்கம் எழவில்லை”

பெருந்தோட்டப் பொருளாதாரம்

பிரித்தானியக் காலனித்துவ இருப்பிற்கு இந்து சமுத்திரப் பிராந்திய முக்கியத்துவம் கருதி இலங்கை கேந்திர முக்கியம் வாய்ந்த நாடாகும். காலனித்துவ உருவாக்கத்திற்காகப் பல்வேறு காலனியாதிக்க நாடுகளுக்கு இடையில் நடைபெற்ற யுத்தங்களில் பிரித்தானியா வெற்றியடைவதற்கு புவிசார் அமைவிடம் கருதி இலங்கை உதவியிருந்தது. இந்நிலையில் பூகோளக் காலனியாதிக்கத்தின் இருப்பிற்கு இலங்கையினைத் தொடர்ந்து காலனித்துவ நாடாக பராமரிக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் இதற்கான நிதியை இலங்கையில் திரட்ட வேண்டும் என்பது பிரித்தானியாவின் கொள்கையாகவும் இருந்தது. இந்நிலையில் இலங்கையின் வருமானத்திற்கும், அந்நியச் செலாவணிக்கும் முக்கிய ஆதாரமாக விவசாயத் துறையை பிரித்தானியர்கள் தெரிவு செய்தனர்.

1830 களில் இலங்கையில் கோப்பி பயர்செய்கை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. மேற்கிந்தியத் தீவுகளில் கோப்பி உற்பத்தியில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது. இது இலங்கையில் முதலாளித்துவ உற்பத்தியில் கோப்பி பயிர்ச்செய்கைக்கான முக்கிய உந்துதலைக் கொடுத்திருந்தது. கோப்பி மரங்கள் உயரத்தில் செழித்து வளரும் பயிராகும். இதற்கான நிலம் இலங்கைச் சுதேசிய குடிமக்களிடமிருந்து அரச காணிகள் கட்டளைச் சட்டத்தின் பிரகாரம் சுவீகரிக்கப்பட்டிருந்ததுடன் இந்நிலங்களிலிருந்தும் இவர்கள் வெளியேற்றப்பட்டிருந்தனர

ஆனால் தமது நிலங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட விவசாயிகள் பிரித்தானியர்கள் திறந்துவிட்ட கோப்பிப் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்ய மறுத்தனர். மேலும் காலனித்துவ அரசாங்கத்தின் அழுத்தத்திற்கு மத்தியிலும் கோப்பித் தோட்டங்களில் நிலவிய கடுமையான வேலைச் சூழ்நிலை காரணமாகவும், கண்டிய சிங்கள கிராம மக்கள் தங்களது பாரம்பரிய வாழ்வாதாரத் தொழில்களைக் கைவிட்டுக் கூலித் தொழிலாளர்களாக மாறவும் மறுத்துவிட்டனர். எனவே தென்னிந்தியாவில் இருந்து இலட்சக்கணக்கான தமிழ் ”கூலித் தொழிலாளர்களை ஐரோப்பியருக்குச் சொந்தமான பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காக இலங்கைக்கு அழைத்து வந்தனர்.

1870 களில் கோப்பி மரங்கள் பூஞ்சை நோயினால் (Fungal Disease) பாதிக்கப்பட்டு தோட்டங்கள் அழித்தபோது கோப்பிப் பொருளாதாரம் வீழ ்ச்சியடைந்தது. ஆனால் பெருந்தோட்டத்துறை உருவாக்கிய பொருளாதார முறைமை தேயிலைப் பயிர்ச் செய்கை சகாப்தத்தினை ஆரம்பித்து வைத்தது. தேயிலைப் பயிர் செய்கை 1880 களில் இருந்து பரந்தளவில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

பெருந்தோட்டங்கள் திறக்கப்பட்ட மாவட்டங்களில் புதிய தொழில் துறைகள் இலங்கையர்களுக்குக் கிடைத்தன. காடுகளை அழித்தல், உணவு விநியோகம், ஊழியர் நிரம்பல், போக்குவரத்து, கட்டிட நிர்மாணம், தளபாட விநியோகம், கொள்கலன் மற்றும் மரங்கள் விநியோகம், சாராயம் மற்றும் கள் விநியோகம் போன்றவற்றுடன் கோப்பி வர்த்தகத்திலும் இலங்கையர்கள் ஈடுபட்டனர்.

இதன்மூலம் பணம் (ைை) 1916 – 1948 வரையிலான அரசியல் விடுதலைப˙ போராட்டக் காலம் என்பனவாகும்.

1850 – 1915 வரையிலான சமய அல்லது தேசிய மறுமலர்ச்சிக் காலம்

கண்டி இரரச்சியம் வீழ்ச்சியடைந்ததைத் தொடர்ந்து வந்த பிற்காலத்தில் இலங்கைத் தேசியத்தைப் பாதுகாக்கப் பலர் ஆரம்ப முயற்சியைச் செய்தனர். இதுவே சமய அல்லது தேசிய மறுமலர்ச்சிக் காலம் என வரலாற்றில் அறியப்பட்டுள்ளது.

மினரிகளின் ஆதிக்கம்

ஆங்கிலேயர் தமது கிறிஸ்தவ (அங்கிலிகன்) மதத்தினைப் பரப்பப் பல வழிகளைக் கடைப்பிடித்தனர். இதற்கெனப் பல கிறிஸ்தவ மி'னரிகளை நாடு முழுவதும் நிறுவினர். ஐரோப்பியர் தமது மதத்தினையும், கலாசாரத்தினையும் பிரசுரங்கள், போதனை செய்தல் மற்றும் கல்வியறிவூட்டல் போன்ற உத்திகளைப் பயன்படுத்திப் பரப்பினர். கல்வியினூடாகச் சமயத்தைத் பரப்பும் நோக்கில் பல மி'னரிப் பாடசாலைகள் இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசங்களில் நிறுவப்பட்டன. இதற்குப் பிரித்தானியக் காலனித்துவ அரசாங்கம் முழுமையான ஆதரவினை வழங்கியது. மொழிப் பிரச்சினையினைத் தவிர அனைத்து வசதிகளும் இதற்காக இவர்களுக்குக் கிடைத்தது. காலப்போக்கில் மி'னரி மத குருமார்கள் தமிழ் மற்றும் சிங்கள மொழிகளைக் கற்றுத் தேசிய மொழிகளில் தமது மதத்தினை பரப்பினர்.

பௌத்த மறுமலர்ச்சி

கிறிஸ்தவ மி'னரிகள் மற்றும் பிரித்தானியக் காலனித்துவ ஆட்சிக்கு எதிராகத் தேசிய பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கம் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பாதியில் தொடங்கியது. மிகெட்டுவத்தே குணானந்த தேரர் (Migettuwatte Gunananda Therar) மற்றும் ஹிக்கடுவ ஸ்ரீ சுமங்கல தேரர் (ர்மைமயனரறந ளுசை ளுரஅயபெயடய வுாநசயச) போன்ற பௌத்த மதகுருமார்களுக்கும் கிறிஸ்தவ மதகுருமார்களுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற பல பொது விவாதங்களின் அடிப்படையில் பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கம் வலுவடைந்தது.

1865ஆம் ஆண்டு பத்தேகம மற்றும் வாரகொட விவாதங்கள் (Baddegama and Waragoda Debates) 1866 ஆம் ஆண்டு உடன்விட்ட விவாதம் (Udanwita Debate), 1871 ஆம் ஆண்டு கம்பளை விவாதம்

(Gampola Debate), மற்றும் 1873 ஆம் ஆண்டு பாணந்துறை விவாதம் (Panadura Debate) ஆகிய ஐந்து பெரிய பொது விவாதங்கள் புரட்டஸ்தாந்து மி'னரிகளுடன் (Protestant missionaries) நடாத்தப்பட்டன. இந்த விவாதங்களில் 1873 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற புகழ்பெற்ற 'பாணந்துறை விவாதம்' குணானந்த தேரர் மூலம் பௌத்த தர்மத்திற்குக் கிடைத்த வெற்றியாகப் பரவலாகப் பேசப்பட்டது.

சமயச் சண்டைகளால் சோர்வடைந்திருந்த பிரித்தானிய அரசாங்கம் மதநடுநிலைக் கொள்கையைப் பெருமளவில் பின்பற்ற முயற்சித்தது. இத்தருணத்தில் பௌத்த தர்மத்தை மேம்படுத்துவதற்கும், பௌத்த இலக்கியங்களை அச்சிடுவதற்கும், பௌத்த தர்மத்தைப் பரப்புவதற்குமான சங்கங்களையும், மற்றும் வித்யோதய பிரிவேனா மற்றும் வித்யாலங்கார பிரிவேனா (Vidyodaya Pirivena and Vidyalankara Pirivena) போன்ற கற்றல் மையங்களையும் பௌத்தர்கள் உருவாக்கினர். இதன்மூலம் புதியதொரு துறவற சகோதரத்துவம் உருவாக்கப்பட்டது, அமரபுர நிகாய (Amarapura Nikaya) விலிருந்து பிரிந்த ரமண்ண நிகாய (Ramanna Nikaya) புதிய துறவற நெறியை வலியுறுத்தியது. உண்மையில், பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கம் முக்கியமாக இவ்விரண்டு நிக்காயாக்களால் வழிநடத்தப்பட்டது. ஆயினும் கண்டியில் இயங்கிய சியாம் நிகாய (Siam Nikaya) பெரும்பாலும் பௌத்த மறுமலர்ச்சியில்

இக்காலத்தில் ஸ்ரீ பியரட்ன திஸ்ஸ மகாநாயக்க தேரரால் (Sri Piyaratana Tissa Mahanayake) முதலாவது பௌத்த பாடசாலையான ஜினாலப்தி விசோதக (Jinalabdhi Vishodaka) 1869 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் நிறுவப்பட்டது.

1880 ஆம் ஆண்டு ஹென்றி ஸ்டீல் ஓல்காட் (Henry Steel Olcott) பிரம்மஞான சபை (Theosophical Society) யின் ஸ்தாபகர் பிளவட்ஸ்கி (Blavatsky) யுடன் இலங்கைக்கு வந்தார். இது இலங்கை மக்களுக்கு மிகுந்த உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தியதாகக் வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். பாணந்துறை விவாதம் தொடர்பாகப் படித்தறிந்து உத்வேகம் அடைந்த ஓல்காட் குணானந்த தேரருடன் கடிதத் தொடர்புகளைப் பரிமாறிக்கொண்டார். ஹிக்கடுவே ஸ்ரீ சுமங்கல

தேரர் போன்ற துறவிகளிடம் பௌத்தம் தொடர்பாக அறிந்து கொண்ட ஓல்காட் பௌத்த தர்மத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். ஓல்காட் ஏனைய சிங்கள பௌத்தத் தலைவர்களுடன் இணைந்து இலங்கையில் 1880 ஆம் ஆண்டு பௌத்த பிரம்மஞான சபையை நிறுவினார்.

இலங்கையின் பல இடங்களில், கொழும்பு ஆனந்த கல்லூரி,மாத்தளை விஜய கல்லூரி,கண்டி தர்மராஜ கல்லூரி,கம்பளை ஜினராஜ வித்தியாலயம், காலி மஹிந்த கல்லூரி, நாவலப்பிட்டி அநுருத்த வித்தியாலயம் போன்ற, பௌத்த பாடசாலைகள் இவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

இவர்களின் முயற்சியால் வெசாக் தினம் பொது விடுமுறை தினமாக அரசாங்கத்தால் அறிவிக்கப்பட்டது. பௌத்த திருமணப் பதிவாளர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். புதிய பௌத்த மதக் கொடியை வடிவமைத்த குழுவில் ஓல்காட்டும் இடம்பெற்றிருந்தார். மக்களுக்குத் தேசிய கலாசாரத்தினைக் கற்றுக் கொடுப்பதன் மூலம் தேசப்பற்றினை வளர்ப்பது இவர்களின் நோக்கமாக இருந்தது.

பழமையான பௌத்த கலாசாரத்தின் முக்கியத்துவத ̇தினை விளக்கிக் கொண்ட அனகாரிக தர்மபால (Anagarika Dharmapala) புதிய சிந்தனைகளையும், கருத்துக்களையும் முன்வைத்தார். ஆரம்பத்தில் ஓல்காட்டின் மொழிபெயர்ப்பாளராக இருந்த இவர் பின்னர் பௌத்த தர்மத்தைப் பிரசங்கிப்பதற்காக உலகம் முழுவதும் பயணம் செய்தார். பௌத்த தர்மத்தைப் போதிப்பதற்காக மதகுருமார்கள், பிரம்மஞானிகள், அறிஞர்கள், உயரடுக்கு மக்கள ̇ போன்ற ஆர்வமுள்ள மக்களுடன் தொடர்பு கொண்டார். இலங்கையிலும் அவர் பௌத்தத்தைப் போதித்தார். உரைகளை நிகழ்த்தினார் மற்றும் ஏராளமான பௌத்த பாடசாலைகள், மருத்துவமனைகள், மி'னறிகள் மற்றும் பௌத்த சிங்களப் பத்திரிகையான பௌத்தயா (டீயரனனாயலய) - இதில் அவர் வழக்கமான வாராந்திர கட்டுரை எழுதினார்- ஆகியவற்றை நிறுவுவதற்கு உதவினார்.

இந்தியாவிற்கு விஜயம் செய்த இவர் 1891 ஆம் ஆண்டு அகில-பௌத்த மகாபோதி சங்கத்தை (Pan-Buddhist Maha Bodhi Society) நிறுவினார். பௌத்தர்களின் சர்வதேச வலையமைப்பை உருவாக்கிப் பௌத்த உலகத்தை ஒன்றிணைக்க இச்சங்கம் முயன்றது. பௌத்த தர்மத்திற்கான சர்வதேச வலையமைப்பை

உருவாக்கிப் பௌத்த உலகத்தை ஒன்றிணைக்க இச்சங்கம் முயன்றது. மேலும், இந்தியாவில் பௌத்தத்தை புத்துயிர் பெறச் செய்வதும் புத்தகயா, (Bodh Gaya) சர்நாத் (Sarnath) மற்றும் குினாரா (முரளாயையெசய) ஆகிய இடங்களிலுள்ள புராதன பௌத்த வழிபாட்டுத் தலங்களை மீட்டெடுப்பதும் அவரது குறிக்கோளாக இருந்தது. 1893 ஆம் ஆண்டு சர்வதேச சமயங்களின் பாராளுமன்றக் கூட்டத்தில் உலக மதங்களில் ஒன்றான தேரவாத பௌத்த தர்மத்தின் சார்பில் தர்மபால பங்குபற்றினார்.

பௌத்த சர்வதேசிய உணர்வுடன் இணைந்து வலுவான பௌத்த தேசியவாத காலனித்துவ எதிர்ப்பு உணர்வினை இலங்கையில் வெளிப்படுத்துவது பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் முக்கிய பணியாக இருந்தது. பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் தந்திரோபாயங்கள், சிந்தனைகள் மற்றும் நிறுவன வடிவங்கள் என்பன நவீன புராட்டஸ்தாந்து கிறித்தவத்திற்கு ஒத்திருந்தன. இதனால் கிறிஸ்தவ மி'னரிகளுக்கு எதிரான வலுவான நிலைப்பாடு இருந்தாலும் பௌத்த மறுமலர்ச்சி என்பது பொதுவாகப் பௌத்த நவீனத்துவமாகவும் விவரிக்கப்பட்டது.

பௌத்த மறுமலர்ச்சியின் மற்றொரு முக்கிய செயற்பாடு கிறிஸ்தவர்களையும் உள்ளடக்கிய மது ஒழிப்பு இயக்கமாகும். பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் மதுப் பாவனை அதிகரித்தது. இது பல சமூகச் சீர்கேடுகளை உருவாக்கியது. புத்தியீவிகள் பல வழிமுறைகளைக் கையாண்டு மதுவினால் ஏற்படும் தீமைகளை மக்களுக்கு எடுத்துரைத்தனர். பௌத்த மறுமலர்ச்சி மற்றும் மது ஒழிப்பு இயக்கத்துடன் தொடர்புடைய பல தலைவர்கள் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தேசியவாத சுதந்திர இயக்கத்துடன் நெருக்கமாக இருந்தனர். இவர்களில் மிகவும் பிரபலமானவர்களாக அனகாரிக தர்மபால, மற்றும் சேனநாயக்க சகோதரர்கள், குறிப்பாக எப்.ஆர்.சேனநாயக்க, (F. R. Senanayake) டி.சி.சேனநாயக்க, (D. C. Senanayake) டி.எஸ்.சேனநாயக்க (D. S. Senanayake) மற்றும் டி.பி.ஜயதிலக (D. B. Jayatilaka) ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாகும்.

இந்து சமய மறுமலர்ச்சி

இந்து சமயம் மற்றும் காலசார மறுமலர்ச்சிக்கு ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் தலைமைதாங்கிச் செயற்பட்டார். நாவலர் மி'னரிப்

பாடசாலையில் கல்வி கற்றவராகும். மெதடிஸ்த மி'ன் மதகுரு ஒருவருடன் பணியாற்றியதன் மூலம் சிறந்த அனுபவத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். சொற்பொழிவாற்றுதல் மூலம் மக்களுக்கு விழிப்புணர்வூட்டினார். பல இந்துத் தமிழ் பாடசாலைகளை உருவாக்க உழைத்தார்.

வண்ணார் பண்ணையில் அச்சகம் ஒன்றை நிறுவினார். இதன்மூலம் உதயபானு என்னும் பெயரில் பத்திரிகை ஒன்றையும் வெளியிட்டார். இந்து மாணவர்களுக்கு மூன்று படிமுறைகளைக் கொண்ட பாட நூல்களை எழுதியிருந்தார். சைவ பரிபாலன சபை 1888 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 29 ஆம் திகதி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இக்கல்விச் சபை மூலம் சைவப் பாடசாலைகள் அமைக்கும் இயக்கம் வலுப்பெற்றது. 1849 ஆம் ஆண்டு வண்ணார் பண்ணையில் சைவபிரகாச வித்தியாசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தமிழ் மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலக் கல்வியினை வழங்க 1872 ஆம் ஆண்டு சைவ ஆங்கில வித்தியாசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பின்னர் இது யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியாக அறியப்பட்டது. நாவலரின் பின்னர் சேர . பொன்னம்பலம் இராமநாதன், சேர். பொன்னம்பலம் அருணாச்சலம் போன்றவர்கள் இப்பணிகளை முன்னெடுத்தனர். இவர்கள் சிங்கள மக்கள் மத்தியிலும் பிரபல்யம் பெற்றிருந்த தலைவர்களாகும்.

1915ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த கலவரத்தினை அடக்க இராணுவச் சட்டத்தினை அமுல்படுத்திப் பௌத்தர்களை ஆங்கிலேயர்கள் கட்டுப்படுத்த முயன்றனர். இக்காலத்தில் சேர். பொன்னம்பலம் அருணாச்சலம் பௌத்தர்களுக்கு ஆதரவு வழங்கினர். சேர்.பொன் அருணாச்சலம் சிங்கள தலைவர்களுடன் இணைந்து இலங்கைக்குச் சுதந்திரத்தினைப் பெற்றுக்கொடுக்க 1919 ஆம் ஆண்டு தேசிய காங்கிரஸ்சை உருவாக்கி அதன் தலைவராகவும் செயற்பட்டார்.

இஸ்லாமிய மறுமலர்ச்சி

பௌத்த மற்றும் இந்து மதக் கலாசார வளர்ச்சி போன்று இஸ்லாமிய சமயமும் கலாசாரமும் மறுமலர்ச்சியடைந்தது. இதற்கு அறிஞர் எம்.சி.எம்.சித்திலெப்பை தலைமை தாங்கினார். முஸ்லிம் நேசன் என்னும் வார இதழ் 1882 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 21 ஆம் திகதி சித்திலெப்பையின் முயற்சியால் வெளிவந்தது. முஸ்லீம் மக்கள் அரபு மற்றும் ஆங்கில மொழியினைக் கற்பதற்கு ஊக்குவிப்பது இவரது நோக்கமாக இருந்தது.

கொழும்பில் 1891-ஆம் ஆண்டு முஸ்லிம் கல்விச் சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது. 1892-ஆம் ஆண்டு கொழும்பு மருதானைப் பள்ளிவாசல் வளாகத்தினுள் அல்-மத்ரஸத்துஸ் ஸஹிரா என்ற பாடசாலை உருவாக்கப்பட்டு இலங்கை முஸ்லிம்களின் கல்வி மறுமலர்ச்சிக்குச் சேவை செய்தது. சித்திலெப்பையின் தீவிர முயற்சியால் ஆண்களுக்கான பல பாடசாலைகள் திறக்கப்பட்டன. 1891 ஆம் ஆண்டு குருணாகலையில் மொஹமடன் பெண்கள் பாடசாலை திறந்து வைக்கப்பட்டது. 1892 ஆம் ஆண்டு ஸாஹிராக் கல்லூரி கொழும்பில் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. பின்னர் இவரின் நினைவாகக் கண்டியில் சித்திலெப்பை வித்தியாலயம் என்ற பெயரில் பாடசாலை ஒன்றும் உருவாக்கப்பட்டது. கொழும்பு ஸாஹிராக் கல்லூரியில் அதிபராகப் பணிபுரிந்த டி.பி ஜாயா முஸ்லீம் மாணவர்களுக்கு இலங்கையின் இதரபகுதிகளில் சாஹிரா கல்லூரிகள் மற்றும் முஸ்லீம் பாடசாலைகள் உருவாகக் காரணமாக இருந்தார். இவர் இலங்கையின் முதலாவது அமைச்சரவையிலும் அங்கத்துவம் பெற்றிருந்தார

தேசிய இயக்கத்திற்கான கருத்தியல்

வரலாற்று முன்னோட்டம்:

இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்கு பல்வேறு சமூக இ பொருளாதாரஇ அரசியல்இ மற்றும் மத ரீதியிலான காரணங்கள் உறுதிப்படுத்தின. ஐரோப்பியர்களின் இந்திய வருகை இ அவர்களின் தொழில்துறை மேம்பாடு இ அக்காலத்தில் உலகில் உருவான தேசிய ஆவல்பாட்டுகள் போன்றவை இந்தியாவில் தேசிய இயக்கத்தின் துவக்கத்திற்கான முக்கிய தளங்களாக அமைந்தன.

2. **தேசிய இயக்கத்தின் சிந்தனைக் கோட்பாடுகள்:**

இந்தியாவில் உருவான தேசிய இயக்கத்திற்கு பல்வேறு சிந்தனைகளின் அடிப்படையில் துவக்கமானது. அந்த சிந்தனைகள் சமூக சீர்திருத்தம்இ பொருளாதார முன்னேற்றம் இ மற்றும் தேசிய சுதந்திரம் ஆகியவற்றை நம்பிக்கையாகக் கொண்டிருந்தன.

- பிரித்தானிய சுரண்டல் எதிர்ப்பு : பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் சுரண்டல்களுக்கு எதிரான மாபெரும் கிளர்ச்சி உருவானது.

- சமூக சீர்திருத்த இயக்கங்கள் : ராஜாராம்மோகன் ராய் போன்ற சீர்திருத்தவாதிகள் சமுதாயத்தில் மறுபடி கட்டமைப்பை ஊக்குவித்தனர் அவர்களின் சிந்தனைகள் பாரம்பரிய முறைகளை . சவாலாகக் கொண்டுஇ சமத்துவத்தை வலியுறுத்தின.
- புதுமையான கல்வி : மேற்கு கல்வியின் அறிமுகம் இந்திய சமுதாயத்தில் புதிய சிந்தனைகளை கொண்டு வந்தது இது அரசியல் . .விழிப்புணர்வு மற்றும் அறிவுசார் விழிப்புணர்வை வளர்த்தது

3. **முக்கிய சீர்திருத்தவாதிகள் மற்றும் சிந்தனைகள்**:

ராஜாராம்மோகன் ராய்

- பிரம்ம சமாஜ் நிறுவனர் : சமுதாய சீர்திருத்தம் மற்றும் மத சீர்திருத்தத்தின் அடிப்படையில் பிரம்ம சமாஜை நிறுவினார்.
- சுதந்திர சிந்தனை: மக்களின் சுயசரிதைக் கொள்கைகளை வளர்க்கும் வகையில் பாடுபட்டார் . சுதேசி பொருட்களின் பயன்பாடு இ மறுமலர்ச்சி சிந்தனைகளை வலியுறுத்தினார்.

தியோசா∴பிக்கல் சொசைட்டி

அண்ணி பசந்த் மற்றும் கோவிந்தராஜன் போன்றவர்கள் இந்த அமைப்பின் மூலம் சுதந்திரம் மற்றும் சமுதாய சீர்திருத்தத்திற்கான சிந்தனைகளைப் பரப்பினர்.

ஆர்ய சமாஜ்

- வீர சாவர்க்கர் மற்றும் தயானந்த சரஸ்வதி: இவர்களின் சிந்தனைகள் இந்து சமுதாயத்தை மேம்படுத்த இ மத சீர்திருத்தம் மற்றும் நாட்டுப்பற்றை வளர்க்கும் நடவடிக்கைகளை ஊக்குவித்தன.

4. **தேசிய இயக்கத்தின் முதன்மை கொள்கைகள்:**

சுதேசி

- பிரிட்டிஷ் பொருள்களை புறக்கணித்து இ இந்திய தயாரிப்புகளை ஊக்குவிக்கும் முயற்சியாக சுதேசி இயக்கம் உருவானது இது . .பொருளாதார சுதந்திரம் பெறுவதற்கான அடிப்படையாக இருந்தது

அகிம்சை

- மஹாத்மா காந்தியின் கருத்து இ யாரும் அகிம்சையை கடைபிடிக்க வேண்டும் என்றது இது இந்திய விடுதலை இயக்கத்திற்கு மிக . முக்கியமானகொள்கையாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது.

சர்வோதயம்

- அனைவரின் நலனும் சமமாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான கொள்கையாக சர்வோதய தத்துவம் இருந்தது இது சமத்துவத்தின் . அடிப்படையில் சமூக சீர்திருத்தத்தை வலியுறுத்தியது

மத நல்லிணக்கம்

- இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் மற்றும் பல்வேறு இயக்கங்கள் மத நல்லிணக்கத்தை முன்னெடுத்து இ இந்து முஸ்லீம் ஒன்றுபாட்டை- .வளர்த்தன

5. **கருத்தியல் சிந்தனைகளின் முக்கியத்துவம்**:

- கல்வியின் மகத்துவம் : மேற்கு கல்வியின் அறிமுகம் இ புதிய சமுதாய சிந்தனைகளை உருவாக்கி இ பிரித்தானிய ஆட்சியை எதிர்த்து மக்கள் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது.
- சமூக மாற்றத்தின் அவசியம் : இந்திய சமுதாயத்தில் நிலவி வந்த சாதிஇ பாலின சமத்துவம் இ கல்வி குறைவுத்தன்மை போன்றவைகளை மாற்றஇ சீர்திருத்தவாதிகள் முயன்றனர்.

6. **தேசிய இயக்கத்தில் அரசியல் சிந்தனைகளின் தாக்கம்**:

- அரசியல் சுயாட்சி : பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு எதிராக அரசியல் சுயாட்சியை நிலைநாட்ட சிந்தனைகள் மையமாக இருந்தன.
- அனைவருக்கும் சம உரிமை : சம உரிமைகள்இ விவசாயிகளின் நில உரிமைகள் போன்றவை அரசியல் சிந்தனைகளின் முக்கிய பகுதியாக இருந்தன.

முடிவு:

இந்திய தேசிய இயக்கம்இ சிந்தனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுஇ சமுதாயஇ பொருளாதாரஇ மற்றும் அரசியல் சீர்திருத்தங்களை நோக்கி பரந்தார். நாடு முழுவதும் மக்கள் விழிப்புணர்வை வளர்த்து இ பிரிட்டிஷ் ஆட்சியைக் கட்டவிழ்த்தஇ சுதந்திரம் பெற்ற சிந்தனைமிக்க இயக்கமாக இது அமைந்தது.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் முன்னோடி

கல்கத்தா மகளிர் சம்மேளனம் 1829 ஆம் ஆண்டு மேடம் எம்மா ராபின்சன் (Madame Emma Robinson) என்பவரால் நிறுவப்பட்டது. இது இந்தியாவில் பெண்களுக்கான முதல் கல்வி மேம்பாட்டு அமைப்பாகக் கருதப்படுகிறது.

இந்திய பெண்களின் கல்வி இ சமூக நிலை இ மற்றும் உரிமைகள் குறித்து விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்திய முதல் அமைப்பாக இது இருந்தது.

2. **வரலாற்று பின்னணி:**

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் துவக்க காலத்தில்இ பெண்களின் நிலை மிகவும் மோசமாக இருந்தது. கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்பு போன்ற அடிப்படை உரிமைகளில் பெண்கள் பின்தங்கிய நிலையில் இருந்தனர். இந்த சூழ்நிலையிலேயே கல்கத்தா மகளிர் சம்மேளனம் உருவானது.

3. **பிரதான நோக்கங்கள்**:

- பெண்களின் கல்வி மேம்பாடு.
- பெண்களுக்கு மேல்நிலை கல்வி மற்றும் சமூக விழிப்புணர்வு வழங்கல்.
- பெண்களின் சமூக நிலையை உயர்த்துதல்.
- திருமண வயது இ கல்விஇ வேலைவாய்ப்பு போன்ற முக்கிய உரிமைகளை பெண்களுக்கு வழங்குவதற்கான நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்தல்.

4. **கல்வி மற்றும் சீர்திருத்த இயக்கங்கள்:**

கல்கத்தா மகளிர் சம்மேளனம் பெண்களுக்கு கல்வி வழங்குவது மட்டுமல்லாமல்இ பெண்களை சுயநிறைவை அடையத் தூண்டிய மிக முக்கியமான அமைப்பாக இருந்தது. அவர்கள் பின்பற்றிய சில முக்கியத் திட்டங்கள்:

- பெண்களுக்கு இலவச கல்வி அளித்தல்.
- பெண்களின் உரிமைகளை பாதுகாப்பதற்காக அரசியல் இ சமூக சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளை எடுக்குதல்.
- விதவைகளுக்கு சிறப்பு கல்வி திட்டங்களை அறிமுகப்படுத்துதல்.

5. **பெண்களின் நிலையை மேம்படுத்தும் சிந்தனைகள்**:

இது வெறும் கல்வி அமைப்பாக மட்டும் திகழாமல் இ பெண்களின் சமூக நிலைமையை மேம்படுத்தும் ஒரு சீர்திருத்த இயக்கமாகவும் பரிணமித்தது. இந்த அமைப்பின் வழியே பெண்கள் தங்கள் உரிமைகளை அறிவதற்கான விழிப்புணர்வை பெற்றனர். மகளிர் உரிமைகள் குறித்து சமூகத்தில் வெளியான கருத்துக்கள் மற்றும் கேள்விகள் இவ்வமைப்பின் செயல்பாடுகளால் பெரிதும் பரவின.

6. **பின்பற்றியவர்களின் பங்கு:**

மேடம் எம்மா ராபின்சன் அமைப்பின் தலைமை பொறுப்பில் இருந்தவர். அவரின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் அமைப்பு தன் இலக்குகளை நோக்கி நகர்ந்தது. மேலும் இ அவர் இந்திய மகளிர் உரிமைகள் மற்றும் கல்வியை மேம்படுத்தும் முன்னோடியாக திகழ்ந்தார்.

7. சமூகச் சீர்திருத்தங்களில் பங்கு:

- விதவை மறுமணம் இ பெண் கல்வி இ மற்றும் பெண்களின் வேலைவாய்ப்பு உரிமைகள் ஆகியவற்றில் கல்கத்தா மகளிர் சம்மேளனம் முக்கிய பங்காற்றியது.
- பெண்களை தங்களது குடும்பத்தினரால் மட்டுமே கட்டுப்படுத்தப்படும் நிலையில் இருந்து வெளியே கொண்டு வந்து இ சமூகத்தில் அவர்களுக்கு முன்னணி இடத்தை வழங்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

8. **நிலையான தாக்கம்:**

கல்கத்தா மகளிர் சம்மேளனம் இ இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் பெண்களின் கல்வி மற்றும் உரிமைகள் குறித்து புதிய அணுகுமுறைகளை அறிமுகப்படுத்தியது. இவ்வமைப்பின் முயற்சிகள் பல பின்வரும் மகளிர் சீர்திருத்த இயக்கங்களுக்கு ஊக்கமாக இருந்தன.

9. **நிறைவுரை:**

கல்கத்தா மகளிர் சம்மேளனம் இந்திய சமூகத்தில் பெண்களின் நிலையை மாற்றியமைக்க பெரும் பங்களிப்பை செய்தது. பெண்களின் கல்விஇ வேலைவாய்ப்பு மற்றும் சமூக உரிமைகள் குறித்து இந்தியாவில் முதன்முதலில் விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்திய அமைப்பாக இது வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க இடம் பெற்றுள்ளது.

பிரம்ம சமாஜ்

பிரம்ம சமாஜ் 1828 ஆம் ஆண்டு ராஜா ராம்மோகன் ராய் (Raja Ram Mohan Roy) என்பவரால் நிறுவப்பட்டது. இது இந்தியாவின் முக்கியமான சமூக சீர்திருத்த இயக்கங்களில் ஒன்றாக கருதப்படுகிறது. இதன் முக்கிய இலக்கு சமய சீர்திருத்தம் மற்றும் சமூக மாற்றங்களைக் கொண்டு வருவது.

2. **வரலாற்று பின்னணி**:

18ஆம் மற்றும் 19ஆம் நூற்றாண்டில்இ இந்திய சமூகத்தில் பல சாதி இ மத சம்பிரதாயங்கள் நிலவியன. இந்த சூழ்நிலையில்இ புத்திமதிப்பாய்ச்சியைக் கொண்டுஇ சமூக சீர்திருத்தங்களை கொண்டு வரவேண்டும் என்பதற்காக ராஜா ராம்மோகன் ராய் பிரம்ம சமாஜை உருவாக்கினார்.

3. **நோக்கங்கள்:**

- ஒரு இறைவனையே வழிபடுதல்.
- சாதி வேறுபாடுகளை நீக்குதல்.
- பெண்களின் உரிமைகளை உயர்த்துதல்.
- மூட நம்பிக்கைகளை எதிர்த்து புத்திமதிப்பாய்ச்சியைக் கொண்டு வருதல்.
- பெண்களுக்கு கல்வியை மேம்படுத்துதல்.
- பல்மனைத் திருமணம் இ குழந்தை திருமணம் இ மற்றும் சதி போன்ற பழக்கங்களை முடிவுக்குக் கொண்டு (விதவைத் தகனம்) .வருதல்

4. **அரசியல், சமூகவியல் சீர்திருத்தங்கள்**:

பிரம்ம சமாஜ் தன் துவக்க காலத்திலேயே சமூக சீர்திருத்தங்களை முன்னெடுத்தது. சமூகத்தில் நிலவும் சாதி ஒழுக்கங்கள்இ மதவாதம்இ மற்றும் பெண்களின் அடக்குமுறை ஆகியவற்றை எதிர்த்து பிரம்ம சமாஜ் முக்கியமான சீர்திருத்தங்களை ஏற்படுத்தியது.

- சதி ஒழிப்பு: ராம்மோகன் ராய்இ சதி போன்ற பழைய வழக்குகளை கண்டித்தார் மற்றும் அதை எதிர்த்து வலுவான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். இதனால்இ 1829 ஆம் ஆண்டு பிரிட்டிஷ் அரசு சதியை சட்டவிரோதமாக அறிவித்தது.
- பொதுவுடமை மற்றும் சகோதரத்துவம் : பிரம்ம சமாஜ் சாதி வேறுபாடுகளை நீக்கிப் பொதுவுடமை மற்றும் சகோதரத்துவத்தை உறுதிப்படுத்தின.

5. **மத சீர்திருத்தங்கள்**:

- ஏக இறைவனின் வழிபாடு: பிரம்ம சமாஜம் பன்மத நம்பிக்கைகளை நிராகரித்துஇ ஒரே இறைவனையே வழிபட வேண்டும் என அறிவித்தது.

- வேதங்கள் மற்றும் உபநிடதங்கள்: பிரம்ம சமாஜம் வேதங்கள் மற்றும் உபநிடதங்களில் உள்ள சீர்மையாக்கப்பட்ட கருத்துகளை மறுசீரமைத்தது.

6. **பெண்களின் உரிமைகள்:**

பிரம்ம சமாஜம் பெண்களின் உரிமைகளைக் காக்க முக்கிய நடவடிக்கைகளை எடுத்தது. குறிப்பாகஇ

- பெண்கள் கல்வி : பெண்களுக்கு கல்வியை வழங்க வேண்டும் என்ற உணர்வை பரப்பியது.
- விதவைகள் மறுமணம் : விதவைகளுக்கு மறுமணம் செய்யும் உரிமையை வழங்க முயன்றது.

7. **முக்கியத் தலைவர்கள்:**

பிரம்ம சமாஜத்தின் முதல் தலைவர் ராஜா ராம்மோகன் ராய் ஆவார். அவருக்கு பின்னர் இ தேவேந்திரநாத் தாகூர் மற்றும் கேஷப் சந்திர சென் போன்ற தலைவர்களும் பிரம்ம சமாஜத்தின் வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்கு வகித்தனர்.

- தேவேந்திரநாத் தாகூர் (னுநடிநனெசயயெவா வயபழசந): இவர் பிரம்ம சமாஜத்தின் தத்துவம் மற்றும் மதப் பகுத்தறிவில் மேலும் ஆழ்ந்த கருத்துகளை உருவாக்கினார்.
- கேஷப் சந்திர சென் (முநளாயடி ஊாயனெசய ளுநெ): இவர் சமூகவியல் சீர்திருத்தங்களில் தீவிரமாக செயல்பட்டார் மற்றும் மகளிர் உரிமைகள்இ கல்விஇ மற்றும் சர்வதேச சகோதரத்துவத்தை ஆதரித்தார்.

8. **பிரம்ம சமாஜத்தின் தாக்கம்**:

- இந்திய சமூகத்தில் உள்ள மதமயமான பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் சாதி ஒழுக்கங்களை எதிர்த்த சீர்திருத்த இயக்கமாக பிரம்ம சமாஜம் இருந்தது.
- பிரம்ம சமாஜம் இ பெண்கள் உரிமை இ விதவைகள் மறுமணம் இ மற்றும் கல்வி மேம்பாட்டில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது
- இது இந்தியா முழுவதும் மற்ற சமூக சீர்திருத்த இயக்கங்களுக்கு துவக்கமாகவும் விளங்கியது.

9. **பிரம்ம சமாஜத்தின் பங்குதாரர்கள்:**

பிரம்ம சமாஜம் சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் மத உணர்வுகளை பரப்பியதில் அந்நிய தலைவர்களின் ஆதரவு பெற்றது. குறிப்பாக இ ஹென்றி லூயிஸ் வியோரோஸ் மற்றும் அலெக்சாண்டர் டஃப் ஆகிய பிரிட்டிஷ் மதபோதகர்களின் ஆதரவு கிடைத்தது.

10. **நிறைவுரை:**

பிரம்ம சமாஜம் இ இந்திய சமூகம் மற்றும் மதத்தை மாறுதலுக்குள்ளாக்கிய மிக முக்கியமான இயக்கமாகும். இது மத சீர்திருத்தங்களையும் சமூக மறுசீர்திருத்தங்களையும் இணைத்து இ புத்திமதிப்பாய்ச்சியுடன் புதிய பரிமாணங்களை உருவாக்கியது.

பிரார்த்தனா சமாஜ்

பிரார்த்தனா சமாஜ் என்பது 1867ஆம் ஆண்டு அதுரங்காத் சதவாலேகர் (Atmaram Pandurang) என்பவரால் மகாராஷ்டிர மாநிலத்தின் மும்பை நகரத்தில் தொடங்கப்பட்ட ஒரு முக்கியமான மத மற்றும் சமூக சீர்திருத்த இயக்கமாகும். இது இ பிரம்ம சமாஜம் வழிவகுத்த மத சீர்திருத்தங்களின் பாதையில் சென்று இ மகாராஷ்டிராவிலும் மற்ற வடக்கு இந்தியப் பகுதிகளிலும் புத்துணர்ச்சி ஏற்படுத்தியது.

2. **வரலாற்று பின்னணி:**

பிரார்த்தனா சமாஜம் உருவானது இ பிரம்ம சமாஜத்தின் மத சீர்திருத்தக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் இருந்தது. ஆனால் இ மகாராஷ்டிராவில் இருந்த தளங்களுக்குத் தக்கவாறு இ மகாராஷ்டிராவின் பூர்வீக பண்பாடுகளுக்கு ஏற்ப மாற்றம் செய்யப்பட்டு அமைக்கப்பட்டது.

3. **நோக்கங்கள்:**

- இந்து சமுதாயத்தில் மூடநம்பிக்கைகளை குறைக்கச் செய்வது
- சமத்துவம் மற்றும் சகோதரத்துவம் போன்ற மத நல்லிணக்கத்தை வளர்த்தல்.
- பெண்கள் உரிமைகளின் மேம்பாடு மற்றும் கல்வி மேம்படுத்தல்.
- சாதி மற்றும் மதத் திடப்படுத்தப்பட்ட ஒழுக்கங்களை ஒழித்து சமுதாய சீர்திருத்தங்களை கொண்டு வருதல்.
- உழைப்பாளர்களின் மற்றும் பின்தங்கிய சமூகங்களின் முன்னேற்றத்தை உறுதிப்படுத்துதல்.

4. **மத சீர்திருத்தங்கள்**:

பிரார்த்தனா சமாஜம்இ மதத்தில் அதிக அடிமட்டம் நிலவியதை நிராகரித்தது. பின்தங்கிய மக்கள் இ பெண்கள் மற்றும் சாதி அடிமைத்தனத்தின் கீழ் அடக்கப்பட்டவர்களுக்கு சம உரிமையை வழங்க இதன் முயற்சிகள் முக்கியமாக இருந்தன.

- ஒரே இறைவனின் வழிபாடு : பிரார்த்தனா சமாஜம் இ பிரம்ம சமாஜத்தைப் போலவே இ பல தெய்வங்களை மறுத்து ஒரே இறைவனின் வழிபாட்டை முன்னெடுத்தது.
- புத்திமதிப்பாய்ச்சியுடன் மதத்தை அணுகுதல் : மூடநம்பிக்கைகளை மறுத்துஇ மதத்தை பகுத்தறிவுடன் அணுக வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியது.

5. **சமூக சீர்திருத்தங்கள்**:

- சாதி ஒழிப்பு : பிரார்த்தனா சமாஜம் இ சாதி அடிப்படையிலான வேறுபாட்டை கடுமையாக எதிர்த்து இ அனைத்து சாதிகளையும் சமமாகக் கருத வேண்டும் என்பதற்காக பிரச்சாரம் செய்தது.
- பெண்கள் உரிமைகள் : பெண்கள் கல்வி இ பெண்களின் உரிமைகள் மற்றும் விதவைகளுக்கு மறுமணத்தின் முக்கியத்துவத்தை பிரார்த்தனா சமாஜம் வலியுறுத்தியது.
- குழந்தை திருமணம்: குழந்தைத் திருமணத்தைத் தடுக்க முனைப்பாக செயல்பட்டது. குழந்தை திருமணம் மக்களின் சமூக மற்றும் கல்வி மேம்பாட்டிற்கு பெரும் தடையாக இருந்தது என்பதால் இ இதை எதிர்த்து நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது.

6. **பிரார்த்தனா சமாஜத்தின் முக்கியத் தலைவர்கள்**:

- அதுரங்காத் சதவாலேகர் (Atmaram Pandurang): இவர் பிரார்த்தனா சமாஜத்தின் நிறுவனர் மற்றும் முதன்மை தலைவராக இருந்தார். அவர்இ சமூக சீர்திருத்தங்களில் தீவிரமாக செயல்பட்டு இ மகாராஷ்டிராவில் இதன் பரவலை உறுதிசெய்தார்.
- மகாதேவ கோவிந்த ரணாடே (Mahadev Govind Ranade): இவர் பிரார்த்தனா சமாஜத்தின் முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவர். இவர் வழிகாட்டியாகவும்இ நீதிபதியாகவும் செயல்பட்டு இ சமூக சீர்திருத்தங்களை அடுத்தடுத்த நிலைகளுக்கு கொண்டு சென்றார்.

- ஆர்.ஜி. பாண்டித (R.G. Bhandarkar): இவர் பிரார்த்தனா சமாஜத்தின் மற்றொரு முக்கியப் பொது தலைவராக இருந்தார். இவர் தனது அறிவுப் பின்னணியை பயன்படுத்தி பிரார்த்தனா சமாஜத்தின் செயல்பாடுகளை மேம்படுத்தினார்.

7. **சமூகத்தில் பிரார்த்தனா சமாஜத்தின் தாக்கம்:**

- சமூக மறுசீர்திருத்தம் : பிரார்த்தனா சமாஜம் இ மகாராஷ்டிராவில் மட்டுமின்றி இந்தியாவின் மற்ற பாகங்களிலும் சமூக சீர்திருத்தம் மற்றும் மத நல்லிணக்கத்தை ஊக்குவித்தது.
- பெண்கள் முன்னேற்றம் : பெண்கள் கல்வி மற்றும் அவர்களின் உரிமைகளை மேம்படுத்துவதில் பிரார்த்தனா சமாஜம் மையக் கடமையை எடுத்துக்கொண்டது.

8. **பிரார்த்தனா சமாஜத்தின் முக்கிய வெற்றிகள்:**

- சாதி ஒழிப்பு மற்றும் சமத்துவம் : சாதி வேறுபாடுகளை முறியடித்து இ அனைத்து சாதிகளும் சமமாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் பிரார்த்தனா சமாஜத்தின் முயற்சிகள் வெற்றி கண்டன.
- கல்வி மேம்பாடு : மகாராஷ்டிராவில் பெண்களுக்கு கல்வி வழங்குவதில் இதன் பங்குதாரர்களின் முயற்சிகள் மிகப்பெரிய அளவில் வெற்றி பெற்றன.

9. **மத மற்றும் சமூக சீர்திருத்தத்தின் தொடர்ச்சி**

பிரார்த்தனா சமாஜம் இ இந்தியா முழுவதும் மத சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் சமூக மாற்றங்களை உருவாக்கிய ஒரு முக்கிய இயக்கமாக விளங்கியது. இது பிற சமூக சீர்திருத்த இயக்கங்களுக்கு ஆதர்சமாகவும் துவக்கமாகவும் அமைந்தது.

10. **நிறைவுரை:**

பிரார்த்தனா சமாஜம் மகாராஷ்டிராவில் சமூகம் மற்றும் மதத்தில் ஏற்பட்ட நம்பிக்கை முறைகளில் பெரிய மாற்றங்களை கொண்டு வந்தது. சாதி வேறுபாடுகளின் கடுமைகளை குறைத்து இ மத மற்றும் சமூக சீர்திருத்தங்களை இந்திய சமூகத்தில் நிலைநிறுத்தும் முயற்சிகளில் பிரார்த்தனா சமாஜம் குறிப்பிடத்தக்க பங்காற்றியது.

ஆர்ய சமாஜ்

ஆர்ய சமாஜ் என்பது 1875ஆம் ஆண்டு சுவாமி தனுஸ் சுந்தர்தாசேவ் என்பவரால் நிறுவப்பட்டது. இந்த இயக்கம்இ இந்தியாவில் உள்ள மத மற்றும் சமூக சீர்திருத்த இயக்கங்களில் முக்கியமான ஒன்றாக விளங்குகிறது. ஆர்ய சமாஜம்இ உண்மையான இந்து மதத்தை மீட்டெடுக்கவும் இ அதனைச் சார்ந்த மூடநம்பிக்கைகளை எதிர்க்கவும் உருவானது.

2. **நோக்கங்கள்**

ஆர்ய சமாஜத்தின் முதன்மை நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:

- ஒரே இறைவனை அன்புடன் வழிபாடு : பல தெய்வங்களை மறுத்து இ ஒரே இறைவனை வழிபடுவதில் கவனம் செலுத்தியது.
- மூடநம்பிக்கைகளை ஒழிக்க வேண்டும் : சமுதாயத்தில் உள்ள மூடநம்பிக்கைகளை குறைத்து இ அறிவியல் மற்றும் பரிசோதனை சார்ந்த பின்புலங்களை கொண்டவர்களை உருவாக்க வேண்டும் என்பதில் ஆர்ய சமாஜம் தீவிரமாக செயல்பட்டது.
- சாதி ஒழிப்பு : சாதி அடிப்படையிலான வேறுபாட்டை எதிர்த்து இ சமூகத்தில் சமத்துவத்தை நிலைநாட்ட முயற்சிகள் மேற்கொண்டது.
- பெண்கள் உரிமைகள் : பெண்கள் கல்வி மற்றும் உரிமைகள் மேம்படுத்தும் நோக்கில் செயல்பட்டது. இந்த இயக்கம் இ பெண் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தைப் புரிந்துகொண்டுஇ அதை பரப்பியது.

3. **சீர்திருத்தங்கள்**

ஆர்ய சமாஜம் இ சமுதாயத்திற்கான பல சீர்திருத்தங்களை ஏற்படுத்தியது. இதன் கீழ்இ

- கல்யாணம்: கணவன் மற்றும் மனைவி என்கிற தொடர்புகளை மதம் மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டதைப் போல அல்லாமல் இ ஒழுக்கம் மற்றும் கல்வி அடிப்படையில் அமைக்க வேண்டும் எனக் கூறியது.
- கல்வி: கல்வி மற்றும் அறிவியல் முறைகளை உயர்த்துவதை முன்னெடுத்தது. ஆர்ய சமாஜம் இ கலை மற்றும் அறிவியல் படிப்புகளை பின்பற்ற உதவியது.

4. **அமைப்பு மற்றும் பரவல்**

ஆர்ய சமாஜம் இ இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் தளர்ந்தது. அதன் அமைப்புகள்இ கல்வி நிறுவனங்கள் மற்றும் நன்கொடை வசதிகள் வழங்கும் அமைப்புகளாக செயல்பட்டன. ஆர்ய சமாஜம் இ 19ஆம் நூற்றாண்டில் மிகுந்த பரவல் பெற்றது இ மேலும் இந்தியாவின் உள்நாட்டு விவசாயம் மற்றும் அரசியல் விவகாரங்களில் க参与ம் காட்டியது.

5. **ஆர்ய சமாஜத்தின் பங்குகள்**

ஆர்ய சமாஜம் இ அரசியல் மற்றும் சமூக வாழ்க்கையில் மிக முக்கிய பங்கு வகித்தது.

- மூடநம்பிக்கைகளை ஒழிக்க : இதன் மூலம் இ மக்கள் மூடநம்பிக்கைகளைத் தவிர்த்து அறிவியலான கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்கின்றனர்.
- அறிவுக்கூறுகள்: ஆர்ய சமாஜம் இ சமுதாயத்தில் உரிமைகளைக் காக்கும் விதத்தில்இ அறிவியல் மற்றும் புரிதல்களின் அடிப்படையில் சிந்திக்க ஊக்குவிக்கிறது.

6. **பிரபல தலைவர்கள்**

சுவாமி தனுஸ் சுந்தர்தாசேவ் (ளுறயஅை னுயலயயெனெய ளுயசயளறயவை) அவர்கள் ஆர்ய சமாஜத்தின் நிறுவனர் மற்றும் முன்னணி தலைவராக இருந்தார். இவர் இ சமுதாயத்திற்கு தேவையான நன்மைகளைப் பற்றிய விழிப்புணர்வை வழங்கி இ ஆச்சரியங்களைப் போக்க இ மற்றும் ஆர்ய சமாஜத்தின் முக்கியத்துவத்தை விளக்கியுள்ளார்.

7. **நிறைவுரை**

ஆர்ய சமாஜம் , இந்திய சமுதாயத்தின் மத மற்றும் சமூக சீர்திருத்தங்களில் ஒரு முக்கிய அங்கமாக விளங்குகிறது. இது , சாதி மற்றும் மூடநம்பிக்கைகளை ஒழித்து , மக்கள் சமுதாயத்தை உயர்த்தவும் , அறிவியல் மற்றும் ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளை மீட்டெடுக்கவும் பல வகைகளில் முயற்சிகளை மேற்கொண்டது. இதன் மூலம் , இந்தியாவில் ஒரு புதிய மத மற்றும் சமூக நிலைபாட்டை உருவாக்குவதற்கான அடிப்படையை அமைத்தது.

இந்திய தேசிய இயக்கம் தோன்ற காரணங்கள

இந்தியாவில் தேசியம் என்ற கருத்து முளைத்து,வேரூன்றி அது ஒரு இயக்கமாக உருவெடுத்தது. பல்வேறு காரணங்களின் ஒருமித்த விளைவால் இந்தியாவில் தேசிய இயக்கம் தோன்றியது. ஆங்கில ஆதிக்கத்தின் பிடியில் இந்தியா சிக்கி தவித்தபோது, இந்தியா நமது நாடு, நாமெல்லாம் இந்தியர் என்ற உணர்வு மக்களிடம் தலைதூக்கியது. ஆங்கிலேயர் இந்தியர்களை இழிவாக நடத்தியதும், இந்தியப் பொருளாதாரம் சீர்குலைந்ததும் தேசிய இயக்கத்தின் தோற்றத்தைத் துரிதுபடுத்தின.

ஆங்கிலேயர்களின் நிர்வாக முறை

காலனி ஆதிக்க ஆட்சியில் இந்தியாவின் நிர்வாகம் முழுவதும் ஒரே குடையின்கீழ் கொண்டுவரப்பட்டது. இதன் மூலம் நாட்டின் பல பகுதி மக்களிடையே பொருளாதார, அரசியல் தொடர்புகள் ஏற்ப்பட்டன. ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி நாட்டு மக்களிடையே அரசியல் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தி நான் அனைவரும் இந்தியர் என்ற உணர்வையும், தாம் அன்கிலேயரிடத்தில் இருந்து வேறுபட்டவர்கள் என்ற எண்ணத்தையும் விதைத்தது.

ஆங்கிலக் கல்விமுறை ஏற்படுத்திய தாக்கம்

ஆங்கிலக்கல்வி முறை இந்தியர்களின் தேசிய எழுச்சிக்கு முக்கிய காரணமாக விளங்கியது. ஆங்கிலக்கல்வியின் மூலம் ஆரோப்பாவின் முற்போக்குக் கருத்துக்கள் இந்திய மக்களைச் சென்றடைந்தன.மேலைநாட்டு அறிஞர்களான வால்டேர், ரூசோ, ரஸ்கின், தாமஸ் கார்லைல், ஜான் ஸ்டுவர்ட் மில் போன்றோரின் கருத்துக்களை மக்கள் விரும்பிப் படித்தனர். இதனால் இந்திய மக்களின் மனங்களில் மாற ்றத்தை ஏற்படுத்தியது.

ஐரோப்பியத் தொடர்பு

இந்தியாவில் ஏற்பட்ட ஆங்கில ஆட்சியின் மூலம் ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் இந்தியர்களுக்கு தொடர்பு ஏற்பட்டது. இந்தியர்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு சென்று கல்வி கற்று அவர்களின் அரசியல், கலாச்சாரம் பற்றி முழுமையாகத் தெரிந்துகொண்டனர். குறிப்பாக ஐரோப்பிய நாடுகளில் நிலவிய தேசிய உணர்வு இந்தியர்களைத் தூண்டியது. குறிப்பாக பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் விளைவாக உருவான சுதந்திரம்,சமத்துவம்,சகோதரத்துவம் போன்ற கருத்துக்கள் இந்திய இளைஞர்களிடையே எழுச்சியை ஏற்படுத்தியது.

தகவல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி

இந்தியர்களிடையே தேசிய உணர்வு தலைதூக்க தகவல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியும் ஒரு காரணமாகும். போக்குவரத்தில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியின் காரணமாக நாட்டில் ஒரு பகுதியில் இருந்து மற்றொரு பகுதிக்கு எளிதாக சென்று வர முடிந்தது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் அமைக்கப்பட்ட இருப்புப் பாதைகள் ரயில் போக்குவரத்தின் வளர்ச்சிக்கும் காரணமாக இருந்தது. தபால் தந்தித் துறையில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியும் மக்கள் தங்களுக்குள் தொடர்பு கொள்ள வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தந்தன.இது மக்களிடையே தேசிய உணர்வு வரக் காரணமாக இருந்தன.

சமூக சமய விழிப்புணர்வு

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் தோன்றிய சமூக சீர்திருத்தவாதிகள் மக்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தினார்கள். ராஜாராம் மோகன்ராய், சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி, சுவாமி விவேகானந்தர், கேசவ் சந்திரசென், தேவேந்திரநாத் தாகூர், டாக்டர் அன்னிபெசன்ட் போன்றோர் இந்தியாவின் பழம் பெருமைகளை மக்களிடம் எடுத்துக்கூறி அதன்மூலம் அவர்களிடம் தேசிய உணர்வை வளர்த்தார்கள். அவர்கள் ஏற்படுத்திய பிரம்மா சமாஜம், பிரார்த்தனா சமாஜம், ஆரிய சமாஜம், ராமகிருஷ்ணா இயக்கம், பிரம்மஞான சபை போன்ற அமைப்புகள் மக்களிடம் இருந்த மூட நம்பிக்கைகளைப் போக்கி அவர்களிடம் மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தின.

செய்தித்தாள்களின் பங்கு

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் ஆங்கிலத்திலும், வட்டார மொழியிலும் பல்வேறு செய்த்தித் தாள்களும்,இதழ்களும் தோன்றி தேசியக் கருத்துக்களை மக்களின் மனங்களில் விதைத்தன. தி ஹிந்து, சுதேசமித்திரன், கேசரி, திராவிடன், ஜஸ்டிஸ், ஆந்திர பிரகாசிகா, மராட்டா, அமிர்த பஜார் பத்திரிகா, பாம்பே சமாச்சார் போன்ற பத்திரிகைகள் தேசியக் கருத்துகளைத் தாங்கி வெளிவந்தன. இப் பத்திரிகைகளில் இந்திய தேசியத் தலைவர்களான மகாத்மா காந்தி, ஜவகர்லால் நேரு, திலகர், ரபீந்திரநாத் தாகூர், அரவிந்தகோஷ், பிபின் சந்திரபால், வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, சுப்ரமணிய பாரதியார், பங்கிம் சந்திர சட்டர்ஜி போன்றோர் எழுதிய பாடல்களும், கட்டுரைகளும் மக்களிடம் தேச விடுதலையைப் பற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தின. இப் பத்திரிகைகள் ஆங்கில அரசின் பொருளாதார சுரண்டலையும்,

தவறான நிர்வாகத்தையும் மக்களுக்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காண்பித்தன.

புதிய வர்க்கப் பிரிவினரின் பங்கு

செய்தி, சாலைப் போக்குவரத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றமும் தொழிற்சாலைகளின் வசதியும் சமூகத்தில் நடுத்தர வர்க்கத்தினர் என்ற புதிய பிரிவினர் தோன்றக் காரணமாக அமைந்தன.இதில், வியாபாரிகள், வங்கியாளர்கள்,நிலச்சுவான்தார்கள், செல்வந்தர்கள் போன்றோர் இடம் பெற்றிருந்தனர். ஆங்கிலேயர்களின் பொருளாதார சுரண்டலால் பாதிக்கப்பட்ட இவர்கள் வட்டார அளவில் பல அமைப்புகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டு ஆங்கிலேய ஆட்சியை எதிர்க்கத் துணிந்தனர். இவர்களின் அமைப்புகளானது பம்பாய், சென்னை, கல்கத்தா போன்ற நகரங்களில் மட்டுமல்லாது நாடு முழுவதும் மக்களிடையே மிகப் பெரிய எழுச்சியை ஏற்படுத்தின.

வெளிநாட்டு விடுதலைப் போராட்டங்கள் ஏற்படுத்திய தாக்கம்

ஆங்கில காலனி ஆதிக்கக் கொள்கையை எதிர்த்துப் போராடிய இந்தியர்களுக்கு வெளிநாடுகளில் நடந்த விடுதலைப் போராட்டங்கள் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின.குறிப்பாக ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக நடைபெற்ற அமெரிக்க விடுதலைப் போரும், பூர்போன் வம்ச கொடுங்கோலாட்சிக்கு எதிராக நடைபெற்ற பிரெஞ்சுப் புரட்சியும் படித்த இந்தியர்களை மிகவும் கவர்ந்தன.மேலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் பல நாடுகளில் நடந்த விடுதலைப் போராட்டங்களும், புரட்சிகளும் இந்தியர்களின் மனங்களிலும் புரட்சி எண்ணத்தைத் தூண்டின.

லிட்டன் பிரபுவின் அடக்குமுறைக் கொள்கை

இந்தியாவின் வைசிராயாக இருந்த லிட்டன் பிரபுவின் அடக்குமுறைக் கொள்கைகள் இந்தியர்களின் தேசிய எழுச்சியை அதிகப்படுத்தின. இந்தியா வறட்சியின் பிடியில் சிக்கித் தவித்தபோது அவர் ஆப்கனுடன் போரில்

இல்பர்ட் மசோதா

1880 ஆம் ஆண்டு இந்திய வைசிராயாக இருந்த ரிப்பன் பிரபு இந்தியர்களின் எதிர்ப்பை சம்பாதித்த தாய் மொழிப் பத்திரிகைச் சட்டத்தை தள்ளுபடி செய்தார். மேலும் இந்தியர்களுக்கு சீர்திருத்தங்களை அறிமுகப்படுத்த எண்ணிய அவர் 1883 இல் இல்பர்ட் மசோதாவை அறிமுகம் செய்தார். இதன்மூலம் குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒரு

ஐரோப்பியரை இந்திய நீதிபதிகள் விசாரித்து தீர்ப்பு வழங்க அதிகாரம் அளித்தது. ஐரோப்பிய நீதிபதிகளுக்கு இணையாக இந்திய நீதிபதிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட இந்த உரிமையை ஆங்கிலேயர்கள் எதிர்த்தனர். ஆங்கிலேயர்களின் எதிர்ப்புக்கு பணிந்து இம்மசோதா ஆங்கிலேயர்களுக்கு சாதகமாக மாற்றம் செய்யப்பட்டது. இது இந்தியர்களிடையே கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தி அரசுக்கு எதிராக மக்கள் போராடக் காரணமாக இருந்தது.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் 1885 ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்டது. பல காரணிகள் அதன் உருவாக்கத்திற்கு வழிவகுத்தன. இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் சாதி, மதம், மொழி போன்ற வேறுபாடின்றி மக்களை ஒருங்கிணைக்கும் நோக்கத்துடன் நிறுவப்பட்டது. அதன் ஸ்தாபனத்திற்குப் பிறகு, காங்கிரஸ் சில அரசியல், பொருளாதார மற்றும் நிர்வாக கோரிக்கைகளை முன்வைத்தது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் பல முக்கிய உறுப்பினர்கள் தேசிய உணர்வை வளர்ப்பதில் முக்கிய பங்கு வகித்தனர். இந்த அலகு இந ் த உறுப்பினர்களின் பங்கு பற ் றி விரிவாக விவாதிக்கும்.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் - நோக்கங்கள் மற்றும் கோட்பாடுகள்

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் பலரின் முயற்சியால் உருவானது. நாடு முழுவதும் பல அரசியல் சங்கங்களின் தோற்றம் மற்றும் தேசபக்தி மற்றும் தேசியவாத கருத்துக்களின் பரவல் ஆகியவை இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் அடித்தளத்தை தயார் செய்தன. இது 1885 இல் உருவாக்கப்பட்டது. அது எவ்வாறு தோன்றியது, அதனை உருவாக்கியவர் யார், அதனுடைய உண்மையான நோக்கம் என்ன என்பனவற்றில் அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு உள்ளது. மக்கள் தங்கள் எண்ணங்களைப் பரிமாறிக் கொள்வதற்கும், அனைத்து மக்களும் பொது மக்களிடையே அரசியல் உணர்வைப் பரப்பவும் ஒரு அனைத்திந்திய அமைப்பு அவசியம் என்பதை அரசியல் விழிப்பு கொண்ட இந்தியர் தெளிவாக உணரலையினர்.ஏ.ஓ. ஹியூம் அதன் அடித்தளத்தை அமைத்தார். காங்கிரசின் தோற்றம் இயல்பானது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இந்தியாவின் பல்வேறு இடங்களில் துவக்கப்பட்ட அரசியல் சார்ந்த அமைப்புகளின் தவிர்க்க முடியாத இயற்கையான விளைவே காங்கிரசின்

தோற்றமாகும்.ஆங்கிலேய ஆட்சியின் சர்வாதிகாரம், அதை எதிர்த்து நடந்த அரசியல் கிளர்ச்சிகள், இந்திய மறுமலர்ச்சி, இந்தியா முழுவதும் தோன்றிய பிராந்திய அமைப்புகள் ஆகியவை காங்கிரஸ் தோன்றுவதற்கான சூழ்நிலையை உருவாக்கின. காங்கிரசின் வரலாற்றை எழுதிய பட்டாபி சீதாராமையா "இந்திய தேசிய காங்கிரசைத் தோற்றுவித்தவர் யார் என்பது தெளிவாக இல்லை. 1877 இல் கூடிய தர்பார் அலது கல்கத்தாவில் நடைபெற்ற பன்னாட்டு கண்காட்சியே காங்கிரஸ் முன்மாதிரியாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும்" என்கிறார்.

டப்ரின் பிரபுவின் பங்கு

"காங்கிரசின் ஞானக்குழந்தை" என்று கருதப்படும் இந்திய வைசிராய் டப்ரின் பிரபுவே காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் காரணகர்த்தா என்று லாலா லஜபதிராய் கருதினார். அரசாங்கத்துக்கும் மக்களுக்குமிடையே ஒரு இணைப்புப் பாலமாக இருக்கக்கூடிய தேசிய அமைப்பை அமைக்குமாறு டப்ரின் பிரபு தன்னை கலந்தாலோசித்த ஏ.ஓ. ஹியூமிடம் கூறியதாகக் கருதப்படுகிறது. அந்த ஆலோசனையின்படியே ஹியூம் இந்திய தேசிய காங்கிரசைத் தோற்றுவித்தார் எனச் சொல்லப்படுகிறது.

ஏ.ஓ.ஹியூமின் பங்கு

ஆலன் ஆக்டேவியன் ஹியூம்தான் காங்கிரஸ் தோன்றுவதற்கு முழுக்காரணம் எனக் கருதிய டபிள்யு.சி. பானர்ஜி ஹியூமை காங்கிரசின் தந்தை என வர்ணித்தார். இந்திய அரசுப்பணியில் இருந்த ஹியூம் அரசாங்க சார்பற்ற ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் இந்தியாவில் 1857 இல் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சியைவிட மோசமான கொந்தளிப்பு ஏற்படக்கூடும் என்று அறிந்து, அத்தகைய ஆபத்தைத் தவிர்க்கவே காங்கிரசைத் தோற்றுவித்தார் என்று கருதப்படுகிறது. மக்களின் சீற்றத்துக்குத் தக்க வடிகாலமைப ்பதே பிரிட்டிஷ் பேரரசின் நலனுக்கு உகந்தது என்றுணர்ந்த ஹியும் காங்கிரசைத் துவக்கினார். மேலும் அத்தகைய அமைப்பு இங்கிலாந்தில் உள்ளது போன்ற அரசாங்கத்தின் பொறுப்பான எதிர்க்கட்சியாக செயலபடலாமென்றும், அரசாங்கச் சார்பற்றோருக்குமிடையே நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்தலாமென்றும் ஹியூம் காங்கிரசைத் தோற்றுவித்தார்.

இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் உறுப்பினர்களில் முக்கியமானவர்கள் பெரோஸ்ஷா மேத்தா, டபிள்யூ.சி. பானர்ஜி,

ஆனந்தமோகன் போஸ், பத்ருதீன் தியாப்ஜி, சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி, மற்றும் ரொமேஷ் சந்திர தத் ஆகியோர் ஆவர்.முந்தைய சங்கங்கள் எதுவும் தங்கள் முக்கிய நோக்கமாக முழுமையான சுதந்திரத்தை கொண்டிருக்காததால், இந்த சங்கம் மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபட்டது. காங்கிரஸ் சில கோரிக்கைகளை முன்வைத்தது, அதை அரசியல், நிர்வாக மற ் றும் பொருளாதாரம் என மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

அரசியல் கோரிக்கைகள்

- உச்ச கவுன்சில் மற்றும் உள்ளூர் சட்ட மேலவைக்கு அதிக அதிகாரம்
- வரவு-செலவுத ் திட்டம் மீதான விவாதம் சபையால் நடத்தப ் பட வேண்டும ்
- பல்கலைக் கழகங்கள் மற்றும் சேம்பர்ஸ் ஆ.ஃப் காமர்ஸ் போன்ற உள்ளாட்சி அமைப்புகள் மூலம ் சபையில் பிரதிநிதித்துவம் வேண்டும்
- பஞ்சாப், அவத் (NW) மற்றும் வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணம் (NWFP) ஆகியவற்றில் சட்டமன்றத்தை உருவாக்க வேண்டும்.

பொருளாதார கோரிக்கைகள்

1855 மற்றும் 1905க்கு இடையில் காங்கிரஸ் அமர்வுகளில் பல தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன

இதற்கான தீர்மானங்கள்:

- நில வருவாய் குறைப்பு
- விவசாய வங்கிகளை நிறுவுதல்
- வீட்டுக் கட்டணம் மற்றும் ராணுவச் செலவு குறைப்பு
- நியாயமற்ற கட்டணங்கள் மற்றும் கலால் வரிகளை முடித்தல்
- இந்தியாவின் வறுமை மற்றும் பஞ்சங்களுக்குப் பின்னால் உள்ள காரணங்களை ஆராய்தல்
- தொழில்நுட்ப கல்விக்கு அதிக நிதி வழங்குதல்
- இந்திய தொழில்களின் வளர்ச்சி
- வெளிநாடுகளில் இந்தியக் கூலிகளுக்கு சிறந்த சிகிச்சை
- பழங்குடியினர் காடுகளைப் பயன்படுத்தும் வகையில் வனச் சட்டங்களில் மாற்றம்

நிர்வாக கோரிக்கைகள்

- இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் ஐசிஎஸ் தேர்வு நடத்தப்பட வேண்டும்.
- இந்திய தன்னார்வப் படையில் அதிகரிப்பு செய்ய வேண்டும்.
- நிர்வாகத்தின் தரப்பில் இந்தியத் தேவைகளைப் புரிந்துகொள்வது
- நிர்வாக அதிகாரத்திலிருந்து நீதித்துறையைப் பிரித்தல் மற்றும் ஜூரி மூலம் விசாரணையை நீட்டித்தல்
- இந்தியர்களுக்கு ராணுவத்தில் உயர் பதவிகள்

காங்கிரஸின் நோக்கங்கள்

காங்கிரஸின் முதன்மையான நோக்கம், மக்கள் ஒரே தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று உணர வைப்பதாகும். ஆனால் சாதி, மதம், மதம், பாரம்பரியம், மொழி ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இந்தியாவில் உள்ள பன்முகத்தன்மை இதை கடினமான பணியாக மாற ்றியது. இருப்பினும், அது சாத்தியமில்லாத ஒன்றாக இல்லை. பெரோஸ்ஷா மேத்தா, தாதாபாய் நௌரோஜி, கே.டி. தெலாங் மற்றும் டின்ஷா வாச்சா ஆகியோர் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் முதல் அமர்வில் கலந்து கொண்டனர்.. இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் முதல் அமர்வின் தலைவர் டபிள்யு.சி.பானர்ஜி வகுத்த **காங்கிரஸின் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:**

- நாட்டுக்காக உழைக்கும் மக்களிடையே தனிப்பட்ட நெருக்கத்தையும் நட்பையும் ஊக்குவித்தல்
- இனம், மதம் மற்றும் மாகாணங்கள் தொடர்பான தவறான எண்ணங்களை நட்புரீதியான தொடர்பு மூலம் ஒழித்தல்
- தேசிய ஒற்றுமை உணர்வுகளை ஒருங்கிணைத்தல்
- நாட்டின் முக்கியப் பிரச்சினைகளில் படித்த இந்தியர்களின் அதிகாரபூர்வமான கருத்துக்களைப் பதிவு செய்தல்
- பொது நலனுக்காக செயல்படும் முறைகளைத் தீர்மானித்தல்
- அரசியல் பயிற்சி மற்றும் பொது கருத்து உருவாக்குதல்
- மனுக்கள் மூலம் அரசாங்கத்தின் முன் மக்கள் கோரிக்கைகளை உருவாக்கி முன்வைத்தல

- வைசிராய், கவர்னர் ஆகியோரது ஆட்சிக்குழுக்களை விரிவுபடுத்தி அவற்றில் இந்தியர்களுக்கு அதிக இடங்களைக் கொடுத்தல்
- ராணுவச் செலவுகளைக் குறைத்தல்
- இந்திய விவகாரச் செயலர் பதவியை நீக்கல்
- இந்திய நிர்வாகத்தைப்பற்றி மதிப்பீடு செய்ய ஒரு ராயல் கமிஷனை நியமித்தல்
- பொதுப்பணித் தேர்வுகளை இங்கிலாந்திலும், இந்தியாவிலும் ஒரே சமயத்தில் நடத்துதல்
- பொதுப்பணிகளில் இந்தியர்களுக்கு அதிக இடங்களை ஒதுக்குதல்
- ஆட்சித்துறையிலிருந்து நீதித்துறையைப் பிரித்தல்
- துணைக் கேள்விகளை எழுப்பவும், வரவுசெலவுத் திட்டத்தை விவாதிக்கவும் உரிமைபெற்ற பிரதிநிதித்துவ சட்டமன்றத்தை ஏற்படுத்துதல்
- மிதமான வரிகள்
- நட்புறவான போலீஸ்
- பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் இந்தியப் பிரதிநிதிகளுக்கு இடமளித்தல்
- பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாத்தல்
- கிராம வங்கிகளை ஏற்படுத்துதல்
- உப்புவரியைக் குறைத்தல்
- பொதுவாக மக்களின் பொருளாதார நிலையை உயர்த்துதல்

சுயமதிபிட்டு கேள்விகள்

- 1857 - வேலூர் கிளர்ச்சி
- இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் சீர்சிருதங்கள்
- பழகுடி பாக்களின் எழுச்சி

அலகு - III

பிரதிநிதித்துவ அரசியலில் முதல் சுயராஜ்யம் வரை - இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தோற்றம் - ஆங்கிலேயர்களின் வேலை முறைகள், கொள்கைகள், கோரிக்கைகள் மற்றும் அணுகுமுறைகள் தேசிய இயக்கத்தின் ஆரம்ப - வங்காளப் பிரிவினை மற்றும் - தீவிரவாதத்தின் எழுச்சி - கட்டத்தின் மதிப்பீடு முஸ்லீம் லீக் - சுதேசி இயக்கம்தோற்றம் - புரட்சிகர இயக்கங்கள் - மிண்டோ மார்லி சீர்திருத்தங்கள் செல்ம்ஸ்ஃபோர்ட்-மாண - ஹோம் ரூல் இயக்கங்கள் - .1919 இந்திய அரசு சட்டம் - சீர்திருத்தங்கள்

நோக்கங்கள்

- **இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தோற்றம்**
- **தீவிரவாதத்தின் எழுச்சி**
- **மிண்டோ மார்லி சீர்திருத்தங்கள்**

பிரதிநிதித்துவம்

அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் உள்ளிட்ட ஏனைய அனைத்து அரசியல் செயற்பாடுகளிலும் பங்குபற்றும் உரிமையானது சர்வதேச மனித உரிமைகள் பிரகடனம் மற்றும் கொள்கைகள் ஊடாக ஆண் - பெண் இருபாலாருக்கும் சமமாக பெற்றுக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் மூலம் 1948 ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட சர்வதேச மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தின் இரண்டாம் உறுப்புரைக்கு ஏற்ப அதில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள அனைத்து உரிமைகளும் ஆண் - பெண் என்ற வகையில் வி'ே சலுகைகள் காட்டப்படாமல் அனைத்து நபருக்கும் சமமாக உரித்தாக்கப்பட்டுள்ளது. இப் பிரகடனத்தின் 21 (1) உறுப்புரைக்கு ஏற்ப,

“நேரடியாக அல்லது சுதந்திரமாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் மூலம் தமது நாட்டின் அரசியலில் பங்கெடுக்க எல்லா நபர்களுக்கும் உரிமை உண்டு” (ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தின் மனித உரிமைகள் தொடர்பான சர்வதேச பிரகடனம் 1948 21:1)

1966, ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தின் மூலம் வெளியிடப்பட்ட சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் தொடர்பான சர்வதேச உடன்பாட்டின் 25 ஆம் உறுப்புரையிலும், எவ்வித பாரபட்சமின்றியும் அசாதாரண மட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்படாமல் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்திற்கான உரிமை பெண்களுக்கும் - ஆண்களுக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதன்படி,

“மக்களின் செயற்பாடுகளில் நேரடியாக அல்லது சுதந்திரமாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் மூலம் பங்குபற்றவும்

சுதந்திரம் மற்றும் சமமான வாக்கெடுப்பு நடைபெற வேண்டியதோடு, தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவரின் சுதந்திர கருத்தினை வெளியிடுதலை உறுதிப்படுத்தி இரகசிய வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட வேண்டியதோடு, தொடர்ந்து வரும் தேர்தல்களில் வாக்களிப்பதற்கும் மற்றும் தேர்ந்தெடுப்பதற்கும் அனைத்து நபர்களுக்கும் சமமான உரிமை உண்டு. (ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தின் சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமை தொடர்பான சர்வதேச உடன்பாடு

1981, ஐக்கிய நாடுகளின் பெண்களுக்கு எதிரான அனைத்து விதமான பாரபட்சங்களையும் இல்லாதொழிக்கும் சமவாயத்தின் 02 பிரிவின் 7 ஆம் உறுப்புரையில் கீழ் குறிப்பிட்டவாறு பிரதிநிதித்துவம் மற்றும் ஏனைய அரசியல் செயற்பாடுகளுக்காக பெண்களுக்கு உள்ள உரிமைகளை உறுதிபடுத்தியுள்ளது.

ஆண்களுக்கு சமமாக பெண்களுக்கும

- அனைத்து தேர்தல்களிலும் மற்றும் மக்கள் அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பிலும் வாக்களிப்பதற்கும், மற்றும் மக்கள் வாக்கினால் பிரதிநிதிகளை தேர்ந்தெடுக்கும் நிறுவனங்களுக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படவும்,
- அரச கொள்கை உருவாக்கத்தில் பங்கெடுக்கவும், அரச பதவிகளை பெறுவதற்கும் அரச செயற்பாடுகளின் அனைத்து மட்டங்களிலும், பொது செயற்பாடுகளில்

1990 ஆண்டின் ஆரம்பம் முதல் பொது செயற்பாடுகளிலும், தீர்மானம் எடுப்பதிலும் பெண்கள் பங்குபற்ற வேண்டும் என்ற கருத்தாடல்கள் சர்வதேசத்தின் அவதானத்திற்கு பெரிதும் உட்பட்டது. இதனால் இவ்விடயத்தில் ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பும் கூடுதல் கவனம் செலுத்தியது. இதன் விளைவாக, 1995 பீஜிங் சர்வதேச பெண்கள் மாநாட்டில் தயாரிக்கப்பட்ட பீஜிங் செயற்பாட்டு வேலைத் திட்டத்தில் இவை உள்ளடக்கப்பட்டது.

1995 செப்டெம்பர் மாதத்தில் ஐக்கிய நாடுகளின் உறுப்பு நாடுகள் 189 மூலம் இவ் வேலைத்திட்டம் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டது. இவ்வேலைத்திட்டத்தின் G பிரிவில் பிரதான நோக்கங்கள் 02 முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன,

“அதிகார கட்டமைப்பு மற்றும் தீர்மானம் எடுக்கும் மட்டங்களில் பெண்களின் முழுமையான பங்குபற்றல் மற்றும் சமமான உள்வருகையை உறுதிப்படுத்தல், தீர்மானம் எடுத்தல் மற்றும் தலைமைத்துவம் போன்றவற்றில் பெண்கள் பங்குபற்றுவதற்கான திறனை வளர்ப்பதற்கான நடவடிக்கைளை எடுத்தல்”.

பீஜிங் செயற்பாட்டு திட்டத்திற்கு ஏற்ப, பொது நிறுவனங்களில் மேலிருந்து கீழ் நிலை வரை அதிகாரம் மற்றும் செயற்பாடுகள் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ள முறை அல்லது நிறுவன கட்டமைப்பு

“தீா்மானம் எடுக்கும் மட்டங்களில் பெண்களின் சமமான பங்குபற்றல் ஜனநாயகவாதம் அல்லது நீதிக்கான வேண்டுகோள்கள் மட்டும் அல்ல. அது ஆண்கள் - பெண்களின் தேவைகளுக்கு சரியான அவதானத்தை செலுத்துவதற்கு அவசியமான அடிப்படை நிபந்தனையாகும்”

தீர்மானம் எடுக்கும் மட்டங்களில் பெண்களின் பங்குபற்றல் தொடர்பில் இந்த செயற்பாட்டு வேலைதிட்டம் சர்வதேசத்திற்கு பாரிய அளவில் அழுத்தம் கொடுத்துள்ளதோடு நாடுகள் பலவற்றில் பெண்கள் அமைப்புகள் சாத்தியமான முறையில் அதனை பயன்படுத்தியுள்ளன. (Krook 2004, Dahlerup, 2006). சில சர்வதேச மற்றும் பிராந்திய அமைப்புகளும் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் தொடா்பில் கூடுதல் அவதானத்தை செலுத்தியதோடு பெண்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்காக விகிதாசார முறைமையை முன்மொழிந்தன.

ஐக்கிய நாடுகளின் பெண்களுக்கான அபிவிருத்தி நிதியம் (Un Development Fund For Women – UNIFEM) பொதுநலவாயத்தின் பாராளுமன்ற குழு (Common Wealth Parlimentary Association) உள்ளகப் பாராளுமன்றச் சங்கம் (Inter – Perlimentary Union –IPU) ஐரோப்பிய ஒன்றியம் (Europion Union – EU) பாதுகாப்பு மற்றும் பங்குபற்றலுக்கான ஐரோப்பிய அமைப்பு (Organization for Security and Co- Operation In Europe – OSCE) ஜனநாயகம் மற்றும் தேர்தல் ஒத்துழைப்புக்கான சர்வதேச நிறுவனம் (International Institute for

Democracy and Election Asistance – IDEA) போன்ற நிறுவனங்கள் இதில் முக்கியமானவையாகும்.

சீடோ சமவாயத்தை கைச்சாத்திட்ட நாடுகள் பெண்களின் நிலைமைகள் பற்றி சர்வதேச சீடோ குழுவிற்கு சட்டபூர்வமாக அறிக்கை சமர்பிக்கும் போது இச்சர்வதேச நிறுவனங்களில் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை முன்னேற்றச் செய்தல் தொடர்பில் நாடு முழுவதும் பரப்புவதற்கும் பெரிதும் பயன்பட்டது. அத்தோடு பீஜீங் செயற்றிட்ட வேலைத்திட்டத்தின் பரிந்துரைகளை நடைமுறைப்படுத்தல் தொடர்பில், குறிப்பிட்ட நாடுகள் நிவ்யோர்க்கில் நடத்திய பீஜீங் ூ5 மாநாட்டில் அறிக்கை சமர்பிக்கும் போதும் பெண் பிரதிநிதித்துவத்தை அபிவிருத்தி செய்தல் தொடர்பில் விசேட அவதானம் செலுத்தப்பட்டது. இந்த அறிக்கையை தயாரிப்பதற்காக மணிலாவில் 2000 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற அரசியல் தலைவர்களின் உலக மாநாட்டில் அரசியலமைப்பில் பங்கு முறையை நடைமுறைபடுத்தும்படி அவர்கள் முழு உலகத்தையும் வேண்டி நின்றனா

உள்ளகப்பாராளுமன்றச் சங்கம் (IPU) பாராளுமன்றப் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவ அபிவிருத்திக்கான சர்வதேச ரீதியாக முக்கியமான சேவையினைச் செய்துள்ளது. 1994 இல் இந்தச் சங்கம் அரசியல் செயற்பாடுகளில் ஆண் - பெண் பங்குபற்றலின் சமத்துவமின்மையை இல்லாதொழிப்பதற்காக செயற்றிட்ட வேலைத்திட்டம் ஒன்றினை தயாரித்தது. உலக பாராளுமன்றத்தில் பெண் பிரதிநிதித்துவம் தொடர்பிலான தகவல்கள் அச்சு மற்றும் இலத்திரனியல் சாதனங்கள் மூலம் பகிர ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பீஜீங் செயற்றிட்ட வேலைத் திட்டம் மற்றும் உள்ளகப் பாராளுமன்றச் சங்கத் திட்டத்தில் குறிப்பிட்ட உறுப்புரைகளை நடைமுறைப்படுத்தல் தொடர்பிலான தகவல்களை உள்ளக பாராளுமன்றச் சங்கத்திற்கு முன்வைக்கும் படியும் இந்த அமைப்பு தேசிய பாராளுமன்றங்களைக் கேட்டு நின்றன.

பொது நலவாயத்தின் பாராளுமன்ற அமைப்பு (Common Wealth Parlimentary Association) மூலம் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளின் ஒன்றியம் ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டதோடு அந்நிறுவனத்தின் உறுப்பு நாடுகள் மற்றும் உலகம் முழுவதும் உள்ள

பாராளுமன்றங்களிலும் அதிகரித்த பெண் பிரதிநிதித்துவத்தின் தேவை தொடர்பிலான அவதானத்தைச் செலுத்தியது

இதற்கு மேலாக ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பெண்களுக்கான அபிவிருத்தி நிதியம் (UNIFEM), ஸ்கென்டினேவிய நாடுகள், அவுஸ்திரேலியா மற்றும் நியூசிலாந்து போன்ற நாடுகள் பெண் பிரதிநிதித்துவத்தினை உயர்த்துவதற்காக குறிப்பிட்ட செயற்பாடுகளுக்கு, விடேமாக ஆசிய பசுபிக் மற்றும் ஆபிரிக்க நாடுகளிலும் ஒதுக்கீட்டினைப் பெற்றுக் கொடுப்பதிலும், அது தொடர்பிலான சர்வதேச அவதானத்தை அபிவிருத்தி செய்வதிலும் தாக்கம் செலுத்தியது. இதன் பெறுபேறாக பிராந்திய அமைப்புகள், அதாவது தேசிய பெண்கள் கவுன்சில் (National Council Of Women) அரசியலில் பெண்கள் தொடர்பிலான ஆசிய பசுபிக் மையம் (Asia Pacific Women In Politics – (CAPWIP) சட்டம் மற்றும் அபிவிருத்தி தொடர்பான ஆசிய – பசுபிக் பெண்கள் (Asia Pacific Women, Law and Development – APWLD) முஸ்லிம் நாடுகளின் பாராளுமன்ற பெண் பிரதிதிதிகளின் அமைப்பு – (Organization Of Women Parlimentrians From Muslim Countries), உலகளாவிய செயற்பாடுகளுக்கான பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகள் (Parlimentrians For Global Action) மற்றும் பெண்களின் அரசியலை வலுப்படுத்துவதற்கான தென் ஆசிய நாடுகளின் வலயமைப்பு (South Asian Network for Political Empowerment of Women) போன்ற நிறுவனங்கள் தோன்றின. (Karan 1990) இவை தேசிய பெண்கள் அமைப்புகளுக்குத் தேவையான தகவல்களைப் பெற்றுக் கொடுத்தல், அழுத்தம் கொடுத்தல், பெண்களின் அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தை அதிகரிக்கச் செய்தல் மற்றும் விகிதாரசார முறையின ் தேவை தொடர்பிலான கருத்தாடல்கள் என்பன பெரும்பாலான நாடுகளில் பரவியுள்ளது. இச் சர்வதேச அவதானம் மற்றும் அழுத்தத்தின் காரணமாக பால்நிலை, விகிதாரசார முறைத் தொடர்பாக பெரும்பாலான நாடுகள் தெரிந்து கொண்டதுடன் சில நாடுகளில் அதற்கு ஏதோ ஒருவகையான ஏற்புடைமையும், சட்டபூர்வமான தன்மையும் கிடைத்துள்ளது.

2000 ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகளின் பாதுகாப்பு சபை மூலம் நிறைவேற்றப்பட்ட 1325 முன்மொழிவுகள் மூலம் முரண்பாடுகளைத்

தடுத்தல், தீர்வு செய்யும் போதும் சமாதானத்தைக் கட்டியெழுப்பும் போதும் ஆண் - பெண்களின் சமமான பங்குபற்றல் மற்றும் பூரணமாக இச் செயற்பாடுகளில்

1325 முன்மொழிவுகளில் பாதுகாப்புச்சபை, ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச் செயலாளர், உறுப்பு நாடுகள் மற்றும் ஏனைய அனைத்து பிரிவினருக்கும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புபட்ட பிரிவு 04 தொடர்பில் செயற்படுத்தலுக்கான பரிந்துரைகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. இதில் முதலாம் பரிந்துரையானது, "அனைத்து செயற்பாடுகளிலும், இதற்கு பொறுப்பான எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் நிர்வாக பொறிமுறையில் விேடமாக தீர்மானம் எடுக்கும் மட்டத்தில் பெண்களின் பங்குபற்றுதலை உறுதிப்படுத்தல்". (ஐக்கிய நாடுகள் சபையின

இலங்கையின் அவதானம்

இலங்கையின் 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் அமைப்பின் 12 (2) உறுப்புரையில் ஆண் பெண் சமத்துவம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதன்படி ஆண் - பெண் பால் நிலையின் காரணமாக எந்த பிரஜைக்கும் வேறுபாடுகள் காட்ட முடியாததோடு, அனைத்து அடிப்படை உரிமைகளும் ஆண் - பெண் ஆகிய இரு சாராரும் எவ்வித வேறுபாடுகளும் இன்றி அனுபவிக்க முடியும் என்கிறது. பெண்களுக்கும் ஆண்களைப் போலவே சிந்தனை செய்தல், கருத்து வெளியிடல், அமைதியாக ஒன்றுக் கூடல், அரசியல் கட்சி, அரசசார்பற்ற நிறுவனம், கூட்டமைப்புகள் மற்றும் தொழிற்சங்கங்களில் தொடர்பு கொள்ளல் மற்றும் அதன் செயற்பாடுகளில் பிரதிநிதித்துவம், தேர்தல் நடவடிக்கை, அரச கொள்கை உருவாக்கம் மற்றும் அதனை நடைமுறைப்படுத்தலில் பங்குபற்றல் மற்றும் சட்டத்தின் முன் சமமான கவனிப்பு போன்ற உரிமைகள் என்பன இலங்கை பெண்களுக்கும் உரித்தாக்கப்பட்டுள்ளன.

இலங்கை பெண்கள், பிள்ளைகள், மற்றும் மாற்று தேவையுடையோரின் முன்னேற்றத்தை நோக்காகக் கொண்டு உருவாக்கப்படுகின்ற எந்த சட்டமும், கொள்கையும், ஒதுக்கீடு அல்லது நிர்வாக செயற ்பாடு, 12 (12) இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சமத்துவம் பற்றிய கொள்கையினால் தடை செய்யப்படமாட்டாது என 12 (4) இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச குடியரசின் அரசியல் அமைப்பு – 1978)

இதற்கும் மேலாக சர்வதேச ரீதியாக ஐக்கிய நாடுகளின் 1948 சர்வதேச மனித உரிமைகள் பிரகடனம், 1966 சிவில் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் தொடர்பான சர்வதேச உடன்படிக்கை, 1981 பெண்களுக்கு எதிரான அனைத்து விதமான பாரபட்சங்களையும் இல்லாது ஒழிக்கும் சமவாயம் மற்றும் 2002 இடம்பெயர்ந்த தொழிலாளர்கள் மற்றும் அவர்களின் குடும்ப உறுப்பினர்களின் உரிமைகள் தொடர்பான உடன்பாடு போன்ற உடன்படிக்கைகள் பலவற்றையும், இலங்கை பெண்களின் அரசியல் உரிமைகள் உட்பட ஏனைய பல உரிமைகளையும், சட்டப்பூர்வமாக உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

அரசியல், சமூக, பொருளாதார மற்றும் கலாசாரம் போன்ற அனைத்து துறைகளிலும் பெண்களின் நிலையினை அபிவிருத்தி செய்வதற்காக ஆண்களுக்கு சமமான வகையில் உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களை வழங்கி செயற்படுதல் பொருத்தமானது என்று, 1993 இல் இலங்கை அரசின் அமைச்சரவை அதன் முடிவாக பெண்கள் கொள்கையினை முன்வைத்து ஏற்றுக் கொண்டது. பெண்கள் கொள்கையின் 1 ஆம் பிரிவில் 2 (1) உறுப்புரையில் (அ), (ஆ) மற்றும் (இ) போன்ற உறுப்புரைகளுக்கு ஏற்ப இலங்கைப் பெண்களுக்கு அனைத்து தேர்தல்களிலும் வாக்களிப்பதற்கும், தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கும், தேசிய, மாகாண மற்றும் பிரதேச தேர்தல் வேட்பு மனுக்களில் சாதாரண பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளவும், அரச கொள்ளை உருவாக்கம் மற்றும் நடைமுறைப்படுத்தும் போது பங்குபற்றுவதற்கும், அரச மட்டங்களில் அனைத்து பொதுமக்கள் சார் கடமைகளைச் செய்வதற்கும் ஆண்களுக்கு சமமான உரிமை உண்டு. அத்தோடு பெண்கள் கொள்கையின் 2 (11) உறுப்புரையில் தொழிற்சங்கம், மற்றும் அரசியல் செயற்பாடுகள் தொடர்பான அமைப்புகள் மற்றும் சங்கங்களில் பெண்களின் பங்குபற்றுதலை இலங்கை அரசு முன்னேற்ற வேண்டும் எனவும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. மேலும் அதே பிரிவில் 3 ஆம் உறுப்புரை சர்வதேச மட்டத்திலான அரசினை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தல் மற்றும் செயற ்பாடுகளில் ஆண்களுக்கு சமமான அடிப்படையில் எவ்வித வேறுபாடுகளும் இன்றி பங்குபற்றும் வாய்ப்பை பெண்களுக்கு உறுதிப்படுத்தும் முகமாக அரசு பொருத்தமான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1995 பெண்கள் விவகார அமைச்சினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட "இலங்கை பெண்கள் தொடர்பான தேசிய செயற்பாட்டுத் திட்டம் ஆண் - பெண் சமத்துவத்தை நோக்கி" என்ற வேலைத் திட்டத்திலும் பெண்களின் அரசியல் பங்குபற்றல் மற்றும் தீர்மானம் எடுத்தல் தொடர்பான விடயங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டன.

பிரதிநிதித்துவ சட்டம் என்பது இந்தியாவில் தேர்தல் முறையை பராமரிக்கும் முக்கிய சட்டமாகும். 1950 மற்றும் 1951ஆம் ஆண்டுகளில் நிறைவேற்றப்பட்ட இரண்டு பிரதான சட்டங்களின் கீழ், தேர்தல் நடைமுறைகள், வாக்காளர் பதிவு, தொகுதிகள் வரையறை, மற்றும் தேர்தல் ஆணையத்தின் அதிகாரங்களை நிலைநிறுத்துவது தொடர்பான விதிமுறைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

2. **பிரதிநிதித்துவ சட்டம் 1950**

1950ஆம் ஆண்டின் பிரதிநிதித்துவ சட்டம், வாக்காளர் பட்டியல்களைத் தயார் செய்தல் மற்றும் தொகுதிகளை உருவாக்குதல் போன்ற செயல்முறைகளுக்கு வழிகாட்டும் முக்கிய சட்டமாக விளங்குகிறது.

- வாக்காளர் பதிவு: சட்டம், இந்திய குடிமக்களுக்கு தேர்தலில் வாக்களிக்கும் உரிமையை அளிக்க வாக்காளர் பட்டியல்களை உருவாக்குகிறது.
- தொகுதி வரையறை: சட்டத்தின் கீழ், தேர்தல் தொகுதிகளை வரையறை செய்து, அதன் அடிப்படையில் எம்.எல்.ஏ மற்றும் எம்.பி பதவிகள் ஒதுக்கப்படும்.

3. **பிரதிநிதித்துவ சட்டம் 1951**

1951ஆம் ஆண்டின் பிரதிநிதித்துவ சட்டம், தேர்தல் நடைமுறைகளை மேம்படுத்த மற்றும் தேர்தல் தொடர்பான சட்டவிதிகளை முன்னெடுத்தது.

- தேர்தல் நடத்தை: தேர்தல் நடத்தை தொடர்பான விதிகளை இது வகுத்தது. அதில், தேர்தல் முறைகேடுகள், பணப் பரிவர்த்தனை, வாக்கு களவாடுதல் போன்ற குற்றங்களைத் தடுக்கும் விதிகள் உள்ளன.
- அரசியல் கட்சிகள்: அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் சுயேட்சை வேட்பாளர்கள் தங்களது வேட்புமனு சமர்ப்பிக்கும் விதம், மற்றும் தேர்தல் பணிகளின் மீது விதிக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

4. **தேர்தல் ஆணையத்தின் அதிகாரங்கள்**

இந்த இரண்டு சட்டங்களின் கீழ், இந்திய தேர்தல் ஆணையம் (Election Commission of India) மிகுந்த அதிகாரத்துடன் செயல்படுகிறது.

- தொகுதிகளை வரையறை செய்தல்: தேர்தல் ஆணையம், நாடு முழுவதும் தொகுதிகளை வரையறை செய்யும் வேலைகளை மேற்கொள்கிறது.
- தேர்தல் நடத்தல்: தேர்தல் ஆணையம், சுயாதீனமாக தேர்தலை நடத்தி, தேர்தல் முறைகளின் சரிவர நடக்க தக்க முன்னேற்பாடுகளைச் செய்யும்.

5. **சட்டத்தின் முக்கியத்துவம்**

பிரதிநிதித்துவ சட்டங்கள், இந்திய மக்களாட்சியின் அடிப்படை விதிகளை உறுதி செய்யும் முக்கிய சட்டங்களாக உள்ளன. இச்சட்டங்களின் மூலம், ஜனநாயகத் தேர்தல் முறையை நிலைநிறுத்தி, மக்கள் தமது பிரதிநிதிகளை தேர்வு செய்வதற்கான சீர்திருத்தமான நடைமுறைகளை வழங்குகின்றன.

பிரதிநிதித்துவ சட்டங்கள், இந்திய தேர்தல் அமைப்பில் மக்களின் உரிமைகளை பாதுகாக்கும் சட்டங்கள் ஆகும். இந்த சட்டங்கள், இந்தியாவின் ஜனநாயகத்தை உறுதி செய்யும் முக்கிய சட்டங்களாகவும் தேர்தல் முறையை சீராக முன்னெடுக்கும் தற்காலிக நடவடிக்கைகளாகவும் செயல்படுகின்றன.

சுயராஜ்யம்

ஆசார்ய வினோபா பாவே அவர்களை கூம் உஊரிந்திய நாடு நன்றாய் அறிந்இருக்கிறதென்று "சொல்ல முடியாது. சமீபத்தில் டந்த யுத்தத் தில், இந்திய சர்க்காரின் யுத்தக் கொள்கையை எ.இர்க்கும் முறையில் தனிப்பட்டோர் சத்தியாக் அரகத்தை காந்தியடிகள் தொடங்கியபொழுது, முதல் சத்தியாக்கிரகியாக அவர் வினோபா அவர் களைத் தேர்ந்தெடுத்தார். காந்தியடிகளின் ஆசிர மத்தில் பழகியவர்களுக்கு மட்டுமே வினோபா அவர்களைக் குறித்து ஓரளவு தெரியுமேயன் றி, “பொதுமக்களுக்கு அதிகமாய் ஒன்றும் தெரியாது. எனவே, அவரை அறிமுகப்படுத்தும்பொருட்டு, .50-10-1940இல் வெளியான ஸஏரிஜன் இதழில் காந்தியடிகள் பின்வருமாறு எழுதினார்:

7916ஆம் வருஷம் தென்னாப்பிரிக்காவிலிருக்து நான் இந்தியா இரும்பியபின், கல்லூரியில் படித் துக் கொண்டிருந்த வினோபா, அந்தப் படிப்பை விட்டார். சம்ஸ்கிருத மொழியில் இவர் நிறைந்த புலமையுடையவர்; சபர்மதி ஆசிரமம் தொடங்கிய -கரலத்திலேயே இவர் அதில் சேர்ந்தார் ; ஆசிரமத் Bar ஆதி

அங்கத்தினரில் இவரும் ஒருவர். தம் கல் வியை விருத்தி செய்துகொள்ளும் கோக்கத்துடன், ஆிரமத்தில் ஒரு வருஷகாலம் விடுமுறை பெற்று, "மேலும் சமஸ்கிருதம் பயிலச் சென்றார். எத் தனை மணிக்கு ஆரிரமத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுச் மசென்றாரோ, சரியாக ஒரு வருஷம் கழித்து அதே மணி நேரத்தில், எவ்வித முன்னறிவிப்பும் இல்லா மலே இவர் ஆசிரமத்தில் வந்து சேர்ந்துகொண் டார். அன்று இவர் திரும்பி வரவேண்டிய நாள் என்பதைக்கூட கான் மறந்துவிட்டேன். தோட்டி வேலை முதல் சமையல் வேலை வரையில், ஆ9ிரமத் தில் ஈடைபெற்ற எல்லா ஊழியங்களிலும் இவர் கலந்து கொண்டு வேலை செய்இருக்கிறார். இவ ருக்கு ஞாபசசக்இ மிகவும் அதிகம் ; இயல்பாகவே எதையும் கற்றுக்கொள்ளும் தன்மை வாய்ந்தவர் ; ஆயினும், தம் வாழ்காளில் பெரும் பகுதியை நூற்றல் தொழிலில் செலவிட்டிருக்கிறார் ; இத் தொழிலில் இவரளவு நிபுணர் வேறு யாருமே இல்லை யென்று கூறுலாம். sug கிராமங்களில் தரித்திரம் குடிகொண்டிருக்கிறது; வாழ்க்கை உயிரற்றுப் போய்விட்டது. இந்தத் தரித்திரத் தைப் போக்குவதற்கும், வாழ்க்கையில் புத்துயி ரஸிப்பதற்கும், பிரகானமான தொழில் ஒன்று வேண்டும் ; நூல் நாற்றலாகிய தொழிலை எல்லோ ரூம் மேற்கொள்வதுதான் இதற்கான வழி என்பது வினோபாவின் திட்டமான நம்பிக்கை. இவர் பிறவி யிலேயே ஆூரியராகுக் தகுதியுடையவர் ; கைத். தொழில்மூலம் கல்விபோ துப்பக ற்கான புதுமுறைக். கல்வித் திட்டத்தை ஆசாதேவி வகுத்தபோது, அவருக்கு இவர் பேருதவி செய்திருக்கிறார். நூல் நூற் ற. லைக்கைத்தொழிலாக வைத்துக் கல்வி போதிப்பதற் கென்றே ஒரு பாடபுத்தகம் எழுதியிருக்கிறார். இவ் விதம் புதிய முறையில் யாரும் இதுவரையில் நால்: எழுதியதேயில்லை. கல்வி போதனைக்கேற்ற கைத் தொழில் நூல் நூற்றல்தானென்றும், சிறந்த பயன்: விளையத்தக்க முறையில் ஆதாரக் கல்வி போப் பதற்கு இத்தொழிலையே மூலமாய்க் கொள்வது. 'எனிதென்றும், இதைக் கேலி செய்பவர்கள் கூட உணரும்படி செய்திருக்கிருர். தக்ிளி நூற்கும் முறைகளைப் பூரணமாய்த் திருத்தி, தக்கிளிக்குள்ள முழுச் சக்தியையும் வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறார். குற்றமில்லாமல் சிறந்த முறையில் நூற்பதில் .இவருக்கணையானவர்கள் இந்தியா முழுவதிலும் வேறு யாருமில்லை.

இவர் தமது உள்ளத்தில் எவ்விதமான தீண் 'டடாமைக்கும் இடமில்லாது துடைத்தவர். வகுப்பு ஒற்றுமை கிலவவேண்டுமென்பதில் எனக்கு எவ் வளவு ஆத்திரமுண்டோ அவ்வளவு ஆத்திரம் இவருக்கும் உண்டு. இஸ்லாம் மதத்தின்

உன்னத மான தத்துவங்களை 'அறியும் பொருட்டு, ஒரு வருஷ சாலம் குரான் மூல நூலைப் படித்தார். இதன் பொருட்டு அரபிமொ.நியும் கற்றார். தம் .மருகே வாழும் முஸ்லிம் மக்களோடு தினசரி வாழ்க்கையில் உண்மையான தொடர்பைப் பெருக்கி வருவதற்கு, இவ்விதப் படிப்பு அவசியமான தென்பது இவர் அபிப்பிராயம்.

இவருடைய சிஷ்ய கோடிகளும் தொண்டர்க ளும் மிகப்பலர். இவர் உத்தரவிட்டால், எவ்விதத் இயாகத்துக்கும் அவர்கள் தயாரயிருப்பார்கள். குஷ்டரோ களுக்குச் சேவை செய்வதற்கென்றே ஓர் இளைஞர் தம் வாழ்க்கையை அர்ப்பணம் செய் இருக்கிறார் ; இதற்கும் வீனோபாவே பொறுப்புடை. யவர். வைத்தியத் தொழிலில் இத்தொண்டருக்கு முன்னமே சிறிதும் பழக்கமில்லா இருந்தபோ திலுங் கூட, மற்றதெதையும் மறந்து, வைத்தியமமான்றி (லேயே கருத்துரன்றி உழைத்ததன் பயனாய், இவர் இன்று குஷ்டரோகிகளுக்குச் சிகிச்சை செய்வதில் புணரா, இதற்ளென்றே பல மருத்துவசாலை களை ஈடத்தி வருகிருர். இவரது சேவையின் பய னாய், நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் இன்று சொஸ்த. மடைந்திருக்கிரார்கள். குஷ்டரோக சிருச்சைபற் றி. மராத்திமொழியில் இவர் ஒரு புத்தகம் எழுதியுள்ளார்.

வர்தாவிலுள்ள மகிளாசிரமம் என்ற பெண் களில்லத்தில் பல வருஷகாலம் வினோபா அதிபரா யிருந்தார். தரித்திர நாராயண சேவையில் தாம் கொண்ட பக்தி காரணமாக, முதன் முதல்: வர்தாவுக்கருகலுள்ள ஒரு சிறு கிராமத்தில் போய் வாழலானார். இப்போது அதையும் விட்டு அப்பாற் சென்று, வர்தாவிலிருந்து ஐந்து மைல்: தூரத்திலுள்ள பவுனார் என்ற இராமத்தில் வக: கறார். இவரிடம் பயின்ற மாணவர்கள் மூலமாக,. காட்டுப்புற மக்களோடு இவருக்குத் தொடர்: புண்டு.

பதில் இவருக்குப் பூரண ஈம்பிக்கையுண்டு.. மக்கட் சரித்திரத்தை மிகவும் நுட்பமாக இவர் உணர்ந்இருக்கிறார். எனினும், கதரை, அதாவது. கையால் நூற்றுக் கையால் நெய்த துணியை உபயோகிப்பதை மூல தத்துவமாகக் கொண்ட Or மாணத் திட்டமில்லாமல், ஈம் கிராமங்களுக்குஉண் மையான சுதந்திரம் ஒருகாளுங் கட்டாது என்பது- இவருடைய திடமான ஈம்பிக்கை. இவருடைய:. வாழ்க்கையில் எல்லா அம்சங்களையும் ஊடுருவி நிற் பது, அஹிம்சைத் தத்துவம். இத் தத்துவத்துக்கு எல்லா விதத்திலும் பொருத்தமான புற அடை யாளம் ராட்டை என்றே இவர் கருதுகிருர். முக். திய சத்தியாக்கிரகப்

போராட்டங்களில் இவர் கேரி: டையாகக் கலந்துகொண்டவர். அரியல் மேடை யில் இவர் ஒருபோதும் முன்வந்து நிற்பது கடை யாது. அரசியல் மேடையில் வேலை செய்வதென்று வந்தோர் கூட்டம் இன்று மிகவும் அஇகமாகிவிட்ட தென்றும், 965 வேலையைவிட, சத்தியாக்கிர கத்தை அடிப்படையாக வைத்து, எவ்விதப் படா டோபமும் இல்லாமல் நீர்மாணவேலை செய்வதே சிற்த பலனுடையது என்றும், வினோபாவும் இவ ருடன் உழைப்போர் சிலரும் அபிப்பிராயப்படுகிருர் கள். நிர்மாண வேலையில் மனப்பூர்வமான ஈ௱ம் பிக்கையும் நிறைந்த அனுபவமும் இல்லாவிட்டால், சாத்துவிகச் சட்டமறுப்பென்பது முடியாதென்று இவர் உறுதியாய் எண்ணுகிருர். ”

எதையும் கற்றுக்கொள்வதற்காக அன்று; கா௱மக்குக் கற்பிப்பதற்காகவே அவர் இங்கு வந்இருக்கிறார் '* என்று காந்தியடிகள் அவரைக் குறித்து மற்றொரு சமயம் கூறியதும் இங்கு அறியத்தகும்.

வினோபா, பம்பாய் மாகாணத்திலுள்ள கொங்கண ஜில்லாவில் பிறந்த மகாராஷ்டிரப் பிராமணர்; பரோடாவில் வளர்ந்தார்; கல்லூரி யில் இரண்டு வருஷம் படித்துவிட்டு, பின் சம்ஸ் இருதம் கற்று ஞான சாஸ்திரங்களைப் பயிலும் பொருட்டுக் காசிக்குச் சென்றார். அரசியல்துறை பற்றியவரையில், அவர் மனம் புரட்சியில் செனற போதிலுங்கூட, ஞானமாட்டம் கொண்ட வரான மையால், சாத்துவிகமான புரட்சியே அவரிடம் அமைந்தது. இது, தானாக அவரைக் காந்தியடிக ளிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தது, சிலகாலம் கரந்தியடிகளிடம் சபர்மதி ஆசிரமத்தில் இருந்து விட்டுப் பின்னர் வர்தா அடைந்து அங்கு ஓர் ஆசிரமம் அமைத்து அதல் இருந்து வந்தார். பீன்னர் அதையும் விட்டுமீங்கி, சிறைக்குச் செல் லாத காலமெல்லாம், வர்தா அருகிலுள்ள பவுனார் என்ற சிற்றூரில் தனியே இருந்து கராமசேவை செய்து வருகிருர். பல மாணவர்களை வைத்து நூற்றல் தொழில் சம்பந்தமான ஆராய்ச்சிகளும் சோதனைகளும் மடத்தி வருவதே அவருடைய பொழுதுபோக்கு.

இவ்விதம் அரசியல் உலகில் அவர் செய்த சேவையைச் சிலர் அறிந்திருந்த போதிலும், எழுத்துலகில் gar செய்துள்ள சேவையை அறிந்தோர் தொகை மிகவும் குறைவு. எழுதிய நூல் அனை த்தையும் அவர் தம் தாய்மொழியான மகாராஷ்டிர மொழியிலேயே எழுதி யிருக்கிறார், அரசியல், சமயம், நூற்றல்தொழில் முதலான பல துறைகளீல் அவர் நூல்கள் எழுதியிருக்கிருர். யாவும் ஹிந்தியில் மொழிபெயர்க்கப்பெற்றுள்ளன.

சம்ஸ்கிருதத்திலும் அவர் நிறைந்த புலமையுடை யவர். பகவத்கீதையைப் பாமர மக்களும் அறிய வேண்டும் என்ற கோக்கத்3தாடு, அந்நூலை அதே யாப்பில் அழகான செய்யுள் வடிவத்தில் மகாராஷ்டிர மொழியில் அவர் பாடியிருக்கிறார் ; கதாயி என்ற பெயரோடு வழங்கும் அந்த நூலை மகாராஷ்டிர மக்கள் பெரிதும் போற்றி வருகிருர் கள். இம்மொழிகளேயன்றி, ஹிந்தி, குஜராத்தி, வங்காளி ஆகிய வடமாட்டு மொழிகளில் அவருக் குச் சிறந்த பயிற்சியுண்டு.

தென்னிந்திய மக்கள் அனைவரும் .ஹிந்துஸ்கானி மொழியறிவு பெறுவது இந்திய ஒருமைக்கு அவசியம் என்றும் காந்தியடிகள் அடிக்கடி கூறிவரும்போது, வட இந்திய மக்கள் தென்னிந்திய மொழி ஒன்றேனும் பயில வேண்டும் என்று கூறுவதுண்டு. இக்கூற்றை அப்படியே தம் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிப்பவர் வினோபா. தமிழ், தெலுங்கு, சன்னடம், மலை யாளம் என்ற கான்கையுமே அவர் ஈன்ருய்ப் பயின் நிருக்கிறார். வேலூர்ச் சிறையிலிருந்த போது, தமிழை நன்றாய்ப் பயின்றார். தமிழ் நூல் களிடத்தில், சிறப்பாகப் பாரதியார் பாடல் களிட த்தில், அவருக்கு மிக்க ஈடுபாடு உண்டு. பாரதியார் பாடல்களை உரத்த குரலில் அவர் படிக்கவும் பாடவும் கேட்கும்போது, ஈமக்கெல் லாம் மிக்க மனவெழுச்சி பிறக்கும்.

காந்தியத்தில் தோய்ந்த அஹிம்சா வாதி களில் வினோபா தலைசிறந்தவர். அஹிம்சை சத்இயம் என் ற லக்ியங்கமா HUT தமது மனம் மொமி மெய் ஆகிய திரிஃரணங்களிலும் கொண்டு வாழ்பவர். எனவே, அவர் ஏழமுதிய சுயராஜ்ய சாஸ்தீரம் என்ற இந்தச் சிறு புத்தகத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள், அரசியல் தத் துவ உலகத்தில், காந்தியத்தையே விளக்கு இன்றன என்று இட்டமாய்க் கொள்ளலாம்.

இந்த அணுக்குண்டு யுகத்தில், காகரிகம் படைத்த தேசங்கள் யாவும், சர்வதேச சகோரச் வம், சுதந்திரம், குடியரசு என்பவற்றை நிலை: நாட்டப்போகிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு, கொடுமையான ஹிம்சை முறைகளையே மேற்: கொண்டு வருகின் றன. இத்தகைய உலகத்தில், சாந்தியும் சகோதரபாவமும் உண்மையான சுயாட்சியும் இன்பமும் நிலவுவத.ற்கு வழி முற்றி' லும் வேறானது என்பதை இச்சிறு நூல் தெளி" வாய்க் காட்டுகிறது. இது கூறும் உபதேசம், மது புராதன காகரிகத்இன் வடித்தெடுத்த சாரம் என்று சொல்லலாம்.: ஸ்வாத்யாய ப்ரவசனம் "' என்று 'உபரிஷத்துக்களில் கூ றியுள்ளதுபோல,. இது அஹிம்சா உபதேசம் அனுஷ்டானம் என்ப வற்றையே

வற்புறுத்திச் சொல்றது. இதன் முதலீரண்டு பிரசினைகள் அல்லது அத்தியாயங் கள் அரசியலையும் ஆட்சி முறைகளையும் பற்றிச் சுருங்க உரைக்கின்றன. பின்வரும் பிரசினை கள், சத்தியாக்கிரகத்தின் தத்துவங்களையும், அஹிம்சையை ஆதாரமாய்க் கொண்டு ஆட்சி முறையை அமைக்க வேண்டிய விதத்தையும் விவரிக்கன் றன. ஆசிரியரின் ஆழ்ந்த ஞானம், தெவிந்த கருத்து, சில வாழ்க்கை, தொண்டு, Surah ஆகிய அருங் குணங்களின் விளக் சத்தை இந்நூலெங்கும் காண்கிடும். உண் மையான சுயராஜ்யம் எது: என்பதையும், அது எவ்வாறு கைகூடும் என்பதையும் தெளிவாய் உரைக்கும் இந்நூலைச் சாஸ்திரம் என்று சொல்வது, எல்லா வகையிலும் பொருந்துவதாகும்.

காகபுரிச் சிறையில் வினோபா இந்த நூலை மகாராஷ்டிர மொழியில் எழுதினார். இது 1942இல் வெளிவந்தபோது, அவர் எழுதிய பின்வரும் முகவுரையோடு வெளியாயிற்று:

நாகபுரிச் சிறையில் நான் இருந்தபோது, என் மனத்துள் தோன்றின. அவற்றைச் சிறிது: ஒழுங்கு படுத்தி இந்த நூல் வடிவத்தில் அமைத் இருக்கிறேன். இதை நான் சொல்லச் சொல்ல, அன்பர் ஸ்ரீ பியாணி மிக்க விருப்பத்தோடு எழுதி: வந்தார். இந்நூலை வெளியிடும்படி அவர் ஏன்னை வற்புறுத்தியிராவிட்டால், இப்போதைக்கு இது: இந்த வடிவத்தில் வெளியாயிராது.

ராஜ்யம் (ஆட்சி) என்பது வேறு, சுயராஜ்யம்: (சுயாட்சி) என்பது வேறு. ஹிம்சை மூலம் ராஜ்யம் கிடைக்கும். ஆனால் அஹிம்சையில்லாமல் சுயராஜ்யம் பெறமுடியாது. ஆதலால், அறிஞர்கள் ராஜ்யத்தை விரும்புவதில்லை. சுயராஜ்யம் பெற. வேண்டும் என்றே இவர்கள் எல்லோரையும் கதுரண்டி வருகிருர்கள். சமஸ்கிருதத்தில் இரண்டு பிரசித்தமான வாக்கியங்கள் உள்ளன: நது அஹம் காமயே ராஜ்யம்; யதேமஹி' ஸ்வராஜயே." (கான் ராஜ்யத்தை விரும்ப வில்லை, ஸ்வராஜ்யம் பெறுவதில் காம் முயல்வோ மாச என்பதே இவ்வாக்கியங்களின் பொருள்): ராஜநீதி (அரியல்) பற்றிய வரையில், எதை விட வேண்டும், எதைத் தேட வேண்டும் என்பதற்கு இவ்வாக்கியங்களே அவ்வறிஞர்களுக்குத் தக்க கோஷங்களாக அமைகின்றன.

சுயராஜ்யம் (ஸ்வராஜ்யம்) என்ற தொடர் வேதத்தில் காணப்படுகிற ஒரு பரிபாஷைத் தொடராகும். அதற்குப் பின்வருமாறு வியாக் இயானம் சொல்லப்பட்டுள்ள து. சுயராஜ்யம் என்றால் ஒவ்வொருவருடைய தனிப்பட்ட ராஜ்யம். (ஆட்சி) ஏன்று பொருள் ; அதாவது இந்த ராஜ்யம் அல்லது ஆட்சி, :

தனிப்பட்ட ஒவ்வொரு வருக்கும், தம்முடைய சொந்த ஆட்சி என்றே. 'தோற்றும்; எனவே, இது எல்லோருடைய ஆட்சியுமாகும் ;

இந்திய தேசிய காங்கிரஸ்: மிதவாதிகளால் உருவாக்கம்

பல பேர் முயற்சியின் காரணமாக இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் உருவானது. நாடு முழுவதும் உள்ள அரசியல் சங்கங்களின் எண்ணிக்கையிலும், நாட்டுப்பற்று, தேசியம் போன்ற இலட்சியங்களை பரப்பியும், இந்திய தேசிய காங்கிரசின் அடித்தளம் தயாரிக்கப்பட்டது. 1885 ஆண்டு இது உருவானது. ஆனால் அதன் தோற்றம் தெரியவில்லை. டாக்டர் பட்டாபி சித்தராமய்யா கூற்றுப்படி இதன் தோற்றம் 'மூடப்பட்ட மர்மம்' போல் உள்ளது. இருப்பினும் பலர் A.O ஹியூமி தன் அடித்தளத்தை டப்ரின் கீழ் வைத்தார் என்று நம்புகின்றனர். 'இந்தியாவின் அறிவாளிகளின் எதிர்பார்க்கப்பட்ட அல்லது உண்மையான அதிருப்திக்கு ஒரு 'பாதுகாப்பு – அடைப்பான்' வழங்கவும், இங்கிலாந்தில் அவரது மேன்மையின் எதிர்த்தரப்பிற்கு ஒத்ததாக ஒரு அரசியலமைப்புக் கட்சியை உருவாக்கவும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் உருவாக்கப்பட்டது. று.ஊ. பானர்ஜி, முதல் காங்கிரஸ் தலைவர் கூறுகையில் இந்தியாவின் ராஜப்பிரதிநிதி டப்ரின் பிரபு தலைமையில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் உருவாக்கப்பட்டது. டப்ரின் பிரபு அதை உருவாக்கினார், ஏனெனில் மக்களின் 'உண்மையான விருப்பங்களை' புரிந்து கொள்ளும் ஒரு அரசியல் அமைப்பு வேண்டும் என்று விரும்பினார். இதனால் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் நாட்டில் அரசியல் வெளிப்படைகளை தடுக்க முடியும் என்று அவர் நம்பினார்.

1 மார்ச் 1883 அன்று, ஒரு திறந்த கடிதத்தில், இந்தியாவில் ஒரு அமைப்பை அமைக்க கல்கத்தா பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் மீது ஹியூமி வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தார். மேற்கத்திய சிந்தனைகள், கல்வி, புதுப்புனைவுகள் மற்றும் இயந்திரங்களால் ஏற்படும் அதிருப்திகள் பரவுவதைத் தடுக்க ஒரு அரசியலமைப்பு முறையை அமைப்பது, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் பாதுகாப்பு மற்றும் தொடர்ச்சிக்கு தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுப்பது அவசியம். என்று அவர் அதிகாரபூர்வமாக தெளிவுபடுத்தினார். ஒரு படித்த இந்தியர் என்ற அமைப்பை அமைக்க வேண்டும் என்று ரிப்பன் அறிவுறுத்தினார் என்று சில அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். சமீபத்தில், சில அறிஞர்களின்

பகுப்பாய்வு ட.்.பெரின் கடிதப் போக்குவரத்துகளும், ஆரம்பகால தேசியவாதிகளின் செயற்பாடுகளும், "பாதுகாப்பு வால்வு" என்ற கோட்பாடு ஒரு கட்டுக்கதை என்று அவர்கள் முடிவுக்கு வந்தனர்.

1885, சர் தேஜ் பால் சமஸ்கிருத வித்யாலயா, பம்பாயில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் நிறுவப்பட்டது. இது ஒரு திடீர் நிகழ்வு என்று கூறுவது சரியாக இருக்காது. அது பிபன் சந்திர அரசு போல இருந்தது. 1860களிலும் 1870 களிலும் அதன் தொடக்கமாக இருந்த அரசியல் விழிப்பூட்டும் நிகழ்முறையின உச்சக்கட்டம், 1870களின் பிற்பகுதியிலும், 1880களின் தொடக்கத்திலும் ஒரு முக்கிய பாய்ச்சல் ஏற்படுத்தியது. மேலும், அகில இந்திய அளவில் ஒரு அரசியல் அமைப்பை உருவாக்க இந்திய தேசியவாதிகளால் நிறைய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. எடுத்துக்காட்டாக, இரண்டு தேசிய மாநாடுகள் இந்திய சங்கத்தால் நடத்தப்பட்டன.

72 பிரதிநிதிகள் கலந்துகொண்ட அகில இந்திய கட்சியை உருவாக்குவதில் யு.மு. ஹியூமி வெற்றி கண்டார். அதே நேரத்தில் கல்கத்தாவில் தேசிய மாநாடு நடந்து கொண்டிருந்ததால். இந்தியத் தலைவர்களில் பெரும்பாலானோர் இந்த அமர்வில் கலந்துகொள்ள முடியவில்லை. இவ்விரு அமைப்புக்களின் குறிக்கோள்களும் அவ்வாறே இருந்தன. இந்திய தேசிய மாநாடு பின்னர் தேசிய காங்கிரசுடன் இணைக்கப்பட்டது. அவர் இந்திய தேசிய காங்கிரசின் அடித்தளத்தை அமைத்ததன் மூலம் பல மக்கள் அதன் உருவாக்கத்தில் ஈடுபட்டார்கள் என்று நம்புவது தவறாகிவிடும். பெரும்பாலான தலைவர்கள் ஹியூமியை ஏற்க முடிந்தது ஏனென்றால் எந்த ஒரு பிராந்தியம் அல்லது சாதியைப் பற்றியோ அவர் சார்ந்திருக்கமாட்டார் என்று அவர்கள் கருதினர். ஏனென்றால் அவர் இந்த குழுக்களில் எதிலும் சேர்ந்தவராக இல்லை, அவர் இந்தியாவின் மீது நேர்மையான அன்பைக் கொண்டிருந்தார்.

இந்திய தேசிய காங்கிரசின் உறுப்பினர்களில் சிலர் பெரோசேஷா மேத்தா, று.ஊ. பானர்ஜி, அனந்தமோகன் போஸ், பத்ருதீன் தயாப்ஜி, சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி மற்றும் ரோமேஷ் சந்திர தத் ஆகியோர் ஆவர். முந்தைய சங்கங்கள் எதுவும் தமது செயல்பாட்டில் முழுமையான சுதந்திரத்தை பெறவில்லை என்பதால், இந்த சங்கம் மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபட்டதாக இருந்தது. காங்கிரஸிடம் சில கோரிக்கைகளை முன்வைத்து, அவற்றை மூன்று

பிரிவுகளாக பிரிக்க முடியும்: அரசியல், நிர்வாகம் மற்றும் பொருளாதாரம்.

அரசியல் கோரிக்கைகள

- உச்ச சபையிலும் உள்ளூராட்சி சபையிலும் சிறந்த அதிகாரம்
- பேரவை நடத்தும் பட்ஜெட் மீதான விவாதம்
- பல்கலைக்கழகங்கள் மற்றும் வர்த்தக சபைகள் போன்ற உள்ளாட்சி
- அமைப்புகள் மூலம் பேரவையின் பிரதிநிதித்துவம்
- பஞ்சாபில் சட்டமன்றப் பேரவை உருவாக்கம், அவாத் (NW) மற்றும்
- வட மேற்கு எல்லைப்புற மாகாணம் (NWFP).

பொருளாதாரக் கோரிக்கைகள

1855 மற்றும் 1905 ஆகிய தேதிகளில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் அமர்வுகளில் தொடர்ந்து தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன:

- நிலவரி குறைப்பு
- விவசாய வங்கிகளை நிறுவுதல்
- வீட்டு கட்டணம் மற்றும் இராணுவச் செலவு குறைப்பு
- நியாயமற்ற சுங்க வரி மற்றும் ஆயத்தீர்வை கடமைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தல்
- இந்தியாவின் வறுமை மற்றும் பஞ்சங்கள் பின்னணியில் உள்ள காரணங்களை விசாரித்தல்
- தொழில்நுட்பக் கல்விக்கு அதிக நிதி வழங்குதல்
- இந்தியத் தொழில்கள் மேம்பாடு
- வெளிநாடுகளில் உள்ள இந்திய கூலிகளுக்கு சிறந்த நடத்து முறை
- வனச் சட்டங்களில் மாற்றம், இதனால் பழங்குடிகள் காட்டை பயன்படுத்த முடியும். நிர்வாக கோரிக்கைகள்
- இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் ஐஊளு தேர்வு
- இந்திய தொண்டர் படையை அதிகரித்தல்
- நிர்வாகத்தின் ஒரு பகுதியில் இந்தியத் தேவைகள் பற்றிய புரிதல்

- நீதித்துறையை நிறைவேற்று அதிகாரத்திலிருந்து பிரித்தல் மற்றும் வழக்கு விசாரணையின் விரிவாக்கம்
- இந்தியர்களுக்கு ராணுவத்தில் உயர் பதவிகள்

காங்கிரசின் நோக்கங்கள்

காங்கிரசின் முதன்மையான குறிக்கோள் என்னவென்றால், மக்கள் ஒரே நாடு – இந்தியாவை சேர்ந்தவர்கள் என்று உணரவைப்பதே ஆகும். சாதி, மத, மரபு, மொழி என்ற வகையில் இந்தியாவின் பன்முகத்தன்மை இதை ஒரு கடினமான பணியாக ஆக்கியது. எனினும், அது சாத்தியமில்லை. பெரோசேஷா மேத்தா, தாதாபாய் நௌரோஜி, மு.வு. தெலங் மற்றும் தின்ஷா வாச்சா போன்ற முக்கிய நபர்கள் இந்திய தேசிய காங்கிரசின் முதல் அமர்வில் கலந்து கொண்டனர். இந்திய தேசிய காங்கிரசின் முதல் அமர்வின் தலைவரான ற.உ. பானர்ஜி தலைமையிலான காங்கிரசின் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:-

- நாட்டின் காரணத்திற்காக உழைக்கக் கூடிய மக்கள் மத்தியில் தனிப்பட்ட நெருக்கத்தையும் நட்புறவையும் ஊக்குவித்தல்
- நட்புடன் தொடர்புகொள்ளுதல் மூலம் இனம், கோட்பாடு மற்றும் மாகாணங்கள் தொடர்பான பாரபட்சங்களை ஒழித்தல்
- தேசிய ஒற்றுமையின் உணர்வுகளை ஒருங்கிணைப்பது
- கல்வியறிவு பெற்ற இந்தியர்களின் கருத்துக்களை, நாளின் முக்கிய விசயங்கள் பற்றிய அதிகாரமிக்க பதிவைப் பராமரித்தல்.
- அடுத்த பன்னிரண்டு மாதங்களில் பூர்வீக அரசியல்வாதிகள் பொது நலனை நோக்கி பணியாற்ற முடியும் என்பதை நிர்ணயிக்கும் முறைகள்.
- பொது மக்களின் கருத்துக்களை பயிற்றுவித்தல் மற்றும் ஒழுங்குபடுத்தல்.
- மனுக்கள் மூலம் அரசுக்கு மக்களின் பரவலான கோரிக்கைகளை முன்வைத்தல்.

அனைத்து மத மக்களாளும் காங்கிரஸ் ஆதரிக்கப்பட்டது. இந்திய தேசிய காங்கிரசின் முதல் தலைவராக இருந்த ற.உ. பானர்ஜி, இந்திய கிறிஸ்தவர் ஆவார். இரண்டாவது ஜனாதிபதியாக இருந்தவர் தாதாபாய் நௌரோஜி ஆவார். மூன்றாவது ஜனாதிபதியாக

இருந்தவர் பத்ருதீன் தயாப்ஜி முஸ்லிமாக இருந்தவர். நான்காவது மற்றும் ஐந்தாவது ஜனாதிபதிகள் ஜார்ஜ்யுலே மற்றும் வில்லியம் பாடர்பர்ன் எனும் ஆங்கிலேயர்கள் ஆவர்.

முற்பட்ட தேசியவாதிகளும் அவற்றின் வேலைத்திட்டங்களும்

படித்த இந்தியர்கள் சிலர், தேசியம் என்ற உணர்வை வளர்த்ததில் முக்கிய பங்கு வகித்தனர் என்பதை ஏற்கனவே பார்த்தோம். மிதவாதிகள் என்று அழைக்கப்பட்ட ஆரம்பகால தேசியவாதிகள் சிலரும் இந்திய தேசிய காங்கிரசை அமைத்துக் கொண்டவர்கள் ஆவர். சில முக்கிய பெயர்கள்:

ஆலன் ஆக்டேவியன் ஹியூம் (1829–1912):

அவர் ஸ்காட்டிஷ் வம்சாவளியினர். 1849-ல் வங்காள குடிமையியல் சேவையில் இணைந்து, நாட்டின் சமூக வியாதிகளை அகற்றுவதற்கு பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். அவரது மேலதிகாரிகள் அவருக்கு ஆதரவு தரவில்லை. இதனால் அவர் 1882-ல் ஓய்வு பெற வேண்டியிருந்தது. 1885-ல் இந்திய தேசிய காங்கிரசை அமைப்பதற்கு அவர் முயற்சி எடுத்தார். 1889-ல் லண்டனில் காங்கிரசின் பிரிட்டிஷ் கமிட்டியை அமைப்பதற்கு அவர் உதவினார். இக்குழு 'இந்தியா' என்ற பெயரில் தனது பத்திரிகையை தொடங்கியது.

தாதாபாய் நௌரோஜி (1825–1917):

அவர் இந்தியாவின் பிரமாண்ட பழைய மனிதன் என்று அறியப்பட்டார். இந்திய தேசிய காங்கிரசுடன் அவர் ஆரம்பத்திலிருந்தே தொடர்பு கொண்டிருந்தார். அதன் தலைவராக மூன்று முறை, 1886, 1893 மற்றும் 1906 ஆகிய ஆண்டுகளில் இருந்தார். சுதேசக் கட்சியின் வழியே மக்கள் மன்றத்தில்
உறுப்பினராக இருந்த முதல் இந்தியர் அவர்தான். 1855 முதல் 1869 வரை இங்கிலாந்தில் தங்கியிருந்த போது, லண்டன் இந்திய சங்கம் மற்றும் கிழக்கிந்திய சங்கம் ஆகியவற்றின் மூலம் இந்திய விவகாரங்களில் பொது ஆங்கிலேயர்களிடம் அவர் கல்வி கற்றார். நௌரோஜியின் இந்தியாவில் வறுமையும், ஆங்கிலேயேர் அல்லாதவர் ஆட்சியும் என்ற நூல் 1901-ல் வெளிவந்தது. இந்தியாவிலிருந்து அதன் செல்வம் பிரிட்டனுக்கு செல்வதே இந்தியாவின் வறுமைக்கு காரணம் என்று நிரூபிக்கும் புள்ளி விவரங்கள் இந்நூலில் இருந்தன.

பெரோஸ்ஷா மேத்தா (1845–1915):

பம்பாயிலுள்ள ஒரு நடுத்தர வர்க்க பார்ஸி குடும்பத்தில் பிறந்தவர். அவர் பம்பாய் மாகாண சங்கம் மற்றும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் நிறுவனர்களில் ஒருவராக இருந்தார். சுதேசி இயக்கத்தின் முன்னோடியாவர் மற்றும் 1913-ல் புகழ்பெற்ற பம்பாய் கிரானிக்கல் இவரால் நிறுவப்பட்டது.

சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி (1848–1925):

இவர் 1871-ல் இந்தியக் குடிமைப் பணி தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்று, சில்ஹெட் என்ற இடத்தில் உதவி நீதிபதியாக பணியைத் தொடங்கினார். அரசுடன் ஏற்பட்ட கருத்துவேறுபாடு அவரை வேலையை விட்டு விலக்கும் வகையில் இட்டுச் சென்றது. இவர் 1876-ல் இந்திய சங்கத்தை உருவாக்கியவர். 1883-ல் இந்திய தேசிய காங்கிரசின் முன்னோடியாக இருந்த தேசிய மாநாட்டை அவர் கூட்டினார். காங்கிரஸ் அமர்வுகளுக்கு இருமுறை தலைமை தாங்கினார். அவர் 1918-ல் இந்திய தேசிய சுதேச கூட்டமைப்பின் முதல் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1921-ல் அவர் வங்காளத்தில் அமைச்சராக ஆனார்.

பத்ருதீன் தியாப்ஜி (1844–1906):

பம்பாய் உயர்நீதி மன்றத்தில் முதல் இந்திய பாரிஸ்டராக இருந்த அவர் 1882-ல் பம்பாய் சட்டமன்றக் குழுவில் நியமனம் செய்யப்பட்டார். அவர் பம்பாய் மாகாண சங்கம் மற்றும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் நிறுவனர்களில் ஒருவராக இருந்தார். 1887-ல் சென்னையில் நடைபெற்ற மூன்றாவது காங்கிரஸ் அமர்வில் அவர் ஜனாதிபதியாக இருந்தார். கல்வி முன்னேற்றத்துக்கான காரணங்களில் முஸ்லிம்களுக்கு அவர் உதவினார். சேயலாளராக இருந்த அவர், பின்னர் பம்பாயைச் சேர்ந்த அஞ்சுமன்-இ-இஸ்லாமின் தலைவராகவும் சமூக சீர்திருத்தங்கள் செய்தார்.

பெண்களின் கல்வி உமேஷ் சந்தர் பானர்ஜி (1844–1906):

வங்காள சட்டமேலவையில் கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தை அவர் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார்.

1885-ல் உமேஷ் சந்தர் பானர்ஜி (1844–1906):

வங்காள சட்டமேலவையில் கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தை அவர் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார். 1885-ல்

மதன் மோகன் மாளவியா (1861–1946):

அவர் அலகாபாத்தில் பிறந்து, படித்தவர் ஆவார். வழக்கறிஞராகவும், பின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் என அவர் தனது பணியைத் தொடங்கினார். அவர் மாகாண மற்றும் மத்திய சட்டமன்றங்களில் பல முறைமைகளுக்கு உறுப்பினராக இருந்தார். உள்நாட்டு உற்பத்திகளை ஊக்குவித்த அவர், 1907-ல் அலகாபாத்தில் ருீயின் இந்திய தொழில் மாநாடு மற்றும் தொழில் சங்க மாநாட்டை நடத்துவதற்கு உதவினார். 1926-ல் அவர் தனது சொந்த தேசியவாத கட்சியை ஒருங்கிணைத்தார். மேலும், பனாரஸ் இந்து பல்கலைக்கழகத்தை நிறுவி, பல ஆண்டுகள் அதன் துணைவேந்தராக பணியாற்றினார்.

தேஜ் பகதூர் சப்ரு (1872–1949):

அவர் அரசியலமைப்பு சட்டத்தில் நிபுணத்துவம் பெற்ற ஒரு நேர்மையான மற்றும் வெற்றிகரமான வழக்கறிஞராக இருந்தார். பனாரஸில் உள்ள மத்திய இந்துக் கல்லூரியையும், மாளவியா, பாண்டேவுடன் இணைந்து பனாரஸ் இந்துக் பல்கலைக்கழகத்தை நிறுவவும் திருமதி. பெசண்ட் அவர்களுக்கு உதவினார். தன்னாட்சி இயக்கத்தின் போது அரசியலுக்குள் நுழைந்த அவர், 1928-ல் நேரு குழு அறிக்கையை வரைந்தார். அத்துடன் வட்டமேஜை மாநாடுகளிலும் கலந்து கொண்டார்.

கோபால கிருஷ்ண கோகலே (1866–1915):

மகாராஷ்ட்ராவின் சாக்ரடீஸ் என்று அனைவராலும் அறியப்பட்டவர். மகாதேவ் கோவிந்த் ரானடே என்பவரது சீடராகவும் அவர் இருந்தார். ரானடே நிறுவிய டெக்கான் கல்வி சங்கத்தில் சேர்ந்தார். பூனா சர்வஜானிக் சபாவின் காலாண்டு இதழை அவர் திருத்தம் செய்தார். 1909-ல் மிண்டோ - மார்லி சீர்திருத்தங்களை வகுப்பதில், அதிகாரபூர்வமாக, உத்தியோகபூர்வமாகவோ அல்லது உத்யோகபூர்வமற்ற வகையில் அவர் ஒரு பெரும் பங்கை வகித்தார். அவரது கொள்கைகள் மூலம் ஈர்க்கப்பட்டு காந்தியடிகள் பின்னாளில் கோகலேவின் மாணவர் ஆனார். 1905-ல் தேசிய சமயப் பரப்பாளர்களின் பயிற்சிக்கு, இந்திய மக்களின் உண்மையான நலன்களை, அரசியலமைப்பு வழிமுறைகளைக் கொண்டு ஊக்குவிப்பதற்காக,

இந்திய சேவகர்கள் சங்கத்தின் அடித்தளத்தை அவர் அடிக்கல் நாட்டினார்.

காசிநாத் திரிம்பாக் தெலங் (1850–1893):

அவர் பம்பாய் மாகாண சங்கத்தின் இணை நிறுவனர் ஆவார். காங்கிரசை நிறுவிய, அதன் முதல் 'கடினச் செயல் அதிகாரியாக' அவர் இருந்தார். சமூக சீர்திருத்த துறையில் தீவிரமாக இருந்த அவர், தேசிய சமூக மாநாட்டின் தலைவராக இருந்தார். உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி பதவிக்கு அவர் உயர்ந்தார்.

ராஷ்பிஹாரி கோஷ் (1845–1921):

சட்டக்கல்லூரியில் பட்டப் படிப்பை முடித்த பின்னர், கல்கத்தா உயர்நீதிமன்றத்தில் ஒரு வழக்குரைஞராக தன்னை சேர்த்துக் கொண்டார். இவர் 1889-ல் வங்காள சட்ட மன்றத்தில உறுப்பினராக பொறுப்பேற்றார். 1906-ஆம் ஆண்டு கல்கத்தா கூட்டத்தில் காங்கிரஸின் வரவேற்புக் குழுவின் தலைவராக இருந்தார். அவர் 1907-ல் காங்கிரசின் சூரத் அமர்வுக்கு தேர்தெடுக்கப்பட்ட தலைவராகவும் இருந்தார். இங்கிலாந்திடம் தனது தூதுக்குழுவை கூட்டி, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் முன் பார்வையை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு காங்கிரசால் அவர் அனுப்பப்பட்டார்.

அது 1885-ல் தொடங்கியதிலிருந்து இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற காலம் வரை, காங்கிரஸ் மிகப் பெரிய, முக்கியமான இந்திய அரசியல் அமைப்பாக இருந்தது. அதன் ஆரம்பக் கட்டங்களில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் ஒரு அரசியல் அலகாகும். ஆனால் காலப்போக்கில் அது சமூகச் சீர்திருத்தம் மற்றும் மனித வளர்ச்சிக்கான காரணத்தை ஆதரித்தது. இந்திய தேசிய காங்கிரசும் தேசியம் என்ற உணர்வுக்கு உத்வேகத்தை வழங்கியதாகவும் கூறப்படுகிறது. அதன் ஆரம்பக் கட்டங்களில், இந்திய தேசிய காங்கிரசில் ஒற்றுமை இருந்தது. அது ஜனநாயக வழிமுறைகளையும், தொழில்நுட்பங்களையும் கற்றதை பற்றி குறிப்பிடப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் தங்கள் தேவைகளுக்கு பொறுப்பாக இருப்பதாகவும், அதற்கேற்ப மாற்றங்களை செய்ய அவர்கள் தயாராக இருப்பதாகவும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் தலைவர்கள் நம்பினர். எனினும், ஒரு காலகட்டத்தில் இந்திய மக்கள் தேசியவாதம் என்ற கருத்தில் ஏமாற்றம் அடைந்தனர். தங்கள் மனுக்களால் எதிர்பார்த்தபடி பலனும் கிடைக்க வில்லை என்பதையும்,

பிரிட்டிஷார் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் தவிர்த்தனர் என்பதையும் அவர்கள் திடீரென்று உணர்ந்தார்கள். அதிருப்தியில் இருந்த கட்டத்தில் கூட, ஆங்கிலேய அரசாங்கத்தின் வழிமுறைகளில் நம்பிக்கை கொண்ட சில காங்கிரஸ் தலைவர்கள் மற்றும் மிதவாதர்களாக அறியப்பட்டனர். இந்த மிதவாத தலைவர்கள் விரும்பிய முடிவுகளை எடுக்கத் தவறியதால், தீவிரவாதிகள் என்று அழைக்கப்பட்ட ஒரு புதிய தலைவர்கள் வந்தார்கள். இந்த தீவிரவாதிகள், மனுக்களை எழுதுவதோடு, தங்களை தாங்களே தட்டிக் கேட்க வேண்டும் என்று வரம்புக்குட்பட்டு இருந்தனர். அவர்கள் மிதவாதிகளின் பாரம்பரிய வழிமுறைகளை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. தீவிரவாதிகள் அரசாட்சி அந்தஸ்தில் திருப்தியடையவில்லை, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திடம் இருந்து முழுமையான சுதந்திரத்தை கோரினர்.

அரசியல் விழிப்புணர்ச்சி குறைந்த நிலையில், மிதவாத தேசியவாதிகளின் சாதனைகள் மகத்தானது அல்ல. எனினும், 1907-ல், மிதவாதிகள் காங்கிரசில ஒரு தீவிரவாத வர்க்க எழுச்சியுடன் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டனர். மக்கள் நலனுக்காக எந்த விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தத் தவறியதால், தீவிரவாதக் குழு உருவாகி, காங்கிரஸை இரண்டாகப் பிரித்து இரண்டு பிரிவுகளாய் உருவானது. இரு பிரிவுகளாக பிரிந்தது. மிதமான கட்டத்தின் தலைவர்கள் பிரதானமாக பாம்பே, வங்காளம் மற்றும் சென்னை ஆகிய இடங்களிலிருந்து வந்தவர்கள் ஆவர். எடுத்துக்காட்டாக, பத்ருதீன் தயாப்ஜி, தாதா பாய் நௌரோஜி.ஃபெரோஸ்ஷா மேத்தா, கோபால கிருஷ்ண கோகலே, கே.டி. தெலங் மற்றும் கோவிந்த் ரானடே ஆகியோர் பம்பாயைச் சேர்ந்தவர்கள்.

உமேஷ் சந்தர் பானர்ஜி, ஆனந்த் மோகன் போஸ், சுரேந்திர நாத் பானர்ஜி, ரமேஷ் சந்திர தத்தா ஆகியோர் வங்காளத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இதேபோல சுப்ரமணிய ஐயர், ஆனந்த் சார்லு, ராகவாச்சாரியார் ஆகியோர் சென்னையை சேர்ந்தவர்கள். மதன் மோகன் மாளவியா, பண்டிதர் வு.டீ. தார் போன்ற சில தலைவர்கள் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்கள். இந்த மிதவாத தலைவர்கள் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியை ஒரு பெரிய பேறாக நடத்தினார்கள். ஆங்கிலேயர் ஆட்சி இந்தியாவை வளர்ந்த ஜனநாயக, தாராள நாடாக ஆக்கும் என்று அவர்கள் உண்மையாக நம்பினார்கள். ஆங்கிலேயர்கள நவீன நிறுவனங்களை அறிமுகப்படுத்தி மூட நம்பிக்கையை

அகற்றுவார்கள் என்ற பிரமை அவர்களுக்கு இருந்தது. இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த அவர்கள் உத்வேகம் பெற்று ஆங்கிலத்தை தங்கள் அரசியல் குருவாக பார்த்தார்கள். இந்த தேசியவாத தலைவர்கள் பலர் வாழ்க்கை முறைகளை ஆங்கில வாழ்க்கை முறை குறித்த பாணியில் இருந்தனர். ஆங்கிலேயரிடமிருந்து அவர்கள் விரும்பியது மற்றும் எதிர்பார்க்கப்பட்டதெல்லாம், இந்தியர்களுக்கான ஒரு சீர்திருத்தங்களின் தொகுப்பு ஆகும்.

மிதவாதிகள் தங்கள் கோரிக்கைகளை முழுவதும் பெற அமைதியான வழிமுறைகளை நம்பினார்கள். மனுக்களை எழுதி, அமைதியான முறையில் போராட்டங்கள் நடத்துவதையும் அவர்கள் நம்பினர். தீவிரவாதிகளுடனான அதே தாக்கத்தை மிதவாதிகள் செய்யத் தவறிவிட்டாலும், இந்த நேரத்தில் பல சீர்திருத்தங்களை அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டனர்.

அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தங்கள்:

1885 முதல் 1892 வரை தற்போதுள்ள சட்டசபைகளை விரிவாக்கம் செய்து சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டும் என்று மிதவாதிகள் கோரினர். நேரடி தேர்தல்கள் முறையை அறிமுகப்படுத்தவும், சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை மற்றும் அதிகாரங்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரிக்கவும் அவர்கள் கோரிக்கை விடுத்தனர். 1892 ஆம் ஆண்டின் இந்திய கவுன்சிட சட்டம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்ற அரசாங்கத்தின் ஆர்ப்பாட்டம், இந்திய மக்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட விஷயத்தில் திருப்திகரமாக இல்லை. இதில் வியப்பு ஏதும் இல்லை, 1892 சட்டத்தை ‘ஹோக்ஸ்’ என்று அறிவித்தார்கள். சட்ட சபைகளில் உள்ள இந்தியர்களுக்கு பெரும் பங்கு வேண்டும் என்று அவர்கள் கோரினர். 20ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில், ஆஸ்திரேலியா, கனடா போன்ற பிற தன்னாட்சி குடியேற்றங்களின் முன்மாதிரியில் பிரிட்டிஷ் பேரரசுக்குள் சுயராஜ்ஜிய அல்லது சுய அரசாங்கத்திற்கான கூற்றை மிதவாதிகள் முன்வைத்தனர். இந்த கோரிக்கையை காங்கிரஸ் மேலிடத்திலிருந்து கோகலே 1905-ல், மற்றும் தாதாபாய் நௌரோஜி 1906-ல் கொண்டு வந்தனர்.

பொருளாதார சீர்திருத்தங்களுக்கான தேவை இந்தியாவில் ஒரு காலனித்துவ பொருளாதாரத்தின் அடிப்படைத் தன்மைகளை வளர்க்கும் ஆங்கிலேயரின் முயற்சியை காங்கிரஸ் எதிர்த்தது. அதாவது கச்சாப் பொருட்களின் வழங்குநராக இந்தியாவை மாற்றுவது, ஆங்கிலேய

உற்பத்திப் பொருட்களுக்கு சந்தையாக மற்றும் அன்னிய மூலதனத்திற்கான முதலீடுகளுக்கு இந்தியாவை பயன்படுத்துவது போன்றவைகளாகும். தற்கால காலனித்துவ பொருளாதார சுரண்டலின் மூன்று வடிவங்களையும், வணிகம், தொழில்துறை மற்றும் நிதி ஆகியவற்றின் மூலம் மிதவாதிகள் கவனத்தில் கொண்டனர். இறக்குமதி மற்றும் பருத்தி கலால் வரிகளை அமல்படுத்துவதற்கு எதிராகவும், சுங்கவரி-தீர்வை கைவிடப்பட்டதை எதிர்த்தும் ஒரு சக்திவாய்ந்த அகில இந்திய போராட்டத்தை அவர்கள் ஏற்பாடு செய்தனர். கடுமையான நில வருவாய் கொடுப்பனவுகளை குறைப்பதற்கான போராட்டங்களை மிதவாதிகள் நடத்தினர். விவசாய வங்கிகள் மூலம் விவசாயிகளுக்கு மலிவு விலை கடன் வழங்க வேண்டும் என்றும், பாசன வசதியை அதிக அளவில் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும் என்றும் அவர்கள் அரசுக்கு கோரிக்கை விடுத்தனர். தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வேலை நிலைமைகளை மேம்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். பணக்காரர்களிடம், குறிப்பாக வெளிநாட்டவர்களுக்கு மிகவும் குறைந்த வரிச்சுமைகளையும், ஏழைகளுக்கு ஒரு பெரிய வரிசுமைகளையும் விதிப்பது போன்ற தற்போதுள்ள வரிவிதிப்பு முறை மற்றும் செலவினங்களில் ஒரு தீவிரமான மாற்றம் வேண்டும் என்று அவர்கள் கோரினர். ஏழை மற்றும் கீழ்மட்ட மத்தியதர வர்க்கங்களையும் கடுமையாகப் பாதித்த உப்பு வரியை ஒழிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கோரினர். இந்தியாவின் வளர்ந்து வரும் வறுமையையும், பொருளாதார பின்தங்கிய நிலையை பற்றி மிதவாதிகள் புகார் கூறி பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் மீது குற்றம் சுமத்தினர். நாட்டில் உள்ள பாரம்பரிய கைவினைத் தொழில்கள் போன்ற சுதேச தொழில்களை அழிக்க வேண்டும் என்று அரசை அவர்கள் குற்றம் சாட்டினர். இந்தியாவின் வறுமையை நீக்க உதவும் நவீன தொழில்களை விரைந்து அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும் என்று அவர்கள் கோரிக்கை விடுத்தனர். இந்தியத் தொழிற்சாலைகளுக்கு அரசு சுங்கவரி பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்பினார்கள். சுதேசி பொருட்களை பயன்படுத்தவேண்டும், பிரிட்டிஷ் பொருட்களை புறக்கணிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் வாதிட்டார்கள். இங்கிலாந்தின் இந்தியப் பொருளாதார வடிகால் முறையை நிறுத்த வேண்டும் என்று அவர்கள்

கோரிக்கை விடுத்தனர். இந்திய இரயில்வே, பெருந்தோட்டங்கள் மற்றும் தொழிற்சாலைகளில் அன்னிய மூலதனத்தைப் பெருமளவு முதலீடு செய்வதை அவர்கள் எதிர்த்தனர். அது இந்திய முதலாளிகளை ஒடுக்குவதற்கு இட்டுச் செல்லும், இந்தியாவின் பொருளாதாரத்தில் ஆங்கிலேயர்களின் பிடியை மேலும் வலுப்படுத்தும் அரசியல் ஆகும்.

நிர்வாக மற்றும் இதர சீர்திருத்தங்கள்:

மிதவாதிகள் தனிப்பட்ட நிர்வாக நடவடிக்கைகளை விமர்சித்து, ஊழல், திறமையின்மை மற்றும் அடக்குமுறையோடு இருந்த நிர்வாக அமைப்பை சீர்திருத்துவதில் கடுமையாக உழைத்தனர். நிர்வாக சேவைகளின் உயர் தரங்களை இந்தியமயமாக்கல் செய்ய வேண்டும் என்று அவர்கள் கோரினர்இ இக்கோரிக்கை பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் ஒழுக்க அடிப்படைகளைக் கொண்டு முன்வைக்கப்பட்டது. பொருளாதார ரீதியாக, ஐரோப்பியர்களின் அதிக ஊதியம் இந்திய நிதி மீது பெரும் சுமையை உயர்த்தியதோடு பொருளாதார வடிகாலுக்கும் பங்களித்தது. இதேபோன்ற தகுதிகளைக் கொண்ட இந்தியர்களும் குறைந்த சம்பளங்களில் பணியாற்றலாம். ஐரோப்பியர்கள் தங்கள் சம்பள உயர்வுகளை இங்கிலாந்திற்கு அனுப்பிவிட்டு, இங்கிலாந்தில் தங்கள் ஓய்வூதியங்களைப் பெற்றனர். அது இந்தியாவிலிருந்து செல்வத்தின் வடிகாலாக சேர்க்கப்பட்டது. அரசியல் ரீதியாக, ஐரோப்பிய அரசு ஊழியர் இந்தியர்களின் தேவைகளைப் புறக்கணித்தனர், ஐரோப்பிய முதலாளிகள் தங்கள் இந்திய சகாக்களுக்கு செலவழித்தனர். இந்தியர்களின் தேவைகளை இந்திய அரசியலமைப்பிற்கு மாற்றும் வகையில், இந்தியர்களின் சேவைமுறைக்கு இது உதவும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஒழுக்கமான முறையில், தற்போதுள்ள அமைப்பு இந்தியக் குணத்தை குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தி, தனது சொந்த நாட்டில் நிரந்தர தாழ்ந்த தன்மைக்கு மிக உயர்ந்த அளவிலான இந்தியர்களைக் குறைத்தது. நீதித்துறையை செயற்குழுவில் இருந்து பிரிக்க வேண்டும் என்று மிதவாதிகள் கோரினர். அதன்மூலம் மக்கள் காவல் மற்றும் அதிகாரத்துவத்தின் தன்னிச்சையான செயல்களிலிருந்து மக்கள் சில பாதுகாப்பை பெற முடியும். இந்திய மக்களை நிராயுதபாணிகளாக்கக் கூடாது என்ற கொள்கையை அரசு கொண்டு வந்தது. அவர்கள் இந்தியாவின் அண்டை நாடுகளுக்கு எதிரான ஆக்கிரோஷமான வெளியுறவுக் கொள்கையை எதிர்த்ததோடு, பர்மாவை இணைத்துக்

கொள்ளும் கொள்கைக்கு எதிராகவும், ஆப்கானிஸ்தான் மீது தாக்குதல் நடத்துவதற்கும், வட மேற்கு இந்தியாவில் பழங்குடி மக்களை ஒடுக்குவதிலும் எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். நாட்டில் கல்வி பரவுவதற்கு அரசு அதிக பணம் செலவிட வேண்டும் என்று அவர்கள் விரும்பினார்கள். அவர்கள் வேலை தேடி பிரிட்டிஷ் காலனிகளுக்கு இடம்பெயரும் அளவுக்கு வறுமையால் தள்ளப்பட்ட இந்தியர்களின் காரணத்தை எடுத்துக் கொண்டனர். இவ்வாறான பல வெளிநாட்டு காணிகளில் இவர்கள் கடுமையான அடக்குமுறைக்கும், இனப்பாகுபாட்டுக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டனர்.

மக்கள் உரிமைப் பாதுகாப்பு:

நவீன குடிமை உரிமைகள் தொடர்பாக அரசு விதித்த கட்டுப்பாடுகள் பேச்சுரிமை, பத்திரிக்கை போன்றவற்றை எதிர்த்துள்ளனர். கிட்டத்தட்ட 19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இருந்தே, அரசியல் உணர்வு பெற்ற இந்தியர்கள் நவீன குடிமை உரிமைகளில் குறிப்பாக பத்திரிகைகளின் சுதந்திரத்திற்கு ஈர்க்கப்பட்டனர். 1824 வரை, பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தை கட்டுப்படுத்தும் விதிக்கு எதிராக ராஜா ராம் மோகன் ராய் எதிர்ப்புத் தெரிவித்திருந்தார். 1870 முதல் 1918 வரையிலான காலகட்டத்தில், தேசியவாத சித்தாந்தத்தை அரசியல்மயமாக்குவது பிரதான அரசியல் பணியாகும். இந்தப் பணியை முன்னெடுத்துச் செல்லும் முதன்மையான கருவியாக பத்திரிகைகள் இருந்தன. 1870-களில் இந்திய செய்தித்தாள்கள் தங்கள் அடிகளை கண்டுபிடிக்க தொடங்கின. இந்திய மொழி செய்தித்தாள்களை எதிர்த்து மட்டுமே இயக்கப்பட்ட வேர்ணகுலர் பத்திரிக்கை சட்டம் 1878, மிகவும் ரகசியமாக, பேரரசின் சட்டமன்றக் குழுவின் ஒரே அமர்வில் இயற்றப்பட்டது. அது, தேசதுரோக பொருட்களை வெளியிட்டதாக அரசாங்கத்தால் நம்பப்பட்டு உத்தியோகபூர்வ எச்சரிக்கையை வழங்கினால், அச்சிடுதல் பத்திரிகை, காகிதங்கள் மற்றும் செய்தித்தாளின் பிற பொருட்களை பறிமுதல் செய்ய இச்சட்டம் வழிவகை செய்யும். இந்திய தேசியவாத கருத்து இச்சட்டத்தை உறுதியாக எதிர்த்தது. பல்வேறு பொது அமைப்புகள் மற்றும் பத்திரிகைகள் இந்த செயலுக்கு எதிராக பிரசாரம் செய்தன. இதன் விளைவாக, 1881 ஆம் ஆண்டில் லார்ட் ரிபனால் அது நீக்கப்பட்டது. சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி ஒரு பத்திரிகையாளராக தனது கடமையைச் செய்ததால் சிறைக்கு சென்ற முதல் இந்தியராக

இருந்தார். ஆனால் தேசிய இயக்கத்தின் போது பத்திரிகைச் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்தில் அதிகமாக தொடர்புடையவர் பால கங்காதர திலகர் ஆவார். 1897-ல் ீ.பு. திலகர் மற்றும் பல தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டு, அவர்களின் உரைகள் மற்றும் எழுத்துகளின் மூலம் அரசைக் கண்டனம் செய்ததால் அவர்களுக்கு நீண்ட கால சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. பூனாவில் உள்ள நட்டு சகோதரர்கள், விசாரணையின்றி நாடு கடத்தப்பட்டனர். மக்களின் உரிமைகளுக்கெதிரான இந்த தாக்குதலை கண்டித்து நாடு முழுவதும் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினர். திலக்கின் கைது தேசியவாத இயக்கத்தின் புதிய கட்டத்தின் தொடக்கத்தை குறிப்பது ஆகும்.

மிதவாதிகளின் தோல்வி

மிதவாதிகளில் அடிப்படை பலவீனம் அவர்களுடைய குறுகிய சமூகத் தளத்தைக் கொண்டிருந்தது. அவர்களுடைய இயக்கத்தில் பரந்த முறையீடு இல்லை. உண்மையில் தலைவர்கள் மக்களின் மீது அரசியல் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கவில்லை. அவர்களது செல்வாக்கின் பரப்பளவு நகர்புறத்திற்கு எதிர்ப்பாக இருந்தது. மக்களின் ஆதரவைப் பெறவில்லை என்பதால், வெளிநாட்டு ஆட்சியாளர்களிடம் ஒரு சவாலை வீசியெறிந்ததற்காக காலம் கனிந்துவிடவில்லை என்று அறிவித்தனர். அது முதிர்ந்த அடக்குமுறையை அழைப்பதற்கு வாய்ப்புள்ளது. ஆயினும், மிதவாத தலைவர்கள் தமது குறுகிய நலன்களுக்காக போராடினார்கள் என்பதை அது ஊகிக்க வேண்டும். அவர்களுடைய வேலைத்திட்டங்களும் கொள்கைகளும் இந்திய மக்களின் அனைத்துப் பிரிவுகளுக்கும், காலனித்துவ சுரண்டலுக்கு எதிரான தேசிய அளவிலான நலன்களை பிரதிநிதித்துவம் செய்தன.

மிதவாதிகள் வேலையை மதிப்பிடுவதன் மூலம், அவர்கள் அதிக வெற்றியை பெறவில்லை என்று அறியப்படுகிறது. அவர்களால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட சில சீர்திருத்தங்கள் மட்டுமே மேற்கொள்ளப்பட்டன. வெளிநாட்டு ஆட்சியாளர்கள் அவர்களை இகழ்ச்சியுடன் நடத்தினார்கள். மிதவாதிகள் பொது மக்களிடையே எந்த ஆதாரத்தையும் பெறமுடியவில்லை, மேலும் காங்கிரஸில் அதிக நம்பிக்கையுடன் இருந்தவர்கள் கூட மிகவும் ஏமாற்றம் அடைந்தனர். மிதவாதிகளது அரசியல் ‘அரைகுறை மற்றும் அரைமனதோடு’ என்று வர்ணிக்கப்பட்டது. அவர்களுடைய முறைகள், பிரார்த்தனை மற்றும்

மனுக்களின் மூலம், அவை பிச்சையாகவோ அல்லது பிச்சை எடுப்பதாகவோ விவரிக்கப்பட்டன.

மிதவாதிகள் மக்களின் ஏக்கம் மற்றும் அபிலாஷைகளை வைத்து வேகத்தை கட்டுப்படுத்த தவறிவிட்டனர். இந்தியர்கள் மற்றும் பிரிட்டிஷ்களின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார நலன்களை மோதல் மற்றும் பிரிட்டிஷ் மக்கள் சண்டை இல்லாமல் இந்தியாவில் தங்கள் உரிமைகள் மற்றும் சலுகைகளை கைவிட எதிர்பார்க்க முடியாது என்று அவர்கள் உணரவில்லை. மேலும் இந்தக் காலகட்டத்தில் இஸ்லாமியர்கள் காங்கிரஸிடமிருந்து விலகி இருப்பதனால் ஒரு இயக்கம் தொடங்கப்பட்டது. இறுதியில் பாக்கிஸ்தான் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அவர்களின் சிறந்த முயற்சிகள் இருந்தபோதிலும் மிதவாதிகள் இஸ்லாமியர்களுக்கு எதிராக வெற்றி பெற முடியவில்லை.

காங்கிரசின் சமூக அமைப்பு, 1905 வரை, உயர்ந்ததாக இருந்தது. இஸ்லாமியர்களையும் விவசாயிகளையும் காங்கிரஸ் மடங்காக மாற்றுவதற்கு ஏ.ஓ. ஹூம் தனது சிறிய வெற்றியால் இம்முயற்சியை மேற்கொண்டார். முஸ்லீம் உயரடுக்கு, குறிப்பாக அலிகர் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சபைகளிலிருந்து தோல்வி அடைவார்கள் என்றும், இந்துக்கள் ஆதிக்கம் செலுத்துவார் என்று கருதினர் (பெரும்பாலான இடங்களில் இந்துக்கள் பெரும்பான்மையாக இருந்தனர்). அது நவீன ஆங்கிலக் கல்வியைத் தளமாகக் கொண்டு, இஸ்லாமியர்கள் இத்துறையில் இந்துக்களுக்குப் பின்தங்கியவர்கள் என்பதால் இஸ்லாமிய உயரடுக்கு, குடிமை சேவைகளில் ஆட்சேர்ப்பு செய்வதற்கான போட்டித் தேர்வுகளை எதிர்த்தது. அவர்கள் குடிமை சேவைகளில் உள்ள இந்து மேலாதிக்கத்திற்கு அஞ்சினார்கள். இந்தக் காரணிகள் அனைத்தும் இஸ்லாமியர்களை காங்கிரஸிலிருந்து தள்ளி வைத்திருந்தது இஸ்லாமியர்களை ஊக்கப்படுத்துவதற்கு காங்கிரஸ் தீவிர கவனம் செலுத்தவில்லை. பிற்காலத்தில் அவர்கள் இதனை பெரிய தவறு என்று உணர்ந்தனர்.

இவ்விதம் காங்கிரஸ், ஜமீன்தார்கள், தலைவர்கள், ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் ஆகியோரின் பிரச்சினைகளில் மட்டும் அக்கறை காட்டவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. ஆனால் சமுதாயத்தின் அனைத்துப் பிரிவுகளுக்கும் இது கவலை அளிக்கிறது. காங்கிரசின் நோக்கங்கள் ஒரு போதும் அதன் வழிமுறைகளையும், செயல்பாட்டையும் 'மிதமானது' என்று அழைத்ததற்குக் இது ஒரு

காரணமாக இருந்ததில்லை. அரசியலமைப்பு போராட்ட முறையை மனுக்கள், உரைகள் மற்றும் கட்டுரைகள் மூலம் ஆரம்பகால காங்கிரஸ் தலைவர்கள் நம்பினார்கள். ஆரம்பகால காங்கிரஸ் தலைவர்களின் சமூக அமைப்பு இதற்கு ஒரு முக்கியக் காரணமாகும். அவர்கள் வெற்றிகரமான தொழில்முறை பின்னணியில் இருந்து வந்தனர் (அவர்களில் பெரும்பாலோர் வக்கீல்கள், பத்திரிகையாளர்கள் மற்றும் கல்வியாளர்களாக இருந்தனர்) மற்றும் அவர்களின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கை பாணி ஆங்கிலேயர் போல் இருந்தது. ஒருவேளை, ஆங்கிலேயரிடமிருந்து அவர்கள் கற்ற முதல் பாடம், விண்ணப்பங்களை எப்படி எழுதுவது, எப்படி மனுக்களை கொடுப்பது என்பதாகும். மேலும், அவர்களில் பெரும்பாலானவர்களுக்கு அரசியல் என்பது ஒரு பகுதி நேர விவகாரமாக இருந்தது.

தேசிய இயக்கத்தின் ஆரம்ப கட்டத்தின் மதிப்பீடு

இந்தியாவில் தேசிய இயக்கம் வரலாற்றில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க வயதை வடிவமைத்தது , ஏனெனில் அது வெவ்வேறு தனிநபர்கள் மற்றும் சமூகத்தின் பிரிவுகளை ஒரே நாட்டிற்குள் இணைக்க உதவியது. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கல்கத்தா , மெட்ராஸ் மற்றும் பம்பாய் போன்ற சில குறிப்பிடத்தக்க நகர்ப்புற சமூகங்களில் ஆங்கிலப் பயிற்சியின் வளர்ச்சியுடன் மற்றொரு அறிவாற்றல் வளர்க்கத் தொடங்கியது. அக்கால அறிவுஜீவிகள் பழைய சமூக கட்டமைப்பின் ஏற்றத்தாழ்வுகள் மற்றும் துரோகங்களுக்கு எதிராக சென்றனர். தகவலறிந்த இந்தியர்கள் , பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் யோசனை மற்றும் இந்தியாவில் அதன் தாக்கம் ஆகியவற்றின் மீது கவனம் செலுத்திய பிறகு , இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் உத்திகளைக் கண்டிக்கும் அளவுக்கு அதிகமாக மாறியது.

- மிதவாதிகள் என்றும் அழைக்கப்படும் ஆரம்பகால தேசியவாதிகளின் மதிப்பீட்டை பின்வரும் வெளிச்சத்தில் காணலாம்:
- **முற்போக்கு சக்திகள்:** ஆரம்பகால தேசியவாதிகள் அவர்கள் காலத்தில் இந்தியாவில் மிகவும் முற்போக்கான சக்திகளை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினர். அவர்கள் அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தங்கள் , சிவில் உரிமைகள் மற்றும் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து பொருளாதார சுதந்திரத்திற்காக வாதிட்டனர். தேசிய இயக்கத்தின்

ஆரம்ப கட்டங்களை வடிவமைப்பதில் அவர்களின் கருத்துக்களும் செயல்களும் முக்கிய பங்கு வகித்தன.

- **தேசிய விழிப்புணர்வு:** இந்தியர்களிடையே பரவலான தேசிய விழிப்புணர்வை உருவாக்குவதில் மிதவாதிகள் குறிப்பிடத்தக்க பங்கு வகித்தனர். காலனித்துவ ஆட்சிக்கு எதிரான பொதுப் போராட்டத்தில் பிராந்தியங்கள், மதங்கள் மற்றும் சாதிகளைக் கடந்து மக்களை ஒன்றிணைப்பதன் அவசியத்தையும் , ஒரு தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற உணர்வையும் அவர்கள் வலியுறுத்தினர்.
- **அரசியல் கல்வி மற்றும் நவீன யோசனைகள்:** மிதவாதிகள் அரசியலைப் பற்றி மக்களுக்குக் கற்பிக்கவும் நவீன யோசனைகளை பிரபலப்படுத்தவும் தீவிரமாக பணியாற்றினர். அரசியல் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதிலும் , மக்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதிலும் அவர்கள் முக்கியப் பங்காற்றினர்.
- சுரண்டல் காலனித்துவ ஆட்சியை அம்பலப்படுத்துதல்: இந்தியாவில் காலனித்துவ ஆட்சியின் சுரண்டல் தன்மையை மிதவாதிகள் திறம்பட வெளிப்படுத்தினர். காலனித்துவத்தின் தார்மீக அடித்தளங்களைத் தகர்த்து, பிரிட்டிஷ் கொள்கைகளால் ஏற்பட்ட பொருளாதார வடிகால் மற்றும் சமூக அநீதிகளை அவர்கள் முன்னிலைப்படுத்தினர்.
- **யதார்த்தமான மற்றும் அடிப்படையான அணுகுமுறை:** மிதவாதிகளின் அரசியல் பணி ஆழமற்ற உணர்வுகள் அல்லது மதக் காரணிகளை விட கடினமான உண்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. நடைமுறைச் சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் இந்தியர்களின் நலன்களுக்காக இந்தியாவை ஆளுவதை நோக்கமாகக் கொண்டு, தற்போதுள்ள அமைப்பிற்குள் படிப்படியான முன்னேற்றத்தில் அவர்கள் கவனம் செலுத்தினர்.
- **வெகுஜன அடிப்படையிலான இயக்கத்திற்கான அடித்தளம்:** மிதவாதிகள் இன்னும் தீவிரமான மற்றும் வெகுஜன அடிப்படையிலான தேசிய இயக்கத்திற்கான அடித்தளத்தை அமைத்தனர், அது வரும் ஆண்டுகளில் தொடரும். அவர்களின் முயற்சிகள் எதிர்கால தலைவர்கள் மற்றும் அமைப்புகளுக்கு

மக்களை அணிதிரட்டவும் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்தை விரிவுபடுத்தவும் ஒரு அடித்தளத்தை வழங்கியது.

- **தளத்தை விரிவுபடுத்துவதில் உள்ள வரம்புகள்:** மிதவாதிகளின் விமர்சனங்களில் ஒன்று , அவர்களின் ஜனநாயக அடித்தளத்தை விரிவுபடுத்துவதற்கும் அவர்களின் கோரிக்கைகளின் நோக்கத்தை விரிவுபடுத்துவதற்கும் அவர்களின் வரையறுக்கப்பட்ட திறன் ஆகும். அவர்கள் முதன்மையாக படித்த உயரடுக்கை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினர் மற்றும் இயக்கத்தில் பெரிய மக்களை தீவிரமாக ஈடுபடுத்தவோ அல்லது ஈடுபடுத்தவோ இல்லை.
- முடிவில், ஆரம்பகால தேசியவாதிகள் அல்லது மிதவாதிகள் இந்திய தேசிய இயக்கத்தில் ஒரு முக்கிய பங்கைக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் முற்போக்கான கருத்துக்களைக் கொண்டு வந்தனர் , தேசிய விழிப்புணர்வை உருவாக்கினர் , காலனித்துவ சுரண்டலை அம்பலப்படுத்தினர் மற்றும் எதிர்கால வெகுஜன அடிப்படையிலான இயக்கங்களுக்கு அடித்தளம் அமைத்தனர். இருப்பினும் , அவர்களின் தளத்தை விரிவுபடுத்துவதிலும் , கோரிக்கைகளை விரிவுபடுத்துவதிலும் உள்ள வரம்புகளும் ஒப்புக் கொள்ளப்படுகின்றன.

தீவிரவாதிகளின் எழுச்சி

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதி தசாப்தமும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும், இந்திய தேசிய காங்கிரஸில் ஒரு புதிய மற்றும் இளைய குழுவினரின் தோற்றத்தை கண்டது. அது பழைய தலைமையின சித்தாந்தத்தையும் வழிமுறைகளையும் கடுமையாக விமர்சித்து வந்தது. இந்த ஆத்திரமுற்ற இளைஞர்கள், சுயராஜ்யத்தை காங்கிரசின் இலக்காக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் இது சுய-சார்பு மற்றும் சுயாதீன முறைகள் மூலம் அடையப்பட வேண்டும் என்று வாதிட்டுள்ளனர். இந்த புதிய குழு, அதனை எதிர்த்து, மிதவாதிகள் என்று குறிப்பிட ஆரம்பித்தது, பின்னர் அதற்கு முரணாக, தீவிரவாதிகள் என்று அழைக்கப்பட்டது.

தேசியவாத போர்க்குணமிக்க வடிவம் முதன்முதலாக பங்கிம் சந்திர சாட்டர்ஜி மற்றும் சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி ஆகியோரின் போதனைகள் மற்றும் உபதேசங்களில் காணப்பட்டது. பங்கிம் சந்திர

சாட்டர்ஜி பகவத் கீதை மூலம் ஈர்க்கப்பட்டு ஒன்றுபட்ட இந்தியாவை கற்பனை செய்து கொண்டார். பிபின் சந்திர பால் மூலம் தேசியவாதத்தின் தீர்க்கதரிசி என்று அழைக்கப்பட்ட சுவாமி விவேகானந்தர், தேசியவாத சிந்தனைக்கு ஆன்மீக பரிமாணத்தை அளித்தார். அவர் தனது காலத்தில், இளைஞர்களை வேறு ஒருவரும் செய்ய முடியாத அளவுக்கு ஊக்கப்படுத்தப்படுத்தினார். தீவிரவாதத்தின் ஆணிவேர், காலனிய ஆட்சியின் கொள்கைகள், மற்றும இளைய தலைமுறையினரை ஈர்ப்பதில் மிதவாத தலைவர்களின் தோல்வி ஆகிய இரண்டு முக்கிய காரணிகளை கொண்டுள்ளது.

தீவிரவாத எழுச்சிக்கு வழிவகுத்த காரணிகள்

தீவிரவாத எழுச்சிக்கு வழிவகுத்த காரணிகள் பின்வருமாறு:

- பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் உண்மையான தன்மையை அறிதல்
- குடிமைப் பணித் தேர்வுகள் அனுமதிக்கப்படவில்லை
- வங்காளப் பிரிவினை
- இந்திய சபை சட்டம், 1892, இந்தியாவில் ஒரு வாக்காளர் உறுப்பை அறிமுகப்படுத்துவதில் தோல்வியுற்றது, சில உறுப்பினர்களை தேர்வு செய்ய வழிவகை செய்தது.
- 1894 மற்றும் 1896 ஆகிய தேதிகளில் இந்திய அரசின் சுங்கவரி மற்றும் பருத்திக் கடமைகள் சட்டம் ஏற்றுக்கொள்ளல்
- ••இந்திய பல்கலைக்கழக சட்டம் (1904) மூலம் பல்கலைக்கழகங்களை
- கட்டுப்படுத்துதல் (1904)
- ஜப்பானியால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ரஷ்யா (1904–05), கல்வி கற்ற இளைஞர்களுக்கு உத்வேகம் அளித்தது
- வர்னாகுலர் செய்தித்தாள் புழக்கம் 1885 ஆம் ஆண்டில் 2,99,000ல் இருந்து 1905-ல் 8,17,000 ஆக உயர்த்தியது. கேசரி (மராத்தி) மற்றும் பங்கபசி (பெங்காலி) போன்ற சில பிரபலமான பத்திரிகைகள் மிதவாத காங்கிரசை எதிர்த்தன
- 1896-ல் மகாராஷ்டிராவின் பஞ்சம்

தீவிரவாதிகளின் நோக்கமும் வழிமுறைகளும

இந்திய அரசியலில் புதிய திருப்பம் இரண்டு வடிவங்களில் வெளிப்பாட்டைக் கண்டது-காங்கிரசுக்குள்ளேயே தீவிரவாதக் குழுவை உருவாக்கியது மற்றும நாட்டில் புரட்சிகர இயக்கத்தின் வளர்ச்சியை பெருமளவில் அதிகரித்தது. நான்கு முக்கிய காங்கிரஸ் தலைவர்கள்-

லோகமான்யா திலகர், பிபின் சந்திர பால், ஆரோபின்டோ கோஷ் மற்றும் லாலா லஜ்பத் ராய், புதிய குழுவின் நம்பிக்கைகளை வரையறுத்தனர், அதன் லட்சியங்களுக்கு வடிவம் கொடுத்து அதன் செயல்பாடுகளை வழிநடத்தினார். மிதவாத அரசியலை முறையை பழையனுக்கான புதிய விளக்குகள் என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த கட்டுரைத் தொடரில் விமர்சித்த ஆரம்பகால தலைவர்களில் ஒருவராக அரவிந்தகோஷ் இருந்தார். ஆங்கில மாதிரியை அடிப்படையாகக் கொண்ட போராட்டத்தின் அரசியலமைப்பு முறையை அவர் விரும்பவில்லை மற்றும் காங்கிரஸின் மென்மையான அணுகு முறையை அவர் அணுகினார். இங்கிலாந்தில் இருந்து உத்வேகம் பெறக்கூடாது என்றும் ஆனால் பிரெஞ்சு புரட்சியில் (1789–99) இருந்து உத்வேகம் பெறலாம் என்றும் அவர் அவர்களிடம் கூறினார்.

தேசிய இயக்கத்தில் பாட்டாளி வர்க்கம் (உழைக்கும்) வர்க்கத்தை கொண்டு வருவதையும் அவர் பரிந்துரைத்தார். பிபின் சந்திர பால், அஸ்வினி குமார் தத்தா, லலா லஜ்பத் ராய் மற்றும் பால கங்காதர திலகர் போன்ற காங்கிரஸ தலைவர்கள், 'பிரார்த்தனை' மற்றும் மனுக்கள் முறைகளில் மகிழ்ச்சியாக இல்லை. அவர்கள் தன்னம்பிக்கை, ஆக்கபூர்வமான வேலை, மேளாக்கள், பொதுக் கூட்டங்கள், கல்வி மற்றும் அரசியல் படைப்புகளில் தாய்மொழியைப் பயன்படுத்துதல் ஆகியவற்றிற்கு ஆதரவாக இருந்தனர். நல்ல அரசாங்கம் சுய ஆட்சிக்கு மாற்றாக இல்லை என்று அவர்கள் வாதிட்டனர். ஸ்வதேஷி இயக்கத்தின் பிரச்சினை மிதவாதிகள் மற்றும் தீவிரவாதிகள் இடையே உள்ள இடைவெளியை அதிகரித்தது. தீவிரவாதிகள் அரசாங்கத்துடன் முழுமையான ஒத்துழைப்பு இல்லாமல் முழு நாட்டிலும் அவர்கள் இயக்கத்தை பரப்ப விரும்பினர். லஜ்பத் ராய் மற்றும் திலக் ஆகியோரின் கருத்துக்கள் மற்றும் திட்டங்களில் மிகவும் ஆக்ரோஷமாக இருந்தனர்.

லஜ்பத் ராய் உரிமைகளை கேட்டு பெறுவதில் வித்யாசம் இல்லை என்றால் தேசியத் தரத்தில் எந்த அரசியல் தகுதியும் கிடையாது என்று கூறினார். அவர் மேலும் கூறுகையில், இறையாண்மை மக்களிடம்தான் இருக்கிறது அரசு அவர்களுக்காகவும் விதிகள் அவர்கள் பெயரிலும் உள்ளது. ஆனால் போராளித்தன தேசியவாதத்தின் உண்மையான நிறுவனர் பால கங்காதர் திலகர் ஆவார். அவர் மிதவாதிகளை தனது தனித்துவமான பாணியில்

விமர்சித்தார்-ஒரு தவளை போன்ற ஒரு வருடத்திற்கு ஒரு முறை ஓசை எழுப்பினால், உழைப்பில் எந்தவொரு வெற்றியைப் பெற மாட்டோம். அவர் உடனடியாக இந்தியாவின் அரசியல் குறிக்கோளை, அதாவது சுயராஜ்யம அல்லது தன்னாட்சி அரசாங்கத்தினை நிர்வாகத்தில் சீர்திருத்தம் செய்வதற்கு பதிலாக புதிதாக அமைத்துக் கொண்டார். ஸ்வராஜ் என்னுடைய பிறப்பு உரிமை என்று அறிவித்தபோது அவர் அதிக நம்பிக்கையையும் திறமையையும் கொண்டிருந்தார். அவர் பலவற்றில் முன்னோடியாக இருந்தார். அவர் 1894 ஆம் ஆண்டு முதல் கணேஷ் திருவிழாவைப் போன்ற மத சின்னங்களையும், திருவிழாக்களையும் மக்களை அணிதிரட்டுவதற்காக பயன்படுத்தினார், 1896 ஆம் ஆண்டு முதல் சிவாஜி திருவிழாவின் மூலம் தேசபக்தியுடனான வரலாற்று வழிபாட்டு முறைகளை இளைஞர்களுக்கு ஊக்குவித்தார். மகாராஷ்டிராவில் கடுமையான பஞ்சம் ஏற்பட்டபோது, அவர் 1896–97 ஆம் ஆண்டில் வருவாய்-இல்லாத பிரச்சாரத்தையும் கூட அவர் நிகழ்த்தினார். பஞ்சத்தின் நிவாரண குறியீடுச் சட்டத்தின் கீழ் வழங்கப்பட்ட நிவாரண நடவடிக்கைகளை எடுக்க அரசுக்கு அழைப்பு விடுத்தார். அவருடைய காகிதம் கேசரி மூலம், வரி செலுத்த மக்கள் மறுக்க வேண்டும் என்று வேண்டுகோள் விடுத்தார். அவர் கோபமாக எழுதினார், மரணத்தின் பிடியில் கூட உங்களால் தைரியமாக இருக்க முடியாத என்று 1896 ஆம் ஆண்டு பருத்தி மசோதா சட்டத்தை எதிர்த்துப் போராடும் விவகாரத்தில் அவர் புறக்கணிப்பு இயக்கத்தைத் தொடங்கினார். தீவிரவாதிகளின் ஸ்வராஜிகான கோரிக்கை வெளியுறவுக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து முழுச் சுதந்திரமும், வெளிநாட்டு கட்டுப்பாடுகளின்றி தேசிய விவகாரங்களை நிர்வகிக்க முழு சுதந்திரம் வேண்டும் என்ற கோரிக்கையும் தெளிவாக புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும். மிதவாதத் தலைவர்களின் ஸ்வராஜ் பேரரசுக்குள்ளே காலனித்துவ சுயநிர்ணயத்திற்கான கோரிக்கையை மட்டுமே கொண்டிருந்தது. இரு கோஷ்டிகள் (மிதவாதிகள் மற்றும் தீவிரவாதிகள்) பயன்படுத்திய முறைகள் அவர்களின் வேகம் மற்றும் அணுகுமுறையில் வேறுபடுகின்றன. தீவிரவாதிகளுக்கு பிரிட்டிஷ் பொதுமக்கள் அல்லது நாடாளுமன்றத்தின் இரக்கத்தன்மையில் நம்பிக்கை கிடையாது, அல்லது மாநாடுகள் நடத்தும் திறமை பற்றி அவர்கள் நம்பிக்கை கொள்ளவில்லை. தீவிரவாதிகள் அமைதியான எதிர்ப்பு, வெகுஜன கிளர்ச்சி மற்றும் வலுவான அல்லது சுய

தியாகங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்ற நம்பிக்கையை உறுதி செய்தனர். புதிய தலைமை, சுதந்திரத்திற்காக ஒரு உணர்ச்சிகரமான அன்பை உருவாக்க முனைந்தது, மெய்பொருள் தியாகத்திற்காகவும், நாட்டிற்காகவும் துன்புறுத் தயாராக இருந்தது. அவர்கள் மக்களின் மனதில் இருந்து ஆளுநரின் சர்வவல்லமையிலிருந்து வேரூன்றி நிற்கவும், அதற்கு பதிலாக அவர்களது சொந்த நம்பிக்கை மற்றும் தங்கள் சொந்த வலிமை கொடுக்கவும் முயன்றனர். வெகுஜனங்களின் வலிமைக்கு அவர்கள் ஆழமான நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர் மற்றும் அவர்கள் வெகுஜன நடவடிக்கை மூலம் ஸ்வராயை அடைய திட்டமிட்டனர். எனவே, மக்களிடையே அரசியல் வேலைக்காகவும் மக்களிடையே நேரடி அரசியல் நடவடிக்கைக்காகவும் அவர்கள் அழுத்தம் கொடுத்தனர். மிதவாதிகள் வெளிநாட்டு பொருட்களை புறக்கணித்தனர், சுதேச பொருட்கள், தேசிய கல்வி மற்றும் பிறவினை மின்தடையை பயன்படுத்தினர்.

வங்காளப் பிரிவினை மற்றும் தன்னாட்சி இயக்கம்

வங்காளத்தை பங்கீடு செய்யும் முடிவு, அக்டோபர் 16, 1905 அன்று லார்ட் கர்ஸன் (1899–1905) தலைமையில் அறிவிக்கப்பட்டது. இது நவீன வங்காள வரலாற்றில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வாகும் என்று பதிவு செய்யப்பட்டது. 1765 முதல் வங்காளம், பீகார் மற்றும் ஒரிசாவில் அடங்கும். பிரிட்டிஷ் இந்தியா ஒரு மாகாணத்திற்கு மிகப் பெரியதாக இருந்தது என்று கருதப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்திற்கு முறையான நிர்வாகத்தை நிறைவேற்றுவது கடினமாக இருந்தது, எனவே, மாகாணமானது மறுசீரமைப்பு மற்றும் அறிவார்ந்த பிரிவு தேவை என்று உணர்ந்தது.

வங்காளப் பிரிவினைக்கு காரணமான காரணிகள்

வங்காளத்தின் துணைநிலை ஆளுநர், 189,000 சதுர மைல் பரப்பளவை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை வகித்து வந்தார். மேலும் 1903 ல் மக்கள் தொகை 78,500,000 ஆக உயர்ந்தது, மற்றும் திறமையான தகவல்தொடர்பு மற்றும் ஆட்சிமுறை இல்லாததால் கிழக்கு வங்காளத்தின் பல மாவட்டங்கள் உரிய கவனத்தை பெறவில்லை. அரசாங்கம் கல்கத்தா (இப்போது கொல்கத்தா) மற்றும் அதன் அருகிலுள்ள மாவட்டங்களில் மட்டுமே கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது.

நிலப்பிரபுக்களின் கொடூரமான நிர்வாகத்தினால் விவசாயிகளின் வாழ்க்கை மோசமானதாக ஆனது. ஒரு மாகாணத்தின் நிர்வாக

அமைப்பில் போதுமான ஊழியர்கள் இல்லாததால் இது வர்த்தகம், வணிகம் மற்றும் கல்வியை கணிசமாக பாதித்தது. குறிப்பாக, கிழக்கு வங்காள மாகாணங்களில் உள்ள ஆறுகள மற்றும் நீரோடைகள் வெட்டப்பட்டதால் அவர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டனர். திறமையற்ற நிர்வாகம் கிட்டத்தட்ட ஒரு நூற்றாண்டுக்கு தேவைப்படும் நீர்வழித் தடங்களை ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட கடற்கொள்ளையர்களுக்கு வழிவகுத்தது.

நிர்வாகப் பிரச்சினைகள் தவிர, வங்காளத்தின் எல்லைகளை மறுஒழுங்கமைப்பது குறித்து பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்ஜியத்திற்கு தூண்டுதலாக இருந்த பிற காரணிகள் பஞ்சம், பாதுகாப்பு மற்றும் மொழியியல் பிரச்சினைகள் ஆகும். இந்தக் காரணங்களால் வங்காளத்தின் நிர்வாக முறையை மறுஒழுங்கமைக்க தூண்டியது. ஆனால் அது ஒழுங்கற்றதாக இருந்தது. இந்த ஏற்பாடுகளில் சில பின்வருமாறு:

- 1836: உயர் மாகாணங்கள் வங்காளத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு, துணைநிலை ஆளுநரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைக்கப்பட்டன.
- 1854: வங்காளத்தின் நேரடி நிர்வாகம் பொது ஆளுனரிடமிருந்து எடுக்கப்பட்டு ஒரு துணைநிலை ஆளுநரின் கீழ் வைக்கப்பட்டது.
- 1874: அசாம் மற்றும் சில்வாவும் வங்காளத்திலிருந்து பிரிந்து, தலைமை ஆணையரை அமைக்க வேண்டும் என்பதற்காக அசாம் மற்றும் சில்ஹெத் வங்காளத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டது.
- 1898: லுஷாய் மலை மாவட்டம் வங்காளத்திலிருந்து இணைக்கப்பட்டு, அசாம் தலைமை ஆணையர் நிர்வாகத்தின் கீழ் வைக்கப்பட்டது.

1903 ல் வங்காளப் பிரிவினைக்கான முதல் முன்மொழிவு, முக்கியமாக திறனற்ற நிர்வாகத்தின் அடிப்படையாக கருதப்பட்டது. இது ஒரு கூச்சல், அழுகை என எழுந்த நிலையில், ஒரு குறிப்பிட்ட வங்காளத்தின் சாத்தியமான நன்மைகளைத் தான் அதிகாரிகள் முதலில் முன்வைத்தனர். பிரிவினையின் அசல் திட்டப்படி, இந்த பிரிவினை வகுப்புவாத காரணங்களுக்காக இல்லாமல் புவிசார் அடிப்படையில் செய்யப்பட வேண்டும்.

வங்காளத்தை பங்கீடு செய்வதற்கான முடிவு மூன்று முக்கிய நோக்கங்களை கொண்ட நிர்வாகத் தேவைகளை அடிப்படையாக கொண்டது என்று அரசாங்கம் வாதிட்டது. அவை பின்வருமாறு:

1. வங்காள அரசின் நிர்வாகச் சுமையை குறைக்கவும், தொலைதூர மாவட்டங்களில் திறமையான நிர்வாகத்தை உறுதி செய்வதற்கும் இது விரும்பியது.
2. அஸ்ஸாம் வளர்ச்சியை ஊக்குவிப்பதற்காக அரசாங்கம் ஒரு தலைமை ஆணையாளரால் ஆளப்பட்டு, அதன் அதிகார வரம்பை விரிவுபடுத்தப்பட்டு கடற்பகுதியில் உள்ள நிலையங்களுக்கு வழங்கப்பட்டது.
3. ஒரே நிர்வாகத்தின் கீழ் சிதறடிக்கப்பட்ட ஒரிசா மொழி பேசும் மக்களை ஒன்றிணைக்க அரசாங்கம் முயன்றது.

மேலும், சிட்டகாங்கையும் டாக்கா (இப்போது தக்கா) மற்றும் வங்காளத்தில் இருந்து மைமன்ஸ்சிங் ஆகிய மாவட்டங்களையும் பிரிக்கவும், அசாமில் அவர்களை இணைக்கவும் அரசாங்கம் திட்டமிட்டுள்ளது. இது வங்காளத்திலிருந்து சோட்டா நாக்பூரை இணைக்க திட்டமிட்டு, மத்திய மாகாணங்களையும் இணைக்க திட்டமிட்டுள்ளனர்.

1904 ஜனவரியில் இந்தப் பிரிவினையின் முன்மொழிவுகள் வெளியிடப்பட்டன. 1904 பிப்ரவரி மாதம், கிழக்கு வங்காள மாவட்டங்களின் நிலைமையை மதிப்பீடு செய்யவும், அரசின் முன்மொழிவுகள் குறித்து பொது மக்களின் கருத்தை பரிசீலிக்கும் பொருட்டு லார்ட் கர்சான் ஒரு உத்தியோகபூர்வ சுற்றுப்பயணத்தை மேற்கொண்டார். பல்வேறு மாவட்டங்களின் முக்கிய ஆளுமைகளுடன் பிரிவினையின் முன்மொழிவுகள் குறித்து விவாதித்த அவர், டாக்கா, சிட்டகாங் மற்றும் மைமென்சிங் ஆகிய பகுதிகளிலும் (தற்போது பங்களாதேஷில்) இதே போன்று உரையாற்றினார். இந்தப் பயணம் இன்னும் கூடுதலான வகையில் பிரிவினையின் முன்மொழிவுக்கு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்ற தனது முடிவை தீவிரப்படுத்தினார். இந்த முன்மொழியில் உள்ளடங்குபவை

- சட்டமேலவையில் ஒரு துணைநிலை ஆளுநரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் ஒரு தன்னாட்சி புதிய மாகாணம் உருவாக்குதல்
- ஒரு சுய ஆட்சி வருவாய் அதிகாரம்
- ஒரு திறமையான நிர்வாகத்தை செல்லுபடியாக்கும் ஒரு பெரிய நிலப்பரப்பை மாற்றுதல் அஸ்ஸாம் மற்றும் வங்காளத்தின் அரசாங்கங்கள் இந்த திட்டத்திற்கு தங்கள் ஒப்புதல்களை அளித்தல். புதிய மாகாணம் பின்வருவனவற்றில் இருக்கும்:

- திரிபுரா
- சிட்டகாங்கின் பிளவுகள்
- டாக்கா
- ராஜ்சாஹி (டார்ஜிலிங் தவிர்த்து)
- மலாடா மாவட்டம், அசாமுடன் இணைப்பு

எனவே, இந்த முன்மொழிவின் படி வங்காளம் இந்த பெரிய கிழக்குப்பகுதிகளை மட்டுமல்லாமல், ஐந்து இந்தி பேசும் மாநிலங்களை மத்திய மாகாணங்களுக்கு ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று கூறப்படுகிறது. இருப்பினும், மேற்கு மாகாணத்திற்கு கூடுதலாக மத்திய மாகாணங்கள் வங்காளத்திற்கு சம்பல்பூர் மற்றும் ஐந்து உரிய மொழி பேசும் மாநிலங்களின் சிறு பகுதி ஆகியவற்றை கொடுக்கும். பிரிவுக்குப் பிறகு, வங்காளத்தில் 189,000 சதுர மைல் பரப்பளவில் 141,580 சதுர மைல்கள் மட்டுமே இருக்கும். இது 54 மில்லியன் மக்கள்தொகை கொண்ட 42 மில்லியன் இந்துக்கள் மற்றும் 9 மில்லியன் இஸ்லாமியர்களுடன் இடப்பட்டது.

புதிய மாகாணத்தின் பெயர் “கிழக்கு வங்காளம் மற்றும் அசாம்“ என்று முன்மொழியப்பட்டது, இது டாக்காவில் அதன் மூலதனத்தை கொண்டிருக்கும், சிட்டகாங்கில் துணைத் தலைமையகம் உள்ளது. இது உள்ளடக்கியது:

- பரப்பளவு: 106,540 சதுர மைல்கள்.
- மக்கள் தொகை: 12 மில்லியன் இந்துக்கள் மற்றும் 8 மில்லியன் முஸ்லிம்கள் கொண்ட 31 மில்லியன்.

புதிய மாகாணமானது, சட்டமன்ற மேலவையில், இரண்டு உறுப்பினர்களைக் கொண்ட வருவாய் வாரியத்தை கொண்டிருக்கும் என்று முன்மொழியப்பட்டது. கல்கத்தா உயர்நீதிமன்றத்தின் அதிகார வரம்பு தொந்தரவு இல்லாத நிலையிலேயே இருக்கும். இந்த புதிய மாகாணம் குறிப்பிடத்தக்க சமூக, புவியியல், மொழி மற்றும் இனவியல் அம்சங்களுடன் நன்கு வரையறுக்கப்பட்ட மேற்கு எல்லையை கொண்டுள்ளது. புதிய மாகாணத்தின் தனித்துவமான ஒரு அம்சம், வங்காளத்தின் ஒரே வகையான முஸ்லிம் மக்கள் தொகையைப் புறக்கணித்தல் ஆகும். மேலும், டார்ஜிலிங்கில் தவிர ஒட்டுமொத்த தேயிலைத் தொழிற்சாலையும், ஒரு நிர்வாகத்தின் கீழ் சணல் வளரும் பகுதியின் ஒரு முக்கிய பிரிவையும் கொண்டுள்ளது. 1905 ஆம் ஆண்டு

ஜூலை 19 ஆம் தேதியிட்ட தீர்மானத்தில் இறுதி முடிவை அரசாங்கம் வெளியிட்டு, வங்காளப் பிரிவினை இறுதியாக 16 அக்டோபர் 1905 அன்று நடைமுறைக்கு கொண்டுவரப்பட்டது. பிரிவினை பற்றிய அசல் முன்மொழிவுகள் 1903 இறுதியில் வெளியிடப்பட்டன. இது குறிப்பாக ஆதிக்க மற்றும் படித்த மத்தியதர வர்க்க இந்துக்களால் கடுமையாக எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கப்பட்டது. புதிய மாகாணத்தின் உருவாக்கம், கல்கத்தா உயர்நீதிமன்றத்தின் முக்கியத்துவத்தை கணிசமாக பாதிக்கும் என்றும், டாக்காவில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அமைக்கக்கூடும் என்று கல்கத்தாவின் வழக்கறிஞர்களால் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. புதிய மாகாணம், கல்கத்தா பத்திரிகைகளின் சுழற்சியை பாதிக்கும் வகையில் உள்ளூர் செய்தித்தாள்களின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுக்கும் என்று பத்திரிகையாளர்கள் கவலை தெரிவித்தனர். புதிய மாகாணம் அமைக்கப்படுவது கல்கத்தாவிலிருந்து சிட்டகாங் வரை வர்த்தகத்தை மாற்றக்கூடும் என்றும், அது மிகவும் நெருடலாக, மலிவான துறைமுகம் என்றும், எனவே அவர்களின் வாழ்வாதாரம் பாதிக்கப்படும் என்றும் வர்த்தகர்கள் அஞ்சினர். கிழக்கிந்திய மற்றும் மேற்கு வங்காளங்களில் உள்ள அதிக சொத்துக்களை கொண்ட ஜமீன்தார்கள் கூட, புதிய மாகாணமானது, டாக்காவில் தனி நிறுவனங்களை தக்க வைத்து கொள்வதற்கு அதிக செலவை ஏற்படுத்தும் என்று அஞ்சினர். இந்த பிரிவினை, கல்வியறிவு பெற்ற வங்காள இந்துக்கள், தேசியவாதத்தின் உணர்வு மற்றும் வங்காள மொழி பேசும் மக்களின் ஒற்றுமையை வலுப்படுத்துவதற்கு, கர்சானின் வேண்டுமென்றே திட்டம் போல காணப்பட்டது.

பெங்களூரின் வர்த்தக, வணிகம் மற்றும் இதர தொழில்களில் பெரும்பகுதி, கிராமப்புற சமுதாயத்தின் பொறுப்பாளர்களாக இருந்த, வங்காள இந்துக்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. வங்காளப் பிரிவினை, அவர்களை புதிய மாகாணத்தில் சிறுபான்மையினராக மாற்றிவிடும் என்று அவர்கள் கவலைப்பட்டார்கள். அது பிரதானமாக ஒரிசா, பிகார் முழுவதையும் உள்ளடக்கிய ஒன்றாகும். அவர்களது கருத்துப்படி, கல்வியறிவு பெற்ற இந்து சமுதாயத்தின் மிக வேகமாக வளர்ந்து வரும் தேசிய உணர்வை அடக்க, கிழக்கு வங்காளத்தில் முஸ்லிம் அதிகாரத்தின் வளர்ச்சியை ஊக்குவிப்பதே அரசின் நோக்கமாகும் என்று அவர்கள் தெரிவித்தனர். எனவே பிரிவினை பொருளாதார, சமூக, வகுப்புவாத நலன்களால் வலுவாக எதிர்க்கப்பட்டது.

ஆரம்பத்தில் இருந்தே இந்த பிரிவினையை சில முக்கிய நிர்வாகிகள், இந்திய, வங்காள பத்திரிகைகள் மற்றும் பிரிட்டிஷ் பத்திரிகையும் ஆங்கிலோ-இந்திய பத்திரிகைகளும் கடுமையாக எதிர்த்தனர். இந்த பிரிவினை மேற்கு வங்கத்தில் வன்முறைத் போராட்டங்களை ஏற்படுத்தியது. இது இந்திய தேசியவாதத்தை மேலும் தூண்டியது. இது இந்திய தேசியவாத இயக்கத்தில் முன்னணி வகிப்பதற்காக இந்திய தேசிய காங்கிரசை ஊக்கப்படுத்தியது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸுக்கு குறிப்பிடத்தக்க பலமும், மாறும் தன்மையும் இருந்தது. அது மத்தியதர வர்க்கத்தை ஈர்த்ததோடு மட்டுமல்லாமல், இந்திய தேசியவாத இயக்கத்தில் பங்கு பெறுவதற்கு நாடு தழுவிய மக்கள் தொகையையும் ஈர்த்துள்ளது.

இந்த பிரிவினை இந்திய தேசிய காங்கிரசால் அரசாங்கத்தின் ‘பிளவு மற்றும் ஆட்சி’ கொள்கையாக காணப்பட்டது. மேலும் இது இந்திய சமுதாயத்தின் நேர்மையான அறிவாளிகளுக்கு அரசாங்கத்தின் வலுவான எதிர்ப்பாகவும் கருதப்பட்டது. வங்காளத்தை தங்கள் ‘தாய் தெய்வம்’ என்று பார்த்த தீவிர மத வங்காள இந்துக்கள், பிரிவினையை தங்கள் ‘தாய் மாகாணம்’ என்று கருதினர். பிரிவினையை தோற்கடிப்பதற்காக பெங்காலி தேசியவாதம் இலக்காக இருந்தது, அதையொட்டி வெகுஜனக் கூட்டங்கள் எதிர்ப்பின் வடிவமாக நடைபெற்றன, மற்றும் ஸ்வதேஷி இயக்கம் பிரிட்டிஷ் உற்பத்திக்கான பொருட்களை புறக்கணித்தது. இந்திய தேசியவாதத்தின் முக்கிய நோக்கம் ஸ்வராஜ், அதன் இரண்டு இரட்டை ஆயுதங்களுடன் இது அடைய விரும்பியிருந்தது-ஸ்வதேஷி மற்றும் புறக்கணிப்பு இயக்கங்கள்

இந்திய அரசியல் தலைவர்கள் சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி மற்றும் பத்திரிகையாளர்கள் கிருஷ்ணா குமார் மித்ரா போன்றோர் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளிடம் அனைத்து தொடர்புகளையும் உடைக்க வேண்டுமென்று ஊக்கப்படுத்தினர். பிரிட்டிஷ் பொருட்களின் பயன்பாட்டை புறக்கணித்தனர். தேசத்துக்காக போராடும் போது சுதந்திரம் பெற்ற போராளிகளுக்கு துக்கம் அனுசரிக்கின்றனர். ஆகஸ்ட் 7, 1905 அன்று ஒரு கூட்டம் நடந்தது அதில் பகிர்வு தீர்மானத்தை திரும்பப் பெறாத வரை பிரிட்டிஷ் பொருட்களை வாங்குவதைத் தவிர்க்கவும் முடிவு செய்யப்பட்டது. நாட்டுப்பற்று பாடல்கள், வங்காள எழுத்தாளர்கள், நாடக ஆசிரியர்கள் மற்றும் பாடலாசிரியர்களால்

எழுதப்பட்டது ரவீந்திரநாத் தாகூர், ரஜனிக்கந்த சென் மற்றும் டிவிஜென்ட்ரல் ஆகியோரும் தேசிய உணர்வை மேலும் தூண்டினர்.

1905 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 28 ஆம் தேதி, ஹிந்து சமய ஆர்வம் அதன் உச்சத்தை அடைந்தது. கல்கத்தாவில் பல இந்துக்கள் காளி அம்மன் ஆலயத்தில் இந்து சமயத்தில் சக்தியின் சின்னமாகக் கூடினர். இந்து மத மக்களிடையே ஒற்றுமையைப் போன்ற மதச்சார்பின்மையை வலுப்படுத்திய போதிலும், இது முஸ்லிம் மனதில் முரண்பாட்டை ஏற்படுத்தியது, இது இந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் இடையில் ஒரு பிளவை உருவாக்கியது. ஒரு பொருளாதார இயக்கமாக, “சுதேசி” இயக்கம் முஸ்லிம்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. முஸ்லீம்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட பிரிவினைக்கு எதிராக போராடுவதற்கு முஸ்லீம்களுக்கு தூண்டுதலாக இருந்தது, அது இந்து மதத்தின் மத தாக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது.

தேசியவாதம் வங்காள பிரிவினைக்கு எதிரானது என்றாலும் வங்காளத்தில், பஞ்சாப், பூனா (இப்போது புனே), சென்னை, பாம்பேமற்றும் பிற நகரங்களில் பரவியது. இந்தியர்கள் பிரிட்டிஷ் உற்பத்திகளை புறக்கணித்தனர் மற்றும் இந்தியாவில் உற்பத்தி செய்யப்படும் ஸ்வதேஷி பருத்தி மற்றும் ஆடைத் துணிகளை மட்டுமே அணிந்து கொள்வதாக சபதம் செய்தனர். சுதேசி இயக்கம் இந்திய பருத்தி ஆலைகளை மட்டும் தூண்டவில்லை. மற்ற தொழிற்சாலைகளான தீப்பெட்டி தொழிற்சாலைகள், கண்ணாடி வீசுகின்ற கடைகள், இரும்பு மற்றும் எ∴கு உற்பத்தி நிறுவனங்கள் போன்றவையும் தூண்டியது. ஆர்ப்பாட்டங்கள் ஆங்கில கல்வியை புறக்கணித்து தேசிய கல்விக்காக அவர்களை ஊக்குவித்தன. தேசிய கல்விக்கான இயக்கமும் வங்காளத்தின் மிக அதிகமான இடங்களையும், பனாரஸ் (தற்போது வாரணாசி) வரையிலும் விரிவடைந்தது. அங்கு தேசிய தலைவரும் சுதந்திரப் போராட்ட வீரருமான பண்டித மதன் மோகன் மாளவியா, 1910 ல் பனாரஸ் இந்துக் பல்கலைக்கழகத்தை ஸ்தாபிக்க ஊக்குவித்தது.

வங்காளத்தில் பாடசாலை அல்லது கல்லூரிகளில் உள்ள மாணவர்கள், ஸ்வதேஷி மற்றும் பாய்க்கோட் இயக்கங்களின் பிரச்சாரங்களில் தீவிரமாக பங்கு பெற்றன. இதற்கு பதிலடி கொடுக்கும் வகையில், 1905 அக்டோபர் 10ஆம் தேதி கார்லைல் சுற்றறிக்கையை அரசு வெளியிட்டது. சுதேசி இயக்கத்தில் மாணவர்களின் பங்கேற்பை

ஒடுக்க வேண்டும் என்று அனைத்து நீதிபதிகளும், கலெக்டர்களும் கேட்டுக் கொண்டனர். இந்த ஒடுக்குமுறை நடவடிக்கையை மாணவர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்கள் இருவரும் கடுமையாக கண்டித்ததோடு, அதன் எதிர்ப்புக்கள் மேலும் வலுப்படுத்தப்பட்டு, ஒரு உலகளாவிய அணுகுமுறை எடுத்தது. உண்மையில், இந்த எதிர்ப்பு இயக்கம், வங்காளத்தின் முதல் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட மாணவர் இயக்கத்தை விளைவித்தது, அது 'வட்ட எதிர்ப்பு சங்கம்' என்று அழைக்கப்பட்டது. இதனுடன் ஒரு போர்க்குணமிக்க மாணவர் அமைப்பும் உருவாக்கப்பட்டது.

தொடக்கத்தில், விரோதப் பிரிவு இயக்கம் சட்டபூர்வமானது மற்றும் வன்முறையானது, ஆனால் விரும்பிய முடிவுகளை எட்டுவதில் அது தோல்வியடைகையில், அந்த இயக்கம் மேலும் போர்க்குணமிக்க தலைவர்களின் பங்கேற்பை ஈர்த்தது. இந்த இலக்கை வெற்றிகரமாக பயன்படுத்த இரண்டு வழிமுறைகள் புறக்கணிப்பு மற்றும் பயங்கரவாதம் ஆகும். இதன் விளைவாக, இளைய தலைமுறையினர் தற்செயலாக அரசியலில் ஒரு பகுதியாக மாறியதுடன், துப்பாக்கிகள், குண்டுகள் மற்றும் கைத்துப்பாக்கிகளை பயன்படுத்தி பயங்கரவாத வழிமுறைகளை கையாண்டனர். ஒரு காலத்தில் அமைதியான எதிர்ப்பாக இருந்தது இப்பொழுது வன்முறை மற்றும் ஆக்கிரோஷமாக மாறிவிட்டது, அது பல படுகொலைகள் மற்றும் 1903 முதல் 1908 வரை வங்காளத்தின் லெப்டினென்ட் ஆளுநர் சேர் ஆண்ட்ரூ ஃப்ரேசர் உட்பட பல பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளை கொலை செய்வதற்கான முயற்சியின அளவிற்கு சென்றது. இதன் விளைவாக, பயங்கரவாத இயக்கமானது விரைவில் ஸ்வதேஷி கிளர்ச்சியின் ஒரு பகுதியாக மாறியது. 1908 முதல் 1910 வரை வங்காளத்தில் பிரிவினை எதிர்ப்பு இயக்கம் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. இதனால் அரசாங்கத்தின் அடக்குமுறை நடவடிக்கைகள் கடுமையாகவும் கொடூரமாகவும் மாறின. வந்தே மாதரம், சந்தியா, ஜுகந்தர் உள்ளிட்ட தேசிய செய்தித்தாள்கள், புதிய போர்க்குணமிக்க மெய்க்கருத்துக்களைப் பற்றி விரிவாக எழுதின, புரட்சி மற்றும் தேசியவாத கருத்துக்களை பரப்புவதில் முக்கிய பங்கு வகித்தன.

சூரத்தில் 1907 ல் நடைபெற்ற அதன் வருடாந்திர அமர்வில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் இரு குழுக்களாகப் பிரிந்தது — ஒன்று மிதவாத, தாராளவாத மற்றும் பரிணாமம் மற்றொன்று தீவிரவாத,

போராளி மற்றும் புரட்சிகரமானதுமாகும். சில முக்கியமான மிதவாத தலைவர்கள் மகாத்மா காந்தி, பால கங்காதர திலகர், லாலா லஜ்பத் ராய், சிட்டா ரஞ்சன் தாஸ் மற்றும் பகத் சிங் ஆவர். சில முக்கிய தீவிரவாத தலைவர்களாக கோபால கிருஷ்ண கோகலே மற்றும் சுரேந்திரநாத் பேனர்ஜி ஆகியோரை உள்ளடக்கியிருந்தனர். இளம் புரட்சியாளர்களை உள்ளடக்கிய திலகர் தீவிரவாத கட்சி பிரதானமாக “குண்டு வெடிப்பு மற்றும் துப்பாக்கி“ போன்ற வழிபாட்டுக்கு ஆதரவளித்து இந்த நடவடிக்கைகள் கட்டுப்பாடற்ற வன்முறை மற்றும் கோளாறுகளை விளைவிக்கும் என்று அவர்கள் அஞ்சியதால் மிதவாத தலைவர்கள் அதை எதிர்த்தனர். சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி ஒரு முக்கியமான தீவிரவாத தலைவர் என்றாலும், அவர் பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக இருந்தார்.

1903 ஆம் ஆண்டில், பிரிவினைக்கான முன்மொழிவு முதன்முறையாக வெளியிடப்பட்டபோது, அது முஸ்லீம்களால் கடுமையாக எதிர்க்கப்பட்டது. வாராந்த பத்திரிகையான முஸ்லீம் கிராணிகள் அரசியல் அமைப்பு, மத்திய தேசிய முஹம்மதன் சங்கம் மற்றும் கிழக்கு வங்காளத்தில் பாலிதா தோட்டத்தின் ஜமீன்தார் சௌதிரி காஸமுடின் அஹ்மத் சிடிகி, சமூக தொழிலாளிகள் மற்றும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வங்காளத்தின் அரசியல் ஆளுமையால் கண்டிக்கப்பட்டது. தொடக்கத்தில், இந்த திட்டம் “நரகம்“ என்று நவாப் சர் குவாஜா சலிமுல்லாஹ் பகதூர், டாக்காவின் நான்காவது நவாப் மற்றும் பிரிட்டிஷ் ராஜ்ஜின் முன்னணி முஸ்லீம் அரசியல்வாதிகளால் குறிப்பிடப்பட்டது. ஆரம்பத்தில், முஸ்லிம்கள் பிரதான ஆணையர் ஆட்சியின் கீழ் ஒரு புதிய மாகாணத்தின் கட்டுப்பாட்டை எதிர்த்தனர் அவர்களின் கல்வி, சமூக மற்றும் பிற நலன்களை கடுமையாக பாதிக்கும் என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள். இந்த பிரிவினை வங்காளத்தின் ஒற்றுமைக்கு அச்சுறுத்தலாக இருக்கும் எனவும் அவர்கள் அஞ்சினர்.

இருப்பினும், உயரடுக்கு மற்றும் படித்த முஸ்லிம்கள் தீவிரவாத போராளித்தன தேசியவாதத்தின் கருத்துக்களை விமர்சித்தனர், ஏனெனில் அது

இஸ்லாம் மதத்தின் மெய்க்கருத்திற்கு எதிராக இருப்பதாக நம்பப்பட்டது. இதன் விளைவாக, முஸ்லீம் பத்திரிகைகளானது கல்வி பயின்ற சக-மதவாதிகள் அரசாங்கத்திற்கு விசுவாசமாகவும்

உறுதியாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தினர். கிழக்கு வங்காளத்தில் முஸ்லிம் மக்களின் நம்பிக்கையையும் ஆதரவையும் வென்றதில் ஸ்வதேஷி இயக்கத்தின் ஆதரவாளர்கள் தோல்வியடைந்தனர். ஒரு தன்னிறைவு கொண்ட தனி மாகாணம் உருவாதல் என்ற கருத்தாக்கம் தமது கருத்துக்களை முழுமையாக மாற்றியது. ஏனெனில் பிரிவினையின் புரட்சிகர மனப்பான்மை இஸ்லாமியர்களிடையே நீண்ட காலம் நீடிக்கவில்லை. இந்த பிரிவின் விளைவாக, புதிய நிர்வாகம் தங்கள் பிரச்சினைகளுக்கு விசேஷ கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று அவர்கள் உணர்ந்தனர்.

வங்காளம் மற்றும் அஸ்ஸாம் மாநிலத்தின் முதல் துணைநிலை கவர்னராக மனப்பூர்வமாக வரவேற்றனர். முஸ்லீம் கிரோனிக்ல் பிரிவினைக்கு எதிரான அதன் கண்ணோட்டத்தையும் மாற்றியது. புதிய மாகாணத்தின் உருவாக்கம் முஸ்லீம்களின் ஒற்றுமையை பலப்படுத்தியதுடன், சமூக மற்றும் அரசியல் பிரச்சினைகளைப் பொறுத்து தங்கள் கருத்துக்களை மற்றும் விளைவுகளை முன்வைப்பதற்கான ஒரு தளத்தை வழங்குவதற்கான ஒரு சங்கத்தை உருவாக்க அவர்களை ஊக்குவித்தது. முஸ்லீம் நலன்களை வென்றெடுப்பதற்காக 1905 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 16 ஆம் தேதி மொஹமதியன் மாகாண சங்கம் என்ற அரசியல் முன்னணி நிறுவப்பட்டது. இந்த சங்கம், தற்போதுள்ள அனைத்து முஸ்லிம் அமைப்புகள் மற்றும் சங்கங்களை தன்னுடன் இணைந்து கொள்ள அழைத்தது. நவாப் சர் கவாஜா சல்மில்லாஹ் பகதூர் அதன் ஆதரவாளராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

இருந்தபோதிலும், தாராளவாத முஸ்லீம்களின் ஒரு சிறு குழு தங்கள் ஆதரவை பிரிவினை இயக்கத்திற்கும் ஸ்வதேஷி இயக்கத்திற்கும் தொடர்ந்து விரிவுபடுத்தியது. எண்ணிக்கையில் குறைவாக இருந்தாலும், அவர்கள் இந்திய தேசிய காங்கிரசுக்கு வலுவாக ஆதரவளித்தனர் மற்றும் பிரிவினைக்கு எதிராக இருந்தனர். இந்த பரந்த நோக்குடைய குழுவின் முக்கிய நபர்களில் ஒருவர் குவாஜா அதிகுல்லா, ஒரு தத்துவவாதி மற்றும் தாராளவாத, முற்போக்கான மற்றும் மதச்சார்பற்ற கருத்துக்களை உடையவர். 1906 ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸ் கட்சியின் கல்கத்தா கூட்டத்தில், அவர் வங்கதேசத்தின் பிரிவினை கண்டனம் தெரிவித்து ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினர். பிரிவினைக்கு எதிரான பிரச்சாரத்தில் பங்கு பெற

தங்கள் சமூக உறுப்பினர்களை வலியுறுத்திய முக்கியமான இஸ்லாமிய தலைவர்கள்:

- அப்துர் ரசுல்: ஒரு தேசியவாத தலைவர் மற்றும் வழக்கறிஞர்
- மத்திய தேசிய முஹம்மதன் சங்கத்தின் நிர்வாகக் குழுவின் அரசியல்தலைவரும் உறுப்பினரும் ஆவர்
- ஷேக் முஜிபுர் ரஹ்மான்: வங்காள தேச அரசியல்வாதி மற்றும் வங்காள தேசத்தின் ஸ்தாபகர்.
- யு.ர். அப்துல் ஹலிம் கஸநாவி: ஒரு அரசியல்வாதி, வள்ளல் குணம் கொண்டவர் மற்றும் ஜமீன்தார்.
- சையத் இஸ்மாயில் உசைன் சிராஜி: பெங்காலி எழுத்தாளர், பேச்சாளர் மற்றும் விவசாயிகளின் தலைவர்.
- முகமது கோலாம் உசைன்: ஒரு எழுத்தாளர் மற்றும் இந்து-முஸ்லிம் ஒற்றுமையை தோற்றுவித்தவர்.
- மௌலவி லியாகத் உசைன்: பிரிட்டிஷாரின் ‘பிரித்தாளும் கொள்கையை’ கடுமையாக எதிர்த்த ஒரு தாராளவாத முஸ்லீம்.
- போக்ராவின் சையத் ஹு.ஃ.பிஸுர் ரஹ்மான் சௌத்ரி.
- புர்தவானின் அபுல் காசீம்.

எனினும், A.H. கஸநாவி, கான் பகதூர் முகமது யூசுப் உள்ளிட்ட தாராளவாத தேசியவாத முஸ்லீம்கள் சுதேசி இயக்கத்தை மட்டுமே ஆதரித்தனரே தவிர புறக்கணிப்பு இயக்கத்தை ஆதரிக்கவில்லை. பிரிவினை இந்துக்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்கும் இடையே பிளவை ஏற்படுத்தியது. முஸ்லிம் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பிரிவினர், இரு மதத்தினரிடையே இணக்கமான உறவை வளர்க்கும் முயற்சியை செய்தனர். நன்கு அறியப்பட்ட வங்காள அரச அரசியல்வாதிகள் அபுல் காசீம் பஜ்லுள் ஹக் மற்றும் நிபரன் சந்திர தாஸ் ஆகியோர் தங்களது வாராந்திர மற்றும் மாத இதழ்கள், பாலகா மற்றும் பாரத் சுர்த் ஆகியவற்றின் மூலம் வகுப்புவாத எதிர்ப்பு சிந்தனைகளை வளர்த்தனர். இந்த பிளவு காரணமாக முஸ்லிம்களின் ஒரு சிறிய பிரிவின் அறிவாளர்கள் மட்டுமே இந்திய தேசிய காங்கிரசின் உறுப்பினராக மாறி, பிரிவினை எதிர்ப்பு இயக்கத்தில் பங்கேற்றனர்.

பெரும்பாலான முஸ்லிம்கள் பிரிவினைக்கு ஆதரவாக இருந்தனர். வங்காளப் பிரிவினையின் மீது உருவான சூழ்நிலைகள்,

1906 ல் அகில இந்திய முஸ்லீம் அமைப்பு நிறுவுவதற்கு வழிவகுத்தது. இது பிரிவினையை ஆதரித்தது. இந்த பிரிவினை பாரம்பரிய மற்றும் சீர்திருத்தவாத முஸ்லிம் குழுக்களால் ஆதரிக்கப்பட்டது — ∴பரைசி, வஹாபி மற்றும் தையூனி. மேலும், வங்காள முஸ்லிம் பத்திரிகைகள் பிரிவினையை ஆதரித்தன. அதேநேரத்தில் மாத இதழான இஸ்லாம் பிரசாரக், சுதேசி இயக்கத்தை ஒரு இந்து இயக்கமாக சித்தரித்தது. பிரிவினை எதிர்ப்பு கிளர்ச்சியில் அது பிணைக்கப்பட்டிருந்ததால், முஸ்லீம் அறிவாளர்கள் சுதேசி இயக்கத்தை விரும்பவில்லை. அதில் மத ரீதியான தொனியும் சேர்க்கப்பட்டது.

முஸ்லீம் சமுதாயத்திற்குள் பிரிவினை சக்திகளை ஊக்குவிப்பதற்கு சுதேசி இயக்கம் ஒரு காரணமாக கருதப்பட்டது. வணிக மற்றும் வர்த்தகத்தில் இந்துக்களின் ஆதிக்கம் காரணமாக முஸ்லிம்கள் பாதுகாக்கப்படவில்லை என்று கருதினர். இது அவர்களின் சொந்த நலன்களை பாதுகாக்க தூண்டியது. பிரிவினையின் போது வங்காளத்தின் நில அமைப்பு முறை இஸ்லாமியர்களின் மனப்போக்கிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. பெரும்பாலும் முஸ்லீம்களாக இருந்த பல ரயத்களின் நிலைமைகளை மேம்படுத்த இந்து ஜமீன்தார்கள் திறமையான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவில்லை. மேலும், குடியிருப்பாளர்களுக்கும் நிலப்பிரபுக்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட விவசாயப் பூசல்கள் வகுப்புவாத முரண்பாடுகள் காரணமாக மேலும் மோசமடைந்தன. இந்து ஜமீன்தார்கள் தங்கள் முஸ்லிம் குத்தகைதாரர்களிடம் சுதேசி சிந்தனைகளை திணிக்கவும், பிரிவினை எதிர்ப்பு இயக்கத்தில் சேரவும் முயன்றனர் என்று உறுதியாகக் கூறப்பட்டது.

அவர்களின் தனி அடையாளத்தை வலியுறுத்தும் முயற்சியாக, டாக்காவில் உள்ள கெரணிகஞ்ச் என்ற இடத்தில் 1906 ல் இஸ்லாமியர்களால் இஸ்லாமிய மாநாடு நடத்தப்பட்டது. கிழக்கு வங்காளம் மற்றும் அசாம் முஸ்லீம்கள், இந்துக்களுடனான அனைத்து உறவுகளையும் உடைக்க தங்கள் சமுதாய உறுப்பினர்களால் ஊக்குவிக்கப்பட்டனர். இந்த எதிர்ப்பு இயக்கம், உத்வேகம் அளிக்கும் பாடல், வந்தே மாதரம் போன்ற பல்வேறு நடவடிக்கைகளை ஏற்றது. தேசிய நாயகனாக சிவாஜியின் வழிபாட்டு மரபை பயன்படுத்தி, அது முஸ்லீம்களை மேலும் அந்நியப்படுத்தியுள்ளது. இந்துக்களுக்கும்

முஸ்லிம்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட மோதல்களினால், மார்ச் 1907 ல் நடந்த, ஜமால்பூர் கலவரத்தைத் தொடர்ந்து, ஏப்ரல் 1907 அன்று நடந்த கொமில்லா கலவரம் வெடித்தது. இந்த வகுப்புவாத கலவரங்கள் கிழக்கு வங்கம், அஸ்ஸாம் வரை மட்டும் அல்லாமல் நாட்டின் பிற இடங்களிலும் பரவியது. இந்தக் கலவரம் நவீன வங்காள வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையைக் குறித்தது.

இந்து-முஸ்லிம் உறவு வலுவிழந்து போனது அரசின் கொள்கைகளில் பல அரசியல் மாற்றங்களை விளைவித்தது. வங்காள முஸ்லீம் தலைவர்களின்
உறவுகளை இது மேலும் பாதித்தது. அவர்கள் வங்கம் அல்லாத பகுதிகளுடன் சேர்ந்து கொண்டார்கள். இந்த அரசியல் மாற்றங்களால் கிழக்கு வங்கத்தில் இனவாத உறவுகள் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டன. பல அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தங்களை நடைமுறைப்படுத்துவது, குறிப்பாக முஸ்லீம்களுக்கு தனியான பிரதிநிதித்துவத்தை அறிமுகப்படுத்திய 1909 ல் உள்ள மார்லேமிண் டோ சீர்திருத்தங்கள், இந்து-முஸ்லிம் உறவுகளை மேலும் சீரழித்து ஒரு திருப்புமுனையைக் குறித்தது.

புதிய மாகாணத்தின் அதிகாரிகள், முழு மனதுடன் தனது வளர்ச்சிப் பணிகளை நடத்தினர். பிரிவினை எதிர்ப்பு இயக்கத்தின் தலைவர்கள், சர் ஜோசப் பம்பில்ட்டு ஃபுல்லர் முஸ்லீம்களிடம் மிகத் தீவிரமாக இருப்பதாக குற்றம்சாட்டினர். அரசாங்கத்தின் அலட்சியப்போக்கு காரணமாக, ஆகஸ்ட் 1906 ல் ஃபுல்லர் ராஜினாமா செய்தார். எனினும், அவரது ராஜினாமா, இந்துக்களின் அரசியல் வெற்றியாக இஸ்லாமியர்களால் பார்க்கப்பட்டது. பிரிவினைக்கு எதிரான இயக்கத்தின் அழுத்தங்களுக்கு அரசு சரணடைந்து விட்டது என்றும், இதனால் அவர்கள் அரசுக்கு முஸ்லிம்களின் விசுவாசத்தை மேற்பார்வை செய்தனர் என்றும் அவர்கள் கருதினர்.

இதன் காரணமாக, இரு சமூகத்தினரிடையே ஏற்பட்ட கசப்புணர்வு, புதிய மாகாணத்தில் மிகவும் விமர்சையாக மாறியது. இந்து நிலப்பிரபுக்கள் முஸ்லீம் போராட்டக்காரர்களை பயங்கரவாதச் செயல்களால் அச்சுறுத்துகின்றனர் என்று கருதினர். அதன் விளைவாக புதிய மாகாணத்தில் நில பிரபுக்கள் -குத்தகைதாரர் உறவு சீர்குலைந்து வகுப்புவாத திருப்பம் ஏற்பட்டது. வங்காளப் பிரிவினைக்கு எதிராக இந்துக்களின் போராட்ட அடிப்படையில் உருவான ஒரு

வகுப்புவாத இயக்கம் என்று முஸ்லிம் தலைவர்கள் கருதினர். அது முஸ்லீம்களுக்கு ஒரு தனி சமூக அச்சுறுத்தலாக இருந்தது. இவ்வாறாக, இப்போது அவர்கள் தங்கள் சமுதாயத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளை ஐக்கியப்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டு இந்துக்களுக்கெதிராக ஒரு எதிர்ப்பு இயக்கத்தை உருவாக்கினார்கள். அவர்கள் தங்கள் தலைவர்களை விசுவாசமாகப் பின்தொடர முடிவெடுத்தனர் நவாப் பகதூர் சையத் நவாப் அலி சௌத்ரி (ஒரு குறிப்பிட்ட வள்ளல், ஜமீன்தார், சமூகப் பணியாளர் மற்றும் அரசியல்வாதி) மற்றும் நவாப் சர் கவாஜா சாலிமுல்லா பகதூர், மற்றும் முகம்மத் மாகாண ஒன்றியம் போன்ற அமைப்புகளை நிறுவினர்.

இந்து -முஸ்லிம் உறவுகளின் கடுமை உச்சகட்டத்தை எட்டியிருந்த போதிலும், சில படித்த உயர்வகுப்பு இந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் இந்த வகுப்புவாதத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க விரும்பினர். மார்ச் 15, 1907 அன்று, இரண்டு சமூகங்களைச் சேர்ந்த சில குறிப்பிடத்தக்க உறுப்பினர்கள், வைஸ்ராய் பிரபு மிண்டோவை சந்தித்து இந்த வகுப்புவாத வன்முறைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டும் என்றும், இரு சமூகத்தினரிடையே மத நல்லிணக்கத்தை வளர்க்க வேண்டும் என்றும் கோரினர்.

இதனிடையே, 1906 டிசம்பர் 30 அன்று, டாக்காவில் அகில இந்திய முஸ்லிம் சங்கம் உருவானது. டாக்காவில் நடைபெற்ற முதல் கூட்டத்தில், சங்கத்தின் தீர்மானங்களில் ஒன்று கூறப்பட்டுள்ளதாவது: இந்த சந்திப்பு "கிழக்கு வங்காளத்தின் முகமதியர்களின் தெளிவான ஆர்வத்தை கருத்தில் கொண்டு, பிரிவினை என்பது, புதிய மாகாணத்தின் மக்கள்தொகையின் பரந்த பெரும்பான்மையினராக இருக்கும் முகமதியப் பிரிவினருக்கு நன்மை பயக்கும் என்பது உறுதி என்பதை கவனத்தில் கொள்கிறது. புறக்கணித்தது போன்ற கிளர்ச்சியை வன்மையாக கண்டிப்பதோடு, ஊக்கமிழக்கச் செய்ய வேண்டும்".

இந்துக்களுக்கும், முஸ்லீம்களுக்கும் இடையே வகுப்புவாத சீற்றத்தைப் பற்றி அரசாங்கம் மேலும் ஆத்திரமடைந்தது. ஒரு புறம், ஆக்ரோஷமான வங்காள இந்துக்களின் கசப்புணர்வை குறைப்பதற்க்கான பிரிவினையை ரத்து செய்ய முடிவெடுத்தது. மறுபுறம், கிழக்கு வங்காளத்தின் புதிய மாகாணத்தில் முஸ்லீம்களுக்கு

பெரும் மக்கள் தொகை இருப்பதாக அது குறிப்பிட்டது. மேலும் முஸ்லிம்களின் நலன்கள் பாதுகாக்கப்படும் என்றும் அவை சட்டசபைகள் மற்றும் உள்ளூராட்சி மன்றங்களை விசேஷ பிரதிநிதித்துவத்தில் வைத்திருப்பதாகவும் அது தெரிவித்துள்ளது.

வங்காள மறு ஒன்றியம்

1910 ல் பிரபு மிண்டோ இந்தியாவின் ராஜப்பிரதிநிதியாக இருந்தபோது பிரபு ஹார்டிங்கே வெற்றி பெற்றார். அவரது பதவிக் காலத்தில், 1911 டிசம்பரில் இங்கிலாந்து மன்னரை வரவேற்கும் வகையில், ஒரு முடி சூடும் அரச சபை நடத்தப்பட்டது. ஜார்ஜ். யு. அரசர் ஜார்ஜ் யு. வங்காளப் பிரிவினை பற்றி அறிவித்தார். இது 1912 ஏப்ரல் 1ல் அதிகாரப்பூர்வமாக முடிவுக்கு வந்தது. மேலும், இந்தியாவில் சில நிர்வாக மாற்றங்களையும் மன்னர் அறிவித்தார். இது பின்வருமாறு:

1. மத்திய அரசு தலைநகர் கல்கத்தாவிலிருந்து டெல்லிக்கு மாற்றப்பட்டது. கடந்த கால முஸ்லிம்களின் புகழுக்கு தலைநகரை மாற்றும் இந்த முயற்சியானது கிழக்கு வங்காளத்தில் மாகாண அதிகாரம் மற்றும் சிறப்புரிமை இழப்பால் துன்பப்பட்டு வந்த வங்காள முஸ்லிம் சமுதாயத்தை அமைதிப்படுத்தும் வகையில் செய்யப்பட்டது.
2. ஐந்து முக்கிய வங்காள மொழி பேசும் பிரிவுகள், இதில் பர்த்வான்(பரதாமன் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது), டாக்கா, தலைமைப்பதிவு, சிட்டகாங் மற்றும் ராஜேசாகி ஆகியவை அடங்கும். ஒரே தலைமைப்பதவி கீழ்
3. ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும். அது குழுவில் உள்ள ஆளுனரால் நிர்வகிக்கப்படும்.
4. சோட்டா நாக்பூர், ஒரிசா, பிகார் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய ஒரு மாகாணம் துணைநிலை ஆளுநரால் சட்ட மேலவை கொண்டு நிர்வகிக்கப்படும்.
5. மீண்டும் ஒரு தலைமை ஆணையர் நிர்வாகத்தின் கீழ், அசாம் திரும்பிச் செல்ல இருந்தது. வங்காளத்தை மீண்டும் ஒன்றிணைப்பது வங்காள ஹிந்துக்களை ஒரு பெரிய அளவுக்கு சமாதானப்படுத்தினாலும், தலைநகர் டெல்லிக்கு மாற்றப்பட்டதால் அவர்கள் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். அது கல்கத்தாவை ஒரு பேரரசிலிருந்து வெறும் மாகாண

அந்தஸ்துக்கு கொண்டு வந்தது. அரசியல் நடவடிக்கைகளின் நரம்பு மையமாக இருந்த கல்கத்தாவிலிருந்து தலைநகர் டெல்லிக்கு மாற்றம் செய்யப்பட்டது, வங்காள இந்துக்களின் செல்வாக்கை கணிசமாக பலவீனப்படுத்தியது. வங்காளத்தின் கொந்தளிப்பான சூழல் இந்தியாவில் தமது ஸ்தாபனத்தை உலுக்கியது என்பதை உணர்ந்திருந்த நிலையில், மூலதன மாற்றத்தின் பிரதான அனுகூலத்தை அரசாங்கம் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தது.

வங்காளப் பிரிவினையின் போது, வங்காளத்தின் முதல் ஆளுநராக கார்மைக்கல் பிரபு நியமிக்கப்பட்டார். அவரது பதவிக் காலத்தில், வங்காளம் 1912 ல் ஆளுநர் மாகாணமாக மாறியது. வங்காளப் பிரிவினையின் போராட்டம் இந்திய வரலாறு மற்றும் தேசியம் மீது மிகத் தீவிர விளைவுகளை கொண்டிருந்தது. சுதேசி மற்றும் புறக்கணிப்பு என்ற அதன் இரட்டை ஆயுதங்கள் இந்திய தேசிய காங்கிரசிற்கு ஒரு நம்பிக்கையாக அமைந்தது. இந்தியாவின் பிற பகுதிகளிலும் எதிர்கால மோதல்களிலும் அது திறம்பட பயன்படுத்தப்பட்டது. மகாத்மா காந்தியின் ஒத்துழையாமை, சத்தியாகிரகம் மற்றும் கதர் இயக்கங்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையை அவர்கள் உருவாக்கினர்.

எனினும், அதற்கு எதிரான கிளர்ச்சியின் விளைவாகவும் பிரிவினையின் காரணமாகவும் முஸ்லிம்கள் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். பிரிவினை எதிர்ப்பு இயக்கத்திற்கு காங்கிரசின் ஆதரவு அரசியல் உணர்வு பெற்ற முஸ்லீம்களுக்கு பிடிக்கவில்லை. காங்கிரசின் கைகளில் தங்கள் நலன்கள் பாதுகாப்பாக அல்ல என்பதை இப்போது அவர்கள் வலுவாக உணர்ந்தார்கள். இதன் விளைவாக, அவர்கள் தங்கள் தனியான வகுப்புவாத அடையாளத்தை வலியுறுத்த அதிக ஆர்வம் கொண்டார்கள். எனவே, இந்தியாவில் இந்துக்களின் மேலாதிக்கத்திற்கு எதிராக அவர்கள் தங்கள் நலன்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள முஸ்லிம் சங்கத்தைச் சார்ந்திருந்தனர்.

வங்காளத்தின் வேதனை இந்திய தேசியவாதத்தை துவக்குவதில் முக்கிய பங்கு வகித்தது. மேலும் பிரிவினைக்கு எதிரான கிளர்ச்சியும் முஸ்லிம் தேசியவாதத்திற்கு காரணமாக இருந்தது. அது அவர்களை பிரிவினைவாத அரசியலில் ஊக்குவித்தது. வங்காளப்

பிரிவினையின் காரணமாக வங்காள முஸ்லீம்கள் மட்டுமல்ல, இந்தியா முழுவதும் முஸ்லீம்கள் கடும் ஏமாற்றம் அடைந்தனர். அவர்கள் விசுவாசம் கொண்டதைவிட இந்த போராட்டம் அரசுக்கு மிக முக்கியமானதாக மாறிவிட்டது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். இதைத் தொடர்ந்து, இஸ்லாமியர்கள் மன வருத்தம் அடைந்தனர். இதனால் அவர்கள் பிரிட்டிஷ் எதிர்ப்பு நிலைப்பாட்டை எடுக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். தன்னாட்சி இயக்கமும் சில ஆளுமைகளும

புரட்சிகர இயக்கங்கள் மற்றும் தீவிரவாதங்கள் எழுச்சி பெற்று வந்த நிலையில், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இரண்டு இடையீடும் கொள்கையை பின்பற்றின: (i) அடக்குமுறைகள் மற்றும் இந்தியர்களை பிளவுபடுத்தும் கொள்கைகளை கடைபிடித்தன, குறிப்பாக இது இந்துக்கள் மற்றும் முஸ்லீம்களை கொண்டிருந்தது மற்றும் (ii) படிப்படியான சீர்திருத்தங்களை கொண்டு வந்து, 1909 என்ற சட்டத்தை இயற்றியது. 1906 ல் முஸ்லிம் சங்கம் உருவானதும், 1909 ஆம் ஆண்டு வகுப்புவாதப் வாக்காளர்களின் அமைப்புமுறையின் உட்பிரிவும், ஆங்கிலேயர்களை பெரும்பாலான இந்தியர்களின் பார்வையில் இருந்து மதிப்பிழக்கச் செய்தது. இன்னும் ஒரு வெற்று இந்திய அரசியலில் சிறிது காலம் தங்கியிருந்தது. காரணம், மிதவாதிகள் பொறாமைப்படும் வகையில் மேலும் சில காலம் அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைக்க முடிவெடுத்தனர். முதலாம் உலகப்போரின் வெடிப்பு தேசிய இயக்கத்திற்கு ஒரு புதிய உத்வேகத்தை அளித்தது.

நாம் ஏற்கனவே பார்த்தது போல், இந்திய தேசிய காங்கிரஸ், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் யுத்தத்தின் பின்னர் இந்தியர்களின் நலனுக்காக சில நிர்வாக சீர்திருத்தங்களை கொண்டு வரும் என்று ஊகிக்ககூடிய வகையில், அதன் யுத்த முயற்சிகளில் அரசாங்கத்தை ஆதரித்தது. எனினும், தீவிரவாதிகள் அதை ஒரு கடவுள்-அனுப்பிய வாய்ப்பாக கருதினர் மற்றும் தங்கள் சொந்த காரணத்தை முன்னெடுத்துச் செல்ல முடிவு எடுத்தனர். தங்கள் இடர்பாடுகளின்போது அரசியல் சலுகைகளை பிரித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற இந்தியக் கோரிக்கைகளுக்கு பிரிட்டனை சம்மதிக்க வைக்க இதுவே பொருத்தமான தருணம் என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள்.

ஐசக் பட் தலைமையில் ஐரிஷ் தன்னாட்சி இயக்கம் தோன்றியதன் மூலம். தீவிரவாதிகள் இதன் அடிப்படையில்

செல்வாக்குடன் இருந்தனர். B.G. திலகர் தனது சிறைத் தண்டனையை முடித்துக் கொண்டு 1914 ல் தீவிர அரசியலுக்கு திரும்பினார். இந்தியாவுக்கான 'தன்னாட்சி' கோரும் விவகாரத்தில் காங்கிரசுடன் கைகோர்த்தும் அவர் முயன்றார். எனினும், அவர் இதில் வெற்றி பெறாததால், 1916 ஏப்ரல் 28 அன்று புனேவில் அதன் தலைமையகத்தோடு தன்னாட்சி சங்கம் நிறுவப்பட்டது. 'சுயராஜ்யம்' என்ற சொல்லை ஆங்கிலேயர்களால் சீரணிக்க முடியவில்லை, திலகர் விருப்பப்படி 'சுயராஜ்யம்' என்ற சொல்லின் இடத்தில் 'தன்னாட்சி' என்ற சொல்லை இயக்கத்தின் முக்கிய குறிக்கோளாக வைக்க முடிவெடுத்தார்.

தன்னாட்சி சங்கத்தின் முக்கிய நோக்கம், 'தன்னாட்சி அல்லது பிரிட்டிஷ் பேரரசுக்குள் தன்னாட்சி அல்லது அரசு என்ற நிலையை அடைய வேண்டும் என்பதாகும். அதே போல், நாட்டில் மக்கள் கருத்தை எடுத்துரைக்கவும், அதை அடைவதற்கான வகையிலும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.' அன்னிபெசண்ட் என்ற ஐரிஷ் லேடி, இந்தியாவில் இறைசார்பு சமூகத்தின் உறுப்பினராக வந்திருந்தார். பின்னர் காங்கிரசில் இணைந்தார். பெசன்ட் 1914 ல் லண்டனில் தன்னாட்சி சங்கம் ஒன்றை அமைத்திருந்தார். இறுதியில் 1916 செப்டம்பர் 15 அன்று ஒரு தன்னாட்சி சங்கத்தை நிறுவினார். பின்னர், சென்னை அருகே உள்ள அடையாறில் தனது தலைமையகத்தை வைத்திருந்தார். இந்த சங்கத்தின் இரு பகுதிகளும் ஒன்றுக்கொன்று ஆதரவளித்தன. எனவே தங்கள் பகுதிகளை தங்களுக்குள் பிரித்துக் கொண்டனர். திலகர் தன்னாட்சி சங்கம் தனது நடவடிக்கைகளை மகாராஷ்டிரா, கர்நாடகா, மத்தியப் பிரதேசம் மற்றும் பெரார் ஆகிய பிரதேசங்களில் கொண்டிருந்தது. அதேவேளையில் பெசன்ட்'ன் சங்கம் மற்ற பகுதிகளில் செயல்பட்டது.

திலகர் மற்றும் பெசன்ட் இந்தியா முழுவதும் சுற்றுப்பயணம் செய்து மக்கள் மத்தியில் உள்துறை ஆட்சி பற்றிய செய்தியை பரப்பினர். செய்தித்தாள்கள், மக்கள் திரள் கூட்டங்கள், துண்டுப் பிரசுரங்களை விநியோகித்தல் போன்ற வழிமுறைகளையும் அவர்கள் பயன்படுத்தினர். மக்களின் உணர்வுகளை தூண்டிவிட திலகர் இளமை இந்தியாவை பயன்படுத்தினார். இந்த சங்கத்தின் நோக்கங்கள் பற்றி மக்களுக்கு எடுத்துரைக்கும் வகையில் புதிய இந்தியாவும் பொது

செழுமையும் பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்த இயக்கம், தாராளவாத தலைவர்கள் மோதிலால் நேரு மற்றும் தேஜ் பகதூர் சாப்ரு ஆகியோரை ஈர்த்தது. எனவே, முதல் உலகப்போரின் போது தன்னாட்சி இயக்கம் ஒரு சக்திவாய்ந்த நிகழ்வாக மாறியது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சிப் பகுதிக்குள் இந்தியா தன்னிறைவு பெற வேண்டும் என்று இந்த இயக்கம் கோரி வந்தது. எனினும், அது எப்போதும் அரசியலமைப்பு வரம்பிற்குள் இருந்தது.

இந்த இயக்கத்தை படை மூலம் ஒடுக்க அரசாங்கம் கடுமையான முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வந்தது. புதிய இந்தியாவின் வெளியீட்டை நிறுத்த வேண்டிய கட்டாயத்தில் பெசன்ட, வீட்டு சிறையில் வைக்கப்பட்டார். பெசன்ட் மற்றும் திலகர் ஆகியோருக்கு பத்திரங்கள் மற்றும் தனிப்பட்டபத்திரங்கள் வழங்க மறுத்ததன் பேரில் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டபோது, இந்த இயக்கம் அகில இந்திய அளவில் தன்மையை பெற்றது. இந்த இயக்கம் மக்களிடையே தேசபக்தி, அச்சமின்மை, சுய மரியாதை மற்றும் தியாகம் என்ற உணர்வை வியாபித்தது. முடிவாக, 1917 ல் மோன்டேகுவின் பிரகடனத்தால் ஒரு படிப்படியான நிகழ்முறையின் மூலம் இந்தியாவுக்கான சுயஅரசாங்கம் என்ற கருத்தை அது வெளிப்படுத்தியது. 1917 ல் அன்னிபெசண்ட் காங்கிரஸ் தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ‘தன்னாட்சி அமைப்பு’ என்ற நோக்கத்தை காங்கிரஸ் ஏற்றுக்கொண்டது. இது இந்த இயக்கத்தின் மிகப் பெரிய வெற்றியாகும்.

எனினும், சில காலம் கழித்து இந்த இயக்கம் வலுவிழந்து, தன்னாட்சி அமைப்பு இயக்கம் திடீரென முடிவுக்கு வந்தது. இதற்கான சில காரணங்கள்: இந்திய அரசின் சட்டம், 1919 ஆம் ஆண்டின் நிறைவேற்றம் காங்கிரசில் சட்டம் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரம் ஒரு சட்ட வழக்குக்காக திலக் லண்டனுக்கு செல்லுதல் மற்றும் 1919-ல் சீர்திருத்த புதிய திட்டத்திற்கு பெசண்ட் ஒப்புதல் தெரிவித்தது. சுய ஆட்சி இயக்கம் அதன் குறிக்கோளை அடைய முடியாவிட்டாலும், யுத்தத்தின் போது இந்தியர்களிடையே எரியும் தேசியவாதத்தின் தீயை அது வைத்திருந்தது. இந்த காலகட்டத்தில், மக்களுக்கு எந்தவிதமான வழிகாட்டலும் வழங்குவதில் காங்கிரஸ் தவறிவிட்டது.

சுய ஆட்சி இயக்கத்தின் முக்கியத்துவம் குறித்து, ளு.சு. மெஹ்ரோத்ரா கூறுகையில்: “தன்னாட்சி அமைப்பு இயக்க முறை

இந்தியாவில் தேசிய இயக்கத்தில் கணிசமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. முதல் தடவையாக நாடு தழுவிய அளவில் ஒரு கிளர்ச்சியும், இந்தியாவின் பெரும்பகுதியை உள்ளடக்கிய அரசியல் குழுக்களின் பிணையமும் தூண்டிவிடப்பட்டுள்ளது. என்றார்.

தன்னாட்சி அமைப்பு இயக்க முறையின் நோக்கங்கள்:

1. தேசிய கல்வி, சமூக, அரசியல் சீர்திருத்தங்களுக்கு உழைப்பது.
2. மொழியியல் மாநிலங்கள் மற்றும் கல்வியின்மை ஆகியவற்றிற்கான கோரிக்கையுடன் ஸ்வராஜ் பற்றிய கேள்வியை திலகர் தொடர்புபடுத்தினார். பொது மக்களிடையே சாதி உணர்வை முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதற்கும், தீண்டாமை ஒழிப்புக்கு ஆதரவளிப்பதற்கும் அவர் சுய ஆட்சி விதிகளை பயன்படுத்தினார்.
3. ஆங்கிலேயப் பேரரசில் இந்தியாவுக்கான சுய அரசு.
4. திலகர் (ஏப்ரல்) மற்றும் அன்னிபெசண்ட் ரூ எஸ். சுப்ரமணியம் ஐயர் ஆகியோர்களால் (செப்டம்பர்) 1916 ல் சுய ஆட்சி நிறுவப்பட்டது.
5. திலக் அமைப்பு மகாராஷ்டிரா, கர்நாடகா, மத்திய மாகாணங்கள் மற்றும் பெரார் மற்றும் அன்னி பெசண்ட் ஆகியோர்களின் அமைப்பு இந்தியாவின் மற்ற பகுதிகளிலும் பணி புரிந்தது.
6. அன்னிபெசண்ட் கீழ்கண்ட பத்திரிகைகளை அமைத்தார் — நியூ இந்தியா, காமன்வீல் மற்றும் யங் இந்தியா (1916)
7. திலக் மஹ்ரட்டா ரூ கேசரி ஆகியவற்றை வெளியிட்டார்.
8. ஜம்னாதாஸ் துவாரகாதாஸ், சங்கர்லால் பேங்கர், இந்துலால் யாக்னிக், ஜார்ஜ் அருண் டேல், B.P. வாடிய அண்ட் L.P ராமசுவாமி ஐயர் ஆகியோர் அன்னி பெசன்டின் அமைப்பில் இருந்தனர்.
9. முன்மொழியப்பட்ட மோன்ட்.ஃபோர்டு சீர்திருத்தங்களை பெசன்ட் ஏற்றுக்கொண்ட பின்னர், சுய ஆட்சி இயக்கம் வீழ்ச்சியடைந்தது, மற்றும் வாலன்டைன் சிரோல்ஸினுடைய இந்திய அமைதியின்மையின் அவதூறு வழக்கு மீது போராட பிரிட்டனுக்கு திலகர் சென்றார்.

முஸ்லிம் லீக் உருவாக்கம

600 ஆண்டுகளாக இந்தியாவை ஆட்சி செய்த பரம்பரையினரின் வழித்தோன்றல்களே முஸ்லிம்கள். முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பின் இந்தியாவை ஆங்கிலேயர்கள் கைப்பற்றியபோது முஸ்லிம்கள் ஆங்கிலேய ஆதிக்கத்தை எதிர்த்தனர்.அந்த எதிர்ப்பு 1857 கிளர்ச்சியின் போது த ீவிரமாக வெளிப்பட்டது.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் முஸ்லிம்களின் உண்மையான நண்பர்களோ, இந்துக்களின் எதிரிகளோ அல்ல் அவர்கள் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் உண்மையான நண்பர்களாக இருந்தனர். ஆரம்பகால பிரிட்டிஷ் பொருளாதார மற்றும் கல்விக் கொள்கைகள் முஸ்லீம்களை விட இந்துக்களுக்கு அதிக பலன் அளித்தன. இந்தக் கொள்கைகளின் விளைவுதான் 1857-ல் ஏற்பட்ட பேரழிவு. 1857-ல் கலகத்திற்கு முன்பே, வஹாபித் தலைவர்களின் கீழ் ஆங்கிலேய அரசுக்கு எதிராக முஸ்லிம்கள் கிளர்ச்சி செய்தனர். பிரிட்டிஷ் அரசு இரக்கமின்றி இயக்கத்தை ஒடுக்கியது் ஆனால் அது கலகம் வடிவில் வெளிப்பட்டது. 1857 இல் நடந்த கலகத்தின் முக்கிய காரணகர்த்தாக்களாக முஸ்லிம் வஹாபிகள்விளம்கினர். ஆங்கிலேயர்கள் கலகத்திற்கு முஸ்லிம்களை காரணம் என்று கருதியதால், 1858க்குப் பிறகு அவர்கள் மிகக் கடுமையாக நடத்தப்பட்டனர். ஆங்கிலேய அரசு முஸ்லிம்களை பழிவாங்கியது. முஸ்லிம்கள் பாகுபாட்டுடன் நடத்தப்பட்டனர்.ராணுவத்திலிருந்து அரசுத் துறைகளில் இருந்தும் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டனர். அதன் காரணமாக முஸ்லிம்கள் பொருளாதாரத்தில் கல்வியில் மிகவும் பின்தங்கிய மாறினர். இதனால் முஸ்லிம்கள் தேசிய நீரோட்டத்திலிருந்து தேக்க நிலையை அடைந்தனர்.ஆனால் முஸ்லிம்களின் முன்னேற்றத்திற்கான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தவர் சையது அஹமது என்பவர் ஆவார். அவர் அலிகாரில் முகமதிய ஆங்கில ஓரியண்டல் கல்லூரியை நிறுவினார்.அதன் மூலம் முஸ்லிம்களுக்கு இஸ்லாமைப் பற்றிய அறிவோடு ஆங்கிலக் கல்வியும் அளிக்கப்பட்டது. ஆங்கிலேயர்களும் அக்கல்லூரியை அக்கறையோடு ஆதரித்தனர். அலிகார் முஸ்லிம் கல்லூரி முஸ்லிம் அரசியலுக்கும் அலிகார் இயக்கத்திற்கும் மையமாக திகழ்ந்தது.

சையது அகமது கானால் ஊக்குவிக்கப்பட்ட அதிகார முஸ்லிம ்கள் முஸ்லிம் காங்கிரஸ் என்ற அமைப்பை ஏற்படுத்தினார். அதுவே

பின்னர் முஸ்லிம் கல்வி மாநாடு என்று அழைக்கப்பட்டது. முஸ்லிம் லீக் அமைக்கப்படுவதற்கு முன்னால் இது தான் முஸ்லிம்களின் நலனுக்காக பாடுபட்டது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கூடும்போதெல்லாம் முஸ்லிம் கல்வி மாநாடு கூடுவது வழக்கமான ஒன்றாக இருந்தது. சட்டமன்றங்களிலும், உள்ளாட்சி நிறுவனங்களிலும் முஸ்லிம்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் வேண்டும் என இது வலியுறுத்தியது. இந்நிறுவனங்களுக்கு பிரதிநிதிகளை தேர்ந்தெடுக்க முஸ்லிம்களுக்கென தனி தொகுதிகள் வேண்டும் என்று கோரிக்கை வைத்தார் சையது அகமது கான்.

வங்கப் பிரிவினை திட்டம் அறிவிக்கப்பட்ட போது வங்காள முஸ்லிம்கள் அதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. முஸ்லிம் தலைவர்கள் காங்கிரஸ் தலைவர்களுடன் இணைந்து வங்கப்பிரிவினையை எதிர்த்தனர். ஆனால் கர்சன் பிரபு முஸ்லிம் பெரும்பான்மை கொண்ட தனி கிழக்கு வங்காள மாநிலம்அமைவதால் முஸ்லிம்களுக்கு நிறைய நன்மைகள் ஏற்படும் என எடுத்துக் கூறி முஸ்லீம்களின் இன உணர்வை தூண்டிவிட்டு வங்கப்பிரிவினைக்கு ஆதரவாக முஸ்லிம்களை திசை திருப்பினார்.

1906 ஆம் ஆண்டு இந்திய விவகாரச் செயலர் மார்லி பிரபுவை சிம்லாவில் சந்தித்த முஸ்லிம் தலைவர்களின் தூதுக்குழு முஸ்லிம்களுக்கு போதிய சட்ட பாதுகாப்பு வழங்கப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்தியது. முஸ்லிம்களுக்கு தனி தொகுதிகள் ஏற்படுத்துதல், அரசாங்க பணிகளில் முஸ்லிம்களுக்கென உரிய இட ஒதுக்கீடு செய்தல், புதிதாக முஸ்லிம் பல்கலைக் கழகங்களை ஏற்படுத்த போதிய நிதியை ஒதுக்குதல், ஆட்சியில் முஸ்லிம்களுக்கு முன்னுரிமை தருதல் போன்ற கோரிக்கைகளை முஸ்லீம் தூதுக்குழுவினர் மார்லி பிரபுவிடம் முன்வைத்தனர்.

மார்லி பிரபுவை சந்தித்த தூதுக் குழுவினரினரில் ஒருவரான நவாப் சலிமுல்லாகான் ஒரு சுற்றறிக்கையை 1906 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 6ஆம் நாள் வெளியிட்டார். அதில் அவர் அகில இந்திய முஸ்லிம் மாநாடு அமைப்பு ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தி இருந்தார். இந்தியாவில் பல்வேறு பகுதிகளில் இருந்து வந்திருந்த முஸ்லிம் பிரதிநிதிகள் டாக்காவில் கூடி நவாப் சலிமுல்லாகான் கூறிய யோசனையை பரிசீலித ்தனர்.

அதன் விளைவாக அகில இந்திய முஸ்லிம் லீக் அமைப்பு 1906 டிசம்பர் 30-ஆம் நாள் துவக்கப்பட்டது.

முஸ்லிம் லீக்கின் நோக்கங்கள் முஸ்லிம் லீகின் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:

- ஆங்கில அரசாங்கம் எடுக்கும் நடவடிக்கைகளை ஆதரித்து முஸ்லிம்கள் அரசுக்கு விசுவாசமாக இருக்குமாறு ஊக்குவித்தல
- நாடு முழுவதும் வாழ்கின்ற முஸ்லிம்களின் கொள்கையை காத்து அவர்களின் நலன்களை பாதுகாத்தல்
- முஸ்லிம்களின் தேவைகளையும் விருப்பங்களையும் அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துக் கூறுதல்
- முஸ்லிம்களுக்கும் பிற சமூகத்தினருக்கும் இடையே நட்புறவை வளர்த்தல்
- ஆங்கில ஆட்சிக்கு எதிராக செயல்பட்டு வரும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் வளர்ந்துவரும் செல்வாக்கைக் குறைத்தல
- காங்கிரசில் சேர்ந்த முஸ்லிம் இளைஞர்கள் தங்கள் தகுதிக்கு ஏற்றவாறு அரசியல் வாழ்வில் முன்னேற வாய்ப ்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தல்

முஸ்லிம்லீக்கின் மாநாடுகள்

முஸ்லிம்லீக்கின் முதல் மாநாடு 1907இல் அமிர்தசரஸில் கூடியது .சர் சையது அலி இமாம் அதற்கு தலைமை தாங்கினார்.முஸ்லிம்லீக்கின் அரசியலமைப்பு இம்மாநாட்டில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது .அதற்குப்பின் கூடிய இரண்டாவது மாநாட்டில் வரவிருந்த மிண்டோ மார்லி சீர்திருத்தங்களில் முஸ்லிம்களுக்கு தனி வாக்குரிமை வேண்டும் என்று கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டது. அரசாங்க வேலைகளிலும் முஸ்லிம்களுக்கு இட ஒதுக்கீடு வேண்டும் என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆட்சிக் குழுவில் பெரும்பான்மை சமூகத்துக்கு சமமான இடங்கள் முஸ்லீம்களுக்கு கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கைகளும் அம்மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட தலைவர்களால் வலியுறுத்தப்பட்டது. முச்ளிம்லீக்கின் நிரந்தரத் தலைவர் ஆகாகான் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. முஸ்லிம்லீக்கின் புதிய கிளைகள் இந்தியாவின் பிற மாநிலங்களிலும் துவக்கப்பட்டன. லண்டனிலும் அது துவக்கப்பட்டது. முஸ்லிம்லீக்கின் வேண்டுகோளை

ஏற்று 1909ஆம் ஆண்டு நிறைவேற்றப்பட்ட மின்டோ மார்லி சீர்திருத்த சட்டப்படி அவர்களுக்கு தனித்தொகுதி முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

முஸ்லிம் லீகும் காங்கிரசும்

முஸ்லிம்லீக் தொடங்கப்பட்டபோது காங்கிரசின் அரசியல்விரோத அமைப்பாகவே காட்சியளித்தது. ஆனால் விரைவில் தனது போக்கை அது மாற்றிக் கொண்டது .ஆங்கில அரசாங்கம் வங்கப்பிரிவினையை திரும்பப்பெற்றது முஸ்லிம் லீக்கிற்கு பேரிடியாக இருந்தது. தேசிய முஸ்லிம் தலைவர்களின் செல்வாக்கு முஸ்லீம் லீக்கின் நோக்கிலும் போக்கிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தின. லீக்கின் அரசியல் அமைப்பில் மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. தன்னாட்சியே இந்தியாவின் குறிக்கோள் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டது முதல் உலகப்போரின் முடிவில் துருக்கிய சுல்தானை ஆங்கில அரசாங்கம் அவமதித்ததால் அதிர்ச்சி அடைந்த முஸ்லிம்லீக் காங்கிரசுடன் இணக்கமான போக்கைக் கடைபிடித்து வந்தது. 1916 இல் லக்னோவில் செய்துகொள்ளப்பட்ட காங்கிரஸ் லீக் உடன்பாட்டில் இரு அமைப்புகளுக்கு இடையே இணக்கம் மேலும் அதிகரித்தது. ஒத்துழையாமை இயக்கம் துவங்கப்பட்ட போது இந்து முஸ்லீம் ஒற்றுமை அதன் உச்சகட்டத்தை எட்டியது

சூரத் பிளவு

தேசியவாதப் போராட்டத்தின் பல்வேறு போக்குகளுக்கு இடையேயான போராட்டம் டிசம்பர் 1907 சூரத் பிளவில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. திலகர் மற்றும் பலரின் எதிர்ப்பையும் மீறி, ராஷ் பிஹாரி கோஷ் 1907 இல் சூரத் காங்கிரஸ் கூட்டத் தொடரின் தலைவராக இருந்தார். சூரத்தில் நடந்த அமர்வில் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் மிதவாதிகள் மற்றும் தீவிரவாதிகள் எனஇரு பிரிவுகளாகப் பிரிந்தனர். காங்கிரஸின் பனாரஸ்(1905) கூட்டத்தொடரிலும் இந்த விரிசல் வெளிப்பட்டது. திலகர் போன்ற சில தலைவர்கள் மிதவாதிகளின் முறைகளை விமர்சித்து அரசை எதிர்த்து செயல்பட பரிந்துரைத்தனர். பிரிட்டிஷ் பொருட்கள் மற்றும் அரசு நிறுவனங்கள் புறக்கணிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அவர்கள் நம்பினர்.

சூரத் பிளவுக்கான காரணங்கள

சூரத் பிளவுக்கான காரணங்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன

- 1905 ஆம் ஆண்டின் வங்கப் பிரிவினை, மிதவாதிகள் பின்பற்றிய முறைகளை வெளிப்படையாக விமர்சிக்க தீவிரவாதிகளுக்கு

உத்வேகம் அளித்தது. எனவே பிரிவினையானது தீவிரவாத சித்தாந்தத்தை ஊக்குவித்தது.

- மனு, பிரார்த்தனை மற்றும் அரசியலமைப்பிற்குட்பட்ட போராட்டத்தின் மிதமான முறை இந்திய மக்களை சோர்வடையச் செய்தது. மேலும் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிரான நேரடி நடவடிக்கையை வலியுறுத்தும் த ீவிரவாத போக்குகளுக்கு வழிவகுத்தது.
- காங்கிரஸின் சூரத் அமர்வில், தீவிரவாதிகளால் இரண்டு முக்கிய நோக்கங்கள் வைக்கப்பட்டன. லாலா லஜபதி ராயை இந்திய தேசிய காங்கிரசின் தலைவராக்க வேண்டும் என்று தீவிரவாதிகள் கோரிக்கை வைத்தனர்.
- இரண்டாவது கோரிக்கை சுயராஜ்ய தீர்மானம் முன்வைக்கப்பட்டது. இரு கோரிக்கைகளும் நடுநிலையாளர்களால் ஏற்கப்படவில்லை

1907 காங்கிரஸ் கூட்டம் நாகபுரியில் கூடுவதாக இருந்தது. நாகபுரி த ீவிரவாதிகளின் கோட்டையாக விளங்கிய காரணத்தினால் மிதவாதிகளின் மையமான சூரத்திற்கு காங்கிரஸ் கூட்டம் மாற்றப்பட்டது. சூரத் காங்கிரஸ் 1907 டிசம்பர் 26ஆம் நாள் கூடியது. அக்கூட்டத்தில் மிதவாதிகளுக்கும் தீவிரவாதிகளுக்கும் இடையிலான கருத்து வேறுபாடுகள் உச்ச நிலைக்குச் சென்றன. மூன்று முக்கிய கோரிக்கைகளை திலகர் சூரத் காங்கிரசில் பரிசீலனைக்கு கொண்டு வந்தார்.

- ○ கடந்த ஆண்டு கல்கத்தா காங்கிரஸ் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களை அனைவரும் பின்பற்ற வேண்டும்
- ○ விஷய ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினர்கள் முறையாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும்
- ○ காங்கிரஸ் கூட்டத் தலைவரை பிரதிநிதிகளை தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்.

ஆனால் திலகரின் மூன்று கோரிக்கைகளையும் மிதவாதிகள் நிராகரித்து விட்டனர். திலகர் மிதவாதிகளை தாக்கிப் பேசினார். அவர்கள் காங்கிரசை பிற்போக்கு கழகமாக மாற்றி வருகின்றனர் என்று குற்றம் சாட்டினார். கல்கத்தாவில் நிறைவேறிய தீர்மானத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் மிதவாத வேட்பாளரை மாநாட்டுத் தலைவராக ஏற்றுக்

கொள்வதாக அறிவித்தார். மிதவாதிகள் இதனை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இந்நிலையில் மிதவாதிகளின் சார்பாக முன்மொழியப்பட்ட டாக்டர் ராஷ்

சூரத்தில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் கட்சியின் காங்கிரஸ் இரண்டாகப் பிளவுபட்டது. ஒரு பிரிவினர் கோகலேயின் தலைமையிலும் மற்றும் ஒரு பிரிவினர் திலகரின் தலைமையிலும் செயல்பட்டனர். தீவிரவாதிகளை அமைப்பிலிருந்து வெளியேற்றும் விதமாக காங்கிரசின் அமைப்பு விதிகள் மாற்றப்பட்டன. இம் மாநாட்டிற்கு பிறகு திலகர் பம்பாய் மாநிலத்தின் பிற பகுதிகளில் சுற்றுப்பயணம் செய்தார். தன்னாட்சி பெறவும் நாட்டை விடுவிக்கவும் எத்தகைய போராட்டத்திற்கும் மக்கள் தயாராக இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். அரசாங்கம் தீவிரவாதிகள் மீது அடக்குமுறை நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. 1908 திலகர் கைது செய்யப்பட்டு மாண்டலே சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். தகுந்த தலைமை இல்லாத காரணத்தினால் தீவிரவாதிகள் கட்சியில் செல்வாக்கை இழந்தனர். லாலா லஜபதிராய் அஜித்சிங் போன்ற முக்கியத் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர்.

சூரத் பிரிவின் முடிவுகள

- சூரத் பிளவுக்குப் பிறகு தீவிரவாதிகள் மற்றும் மிதவாதிகளை ஒன்று சேர்க்க ரவீந்திரநாத் தாகூரின் எடுத்த முயற்சிகள் வீணானது.. மேலும், 1908 அலகாபாத் மாநாட்டில், காங்கிரஸின் தீவிரவாதப் பிரிவை நிரந்தரமாக தகுதி நீக்கம் செய்வதற்கான தீர்மானங்களை ஏற்றுக்கொண்டது நிலைமையை மோசமாக்கியது.
    - 1907 இல் சூரத் பிளவைத் தொடர்ந்து, மிதவாதிகள் முழுமையான சுதந்திரத்திற்கான தீவிரவாதிகளின் கோரிக்கைக்கு எதிராக காலனித்துவ சுய அரசாங்கத்தை கோரினர்.
    - மிதவாதிகளின் அரசியலமைப்பு அரசியல் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தை இது 1909 இன் மிண்டோ-மார்லி சீர்திருத்தங்களில் தெளிவாகத் தெரிந்தது. மிதவாதிகள் இளைய தலைமுறை தேசியவாதிகளுடன் தொடர்பை இழந்திருந்தனர். இளைய தலைமுறையினர் முடிவுகளை விரும்பினர், இது புரட்சியாளர்களின் எழுச்சிக்கு வழிவகுத்தது.

- போர்க்குணமிக்க தேசியவாதிகளை ஒடுக்க ஆங்கிலேயர்கள் பிரித்து ஆட்சி செய்யும் கொள்கையைப் பின்பற்றினர்
- தீவிரவாதம் முக்கியமாக வங்காளம், மஹாராஷ்டிரா மற்றும் பஞ்சாப் ஆகியவற்றில் மட்டுமே இருந்தது, அங்கு பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளின் அதிகரிப்பு அரசாங்கத்தை அடக்குமுறையை கட்டவிழ்த்துவிட அனுமதித்தது.
- பாலகங்காதர திலகர் போன்ற தலைவர்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து மிதவாத ஆதிக்கத்தில் இருந்த காங்கிரஸ் செயலற்றுப் போனது.
- 1909 இல், முஸ்லிம்களுக்கு தனித் தொகுதிகள் வழங்கப்பட்டன. இது காங்கிரஸுக்கு ஒரு அடியாக இருந்தது.

1908இல் இருந்து 1914 ஆம் ஆண்டு வரை திலகர் சிறையில் இருந்ததால் இந்திய அரசியலில் சிறிது தேக்க நிலை ஏற்பட்டது. ஆறு ஆண்டுகால சிறை தண்டனைக்குப் பிறகு 1914இல் அவர் விடுதலை செய்யப்பட்டார். அன்னிபெசன்ட் அம்மையாரும் அச்சமயத்தில் காங்கிரசின் முக்கிய தலைவராக இருந்த காரணத்தினால் இருவரும் சேர்ந்து தீவிரவாதிகளையும் மிதவாதிகளையும் ஒன்று சேர்க்கும் முயற்சியில் திகழ்ந்தது. சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் காந்தியடிகளின் தலைமையில் இந்த இரு பிரிவினரும் ஒருங்கிணைந்து நாட்டின் நலன்கருதி செயல்படத் துவங்கினர்.

1909ம் ஆண்டு கவுன்சில் சட்டம் அல்லது மிண்டோ மார்லி சீர்திருத்தங்கள் சட்டம

பாராளுமன்ற பிரதிநிதித்துவ அரசை நோக்கிய தெளிவான முன்றேற்றம் எனப் போற்றப்படும் 1909ம் ஆண்டு இந்திய கவுன்சில் சட்டம் உண்மையிலேயே இந்திய அரசியலமைப்பில் முக்கியமானதொரு கட்டமாகும். „முதன்முதல" என்ற அடை மொழிக்கேற்ற பல்வேறு அம்சங்களைக் கொண்டியங்கியதால் பல்வேறு அரசியல் மாற்றங்களுக்கு அடிப்படையாய் அமைந்தது. எனவே இந்திய அரசியல் வரலாற்றிலும் சிறப்பான இடத்தை வகிக்கின்றது.(அன்றைய அரசுப் பிரதிநிதியான மிண்டோபிரபும், இந்திய அமைச்சரான மார்லியும் அச்சட்டம் இயற்றப்படுவதிலும் பெரும் பங்கு பெற்றதால் அது மிண்டோ-மார்லி சீர்திருத்தம் என அமைக்கப்படுகிறது) இச்சட்டம் இயற்றப்படுவதற்கு இந்திய அரசியல் சூழ்நிலைகளோடு இங்கிலாந்து

மற்றும் உலக அரங்கில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளும் காரணங்களாக அமைந்தன.

இங்கிலாந்தில் விபரல் கட்சி ஆட்சி: இங்கிலாந்தில் நீண்ட காலமாக பதவியிலருந்த கன்சர்வேடிவ் கட்சி அரசு கவிழ்ந்த விபரல் கட்சி ஆட்சியைக் கைப்பற்றியது. கன்சர்வேடிவ் கட்சியினர் ஏகாதிபத்தியக் கோட்பாட்டை கடைபிடிப்பவர். விபரல் கட்சியினரோ தாராளச் சீர்திருத்தை விரும்புவர். இந்த ஆட்சி மாற்றம் வெறும் ஆள்மாற்றமாக இன்றி அரசியலில் கொள்கை மாற்றத்தையும் கொணர்ந்தது. இந்தியப் பிரச்சினைகளில் அனுதாபம் கொண்ட விபரல் கட்சியினர் இந்திய மக்களுக்கு அரசியல் சீர்திருத்தக் கொடை வழங்க விரும்பினர்.

ஜப்பானின் வெற்றி: இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் அதில் உலக அரங்கில் தேசிய உரிமை இயக்கங்களுக்கு ஆதரவாக இருந்தது. ஒரு சாதாரண ஆசியச் சிற்றரசு (ஜப்பான்) வலிமைமிக்க ஐரோப்பியப் பேரரசை (ரஷ்யா) தோற்கடித்து வெற்றி வாகை சூடியது. இது மேற்கத்திய வல்லரசுகள் வெல்ல முடியாதவை அல்ல என்ற கருத்தினை தோற்றுவித்து ஏகாதிபத்தியப்பிடியிலிருந்து விடுபடத் துடிக்கும் ஆசிய நாடுகளுக்கு புதிய உத்வேகத்தை அளித்தது. இது ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்தியங்களைச் சிந்திக்க வைத்தது.

தென்னாப்பிரிக்க இந்தியர் இழிநிலை: தென்னாப்பிரிக்காவிலும் பிஜித் தீவுகளிலும் இந்தியர்கள் இனஒதுக்கல் கொள்கைகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு அவதியுற்றனர். இழிவுப்படுத்தப்பட்டனர். இது இந்தியாவில் எதிரொலித்தது. தங்கள் மண்ணின் மைத்தர்கள் விடும் கண்ணீா நிற்க வேண்டுமானால் வலிய தேசிய அரசு இந்தியாவில் நிறுவப்பட வேண்டுமென எண்ணினர்

கர்சன் பிரபுவின் ஏதேச்சதிகார ஆட்சி: கர்சன் பிரபு நிர்வாகத்திறன் மிகு ஆற்றல் படைத்தவர். எனினும் ஏகாதிபத்தியக் கோட்பாடுகளில் ஊறித்திளத்தவர். எனவே திறமையான நிர்வாகம், உறுதியான அரசு என்ற பெயரில் தல நிர்வாகத் தனி உரிமைகளைப் பறித்து அடக்கு முறைக்கணைகளை ஏவினார் பல்கலைகழகம், நகராட்சி மன்றம் ஆகியவற்றை அரசு அதிகாரிகளின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வைத்தார். தனது சொந்த ஆற்றலிலும், அறிவிலும் அதிக நம்பிக்கை வைத்ததால் பிறர் கருத்துக்களுக்கு செவிமடுக்க மறுத்தார்: எதிலும் ஏதேச்சதிகாரமான போக்கினைக் கொண்டார். அதன்

காரணமாக தன்னிச்சைப்படி வங்காளத்தை பிரித்தார். இச்செயல்கள் தேசிய இயக்கத்தை வலுப்படுத்தி அன்னிய ஆதிக்க எதிர்ப்பைக் கிளறின.

வங்கப்பிரிவினை: கர்சன் பிரபுவின் ஏதேச்சதிகாரச் செயரான வங்கப்பிரிவினை சுதேசி இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்தது. தீவிரவாதிகளை ஊக்குவித்தது. வந்தே மாதரம் என்ற புரட்சிக் கீதத்தை நாடெங்கும் எதிரொலிக்கச் செய்தது.

பஞ்சம், பிளேக : நாட்டின் பிற பகுதிகளில் பஞசம், பிளேக் வறுமை ஆகிய கொடுமைகள் பரவி கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தின. 1896-97ல் ஏற ்பட்ட பஞ்சத்தால் இருபது மில்லியன் மக்கள் பாதிக்கப்பட்டனர். பூனா வட்டாரத்தில் பரவி பிளேக் நோய் மக்கள் உயிர்களைக்கொள்ளை கொண்டது. அந்நோய்த் தடுப்பு அதிகாரிகளின் அத்துமீறிய செயல் மக்களிடையே ஆத ்திரத்தை உண்டு பண ்ணியது.

சூரத் காங்கிரஸ் பிரிவு : கொள்ளை நோயும் கொடிய பஞ்சமும் மக்களைக் கொள்ளை கொண்டபோது அன்னிய அரசு அடக்கு முறைச் சட்டங்களைக் கட்டவிழ்த்து விட்டது. இதனால் தேசியவாதிகள் பலர் ஆங்கிலேயர் மீது கொண்டிருந்த நல்லெண்ணத்தையும் நம்பிக்கையும் கைவிட்டு தீவிரவாதிகளாக மாறினர். திலகர், பிபின், சந்திரபால், லாலாஜபதிராய் சிதம்பரம்பிள்ளை ஆகிய தீவிரவாதிகள் அரசியல் ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்தி சுதேச உணர்ச்சிகளை கிளறி சுயராஜ்யக் கோஷம் எழுப்பினர். இந்த தீவிரப் போக்குகளை ஆங்கில அரசின் நல்லெண்ணத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த மிதவாதிகள் விரும்பவில்லை. அதன் காரணமாக 1907ல் சூரத்தில் கூடிய இந்திய தேசிய காங்கிரஸில் பிளவு ஏற்பட்டது. தீவிரவாதிகள் காங்கிரசை விட்டு வெளியேறினர். இப்போது ஆங்கிலேயர் காங்கிரஸில் உள்ள மிதவாதிகளைத் திருப்திப்படுத்த சில அரசியல் சலுகைகளை அளிக்க விரும்பினர். மிதவாதிகளின் தலைவரான கோபாலகிருஷ்ணகோகலே இங்கிலாந்து சென்று இந்திய அமைச்சரைச் சந்தித்து அரசியல் சீர்திருத்தங்கள் செய்வதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். தாராளக் கருத்தினரான மார்லி அது பற்றி அரசுப்பிரதியான மின்டோவிற்கு கடிதம் எழுதினார். இந்த இருவரின் முயற்சி காரணமாக 1909ம் ஆண்டு இந்திய கவுன்சில் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

1809ம் ஆண்டு இந்தியச் சட்டத்தின் முக்கிய கூறுகள் மத்திய சட்டசபை விரிவாக்கம் 1.மத்திய சட்டசபை உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 16லிருந்து 60 ஆக உயர்த்தப்பட்டது. தலைமை ஆளுநர் நிர்வாக கவுன்சில் உறுப்பினர்களையும் சேர்த்து மத்திய சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 64 ஆக ஆக்கப்பட்டது.

2.60 பேரில் பாதிக்கு குறையாதவர்கள் அரசுப் பதவிகளில் இல்லாதவர்களாக இருக்க வேண்டும். அவர்களில் ஐவர் தலைமை ஆளுநரால் நியமனம் செய்யப்பட வேண்டும். 3.உறுப்பினர்களின் பதவிக்காலம் மூன்று ஆண்டு. உறுப்பினர்கள் கீழ்கண்ட வகையில் அடங்குவர்.

மாநிலச் சட்டமன்றங்கள் விரிவாக்கப்படல் 1. சென்னை, பம்பாய், வங்காள மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 50 ஆக உயர்த்தப்பட்டது. வடமேற்கு மாநிலம் ஐக்கிய மாநிலமாக (தற்போதைய உத்திரப் பிரதேசம்) பெயர் மாற்றம் பெற்றது. அதற்கும் 50 பேர் கொண்ட சட்டசபை உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 30 ஆக உயர்த்தப்பட்டது. 1912ம் ஆண்டு அஸ்ஸாம், பீஹார் ஆகியவை வங்காளத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு தனி மாநிலமாக்கப்பட்டது. அங்கும் 30 பேர் கொண்ட சட்டசபை நிறுவப்பட்டது. 2.மாநிலங்களில் அரசுப் பதவி சாராதோர் பெரும்பான்மையினராயிருந்தனர். அவர்களுள் சிலர் அரசரால் நியமனம் பெற்றவர்களாக இருந்ததால் மாநிலங்களிலும் அரசு தரப்பு பெரும்பான்மை பெற்றது. எடுத்துக்காட்டாக 47 பேர் கொண்ட சென்னை மாநில சட்டமன்றத்தில் அவர்கள் கீழ் கண்டவாறு இருந்தனர்

இச்சட்டப்படி சென்னை, பம்பாய் மாநில நிர்வாகக் கவுன்சில்களின் எண்ணிக்கை நான்காக உயர்த்தப்பட்டது. இந்திய அமைச்சர்களின் அனுமதியுடன் வங்காளம் மற்றும் பிற மாநிலங்களுக்கு இதுபோல் நிர்வாகக் கவுன்சில் அமைக்க தலைமை ஆளுநருக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது.

முதன்முதல் நிர்வாகக் கவுன்சில்களில் இந்தியர் ஒருவர் உறுப்பினராகச் சேர்க்கப்பட்டார். மத்திய நிர்வாகக் கவுன்சிலில் எஸ.பி.சின்ஹா என்பவர் சட்ட உறுப்பினராக நியமனம் பெற்றார். இலண்டனில் உள்ள இந்திய அமைச்சர் ஆலோசனைக்குழுவிற்கு ஏற்கனவே இரு இந்தியர்கள் நியமனம் பெற்றது குறிப்பிடத்தகுந்தது.

சட்டசபை பணிகள் அதிகரிக்கப்படல்

1. நிதிநிலை அறிக்கை மீது விவாதம் நடத்தி அது இறுதி வடிவம் பெறுவதற்கு முன் தீர்மானங்கள் கொண்டு வர உறுப்பினர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டனர்.
2. துணைக் கேள்விகள் கேட்கவும் அனுமதிக்கப்பட்டனர்.தல நிறுவனங்களுக்கு கடனளிப்பது, கூடுதல் மானியமளிப்பது புதுவரிகள் விதிப்பன ஆகியவை பற்றி தீர்மானம் கொண்டு வரவும் அனுமதிக்கப்பட்டனர். பொதுநலன் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்கள் பற்றி விவாதிக்கவும், தீர்மானங்கள் கொண்டு வரவும் உரிமை பெற்றனர்.
3. ஆனால் தனியார் தீர்மானங்களும் காரணம் காட்டது அனுமதி மறுக்கும் அதிகாரம் தலைமை ஆளுநருக்கு கொடுக்கப்பட்டது. மேலும் சிலவருவாய் செலவினங்கள் பற்றி விவாதமே கூடாது என்றும் விதிக்கப்பட்டது.

வகுப்பு வாரி பிரதிநிதித்துவ முறை :

இச்சட்டம் முஸ்லீம்களுக்கு தனியாக தேர்தல் தொகுதிகள் ஒதுக்கப்பட்டு தேர்தல் தொகுதிகள் முஸ்லீம்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்டது. அத்தொகுதிகளில் வாக்களர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். அதற ்கென தனி வாக்காளர் பட்டியல் தயாரிக்கப்பட்டது.

தேர்தல் முறைகள்

1. 1909ம் ஆண ்டு சட்டம் தான் முதன் முதலாக சட்டமன்றங ்களில் அரசுப் பதவி சாராதோரைத் தேர்ந்தெடுக்க வகை செய்தது. தேர்தல் என்பது முதன்முதலாக அங்கீரிக்கப்பட்டது.
2. ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட முஸ்லீம்களுக்கு தனிவாக்காளர் பட்டியல் தயாரிக்கப்பட்டு தனிதேர்தல் தொகுதிகள் ஒதுக்கப்பட்டன.
3. தேர்தல் நடைமுறைகளை வகுக்கும் அதிகாரம் தலைமை ஆளுநருக்கு அளிக்கப்பட்டது. அவர் ஒரே சீரான வாக்களிப்பு முறைகளை கொண்டு வரவில்லை. அது இடத்திற்கு இடம், இனத்திற்கு இனம் மாறுப்பட்டிருந்தது. சென்னை மாநிலத்தில் வருடத்திற்கு 15000 ரூபாய் வருமானம் உள்ளவருக்கு அல்லது 10000 ரூபாய் வரை நிலவரி கட்ட கூடியவருக்கும் வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டது. வங்காளத்தில் ராஜா அல்லது நவாப் பட்டம்

பெற்றவர்களுக்கு வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டது. மத்திய மாநிலங்களில் கௌரவ பதவி வகிப்பவர்களுக்குக் கூட வாக்குரிமையளிக்கப்பட்டது. ஆண்டுக்கு 3000 ரூபாய் வருமானததிற்கு வருமான வரி செலுத்தும் முஸ்லீமிற்கும் வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டது. ஆனால் இவ்வுரிமை பிறவகுப்பினருக்கு அளிக்கப்பட வில்லை.

4. அரசுக்கெதிரான போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டவர்களை தேர்தலில் போட்டியிடாதவாறு தடை செய்யும் அதிகாரம் அரசுக்கு அளிக்கப்பட்டது. 1909ம் ஆண்டு சட்டத்தைப் பற்றிய மதிப்பீடு: 1909ம் ஆண்டு இந்திய கவுன்சில் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டதன் நோக்கம் மிதவாதிகளைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காகவே ஆகும். ஆந்த அளவில் அச்சட்டம் பெரும் வெற்றிபெற்றது. மதிவாதிகளின் ஆதிக்கத்தில் உள்ள காங்கிரஸ் இந்த தாராள அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தத்தை கொண்டு வந்ததற்காக மிண்டேதவிற்கும் மார்லிக்கும் நன்றி வெலுத்துவதில் முன்னணியில் நின்றது. சுரேந்திர நாத்பானர்ஜி “நாம் விரும்பியதெல்லாம் கிடைக்கப்பெறவில்லை. ஆனால் பொறுமையாய் இருந்தால் நாம் விரும்பியதெல்லாம் பெறலாம்”என்று கூறினார். மேலும்,„துணைக்கேள்விகள் கேட்கவும், தீர்மானங்கள் கொண்டு வரவும் பெற்ற உரிமை மதிப்புமிக்க சலுகைகள்‟ எனவும் போற்றினார். குழப ˙பநிலையை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்த நாட்டைக் காப்பாற்றிய பெருமை மிண்டோமார்லிக்கு உரியது.‟ என கோகலே தம் நன்றியை வெளிப்படுத்தினார். இந்தியர்கள் எதிர்பார்த்ததை விட அதிகம் பெற்றிருக்கிறார்கள். என „இந்தியன் ரிவ்யூ‟ என்ற செய்தித்தாள் தன் மகிழ்ச்சியை வெளியிட்டது. அண்மையில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட முஸ்லீம் லீக் கட்சி தம் இலட்சியம் நிறைவேறி விட்டதாகக் களிப்பெய்தியது.

உண்மையில் 1909ம் ஆண்டுச் சீர்திருத்தம் இந்திய அரசியலமைப்பு வளர்ச்சியில் ஒரு முக்கிய கட்டமாக விளங்குகிறது. பொறுப்பாட்சி என்ற திசையில் பிரதிநிதித்துவ அரசென்னும் பாதையில் ஜனநாயகத்தை நோக்கிச் செல்லும் பயணத்தில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் பெற˙றிருப்பது உண்மைதான். ஏனெனில் அதில்,

1. அரசுச் சார்பற்ற பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்தியது.
2. தேர்தல் முறைகளை புகுத்தியது
3. சட்டமன்றங்களில் விரிவான விவாதங்களுக்கு அனுமதி வினாவெழுப்பி விடை பெறும் உரிமை அளித்தது.
4. நிதிநிலை அறிக்கை மீது விவாதம்.
5. அரசப் பிரதிநிதி நிர்வாகக் கவுன்சிலில் இந்தியருக்கு பிரதிநிதித்துவம்.

ஆகிய தாராள சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் அச்சட்டத்தில் அடங்கியுள்ளன. மத்தியசட்டசபையை சின்னஞ்சிறு பாராளுமன்றமாக மாற்றிய பெருமை மக்கள் குரலை எரிரெதலிக்கும் மக்கள் பிரதிநிதிகளை உருவாக்கும் வாய்ப்பு, அரசுகோமான்கள் முன்பு திறனாய்வு செய்து திருத்தங்கள் இயற்றும் உரிமை ஆகிய சிறப்புகள் இச்சட்டத்திற்கு உண்டு. விடுபட்ட உரிமைகள் பலவாயினும் கொடுக்கப்பட்ட சலுகைகள் சிலவாயினும் அவை போற்றப்படதக்கக்வையே. குறைகளைகளைந்து நிறைகளைக் கொள்வோம் என்ற கொள்கை அடிப்படையில் நோக்கினால் இச்சட்டம் நிச்சயம் மனநிறைவு தரும்.

எனினும் ஓராயிரம் உரிமைகளை எதிர்பார்த்த தேசியவாதிகளுக்கு இச்சட்டம் ஒரு சில சலுகைகளையே வழங்கியது ஏமாற்றகளித்ததாயிருந்தது. நிஜமான ஜனநாயகத்தை எண்ணியிருந்தோருக்கு நிழலான ஜனநாயகமே காத்திருந்தது. அதற்கு காரணங்கள் பல. முதலாவதாக, இச்சட்டத்தை எனக் கூறினார்.

இரண்டாவதாக, மத்திய சட்டசபையில் அரசுத்தர்பாரின் பெரும்பான்மை சட்டபூர்வமாக நிலைநாட்டப்பட்டது. மொத்த மக்களாட்சிக் கருத்துக்களை கேலிக்கூத்தாக்கி விட்டது. 66 பேரில் 37 பேர் அதாவது பாதிக்கு மேல் அரசப்பதவி வகிப்போராவர். இதுவும் போதாதென்று பதவி சாராதோரில் தலைமை ஆளுநரால் நியமிக்கப்படும் ஐவர் நிச்சயம் அரசையே ஆதரிப்பர்.இதற்கு மேல் தலைமை ஆளுநரின் ரத்து அதிகாரம் அரசையே இரும்பு கவசம்போல் காத்து நின்றது. எனவே சகலவித பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளோடும் அதிகார ஆயுதங்களுடனும் இரும்புக்கவசம் பூண்டு நின்ற வீரனை, சிறுபான்மையினர் என்ற முடமாக்கப்பட்ட பல்வேறு கட்டுபாடு என்னும் விலங்கினால் மாட்டப்பட்ட உரிமையற்ற நிராயுதபாணியான ஒருவன்

எதிர்த்து நின்று போரிட்டால் அந்த போரின் முடிவு என்னவாகும்? ஆந்தப்போர்தான் பார்ப்பதற்கு ரசிக்குமா? இத்தகைய வித்தையான காட்சியைத்தான் மிண்டோமார்லி உருவாக்கிய சட்டசபை நமக்கு அளித்தது

மூன்றாவதாக, மாநில சட்டமன்றங்களில் பதவி சாராதோரின் பெரும்பான்மை நிலைநாட்டப்பட்டிருந்தாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் சிறுபான்மையினராக இருந்து குறிப்பிடத்தகுந்தது. அரசுப் பதவி சார்ந்தோரும் நியமனம் செய்யப்பட்ட பதவிசாராதோரும் இணைந்தால் அரசுக்கட்சி பெரும்பான்னைகளுடன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிலச்சுவான்தார்களும், ஐரோப்பியர்களும், முஸ்லீம்களும் இணைந்து செயல்படும் வாய்ப்பு வேறு இருக்கிறது. எனவே இங்கும் அரசுதரப்பின் குரல் என்ற ஒரு கை ஓசைதான் கேட்கும்.

நான்காவதாக, சட்டசபை உறுப்பினர் எண்ணிக்கையை அதிகரித்த இச்சட்டம் அவர்களின் செயல் உரிமைகளை அதிகப்படுத்தவில்லை. அவர்கள் கொண்டு வரும் எந்த தீர்மானத்தையும் காரணம் காட்டாமல் அரசு நிராகரிக்லாம். கேள்விகேட்கும் உரிமை கொடுக்கப்பட்டது உண்மைதான். ஆனால் அதற்கு பதில் கொடுத்துதான் தீரவேண்டுமென்று கட்டாயமும் இல்லை. நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தை அரசு செயல்படுத்தியே தீரவேண்டும் என்ற கட்டாயமும் இல்லை. எனவே அரசைக்கட்டுப்படுத்தாத தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதில் அர்த்தமே இருக்கமுடியாது.

எனவே அதிகாரமும் பொறுப்பும் குவிந்துகிடக்கும் ஆட்சிபீடத்தை குறை கூறத்தான் உறுப்பினர்களுக்கு உரிமை இருக்கிறதே தவிர சீர்திருத்தி அமைக்க அல்ல. ஐந்தாவதாக, வகுப்புவாரிப் பிரதிநிரித்துவம் என்ற புதியதொரு முறை இந்தியரை இந்துக்கள், முஸ்லீம்கள் எனப்பாகுபாடு செய்தது. எல்லா ஏகாதிபத்தியங்களும் கடைபிடிக்கும் பிரித்தாளும் சூழ்ச்சி என்ற ராஜதந்திரக் கொள்கை வெகு ஜாக்கிரதையாக கையாளப்பட்டது. அதன்மூலம் பாகிஸ்தான் பிரிவினை பலமானதொரு அடிப்படை பக்குவமாக போடப்பட்டது. மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்தான் தோற்றுவிக்கப்பட்ட முஸ்லீம்லீக் கட்சியின் வேண்டுகோள் உடனடியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஒரே கல்லில் இரு மாங்காய் என்பது போல் இம்முறை இந்திய தேசிய சக்திகளை பிளவு படுத்தியது. முஸ்லீம் மக்களை ஆங்கில அரசு அனுதாபிகளாக மாற்றியது. முஸ்லீம்களுக்கு

வேண்டுமென்ற அதிக அளவு வீதாசார பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. வாக்குரிமை தகுதியை நிர்ணயிக்க முஸ்லீம்களுக்கும் பிறருக்கும் வெவ்வேறு அளவுகோல்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இம்முறை முஸ்லீம் வகுப்புவாக சந்திகளை மட்டும் தூண்டவில்லை. அதற்கு எதிராக இந்து வகுப்புவாத சக்திகளையும் உருவாக்கியது. பிற சிறுபான்மையினரான சீக்கியர் கிறிஸ்துவர் ஹரிஜனங்கள் ஆகியோரும் தனித்தொகுதிமுறை கேட்கத் தொடங்கினார். மக்களாட்சி கருத்துகளுக்கு முரணான இந்த வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவ முறை இந்திய சமுதாய ஒருமைப்பாட்டிற்கு உலைவைத்தது.

ஆறாவதாக, தேர்தல் என்ற மக்களாட்சி முறையை இச்சட்டம் ஏற்றுக்கொண்டு விட்டது உண்மைதான். ஆனால் சட்டத்தில் எழுத்தளவில் உள்ள அந்த தேர்தல் நாட்டில் செயளவில் கொண்டுவரப்பட்ட பொதுதான் அது நேரடித்தேர்தல் அல்ல, மறைமுகத்தேர்தல் என்ற உண்மை வெளிப்பட்டது. இன்றைய தேர்தலுக்கு 1909 ம் ஆண்டுச் சட்டப்படியான தேர்தலுக்கும்மலையளவு வேறுபாடு இருந்தது. மேலும் 40 கோடி மக்கள் தொகை கொண்ட இந்த நாட்டின் மத்திய சட்டசபைத் தேர்தலில் வாக்களிக்க தகுதியுடையவர்கள் 650 பேர் தான் மாநில சட்டமன்ற வாக்காளர் தொகை ஏறத்தாழ 200. இந்த மாபெரும் வாக்காளர்கள் தேர்ந்தெடுத்த பிரதிநிதிகள் தாம் 40 கோடி மக்களின் தலைவிதியை நிர்ணயிக்கும் தகுதி படைத்தவர்களாம்.

இறுதியாக, பொறுப்பாட்சிதான் மக்களாட்சி முறையின் சத்தும், சாரமும், அவையிரண்டும் 1909ம் ஆண ்டு இந்திய சட்டமன்றங்களுக்கு அடியோடு பற்றாக்குறை இந்திய அரசு, இந்திய சட்டமன்றங்களுக்கும் பொறுபாக்கப்படவில்லை, அது இங்கிலாந்துப் பாராளுமன்றத்திற்கே பொறுப ்பாக இயங்கியது. சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் ஆட்சி முறைவில் மாற்றமெதுவும் செய்ய இயலாது. எனவே மிண்டோ-மார்லி உருவாக்கிய சீர்திருத்த பூங்காவில் மக்களாட்சி மலரவுமில்லை. பிரதிநிதித்துவ முறை, மணம் வீசவுமில்லை. மாறாக, பொறுப்பற்ற சட்டமன்றமும் உரிமையற்ற உறுப்பினர்களும் தான் பவனி வந்தனர்.

சுதேசி இயக்கம்

சுதேசி இயக்கம் இந்தியாவில் ஆகஸ்ட் 7, 1905 அன்று கல்கத்தாவின் டவுன் ஹாலில் இருந்து அதிகாரப்பூர்வமாகத் தொடங்கியது .அதன் நோக்கம் உள்ளூர் உற்பத்தியை ஊக்குவிப்பது, இறக்குமதியைக் குறைப்பது மற்றும் சுய ஆட்சியைப் பெறுவது .மகாத்மா காந்தி அதை சுயராஜ்யத்தின் சாராம்சமாகக் கருதினார், அது வங்காள மாநிலத்தில் உருவானது .சுதேசி இயக்கத்துடன், உள்ளூர் தயாரிப்புகளின் பயன்பாடு மற்றும் பிரிட்டிஷ் பொருட்களை எரிப்பதை ஊக்குவிக்கும் ஒரு புறக்கணிப்பு இயக்கம் உருவானது .பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் வங்காளத்தைப் பிரித்த பிறகு இந்த இயக்கம் வேகம் பெற்றது .சுதேசி மற்றும் புறக்கணிப்பு இயக்கத்தை ஊக்குவிப்பதில் ஒரு முக்கிய இந்தியத் தலைவரான பாலகங்காதர திலகர் குறிப்பிடத்தக்க பங்கு வகித்தார் .கீழேயுள்ள கட்டுரையில் சுதேசி இயக்கம் பற்றிய முக்கிய உண்மைகளைப் பாருங்கள்.

சுதேசி இயக்கம்

சுதேசி இயக்கம் இந்தியாவின் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஒரு முக்கிய பகுதியாக இருந்தது. இது இந்தியாவை சுயசார்பு கொண்டதாக மாற்றுவதையும், தேசிய உணர்வை வலுப்படுத்துவதையும் நோக்கமாகக் கொண்டது. இந்தியர்களிடையே அதிருப்தியை ஏற்படுத்திய ஆங்கிலேய அரசு வங்காளத்தைப் பிரிக்க முடிவு செய்தபோது 1905 இல் இந்த இயக்கம் தொடங்கியது.

சுயராஜ்யம் அல்லது 'ஸ்வராஜ்' இன்றியமையாதது என்று மகாத்மா காந்தி நம்பினார், மேலும் அவர் சுதேசி இயக்கத்தை ஆதரித்தார். பணக்கார இந்தியர்கள் காதி (ஹோம்ஸ்பன் துணி) மற்றும் கிராமோத்யோக் (கிராமத் தொழில்கள்) சங்கங்களுக்கு பணம் மற்றும் நிலத்தை பங்களிப்பதன் மூலம் குறிப்பிடத்தக்க பங்கைக் கொண்டிருந்தனர், இது உள்ளூர் துணி உற்பத்தியை ஊக்குவித்தது.

கிராமங்கள் தன்னிறைவு அடைய வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் இந்த இயக்கம் மற்ற கிராமத் தொழில்களுக்கும் விரிவடைந்தது. இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்தில் சுதேசி இயக்கத்தை ஒரு சக்திவாய்ந்த கருவியாகப் பயன்படுத்தியது. ஆகஸ்ட் 15, 1947 அன்று, ஜவஹர்லால் நேரு புது டெல்லியில் உள்ள இந்தியா கேட் அருகே உள்ள இளவரசி பூங்காவில் கையால் சுழற்றப்பட்ட காதி கொடியை ஏற்றி இந்தியாவின் சுதந்திரத்தை கொண்டாடினார்.

சுதேசி இயக்கத்தின் தந்தை

ஆகஸ்ட் 1905 இல், சுதேசி இயக்கத்தின் அதிகாரப்பூர்வ தொடக்கத்தைக் குறிக்கும் வகையில், கல்கத்தா டவுன் ஹாலில் ஒரு முக்கியமான கூட்டம் நடந்தது. மான்செஸ்டர் துணி மற்றும் லிவர்பூல் உப்புகள் போன்ற தயாரிப்புகளைத் தவிர்ப்பது அல்லது புறக்கணிப்பதை ஊக்குவிப்பதே முதன்மை நோக்கமாக இருந்தது.

பங்களாதேஷைப் பாதிக்கும் பிரிவினைச் சட்டத்தைத் தொடர்ந்து, பரவலான எதிர்ப்பு வெளிப்பட்டது. வங்காள மக்கள் வந்தே மாதரம் பாடுவதன் மூலம் தங்கள் எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தினர், மேலும் சர் ரவீந்திரநாத் தாகூர் அமர் சோனார் பங்களாவை இயற்றினார். ஒற்றுமையின் அடையாளமாக, சிலர் ராக்கிகளை பரிமாறிக்கொண்டனர்.

சுதேசி இயக்கம் முக்கியமாக வங்காளத்தில் வெளிப்பட்டாலும், அதன் செல்வாக்கு பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் பரவியது:

- பூனாவிலும் மும்பையிலும் பாலகங்காதர திலகர் முக்கிய பங்கு வகித்தார்.
- லாலா லஜபதி ராய் மற்றும் அஜித் சிங் தலைமையில் பஞ்சாப் தீவிர பங்களிப்பைக் கண்டது.
- சையது ஹைதர் ராசா டெல்லியில் இயக்கத்தை முன்னெடுத்தார்.
- சிதம்பரம் பிள்ளை சென்னைக்கு பொறுப்பேற்றார்.

சுதேசி இயக்க வரலாறு

நமது தேசத்தை, குறிப்பாக வங்காள மாகாணத்தை பிரிக்க கர்சன் பிரபு எடுத்த முடிவின் பிரதிபலிப்பாக பிரிவினை எதிர்ப்பு இயக்கம் உருவானது. பிரிவினை எதிர்ப்புப் பிரச்சாரம் என்றும் அழைக்கப்படும் இந்த இயக்கம், வங்காளத்தின் நியாயமற்ற பிரிவினையை எதிர்ப்பதற்காக மிதவாதிகளால் தொடங்கப்பட்டது. பிரிவினையை மறுபரிசீலனை செய்யுமாறு அரசுக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதே அவர்களின் இலக்காக இருந்தது.

பொதுக் கூட்டங்களின் போது, இரு மாநில பிரதிநிதிகளும் அரசுக்கு கோரிக்கை மனுக்களை அளித்தனர், மேலும் இயக்கத்தின் கருத்துக்கள் செய்தித்தாள்கள் மூலம் பரப்பப்பட்டன. இந்தியாவில் சுதேசி இயக்கம் வங்காளப் பிரிவினைக்கு எதிரான போராட்டத்தில் அதன் வேர்களைக் கண்டது. சுதேசி

அந்தோலன் திட்டம் வங்காளப் பிரிவினையில் இருந்து உருவானது, இது 1905 முதல் 1908 வரை திட்டமிடப்பட்டு செயல்படுத்தப்பட்டது.

வரலாற்று ரீதியாக, காந்தியின் சகாப்தத்திற்கு முன்னர் பல வெற்றிகரமான இயக்கங்கள் இந்த காலகட்டத்தின் கூறுகளை இணைத்தன. ஆரம்பத்தில், மார்ச் 1904 மற்றும் ஜனவரி 1905 இல் கல்கத்தா நகர மண்டபத்தில் பத்திரிகை பிரச்சாரங்கள், ஏராளமான கூட்டங்கள், மனுக்கள் மற்றும் பெரிய மாநாடுகள் போன்ற வழக்கமான 'மிதமான' முறைகள், பிரிவினைத் திட்டத்தை எதிர்க்கப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

இருப்பினும், இந்த முறைகள் பயனற்றதாக நிரூபிக்கப்பட்டபோது, புதிய எதிர்ப்பு வடிவங்களை நோக்கி ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. இதில் பிரிட்டிஷ் பொருட்களைப் புறக்கணிப்பதும், ராக்கி பந்தன் மற்றும் ஆராதனா போன்ற கலாச்சார நடைமுறைகளும் அடங்கும். பாரம்பரிய நுட்பங்களின் தோல்வி, பிரிவினைக்கு எதிராக குரல் கொடுக்க மாற்று வழிகளைத் தேடத் தூண்டியது.

சுதேசி இயக்கத்தின் முக்கியத்துவம்

இந்திய தேசிய இயக்கம் பெண்கள், மாணவர்கள் உட்பட பலர் தீவிரமாக பங்கேற்றதைக் கண்டது. இது செயலற்ற எதிர்ப்பின் சக்திவாய்ந்த யோசனையை அறிமுகப்படுத்தியது, பின்னர் காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து இந்தியா சுதந்திரம் பெற மகாத்மா காந்தி பயன்படுத்தினார்.

இந்த இயக்கம் நகரங்களில் நடுத்தர வர்க்கத்திலிருந்து ஒரு புதிய தலைமுறை தலைவர்களை உருவாக்கியது மற்றும் கிராமப்புற விவசாயிகளிடமிருந்து குறிப்பிடத்தக்க ஆதரவைப் பெற்றது. கலாச்சார ரீதியாக, இது தேசபக்தி கவிதைகள் உருவாக்கம், நாட்டுப்புற கதைகள் மற்றும் பாடல்களின் மறுமலர்ச்சிக்கு ஊக்கமளித்தது.

பொருளாதார ரீதியாக, இந்த இயக்கம் வெளிநாட்டு பொருட்களை வாங்குவதற்கு பதிலாக இந்திய தயாரிப்புகளை வாங்க மக்களை ஊக்குவித்தது. இது இந்தியர்களுக்கு சொந்தமான தொழில்களின் வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது, இது இந்தியாவின் சொந்த தொழில்மயமாக்கலின் ஆரம்ப படிகளைக் குறிக்கிறது.

சுதேசி இயக்கத்தின் காலவரிசை

இந்திய தேசியவாதத்தின் காலவரிசையானது 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் முக்கியமான தசாப்தங்களாக பரவியிருக்கும் மாற்றமடையும் பயணத்தை பிரதிபலிக்கிறது.

கோபால கிருஷ்ண கோகலே, பால் கங்காதர் திலக், மகாதேவ் கோவிந்த் ரானடே, கணேஷ் வியாங்கடேஷ் ஜோஷி, தாதாபாய் நௌரோஜி மற்றும் பாஸ்வத் கே. நிகோனி போன்ற முக்கியமானவர்கள் முக்கிய வேடங்களில் நடித்துள்ளனர்.

சுதேசி இயக்கத்தின் காலவரிசை	
காலவரிசை	தொடர்புடைய நிகழ்வுகள்
1850-1904	கோபால கிருஷ்ண கோகலே, பால கங்காதர் திலக், மகாதேவ் கோவிந்த் ரானடே, கணேஷ் வியாங்கடேஷ் ஜோஷி, தாதாபாய் நௌரோஜி மற்றும் பாஸ்வத் கே .நிகோனி ஆகியோர் இந்திய தேசியவாதத்தை வளர்க்கத் தொடங்கினர்.
1871-1872	பஞ்சாபில், நாம்தாரி சீக்கியர்கள் புறக்கணிப்பைச் செயல்படுத்துவதன் மூலம் ஆங்கிலத் துணிவுக்கு எதிரான நிலைப்பாட்டை எடுத்தனர் .இயக்கத்தின் முக்கிய நபரான ராம் சிங் குகா, ஆங்கில ஆடை, கல்வி மற்றும் நீதிமன்றங்களை எதிர்த்து குரல் கொடுத்தார் .ஆங்கிலத் துணிக்கு மேல் கையால் சுழற்றப்பட்ட கதர் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று அவர் வாதிட்டார், ஆங்கிலப் பள்ளிக் கல்விக்கு மாற்றாக வடமொழிக் கல்வியை ஊக்குவித்தார், மேலும் சர்ச்சைத் தீர்வுக்கான பாரம்பரிய வடிவமாக காப் பஞ்சாயத்துகளை ஆதரித்தார் .இந்த செயல்கள் மூலம், ராம் சிங் குகா மற்றும் நாம்தாரி சீக்கியர்கள் பிரிட்டிஷ் செல்வாக்கை எதிர்ப்பதற்கும் பாரம்பரிய சீக்கிய விழுமியங்களைப் பாதுகாப்பதற்கும் தங்கள் அர்ப்பணிப்பை வெளிப்படுத்தினர்.
1905-1917	1905 இல், கர்சன் பிரபு வங்காளத்தைப் பிரிக்க முடிவு செய்தார், இது பலரை வருத்தப்படுத்தியது .இந்த முடிவு அவர்களுக்கு பிடிக்கவில்லை .இதற்கு பதிலடியாக, சில குழுக்கள் உள்ளூர் பகுதிகளில் சிறிய கிளப்களை உருவாக்கின .இந்த குழுக்கள் புரட்சிகர குழுக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன .இந்த குழுக்களில் இரண்டு அனுஷிலன் சமிதி மற்றும் ஜுகந்தர் கட்சி .அவர்கள் ஆயுதமேந்திய எழுச்சிகளைத் தொடங்க முயன்றனர் மற்றும் சில முக்கிய அரசாங்க அதிகாரிகளைக் கொன்றனர்.
1918-1947	ஜூலை 31, 1921 அன்று, மகாத்மா காந்தி மற்ற நாடுகளிலிருந்து பொருட்களை வாங்குவதை நிறுத்தச் சொல்லி இயக்கத்தை வலுப்படுத்தினார் .மும்பையின் பரேலில் உள்ள எல்பின்ஸ்டோன் மில் வளாகத்தில் இங்கிலாந்தில் தயாரிக்கப்பட்ட 150,000 ஆடைகளையும் அவர் எரித்தார். மகாத்மா காந்தி நாடு முழுவதும் காதி என்ற துணியால் மக்கள் தங்கள் சொந்த ஆடைகளை நூற்கக்கூடிய இடங்களை அமைத்தார் .காதியை சுழற்றியவர்களை " சுதந்திரப் போராளிகள் "என்று அழைத்தார்.

சுதேசி இயக்கத்தின் தாக்கம்

- **இந்தியத் தொழில்களை மேம்படுத்துதல்:** சுதேசி இயக்கத்தின் ஒரு பெரிய குறிக்கோள் இந்தியத் தொழில்கள் வளர உதவுவதாகும். இந்தியாவில் தயாரிக்கப்பட்ட பொருட்களை மக்கள் வாங்க விரும்பினர்.
- **பொருளாதார ரீதியாக சுதந்திரமாக இருப்பது:** சுதேசி இயக்கம் இந்தியா பணத்திற்காக பிரிட்டனை குறைவாக நம்பியிருக்க வேண்டும் என்று விரும்பியது. இந்தியாவிற்கு வலுவான பொருளாதாரத்தை உருவாக்க இந்திய பொருட்களை உருவாக்கி பயன்படுத்த விரும்பினர்.
- **நம் நாட்டைப் பற்றி பெருமிதம் கொள்கிறோம்:** வெவ்வேறு மொழிகளைப் பேசினாலும், வெவ்வேறு மதங்களைப் பின்பற்றினாலும், வெவ்வேறு இடங்களில் இருந்து மக்களை ஒன்றிணைத்தது இந்த இயக்கம். அனைவரும் தாங்கள் ஒரு பெரிய இந்தியக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என உணர்ந்தனர்.
- **பிரிட்டிஷ் பொருட்களுக்கு 'இல்லை' என்று சொல்வது:** பிரிட்டனில் தயாரிக்கப்பட்ட பொருட்களை மக்கள் வாங்குவதை நிறுத்தினர். பிரிட்டிஷ் விஷயங்கள் இந்தியாவில் முன்பு போல் பிரபலமாக இல்லாததால் இது பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.
- **வலுவான தேசிய குழுக்களை உருவாக்குதல்:** இந்தியா சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பும் குழுக்களை பெரியதாகவும் வலுவாகவும் மாற்ற இந்த இயக்கம் உதவியது. இது அதிகமான மக்களை அரசியலில் ஈடுபடச் செய்தது மற்றும் சுதந்திரம் பற்றிய கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொண்டது.
- **நமது கலாச்சாரத்தை மீண்டும் கொண்டு வருதல்:** சுதேசி இயக்கம் பணம் மற்றும் அரசியலில் மட்டும் கவனம் செலுத்தவில்லை. இது நமது செழுமையான இந்திய கலாச்சாரத்தைப் பற்றியும் மக்களை சிந்திக்க வைத்தது. இந்தியராக இருப்பதன் ஒரு பகுதியாக நமது பாரம்பரியங்களை உயிர்ப்புடன் வைத்திருப்பதில் மக்கள் அதிக அக்கறை காட்டத் தொடங்கினர்.
- **ஆங்கிலேயர்களுக்கு சிக்கல்:** சுதேசி இயக்கம் இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களுக்கு கடினமாக இருந்தது. ஆங்கிலேயர்கள் இதைப்

பிடிக்கவில்லை, அதைத் தடுக்க முயற்சித்தனர். இது ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிரான போராட்டத்தை மேலும் பலப்படுத்தியது.

மிண்டோ மார்லி சீர்திருத்தங்கள

பாராளுமன்ற பிரதிநிதித்துவ அரசை நோக்கிய தெளிவான முன்றேற்றம் எனப் போற்றப்படும் 1909ம் ஆண்டு இந்திய கவுன்சில் சட்டம் உண்மையிலேயே இந்திய அரசியலமைப ்பில் முக்கியமானதொரு கட்டமாகும். „முதன்முதல" என்ற அடை மொழிக்கேற்ற பல்வேறு அம்சங்களைக் கொண்டியங்கியதால் பல்வேறு அரசியல் மாற்றங்களுக்கு அடிப்படையாய் அமைந்தது. எனவே இந்திய அரசியல் வரலாற்றிலும் சிறப்பான இடத்தை வகிக்கின்றது.(அன்றைய அரசுப் பிரதிநிதியான மிண்டோபிரபும், இந்திய அமைச்சரான மார்லியும் அச்சட்டம் இயற்றப்படுவதிலும் பெரும் பங்கு பெற்றதால் அது மிண்டோ-மார்லி சீர்திருத்தம் என அமைக்கப்படுகிறது) இச்சட்டம் இயற்றப்படுவதற்கு இந்திய அரசியல் சூழ்நிலைகளோடு இங்கிலாந்து மற்றும் உலக அரங்கில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளும் காரணங்களாக அமைந்தன.

இங்கிலாந்தில் விபரல் கட்சி ஆட்சி:

இங்கிலாந்தில் நீண்ட காலமாக பதவியிலருந்த கன்சர்வேடிவ் கட்சி அரசு கவிழ்ந்த விபரல் கட்சி ஆட்சியைக் கைப்பற்றியது. கன்சர்வேடிவ் கட்சியினர் ஏகாதிபத்தியக் கோட்பாட்டை கடைபிடிப்பவர். விபரல் கட்சியினரோ தாராளச் சீர்திருத்தை விரும்புவர். இந்த ஆட்சி மாற்றம் வெறும் ஆள்மாற்றமாக இன்றி அரசியலில் கொள்கை மாற்றத்தையும் கொணர்ந்தது. இந்தியப் பிரச்சினைகளில் அனுதாபம் கொண்ட விபரல் கட்சியினர் இந்திய மக்களுக்கு அரசியல் சீர்திருத்தக் கொடை வழங்க விரும்பினர்.

ஜப்பானின் வெற்றி:

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் அதில் உலக அரங்கில் தேசிய உரிமை இயக்கங்களுக்கு ஆதரவாக இருந்தது. ஒரு சாதாரண ஆசியச் சிற்றரசு (ஜப்பான்) வலிமைமிக்க ஐரோப்பியப் பேரரசை (ரஷ்யா) தோற்கடித்து வெற்றி வாகை சூடியது. இது மேற்கத்திய வல்லரசுகள் வெல்ல முடியாதவை அல்ல என்ற கருத்தினை தோற்றுவித்து ஏகாதிபத்தியப்பிடியிலிருந்து விடுபடத் துடிக்கும் ஆசிய

நாடுகளுக்கு புதிய உத்வேகத்தை அளித்தது. இது ஐரோப்பிய ஏகாதிபத்தியங்களைச் சிந்திக்க வைத்தது.

தென்னாப்பிரிக்க இந்தியர் இழிநிலை:

தென்னாப்பிரிக்காவிலும் பிஜித் தீவுகளிலும் இந்தியர்கள் இனஒதுக்கல் கொள்கைகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு அவதியுற்றனர். இழிவுப்படுத்தப்பட்டனர். இது இந்தியாவில் எதிரொலித்தது. தங்கள் மண்ணின் மைத்தர்கள் விடும் கண்ணீர் நிற்க வேண்டுமானால் வலிய தேசிய அரசு இந்தியாவில் நிறுவப்பட வேண்டுமென எண்ணினர்.

கர்சன் பிரபுவின் ஏதேச்சதிகார ஆட்சி:

கர்சன் பிரபு நிர்வாகத்திறன் மிகு ஆற்றல் படைத்தவர். எனினும் ஏகாதிபத்தியக் கோட்பாடுகளில் ஊறித்திளத்தவர். எனவே திறமையான நிர்வாகம், உறுதியான அரசு என்ற பெயரில் தல நிர்வாகத் தனி உரிமைகளைப் பறித்து அடக்கு முறைக்கணைகளை ஏவினார் பல்கலைகழகம், நகராட்சி மன்றம் ஆகியவற்றை அரசு அதிகாரிகளின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வைத்தார். தனது சொந்த ஆற்றலிலும், அறிவிலும் அதிக நம்பிக்கை வைத்ததால் பிறர் கருத்துக்களுக்கு செவிமடுக்க மறுத்தார்: எதிலும் ஏதேச்சதிகாரமான போக்கினைக் கொண்டார். அதன் காரணமாக தன்னிச்சைப்படி வங்காளத்தை பிரித்தார். இச்செயல்கள் தேசிய இயக்கத்தை வலுப்படுத்தி அன்னிய ஆதிக்க எதிர்ப்பைக் கிளறின.

வங்கப்பிரிவினை:

கர்சன் பிரபுவின் ஏதேச்சதிகாரச் செயரான வங்கப்பிரிவினை சுதேசி இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்தது. தீவிரவாதிகளை ஊக்குவித்தது. வந்தே மாதரம் என்ற புரட்சிக் கீதத்தை நாடெங்கும் எதிரொலிக்கச் செய்தது.

பஞ்சம், பிளேக் :

நாட்டின் பிற பகுதிகளில் பஞசம், பிளேக் வறுமை ஆகிய கொடுமைகள் பரவி கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்தின. 1896-97ல் ஏற்பட்ட பஞ்சத்தால் இருபது மில்லியன் மக்கள் பாதிக்கப்பட்டனர். பூனா வட்டாரத்தில் பரவி பிளேக் நோய் மக்கள் உயிர்களைக்கொள்ளை கொண்டது. அந்நோய்த் தடுப்பு அதிகாரிகளின் அத்துமீறிய செயல் மக்களிடையே ஆத்திரத்தை உண்டு பண்ணியது.

சூரத் காங்கிரஸ் பிரிவு

கொள்ளை நோயும் கொடிய பஞ்சமும் மக்களைக் கொள்ளை கொண்டபோது அன்னிய அரசு அடக்கு முறைச் சட்டங்களைக் கட்டவிழ்த்து விட்டது. இதனால் தேசியவாதிகள் பலர் ஆங்கிலேயர் மீது கொண்டிருந்த நல்லெண்ணத்தையும் நம்பிக்கையும் கைவிட்டு தீவிரவாதிகளாக மாறினர். திலகர், பிபின், சந்திரபால், லாலாஜபதிராய் சிதம்பரம்பிள்ளை ஆகிய தீவிரவாதிகள் அரசியல் ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்தி சுதேச உணர்ச்சிகளை கிளறி சுயராஜ்யக் கோஷம் எழுப்பினர். இந்த தீவிரப் போக்குகளை ஆங்கில அரசின் நல்லெண்ணத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த மிதவாதிகள் விரும்பவில்லை. அதன் காரணமாக 1907ல் சூரத்தில் கூடிய இந்திய தேசிய காங்கிரஸில் பிளவு ஏற்பட்டது. தீவிரவாதிகள் காங்கிரசை விட்டு வெளியேறினர். இப்போது ஆங்கிலேயர் காங்கிரஸில் உள்ள மிதவாதிகளைத் திருப்திப்படுத்த சில அரசியல் சலுகைகளை அளிக்க விரும்பினர். மிதவாதிகளின் தலைவரான கோபாலரிருஷ்ணகோகலே இங்கிலாந்து சென்று இந்திய அமைச்சரைச் சந்தித்து அரசியல் சீர்திருத்தங்கள் செய்வதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். தாராளக் கருத்தினரான மார்லி அது பற்றி அரசுப்பிரதியான மின்டோவிற்கு கடிதம் எழுதினார். இந்த இருவரின் முயற்சி காரணமாக 1909ம் ஆண்டு இந்திய கவுன்சில் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

1809ம் ஆண்டு இந்தியச் சட்டத்தின் முக்கிய கூறுகள் மத்திய சட்டசபை விரிவாக்கம் 1.மத்திய சட்டசபை உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 16லிருந்து 60 ஆக உயர்த்தப்பட்டது. தலைமை ஆளுநர் நிர்வாக கவுன்சில் உறுப்பினர்களையும் சேர்த்து மத்திய சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 64 ஆக ஆக்கப்பட்டது. 2.60 பேரில் பாதிக்கு குறையாதவர்கள் அரசுப் பதவிகளில் இல்லாதவர்களாக இருக்க வேண்டும். அவர்களில் ஐவர் தலைமை ஆளுநரால் நியமனம் செய்யப்பட வேண்டும்.

மாநிலச் சட்டமன்றங்கள் விரிவாக்கப்படல்

1. சென்னை, பம்பாய், வங்காள மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 50 ஆக உயர்த்தப்பட்டது. வடமேற்கு மாநிலம் ஐக்கிய மாநிலமாக (தற்போதைய உத்திரப் பிரதேசம்) பெயர் மாற்றம் பெற்றது. அதற்கும் 50 பேர் கொண்ட சட்டசபை உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 30 ஆக

உயர்த்தப்பட்டது. 1912ம் ஆண்டு அஸ்ஸாம், பீஹார் ஆகியவை வங்காளத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு தனி மாநிலமாக்கப்பட்டது. அங்கும் 30 பேர் கொண்ட சட்டசபை நிறுவப்பட்டது. 2.மாநிலங்களில் அரசுப் பதவி சாராதோர் பெரும்பான்மையினராயிருந்தனர். அவர்களுள் சிலர் அரசரால் நியமனம் பெற்றவர்களாக இருந்ததால் மாநிலங்களிலும் அரசு தரப்பு பெரும்பான்மை பெற்றது. எடுத்துக்காட்டாக 47 பேர் கொண்ட சென்னை மாநில சட்டமன்றத்தில் அவர்கள் கீழ் கண்டவாறு இருந்தனர்.

நிர்வாக கவுன்சில்களின் விரிவாக்கம

1. இச்சட்டப்டி சென்னை, பம்பாய் மாநில நிர்வாகக் கவுன்சில்களின் எண்ணிக்கை நான்காக உயர்த்தப்பட்டது. இந்திய அமைச்சர்களின் அனுமதியுடன் வங்காளம் மற்றும் பிற மாநிலங்களுக்கு இதுபோல் நிர்வாகக் கவுன்சில் அமைக்க தலைமை ஆளுநருக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது.

2. முதன்முதல் நிர்வாகக் கவுன்சில்களில் இந்தியர் ஒருவர் உறுப்பினராகச் சேர்க்கப்பட்டார். மத்திய நிர்வாகக் கவுன்சிலில் எஸ.பி.சின்ஹா என்பவர் சட்ட உறுப்பினராக நியமனம் பெற்றார். இலண்டனில் உள்ள இந்திய அமைச்சர் ஆலோசனைக்குழுவிற்கு ஏற்கனவே இரு இந்தியர்கள் நியமனம் பெற ்றது குறிப்பிடத்தகுந்தது.

சட்டசபை பணிகள் அதிகரிக்கப்படல

1. நிதிநிலை அறிக்கை மீது விவாதம் நடத்தி அது இறுதி வடிவம் பெறுவதற்கு முன் தீர்மானங்கள் கொண்டு வர உறுப்பினர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டனர்.
2. துணைக் கேள்விகள் கேட்கவும் அனுமதிக்கப்பட்டனர். தல நிறுவனங்களுக்கு கடனளிப்பது, கூடுதல் மானியமளிப்பது புதுவரிகள் விதிப்பன ஆகியவை பற்றி தீர்மானம் கொண்டு வரவும் அனுமதிக்கப்பட்டனர்.
3. பொதுநலன் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்கள் பற்றி விவாதிக்கவும், தீர்மானங்கள் கொண்டு வரவும் உரிமை பெற்றனர்.
4. ஆனால் தனியார் தீர்மானங்களும் காரணம் காட்டது அனுமதி மறுக்கும் அதிகாரம் தலைமை ஆளுநருக்கு கொடுக்கப்பட்டது. மேலும் சிலவருவாய் செலவினங்கள் பற்றி விவாதமே கூடாது என்றும் விதிக்கப்பட்டது.

வகுப்பு வாரி பிரதிநிதித்துவ முறை

இச்சட்டம் முஸ்லீம்களுக்கு தனியாக தேர்தல் தொகுதிகள் ஒதுக்கப்பட்டு தேர்தல் தொகுதிகள் முஸ்லீம்களுக்கௌ ஒதுக்கப்பட்டது. அத்தொகுதிகளில் வாக்களர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். அதற்கென தனி வாக்காளர் பட்டியல் தயாரிக்கப்பட்டது.

தேர்தல் முறைகள்

1. 1909ம் ஆண்டு சட்டம் தான் முதன் முதலாக சட்டமன்றங்களில் அரசுப் பதவி சாராதோரைத் தேர்ந்தெடுக்க வகை செய்தது. தேர்தல் என்பது முதன்முதலாக அங்கீரிக்கப்பட்டது.
2. ஏற்கெனவே குறிப்பிட்ட முஸ்லீம்களுக்கு தனிவாக்காளர் பட்டியல் தயாரிக்கப்பட்டு தனிதேர்தல் தொகுதிகள் ஒதுக்கப்பட்டன.
3. தேர்தல் நடைமுறைகளை வகுக்கும் அதிகாரம் தலைமை ஆளுநருக்கு அளிக்கப்பட்டது. அவர் ஒரே சீரான வாக்களிப்பு முறைகளை கொண்டு வரவில்லை. அது இடத்திற்கு இடம், இனத்திற்கு இனம் மாறுப்பட்டிருந்தது. சென்னை மாநிலத்தில் வருடத்திற்கு 15000 ரூபாய் வருமானம் உள்ளவருக்கு அல்லது 10000 ரூபாய் வரை நிலவரி கட்ட கூடியவருக்கும் வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டது. வங்காளத்தில் ராஜா அல்லது நவாப் பட்டம் பெற்றவர்களுக்கு வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டது. மத்திய மாநிலங்களில் கௌரவ பதவி வகிப்பவர்களுக்குக் கூட வாக்குரிமையளிக்கப்பட்டது. ஆண்டுக்கு 3000 ரூபாய் வருமானததிற்கு வருமான வரி செலுத்தும் முஸ்லீமிற்கும் வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டது. ஆனால் இவ்வுரிமை பிறவகுப்பினருக்கு அளிக்கப்பட வில்லை.
4. அரசுக்கெதிரான போராட்டத்தில் கலந்து கொண்டவர்களை தேர்தலில் போட்டியிடாதவாறு தடை செய்யும் அதிகாரம் அரசுக்கு அளிக்கப்பட்டது. 1909ம் ஆண்டு சட்டத்தைப் பற்றிய மதிப்பீடு : 1909ம் ஆண்டு இந்திய கவுன்சில் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டதன் நோக்கம் மிதவாதிகளைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காகவே ஆகும். ஆந்த அளவில் அச்சட்டம் பெரும் வெற்றிபெற்றது. மதிவாதிகளின் ஆதிக்கத்தில் உள்ள காங்கிரஸ் இந்த தாராள அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தத்தை

கொண்டு வந்ததற்காக மிண்டேதவிற்கும் மார்லிக்கும் நன்றி வெலுத்துவதில் முன்னணியில் நின்றது. சுரேந்திர நாத்பானர்ஜி "நாம் விரும்பியதெல்லாம் கிடைக்கப்பெறவில்லை. ஆனால் பொறுமையாய் இருந்தால் நாம் விரும்பியதெல்லாம் பெறலாம்"என்று கூறினார். மேலும்,,,துணைக்கேள்விகள் கேட்கவும், தீர்மானங்கள் கொண்டு வரவும் பெற்ற உரிமை மதிப்புமிக்க சலுகைகள்" எனவும் போற்றினார். குழப்பநிலையை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்த நாட்டைக் காப்பாற்றிய பெருமை மிண ்டோமார்லிக்கு உரியது." என கோகலே தம் நன்றியை வெளிப்படுத்தினார். இந்தியர்கள் எதிர்பார்த்ததை விட அதிகம் பெற்றிருக்கிறார்கள். என „இந்தியன் ரிவ்யூ" என்ற செய்தித்தாள் தன் மகிழ்ச்சியை வெளியிட்டது. அண்மையில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட முஸ்லீம் லீக் கட்சி தம் இலட்சியம் நிறைவேறி விட்டதாகக் களிப்பெய்தியது.

உண்மையில் 1909ம் ஆண ்டுச் சீர்திருத்தம் இந்திய அரசியலமைப்பு வளர்ச்சியில் ஒரு முக்கிய கட்டமாக விளங்குகிறது. பொறுப்பாட்சி என்ற திசையில் பிரதிநிதித்துவ அரசென்னும் பாதையில் ஜனநாயகத்தை நோக்கிச் செல்லும் பயணத்தில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் பெற்றிருப்பது உண்மைதான். ஏனெனில் அதில்,

1. அரசுச் சார்பற்ற பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்தியது.
2. தேர்தல் முறைகளை புகுத்தியது
3. சட்டமன்றங்களில் விரிவான விவாதங்களுக்கு அனுமதி வினாவெழுப்பி விடை பெறும் உரிமை அளித்தது.
4. நிதிநிலை அறிக்கை மீது விவாதம்.
5. அரசப் பிரதிநிதி நிர்வாகக் கவுன்சிலில் இந்தியருக்கு பிரதிநிதித்துவம்.

ஆகிய தாராள சீர்திருத்தக் கருத்துக்கள் அச்சட்டத்தில் அடங்கியுள்ளன. மத்தியசட்டசபையை சின்னஞ்சிறு பாராளுமன்றமாக மாற்றிய பெருமை மக்கள் குரலை எரிரெதலிக்கும் மக்கள் பிரதிநிதிகளை உருவாக்கும் வாய்ப்பு, அரசுகோமான்கள் முன்பு திறனாய்வு செய்து திருத்தங்கள் இயற்றும் உரிமை ஆகிய சிறப்புகள் இச்சட்டத்திற்கு உண்டு. விடுபட்ட உரிமைகள் பலவாயினும்

கொடுக்கப்பட்ட சலுகைகள் சிலவாயினும் அவை போற்றப்படதக்கக்வையே. குறைகளைகளைந்து நிறைகளைக் கொள்வோம் என்ற கொள்கை அடிப்படையில் நோக்கினால் இச்சட்டம் நிச்சயம் மனநிறைவு தரும்.

எனினும் ஓராயிரம் உரிமைகளை எதிர்பார்த்த தேசியவாதிகளுக்கு இச்சட்டம் ஒரு சில சலுகைகளையே வழங்கியது ஏமாற்றகளித்ததாயிருந்தது. நிஜமான ஜனநாயகத்தை எண்ணியிருந்தோருக்கு நிழலான ஜனநாயகமே காத்திருந்தது. அதற்கு காரணங்கள் பல. முதலாவதாக, இச்சட்டத்தை எனக் கூறினார்.

இரண்டாவதாக, மத்திய சட்டசபையில் அரசுத்தர்பாரின் பெரும்பான்மை சட்டபூர்வமாக நிலைநாட்டப்பட்டது. மொத்த மக்களாட்சிக் கருத்துக்களை கேலிக்கூத்தாக்கி விட்டது. 66 பேரில் 37 பேர் அதாவது பாதிக்கு மேல் அரசப்பதவி வகிப்போராவர். இதுவும் போதாதென்று பதவி சாராதோரில் தலைமை ஆளுநரால் நியமிக்கப்படும் ஐவர் நிச்சயம் அரசையே ஆதரிப்பர்.இதற்கு மேல் தலைமை ஆளுநரின் ரத்து அதிகாரம் அரசையே இரும்பு கவசம்போல் காத்து நின்றது. எனவே சகலவித பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளோடும் அதிகார ஆயுதங்களுடனும் இரும்புக்கவசம் பூண்டு நின்ற வீரனை, சிறுபான்மையினர் என்ற முடமாக்கப்பட்ட பல்வேறு கட்டுபாடு என்னும் விலங்கினால் மாட்டப்பட்ட உரிமையற்ற நிராயுதபாணியான ஒருவன் எதிர்த்து நின்று போரிட்டால் அந்த போரின் முடிவு என்னவாகும்? ஆந்தப்போர்தான் பார்ப்பதற்கு ரசிக்குமா? இத்தகைய வித்தையான காட்சியைத்தான் மிண்டோமார்லி உருவாக்கிய சட்டசபை நமக்கு அளித்தது.

மூன்றாவதாக, மாநில சட்டமன்றங்களில் பதவி சாராதோரின் பெரும்பான்மை நிலைநாட்டப்பட்டிருந்தாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் சிறுபான்மையினராக இருந்து குறிப்பிடத்தகுந்தது. அரசுப் பதவி சார்ந்தோரும் நியமனம் செய்யப்பட்ட பதவிசாராதோரும் இணைந்தால் அரசுக்கட்சி பெரும்பான்னைகளுடன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நிலச்சுவான்தார்களும், ஐரோப்பியர்களும், முஸ்லீம்களும் இணைந்து செயல்படும் வாய்ப்பு வேறு இருக்கிறது. எனவே இங்கும் அரசுதரப்பின் குரல் என்ற ஒரு கை ஓசைதான் கேட்கும்.

நான்காவதாக, சட்டசபை உறுப்பினர் எண்ணிக்கையை அதிகரித்த இச்சட்டம் அவர்களின் செயல் உரிமைகளை

அதிகப்படுத்தவில்லை. அவர்கள் கொண்டு வரும் எந்த தீர்மானத்தையும் காரணம் காட்டாமல் அரசு நிராகரிக்லாம். கேள்விகேட்கும் உரிமை கொடுக்கப்பட்டது உண்மைதான். ஆனால் அதற்கு பதில் கொடுத்துதான் தீரவேண்டுமென்று கட்டாயமும் இல்லை. நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தை அரசு செயல்படுத்தியே தீரவேண்டும் என்ற கட்டாயமும் இல்லை. எனவே அரசைக்கட்டுப்படுத்தாத தீர்மானத தை நிறைவேற்றுவதில் அர்த்தமே இருக்கமுடியாது.

எனவே அதிகாரமும் பொறுப்பும் குவிந்துகிடக்கும் ஆட்சிபீடத்தை குறை கூறத்தான் உறுப்பினர்களுக்கு உரிமை இருக்கிறதே தவிர சீர்திருத்தி அமைக்க அல்ல.

ஐந்தாவதாக, வகுப்புவாரிப் பிரதிநிரித்துவம் என்ற புதியதொரு முறை இந்தியரை இந்துக்கள், முஸ்லீம்கள் எனப்பாகுபாடு செய்தது. எல்லா ஏகாதிபத்தியங்களும் கடைபிடிக்கும் பிரித்தாளும் சூழ்ச்சி என்ற ராஜதந்திரக் கொள்கை வெகு ஜாக்கிரதையாக கையாளப்பட்டது. அதன்மூலம் பாகிஸ்தான் பிரிவினை பலமானதொரு அடிப்படை பக்குவமாக போடப்பட்டது. மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்தான் தோற்றுவிக்கப்பட்ட முஸ்லீம்லீக் கட்சியின் வேண்டுகோள் உடனடியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஒரே கல்லில் இரு மாங்காய் என்பது போல் இம்முறை இந்திய தேசிய சக்திகளை பிளவு படுத்தியது. முஸ்லீம் மக்களை ஆங்கில அரசு அனுதாபிகளாக மாற்றியது. முஸ்லீம்களுக்கு வேண்டுமென்ற அதிக அளவு வீதாசார பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. வாக்குரிமை தகுதியை நிர்ணயிக்க முஸ்லீம்களுக்கும் பிறருக்கும் வெவ்வேறு அளவுகோல்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இம்முறை முஸ்லீம் வகுப்புவாக சந்திகளை மட்டும் தூண்டவில்லை. அதற்கு எதிராக இந்து வகுப்புவாத சக்திகளையும் உருவாக்கியது. பிற சிறுபான்மையினரான சீக்கியர் கிறிஸ்துவர் ஹரிஜனங்கள் ஆகியோரும் தனித்தொகுதிமுறை கேட்கத் தொடங்கினார். மக்களாட்சி கருத்துகளுக்கு முரணான இந்த வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவ முறை இந்திய சமுதாய ஒருமைப்பாட்டிற்கு உலைவைத்தது.

ஆறாவதாக, தேர்தல் என்ற மக்களாட்சி முறையை இச்சட்டம் ஏற்றுக்கொண்டு விட்டது உண்மைதான். ஆனால் சட்டத்தில் எழுத்தளவில் உள்ள அந்த தேர்தல் நாட்டில் செயளவில் கொண்டுவரப்பட்ட பொதுதான் அது நேரடித்தேர்தல் அல்ல,

மறைமுகத்தேர்தல் என்ற உண்மை வெளிப்பட்டது. இன்றைய தேர்தலுக்கு 1909 ம் ஆண்டுச் சட்டப்படியான தேர்தலுக்கும்மலையளவு வேறுபாடு இருந்தது. மேலும் 40 கோடி மக்கள் தொகை கொண்ட இந்த நாட்டின் மத்திய சட்டசபைத் தேர்தலில் வாக்களிக்க தகுதியுடையவர்கள் 650 பேர் தான் மாநில சட்டமன்ற வாக்காளர் தொகை ஏறத்தாழ 200. இந்த மாபெரும் வாக்காளர்கள் தேர்ந்தெடுத்த பிரதிநிதிகள் தாம் 40 கோடி மக்களின் தலைவிதியை நிர்ணயிக்கும் தகுதி படைத்தவர்களாம்.

இறுதியாக, பொறுப்பாட்சிதான் மக்களாட்சி முறையின் சத்தும், சாரமும், அவையிரண்டும் 1909ம் ஆண்டு இந்திய சட்டமன்றங்களுக்கு அடியோடு பற்றாக்குறை இந்திய அரசு, இந்திய சட்டமன்றங்களுக்கும் பொறுபாக்கப்படவில்லை, அது இங்கிலாந்துப் பாராளுமன்றத்திற்கே பொறுப்பாக இயங்கியது. சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் ஆட்சி முறைவில் மாற்றமெதுவும் செய்ய இயலாது. எனவே மிண்டோ-மார்லி உருவாக்கிய சீர்திருத்த பூங்காவில் மக்களாட்சி மலரவுமில்லை. பிரதிநிதித்துவ முறை, மணம் வீசவுமில்லை. மாறாக, பொறுப்பற்ற சட்டமன்றமும் உரிமையற்ற உறுப்பினர்களும் தான் பவனி வந்தனர்.

செம்ஸ்ஃபோர்ட் சீர்திருத்தங்கள்

1909ம் ஆண ்டு சட்டம் இந்திய அரசியல் பிரச்சனைகளுக்கு எவ்விதத் தீர்வையும் அளிக்கவில்லை. சட்டசபைக்குப் பொறுப்பற்ற நிர்வாகத்தை அமைத்த இச்சட்டம் ஜனநாயகத்தின் நிழலாகவே காட்சியளித்தது. 1909ம் ஆண்டிற்கு பின் இந்தியாவிலும் உலக அரங்கிலும் நிகழ்ந்த மாபெரும் நிகழ்ச்சிகள் இந்தியர்கள் சிந்தனையிலும் மாறுதல்களைத் தோற்றுவித்தது. அதன்காரணமாக பொறுப்பாட்சி சுயஆட்சிக் கருத்துக்கள் வளர்த்தன. வளர்ந்துவரும் இந்தப் புதிய சூழ்நிலைகள் பிரிட்டிஷ் அரசை புதியதொரு அரசிலமைப்பை உருவாக்க கட்டாயப்படுத்தின. ஆதன் விளைவே 1919ம் ஆண்டு மாண்டேகு-செம்ஸ்போர்டு சீர்திருத்தச் சட்டம்.

சட்டம் இயற்றப்படுவதற்கான சூழ்நிலைகள்

1. வன்முறையில் நம்பிக்கை கொண்ட பயங ்கரவாதிகளின் சதிகளும் வெடிகுண்டு வீச்சுகளும்
2. தென்னாப்பிரிக்கா, கனடா, ஆஸ்திரேலியா ஆகிய ஆங்கிலக் குடியேற்றங்களில் இந்தியர்கள் இன ஒதுக்கல் கொள்கைக்குட்படுத்தப ்பட்டு இழிவு படுத்தப்பட்டதன் எதிரொலி.

3. இந்தியருக்கு சுய ஆட்சிப் பொறுப்புகளில் பயிற்சி அளிக்க திலகரும், அன்னிபெசன்ட் அம்மையாரும் தொடங்கிய ஹோம்ரூல் இயக்கம்.
4. அரசியல் சீர்திருத்தத்தை வலியுறுத்தி மத்திய சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் பத்தொன்பது பேர்கள் தயாரித்தனுப்பிய குறிப்புகள்.
5. காங்கிரஸ் முஸ்லீம்லீக் கட்சிகளின் 1916ம் ஆண்டு லக்னௌ உடன்படிக்கை ஒருகிணைந்த செயல் திட்டமொன்றை வகுத்தது.
6. தலைமை ஆளுநரின் மேலாதிக்கத்தைப் பாதிக்காத வண்ணம் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இந்தியர்களுக்கு அதிக பங்கு அளிக்கவேண்டும் என ஹார்டிஞ்சு பிரபு எழுதிய கடிதம்.

முதல் உலகப்போர் தோற்றுவித்த புதிய சூழ்நிலைகள

1. ”உலகத்தை ஜனநாயத்திற்கு பாதுகாப்பான இடமாக மாற்றுவதற்காகவே இப்போர் நடைபெறுகிறது”. “சுய நிர்ணய உரிமை கோட்பாடுகளுக்காகவே இப்போர் நடைபெறுகிறது: எனப் பிரிட்டிஷ் அரசினர் பகிரங்கமாக அறிவித்தனர்.
2. போருக்கு இந்தியர்கள் அளித்த நிபந்தனையற்ற உதவி பன்னிரண்டு இலட்சம் போர்வீரர்கள் 75 மில்லியன் பவுன் யுத்த நிதி. ஆண்டுதோறும் 20 மில்லியன் பவுன் போருக்கென ஒதுக்கியது. பிரதி நன்றி நோக்காது இவ்வுதவிகள் செய்யப்பட்ட போதிலும் போர் முடிந்ததும் பொறுப்பாட்சி நிச்சயம் என்ற எண்ணத்தின் தோற்றம்.
3. 1917-18ம் ஆண்டுகளில் இந்தியப் பேரரசின் போர்க்கால அமைச்சரவை மற ்றும் மாநாடுகளில் இடம் பெற்றது. போர் முடிவுற்றதும் ஏற்ப்பட்ட வெர்சேல்ஸ் உடன்படிக்கையில் இந்திய அரசு அதன் பொறுப்பில் கையொப்பமிட்டது. சர்வதேச சங்கத்தில் உறுப்பினரானது.
4. இஸ்லாமிய உலகத் தலைவரான துருக்கி சுல்தானை எதிர்த்து பிரிட்டிஷார் போராடியதால் இந்திய முஸ்லீம்களின் பிரிட்டிஷ் எரிர்ப்பு கொள்னை.
5. ஏகாதிபத்தியக் கோட்பாட்டினரான சேம்பர்லீன் இந்தியர் அமைச்சர் பதவியிலிருந்து விலகி தாராள கோட்பாட்டினரான மாண்டேகு அப்பதவி ஏற்றது. பதவி ஏற்றதும் தமது சீர்திருத்த நோக்கத்தை 1917
    1. ஆட்சித்துறையின் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் இந்தியர்களை அதிகமாக நியமித்தல்.
    2. சுயஆட்சி நிறுவனங்களைப் படிப்படியாக வளர்த்தல்.
    3. அதன்மூலம் பொறுப்பாட்சி என்ற முற்போக்கு நிலையை அடைதல்.

4. அதே சமயத்தில் இந்தியா பிரிட்டிஷ் பேரரசின் பிரிக்க முடியாத பகுதியாக நீடித்தல்.

அதன்பின் மாண்டேகு இந்தியா வருகை புரிந்து ஐந்தரை மாதங்கள் தங்கி இந்தியர் கருத்துக்களையும் அரசியல் சூழ்நிலைகளையும் பரிந்துக்கொண்டு அரசப் பிரதிநிதி செம்ஸ்போர்டுடன் கலந்து சீர்திருத்தத்திற்கான சில பரிந்துரைகளை விங்கினார். அதனடிப்படையில் 1919 டிசம்பரில் இச்சட்டம் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது.

சட்டத்தின் முன்னுரை

இச்சட்டத்தின் முன்னுரையில் அதன் சோக்கங்கள் தெளிவாகப்பட்டன. அவை

1. பேரரசின் ஒருங்கிணைந்த அங்கமாக பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் பொறுப்பாட்சி என்ற முன்னேற்ற நிலைமையின் நோக்கத்துடன் ஆட்சித்துறையின் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் இந்தியர்களை அதிகமாக சேர்த்தலும் பொறுப்பாட்சி நிறுவனங்களை படிப்படியாக வளர்த்தலும் அரசுக் கோட்பாடுகளாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.
2. இந்நோக்கம் தொடர்ச்சியான பல நிலைகளில் செயற்படுத்தப்படும்.
3. அவை எப்போது எவ்வாறு செயற்படுத்தப்பட வேண்டுமென்பதைப் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றமே தீர்மானிக்கும்
4. இந்தியர்களின் ஒத்துழைப்பு பொறுப்புணர்வு ஆகியவற்றைப் பொறுத்துத்தான் பாராளுமன்றம் நடவடிக்கை எடுக்கும்.
5. மாநிலங்களில் உள்ள சுயஆட்சி நிறுவனங்களின் வளர்ச்சியோடு, மாநில அரசு மாநிர விஷயங்களில் அதிக அளவு சுதந்தரத்துடன் இயங்கவும் வழிவகை செய்யப்படும்

இங்கிலாந்தில் செய்யப்பட்ட மாறுதல்கள்

1. ஏற்கெனவே இருந்தது போல் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்பான இந்திய அமைச்சரும் அவர்தம் ஆலோசனைக்குழுவும் இந்திய அரசு நிர்வாகத்தின் அனைத்து அம்சங்களையும் கண்காணித்து கட்டுப்படுத்தி இயக்கும் அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்தனர்.மத்திய மாநில சட்டமன்றங்களின் நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் அவர் அமைதியின் பேரிலே நடைபெறுவதாகக் கருதப்படும்.
2. மாநிலங்களில் உள்ள மாற்றப்பட்ட துறைகளின் மீது அவரது கட்டுபாடு தளர்த்தப்பட்டது. பேரரசு நலன் மாநிலங்களிக்கிடையே மோதல் போன்ற விஷயங்கள் தவிர கிறவற்றில் கூடிய மட்டும் தலையிடக் கொள்கையைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

3. அவரது ஆலோசனைக்குழு 8-லிருந்து 12ற்கு உட்பட்ட உறுப்பினா்களைக் கொண்டிருக்கும். அவா்களில் பாதி போ் இந்தியாவில் பத்தாண்டுகள் பணிபுரிந்தவா்களாக இருக்க வேண்டும்.
4. இந்திய அமைச்சா் அவா்தம் துணைநிலைச்செயலா் அவா்கள் சம்பந்தப்பட்ட துறைகள் ஆகியவற்றின் செலவுகள் பிரிட்டிஷ் கருவூலத்திலிருந்து அளிக்கப்படவேண்டும்.(இதற்கு முன் அவை இந்திய வருவாயிலிருந்து

தலைமை ஆளுநரும் அவரது கவுன்சிலும்

1. தலைமை ஆளுநரும் அவரது கவுன்சிலும் முன்போல் இந்திய அமைச்சருக்கும் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்திற்குமே பொறுப்புள்ளவா்களாக இருந்தனா். இராணுவம் மற்றும் சிவில் நிா்வாகம் சட்டமியற்றுதல், நிதி அதிகாரங்கள் அனைத்தும் அவா் கரங்களில் தான் குவிக்கப்பட்டிருந்தது. சட்டமன்றத்தைக் கூட்டுதல், ஒத்தி வைத்தல் ஆகிய அதிகாரமும் அவரிடமிருந்தன. சட்டசபை நிராகரித்த சட்டங்களைக் கூட அவா் விரும்பினால் அமுல் நடத்தும் சிறப்பதிகாரம் பெற்றிருந்தாா். அவசரச்சட்டம் பிறப்பிக்கும் அதிகாரம் பெற்றிருந்தாா்.
2. எட்டுப்போ் கொண்ட அவருடைய கவுன்சிலில் மூன்று இந்தியா்கள் நியமிக்கப்பட்டனா்.
3. கவுன்சிலா்கள் இந்திய அமைச்சரால் பரிந்துரை செய்யப்பட்டு மன்னரால் நியமிக்கப்பட்டனா். அவா்கள் பதவிக்காலம் ஐந்தாண்டுகள்.
4. தலைமைத் தளபதி கவுன்சிலின் சிறப்பு உறுப்பினராக இருப்பது நீக்கப்பட்டது

மத்திய சட்டசபை

மத்திய சட்டசபை இருமன்றங்களைக் கொண்டதாயிருந்தது. கீழ்சபை சட்டப் பேரவை எனவும், மேல்சபை அரசுக் கவுன்சில் எனவும் அழைக்கப்பட்டது. தலைமை ஆளுநா் சட்டமன்றங்களுக்குத் தலைமை வகிக்கும் பொறுப்பிலிருந்து விலக்கப்பட்டாா். எனவே அவா் அதன் உறுப்பினராக கருதப்படவில்லை. ஆனால் சட்டமியற்றும் பணியில் ஒருங்கிணைந்தவராகக் கருதப்பட்டாா். சட்ட பேரவையிலும் அரசுக் கவுன்சிலிலு ஆளுநச்தரப்பினரின் பெரும்பான்மையைச் சட்டபூா்வமாக நிலைநாட்டுவது கைவிடப்பட்டது. தோ்ந்தெடுக்கப்பட்டோரே பெரும்பான்மையினராக இருக்க வகை செய்யப்பட்டது.

சட்டப்பேரவை

1. 1. அதன் மொத்த உறுப்பினராக 145 போ் அவருள் 104 போ் தோ்ந்தெடுக்கப்பட்டனா். மீதி 41 போ் நியமன உறுப்பினா் அவருள் 26 போ் அரசுப் பதவியாளா். மாநிலங்களில் மக்கள் தொகைக்கு

ஏற்ப தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டியவர் தொகை பிரித்துகொடுக்கப்பட்டது. அதுவும் வகுப்புவாரி அடிப்படையில் முஸ்லீம், சீக்கியர், ஐரோப்பியர் எனப் பிரிக்கா்ாட்டது.

2. இதன் ஆயட்காலம் மூன்று ஆண்டுகள். ஆனால் அதைக் கூட்டவோ குறைக்கவோ தலைமை ஆளுநர் அதிகாரம் பெற்றிருந்தார்.
3. முதல் நான்காண்டுகளுக்கு தலைமை ஆளுநரால் நியமிக்கப்படும் நபர் ஒருவர் சட்டப்பேரவைக் கூட்டங்களுக்குத் தலைமை தாங்குவார். பின்னர் பேரவையே தலைமை ஆளுநர் ஒப்புதலின் பேரில் தன் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும்.
4. மத்திய அரசு அதிகாரப் பட்டியலிலி உள்ள அனைத்து விஷயங்கள் பற்றித் தீர்மானம் கொண்டு வரலாம். பாதுகாப்பு அயல்உறவு, திருச்சபை சம்பந்தமானவை, பொதுக்கடன் ஆகியவை பற்றிய மசோதாக்களை தலைமை ஆளுநரின் முன் அனுமதியின்றி கொண்டுவர முடியாது. அதுபோன்று மாநில அதிகாரப்பட்டியலில் உள்ள விஷயங்கள், மாநில அரசு நிறைவேற்றய சட்டங்கள், மற்றும் அவசரச் சட்டம் பற்றிய மசோதாக்களுக்கும் முன் அனுமதி தேவை.
5. நிதிநிலை அறிக்கை சட்டப் பேரவையின் முன் வவாதத்திற்கு வைக்கப்பட வேண்டும். அதில் சில குறிப்பிடப்பட்ட முக்கிய செலவு இனங்கள் பற்றி வாக்கெடுப்பு நடத்த சபைக்கு உரிமை இல்லை. கிட்டத்தட்ட அறுபது சதவீத தொகை இவ்வாறு சபை வாக்கெடுப்பிற்கு „அப்பாற்பட்டதாகக் கருதப்பட்டது. மீதயுள்ள நாற்பது சதவீத செலவு இனங்கள் முழு உரிமையளிக்கப்பட்டது. அதை தள்ளுபடி செய்யவோ குறைக்கவோ அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது.ஆனால் அத்தொகைகளை அதிகரிக்கும்" உரிமை மறுக்கப்பட்டது. சட்டப்பேரவை நிராகரித்த இனங்களை நாட்டின் நலன்களுக்கு அவசியமானவை எனத் தலையை ஆளுநர் குறிப்பிட்டு அச்செலவினை அனுமதிக்கலாம்.
6. பொதுநலன் சம்பந்தப்பட்ட எந்தக் கேள்விகளும் கேட்கப்படலாம். ஒத்திவைப்பு த ீர்மானங்கள் கொண்டுவரப்படலாம். ஆனால் தலைமை ஆளுநர் மற்றும் அவரது நிர்வாகக்கவுன்சில் மீது நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டு வர முடியாது.

அரசுக் கவுன்சில்

1. இதன் மொத்த உறுப்பினர் 60. அவருள் 33 பேர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர். இங்கும் வகுப்பு வாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையே கடைப்பிடிக்கப்பட்டது.நியமன உறுப்பினர் 27ல் 17 பேர்

அரசுப் பதவியாளர். இதன் ஆயுள் காலம் 5 ஆண்டு. இதன் தலைவர் தலைமை ஆளுநரால் நியமிக்கப்படுவர்.

2. ஏந்த மசோதாவையும் முதலில் இங்கு கொண்டு வர முடியாது.
3. இச்சபை உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வாக்குரிமை பெற அதிகப்படியான தகுதி நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

இரு சபைகளுக்குமிடையே உள்ள உறவுகள்

எந்த மசோதாவும் சட்டமாக வேண்டுமானால் இரு சபையிலும் நிறைவேற வேண்டம். ஆனால் மசோதாக்கள் முதலில் சட்டபேரவையில்தான் கொண்டுவரப்பட வேண்டும். பண மசோதாக்கள் பற்றிய இறுதி அதிகாரம் சட்டபேரவையிடம் தான் இருந்தது. இருசபைகளிடையே கருத்து மோதல் ஏற்பட்டால் கூட்டுக்குழு, கூட்டு மாநாடு, கூட்டுக்கூட்டம் ஆகியவற்றின் ஒன்றுக்கு தலைமை ஆளுநர் ஏற்பாடு செய்து முட்டுக்கட்டைகளை நீக்கமுயலவேண்டும். பொதுவில் சட்டப் பேரவை மக்கள் பிரதிநிதித்துவ மன்றமாகவும் அரசுக் கவுன்சில் சில குறிப்பிட்ட உயர்வர்க்கத்தினரின் பிரதிநிதித்துவ மன்றமாகவும் செயல்பட்டது.

மத்திய மாநில அதிகாரப் பங்கீடு

1919ம் ஆண ்டு சட்டம் மாநில அளவில் குறிப்பிட்ட சில துறைகளில் சுய ஆட்சித் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்ததால் மாநிலங்களுக்குரிய அதிகாரங்கள் எவை என்பது திட்டமாக வரையறுக்கப்பட வேண்டியதாயிற்று. எனவே இச்சட்டமானது மத்திய மாநில அதிகாரங்கள் எவை என தனித்தனிப் பட்டியல் இட்டுக்காட்டியது.

மத்திய அரசு அதிகாரங்கள்: மொத்தம ் 47. அவைகளுக்குள் பாதுகாப்பு, அயல்நாடு, நாணயம ் வெளியிடுதல், செய்திப் போக்குவரத்து, கப்பல் வாணிபம், சுங்கவரி, உப்பு, வருமானவரி, பொதுக்கடன் போன்ற துறைகள் அடங்கியிருந்தன.

மாநில அதிகாரங்கள : மொத்தம் 50 அவைகளுள் ஸ்தல சுய ஆட்சி, பொதுசுகாதாரம், மருத்துவ நிர்வாகம், கல்வி, பொதுப்பணி, குடிநீர், நீர்ப்பாசனம், பஞ்ச நிவாரணம், காடுகள் கூட்டுறவு சட்டம், ஒழுங்கு போன்றவை.

மாநில அரசு இரட்டையாட்சி : 1919ம் ஆண்டு சட்டம் மாநிலங்களில் ஓரளவு பொறுப்பாட்சியைப் புகுத்தியது. மாநில அதிகாரங்கள் அனைத்தும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்கள் பிரதிநிதிகளடங்கிய சட்டசபைக்கு அளிக்கப்படவில்லை. மாறாக, முக்கிய அதிகாரங்கள் ஆளுநராலும் அவரது கவுன்சிலர்களாலும் நிர்வாகிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு அதிகாரத்துறைகள் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஆறுடீவறு நிர்வாக மையங்களால் நிர்வகிக்கப்படும் முறை, இரட்டையாட்சி, எனப்படும். இம்முறை வங்காளம், பம ் பாய்,

சென்னை, பீஹார், ஒரிசா ஐக்கிய மாநிலங்களில் பர்மா, மத்திய மாநிலங்கள் பஞ்சாப் ஆகிய மாநிலங்களில் கொண்டுவரப்பட்டது.பின்னர் வடமேற்கு எல்லைப்புற மாநிலத்திற்கும் இம்முறை விஸ்தரிக்கப்பட்டது. இங்கு மாநில அதிகாரங்கள் „மாற்றப்பட்டத்துறைகள்‟. ஒதுக்கப்பட்ட துறைகள் என இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டன.

மாற்றப்பட்ட துறைகள்: தலசுய ஆட்சி, பொது சுகாதாரம் மருத்துவம், கல்வி, பொதுப்பணி, மீன்துறை, வேளாண்மை, கைத்தொழில், கூட்டுறவு போன்றவை மாற்றப்பட்ட துறைகள், இவற்றை ஆளுநர், மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட சட்டசபைக்குப் பொறுப்பான அமைச்சர்கள் உதவியுடன் நிர்வகிப்பார்.

ஒதுக ்கப்பட்ட துறைகள்: வருவாய், பஞ்ச நிவாரணம், நீர்ப்பாசனம், காடுகள், நீதி, போலீஸ், சிறை, நிதி, ஆலைகள் தொழில் பிரச்சினைகள் போன்றவை ஒதுக்கப்பட்ட துறைகள் இவை ஆளுநரால் அவரது கவுன்சிலர்கள் உதவியுடன் நிர்வகிக்கப்படும்.

அமைச்சர் குழு : அமைச்சர்கள் ஆளுநரால் நியமிக்கப்பட்டு அவர் விரும்பும் வரை பதவியில் நீடிப்பார் என சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. எனினும் நடைமுறையில் சட்டசபையில் பெரும்பான்மை கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களே அமைச்சர்களாக நியமிக்கப்பட்டனா. பெரும்பான்மையினர் ஆதரவை இழந்தவுடன் பதவியயையும் இழந்தனர். அரசு அலுவலர் எவரும் அமைச்சராக நியமிக்கப்படகூடாது. பொதுவில் அமைச்சர்கள் தரும் ஆலோசனைப்படி ஆளுநர் கருத்திற்கு அசைவாக அமைச்சர்கள் செயல்படவில்லை என்றால் அவர்கள் பதவி விலக வேண்டும். அல்லது விலக்கப்பட நேரிடும். அதே சமயத்தில் அமைச்சர்கள் ஊதியம் சட்டசபை வாக்களிப்பிற்குட்பட்டது. நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானத்தின் மூலம் அவர்கள் பதவியிறக்கப்படும் வாய்ப்புமிருந்தது. மாற்றப்பட்ட துறைகளையே அமைச்சர்கள் நிர்வகித்தனர். பொதுவில் மூவர்கொண்ட அமைச்சர் குழுக்களே மாநிலங்களில் அமைக்கப்பட்டன.

நிர்வாகக் கவுன்சிலர்கள் : ஒதுக்கப்பட்ட துறைகளை ஆளுநரால் நியமிக்கப்படும் கவுன்சிலர்கள் நிர்வகித்தனர். சென்னை, பம்பாய், வங்காளம், மாநிலங்களில் நான்கு கவுன்சிலர்களும் பிறவற்றில் இரு கவுன்சிலர்களும ் நியமிக்கப்பட்டனர். அவருள் பாதிப்பேர் இந்தியர்களாயிருந்தனர். சட்டசபையில் தங்கள் பதவி காரணமாக உறுப்பினர்களாயிருந்தாலும் சட்டசபைக்குப் பொறுப்பானவர்களல்லர். நும்பிக்கை இல்லாத் தீர்மானத்தின் மூலம் அவர்களை விலக்க முடியாது. ஆளுநருக்கும் இங்கிலாந்தில் உள்ள இந்தியா அமைச்சருக்குமே பொறுப்பானவர்கள். இவர்கள் பதவிக் காலம் ஐந்து ஆண்டு

ஆளுநர்: மாநிலத்தின் தலைமை நிர்வாக அதிகாரியான ஆளுநர் தலைமை ஆளுநருக்கும் அவர் வழியாக இந்திய அமைச்சருக்குமே

பொறுப்பானவர்கள். அதைச்சர்கள் மூலமாக சில துறைகளையும் கவுன்சிலர்கள் மூலமாக பிற துறைகளையும்" நிர்வகிப்பர், அமைச்சர்கள் மற்றும் கவுன்சிலர்கள் முடிவினை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கும் உரிமை அவருக்கிருந்தது. நாட்டு நலன் பாதுகாப்பிற்கு எந்தது என அவர் உறுதியுடன் கூறினால் எந்த தீர்மானத்தையும் தள்ளுபடி செய்யும் அதிகாரமிருந்தது. அவரது அனுமதியின்றி எந்த பண மசோதாவும் சட்ட சபையினுள் வரமுடியாது. நிதிநிலை அறிக்கை ஆளுநரால் தயாரிக்கப்படும். சட்டசபை தள்ளுபடி செய்த பண மசோதாக்களை மூட அமுல்படுத்தும் விசேட அதிகாரம் பெற்றவர் சட்டமன்றங்களைக் கூட்டவும், ஒத்திப்போடவும், கலைக்கவும், அதிகாரம் பெற்றிருந்தார். அவசர நிலை பிரகடனம் செய்து எல்லாத்துறைப் பொறுப்புக்களையும் நாமே ஏற்றுக் கொள்ளும் அதிகாரம் படைத்தவர்.

மாநில சட்டமன்றங்கள் : மாநில சட்டமன்றங்களில் எழுபது சதவீதத்தினர் தேர்தெடுக்கப்பட்டனர். மீதமுள்ள முப்பது சதவீதத்தினர் நியமிக்கப்பட்டனர். அவருள் பதவி சார்ந்தோரும் சாராதோரும் உண்டு. ஆளுநரின் கவுன்சிலர்கள் பதவி காரணமாக சட்டசபையில் அமரும் உரிமை பெற்றிருந்தனர். தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்குப் போதிய பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கும் வகையில் அவ்வகுப்பினரால் சிலர் ஆளுநரால் நியமனம் பெறுவர். சட்டமன்ற ஆயுள் மூன்றாண்டு காலம். ஆளுநர் விரும்பினால் மேலும் ஓராண்டு நீடிக்கலாம். அமைச்சர்கள் சட்டமன்றத்திற்கு பொறுப்பானவர்கள். எனவே சட்டசபையினரில் பெரும்பான்மையினரின் ஆதரவைப் பெற்றவர்களையே அமைச்சர்களாய் நியமிக்கும் வழக்கம் ஏற்ப்பட்டது. மாற்றப்பட்ட துறைகள் பற்றிய நிர்வாகங்களை விவாதிக்கும் அவைப்பற்றி வினா எழுப்பும் மசோதாக்கள் கொண்டு வரவும் உறுப்பினர்கள் உரிமை பெற்றிருந்தனர். னோல் பண மசோதாக்களுக்கு ஆளுநரின் அனுமதி தேவை. சட்டசபைத் தலைவரை முதல் நான்காண்டு காலத்திற்கு ஆளுநரே நியமிப்பார். பின்னர் அந்த உரிமை பெறுவர்.

தோ ் தல் வாக்குரிமை

1919ம் ஆண்டு சட்டப்படி பெரும்பான்மை சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட போதிலும் வாக்காளர் எண்ணிக்கை மிக்க குறைவாக இருந்தது. மொத்த மக்கள் தொகையில் 1.5 சதவீத மக்களே வாக்குரிமை பெற்றிருந்தனர்.

சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கை மாநிலத்திற்கு மாநிலம் மாறுபட்டிருந்ததைப்போல் வாக்குரிமை பெற்றவரும் அவர் தம் தகுதியும் மாறுபட்டிருந்தது. கிராம பகுதிகளில் ரூ.10 முதல் 50 வரை வரி செலுத்துவோர் வாக்குரிமை பெற்றனர். நகர்ப்புறங்களில் வருமானவரி செலுத்தும் அளவிற்கு ஆண்டிற்குரூ. 200 வருமானமுள்ளவர்களும்

வீட்டுவரியாக ரூ.36 பெறக்கூடியவர்களும் நகராட்சிக்கு ரூ. 8 வரி செலுத்துவோரும் வாக்குரிமை பெற்றனர். தொடக்கத்தில் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளிக்கப்படவில்லை.

1909ம் ஆண்டு சட்டப்படி முஸ்லீம்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் இந்தியர்களுக்கும் ஐரோப்பியர்களுக்கும், சீக்கியர்களுக்கும், ஆங்கிலோ இந்தியர்களுக்கும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது.

நிலவுரிமையாளர், பல்கலைகழகம், வர்த்தகச் சங்கம் ஆகியவற்றிற்கும் பிரதிநிதித்துவம் வழங்க தனித் தொகுதிகள் அமைக்கப்பட்டன.

இந்திய சிவில் சர்வீஸ்: இந்திய சிவில் சர்வீஸைச் சார்ந்த அதிகாரிகள் உரிமை நலன்களைப் பாதுகாக்க சில ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. அவர்களை நியமனம் செய்த உயர் அதிகாரிகளின் தரத்திற்கு குறைந்தவர்களால் அவர்களைப் பதவி நீக்கம் செய்ய முடியாது என விதிக்கப்பட்டது. அப்படி நீக்கம் செய்யப்பட்டவர்களை இந்திய அமைச்சர் மீண்டும் நியமிக்கும் அதிகாரம் பெற்றார். ஆளுநரின் அனுமதியின்றி சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் சிவில் சர்வீஸ் அதிகாரிகளைப் பாதிக்கும் எந்த சட்டத்தையும் நிறைவேற்றுவதியிலிருந்து தடை செய்யப்பட்டனர். புதிய அரசியலமைப்பு சூழ்நிலையில் செயல்படுவது சிரமமானது என உணரும் அதிகாரிகளே ஓய்வு பெற ்று உரிய பென்ஷன் பெற வழிவகை செய்யப்பட்டது

திறனாய்வு : நிறைகள் :

நல்லதோ கெட்டதோ, 1919ம் ஆண்டு சீர்திருத்தச் சட்டம் இந்திய அரசியலமைப்பு வரலாற்றில் முன்னேற்றமானதொரு கட்டத்தைச் சுட்டிக்காட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது. என்பதில் இருவித கருத்துகக்களுக்கு இடமருக்கமுடியாது. இந்தியாவின் மகா சாசனம் எனப்போற்றப்பட்ட மாண்டேகுவின் ஆகஸ்ட் அறிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட இச்சட்டத்தின் பல முன்னேற்றமான அம்சங்கள் பளிச்சிடுகின்றன.

முதலாவதாக, 60 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட 1909ம் ஆண ்டு மத்திய சட்டசபை இப்போது இருசபைகளையும் 205 உறுப்பினர்களையும் கொண்ட மாபெரும் மன்றமாக வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது.

இரண்டாவதாக, அதிகார வர்க்கத்தினரின் பெரும்பான்மையை சட்டபூர்வமாக நிலைநாட்டும் வழக்கம் மாறி இப்போது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களின் தெளிவான பெரும்பான்மைக்கு வரை செய்யப்பட்டது. சட்டமன்றத் தலைமைப் பொறுப்பிலிருந்து தலைமை ஆளுநர் விடுவிக்கப்பட்டர்.

மூன்றாவதாக, சட்டத்தின் நோக்கங்களுள் ஒன்றான இந்தியர்களை ஆட்சித்துறையின் அனைத்துப் பிரிவுகளிலும் பங்கேற்குமாறு செய்தல் என்ற

கருத்துக்கேற்ப மூன்று இந்தியர்கள் தலைமை ஆளுநர் நிர்வாகக் கவுன்சிலில் இடம்பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கது. மாநில ஆளுநர் கவுன்சில்களிலும் பாதிப்பேர் இந்தியர்களாக இருக்க வேண்டுமெனக் குறிப்பிடப்பட்டது.

நான்காவதாக, மத்திய சட்டமன்றங்களில் சுதந்திரமான விவாதங்கள் நடத்தி, வினாக்கள் எழுப்பி மசோதா கொண்டுவர வாய்ப்புகள் கொடுக்கப்பட்டது. பாராளுமன்ற ஜனநாயக முறைக்கு அடிப்படையிட்டது. அதன் மூலம் அரசுக்கொள்கையில் மக்கள் கருத்துக்களின் செல்வாக்கு பிரதிபலிக்கத் தொடங்கியது.

ஐந்தாவதாக, மாநிலங்களுக்கும் மத்திய அரசிற்குமிடையில் மோதல் ஏற்படாதவாறு தடுத்து சுமூக உறவு நிலவச் செய்யவும் வகையில் அதிகாரப் பங்கீடு செய்யப்பட்டது.

ஆறாவதாக, படிப்படியாக பொறுப்பாட்சி வழங்கிய சுய ஆட்சி நிறுவனங்களை வளர்ச்சியுறச்செய்வோம் எனச் சட்டத்தின் முன்னுரையில் கூறப்பட்டதுபோல் மாநிலங்களில் மாற்றப்பட்ட அதிகாரத்துறைகளில் மக்கள் பிரதிநிதிகளுக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டது.

ஏழாவதாக, சட்டசபைக்கு பொறுப்பான அமைச்சர் குழுவை அமைக்க வழிவகை செய்தது மூலம் பொறுப்பாட்சிக்கு வழிகோலப்பட்டது. முதன் முறையாக மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் அமைச்சர்கள் என்ற அதிகார உரிமையோடு நிர்வாகப் பொறுப்பேற்றது. உண்மையிலே முன்னேற்றமான அம்சம்தான்.

இறுதியாக வாக்குரிமையைச் சற்றுப் பரவலாக்கி நேரடித் தேர்தலை உறுதிப்படுத்தியது மக்களாட்சி முறைக் கருத்துக்களை வலுப்படுத்தியது.

குறைகள் :

எனினும் இச்சீர்திருத்தம் தேசிய வாதிகளுக்கு சிறிதும் மனநிறைவு அளிக்கவில்லை. இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் அச்சீர்திருத்ததை, “போதுமானதுமில்லை: மனநிறைவு அளிக்கவில்லை. ஏமாற்றமளிப்பதாயுள்ளது.” எனக் கண்டம் செய்தது. இத்தகைய மோசமான சட்டத்தை சீர்திருத்தம் என்ற பெயரில் கொண்டு வருவது பிரிட்டிஷாருக்கு இழிவு என எண்ணி அதை ஏற்றுக்கொள்வது இந்தியர்களுக்கு அதைவிட இழிவு என அன்னிபெசண்ட் அம்மையார் குறிப்பிட்டது சற்று பொறுத்தமான விமர்சனம். ஏனெனில் சட்டக்குறைபாடுகள் பல இருந்தன.

முதலாவதாக, சட்டத்தின் முன்னுரிமையில் இந்தியா பிரிட்டிஷ் பேரரசின் ஒருங்கிணைந்த பகுதி எனத் தெளிவாக கூறியிருப்பது எந்தத் தேசியவாதிக்கும் ஏற்புடையதாக இருக்கமுடியாது

இரண்டாவதாக, உலகப்போர் சமயத்தில் பிரிட்டிஷ் அரசியல்வாதிகளின் பேச்சு போர்முடிவுற்றதும் இந்தியாவிற்கு டொமினியன்

அந்தஸ்து வழங்கப்படும் என்ற நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது. ஆனால் 1919ம் ஆண்டுச் சட்டம் அத்தகைய அரசியலமைப்பு அந்தஸ்தை அளிக்காததால் இந்தியர் ஏமாற்றமடைந்தனர்.

மூன்றாவதாக, இச்சட்டம் ஜாலிநன் வாலாபாக் படுகொலை என்ற பயங்கர ரத்த வெள்ளத்தின் நடுவிலும் ரௌலட் சட்டமென்ற கொடிய அடக்குமுறைக்களை தேசியவாதிகளை சித்திரவதை செய்த நேரத்திலும் கொண்டுவரப்பட்டது. ரத்தக்கறைப்படிந்த இந்த சீர்திருத்தம் எவ்விதப் பயனையும் அளிக்காது என்ற மக்கள் ஏற்கெனவே முடிவு கட்டி விட்டனா

நான்காவதாக, மத்திய அரசின் தலைமை நிர்வாகம் மத்திய சட்டசபைக்குப் பொறுப்பாகாத நிலையில் அதன் உறுப்பினா் எண்ணிக்கையை மட்டும் வெறுமனே அதிகரித்தது. அர்த்தமற்ற செயலாகக் கருதப்பட்டது. உண்மையில் இச்சட்டம் மத்தியில் தலைமை ஆளுநரின் வரம்பிற்குட்படா வல்லாட்சியைத்தான் நிலைநாட்டியது. ஆறாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலிருக்கும் ஏகாதிபத்திய ஆட்சி பீடத்திற்கு தூபம் காட்டிக்கொண்டிப்பவருக்கு அருகில் உள்ள மக்கள் பிரதிநிதிகளின் ஆலோசனைகளுக்கு செவிமடுக்க ஆசையோ, அவகாசமோ, இல்லாமற் போனது ஆச்சரியமில்லை. அவர்களின் ஆலோசனைகளுக்கோ, ஆட்சேபனைகளுக்கோ ஆரவாரங்களுக்கோ, ஆத்திரமிகும் கூக்குரல்களுக்கோ சிறிதும் அசைத்து கொடுக்காத உறுதியாக நிர்வாகத் தலைமையைத்தான் இச்சட்டம் உருவாக்கியது. சட்டசபைப் பெரும்பான்மையை அலட்சியம் செய்தல், தள்ளுபடி செய்த மசோதாவை கூட செல்லுபடியாக்குதல் நாட்டின் நலனுக்கும் பாதுகாப்பிற்கும் என்ற போர்வையில் எந்த நடவடிக்கையும் எடுத்தல், நம்பிக்கை இல்லாத தீர்மானக் கணைகள் துளைக்காத சட்டபூர்வ பாதுகாப்பு கவசம், பட்ஜெட்டில் பாதிக்கும் மேற்பட்ட தொகை மீது முழு ஆதிக்கம் அவசர நிலைப் பிரகடனம் செய்யும் உரிமை போன்ற முன்னெச்சரிக்கை அதிகாரங்கள் அவரை முழு சர்வாதிகாரியாக மாற றிவிட்டன..

ஐந்தாவதாக, நிர்வாகம் பொறுப்புகளில் இந்தியர்களைப் பங்கு பெறச் செய்தல் என்ற கோட்பாட்டிற்கிணங்க நிர்வாகக் கவுன்சில்களில் இந்தியர்கள் நியமனம் பெற்றது உண்மமதான். ஆனால் அவர்கள் அரசு ஆதரவாளர்களாக,"ஆம்மா சாமிகளாக" இருந்தனரேயன்றி நாட்டு மக்களின் விருப்பு வெறுப்புக்களை பிரதிபலிப்பவர்களாக இல்லைஇ மாற்றுக்றையா அரசு விசுவாசிகளே கவுன்சிலர்களாக நியமனம் பெற்றனர். ஆறாவதாக, இந்திய சமுதாயத்தில் பிளவு மனப்பான்மைகளுக்கு வித்திட்ட வகுப்புலாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறை மேலும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. சீக்கியர்களுக்கும் ஐரோப்பியர்களுக்கும் தனித்தொகுதி ஒதுக்கப்பட்டது.

ஏழாவதாக, இரட்டையாட்சி கொள்கையளவில் பொது நிர்வாகக் கருத்துகளுக்கு முரணானது: செயலளவில் குழப்பங்களுக்கும் வீண் கால தாமதங்களுக்கும் வழிவகுப்பது. ஆதனால் பல நிர்வாக இடையூறுகள் தோன்றின.

1. .முதலில் இத்திட்டம் சிறந்தொரு நிர்வாக அமைப்பை உருவாக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத ்துடன் அமைக்கப்படவில்லை. மேலதிகாரம் தங்கள் கையில் இருக்க வேண்டும். என மிகுந்த முன்னெச்சரிக்கையுடன் தீட்டப்பட்ட திட்டம் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். எனவே இத்திட்டத்தின் முதல் பலி நிர்வாகத்திறன்.
2. ஒருங்கிணைந்த நிர்வாகம் தான் திறமையாக உறுதியாக இயங்கும் என்பது அரசியல் அரிச்சுவடிப் பாடமாகும். இரட்டையாட்சியோ ஒருங்கிணைந்த நிர்வாகத்தை உருக்குலைத்தது.
3. துறைகள் அறிவியல் கண்ணோட்டத்துடன் பிரிக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. பிரிக்க கூடாத ஒரு துறை இரண்டாக பிரிக்கப்பட்டு இரு வேறு நபர்களால் நிர்வாகிக்கப்பட்டது. எனவேதான் சென்னை அமைச்சர் k.v. செட்டி தாம் நீர்ப்பாசனத்துறையற்ற வேளாண்மைததுறை அமைச்சர் என குறபைட்டுக் கொணடார். ஆலைகள், மின்வாரம், சுரங்கம் தொழிலாளர் ஆகியவற்றின் மீது அதிகாரமில்லாத தொழில் அமைச்சரை இச்சட்டம் உருவாக்கியது. கல்வி மாற்றப்பட்ட துறையாயினும் ஐரோப்பியக் கல்வி ஒதுக்கப்பட்டதுறைக்கு கொடுக்கப்பட்டது.
4. நிதி ஒதுக்குவதிலும் பாரபட்சம் காட்டப்பட்டது. ஒதுக்கப்பட்ட துறைகளுக்குப் போக மீதமே மாற்றப்பட்ட துறைகளுக்கு அளிக்கப்பட்டது. அதே சமயத்தில் தல வளர்ச்சி துறைகள் அனைத்தும் மாற்றப்பட்ட துறைகளில் தான் அடங்கியிருந்தன.
5. அமைச்சர்கள் இரு எஜமானர்களுக்குப் பணிபுரியும் பரிதாபநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். ஒருபுறம் சட்டசபையின் நம்பிக்கையில்லாதத் தீர்மானத்திற்கு அஞ்சியும் மற்றொரு புறம் ஆளுநரின் தயவினை எதிர் நோக்கியும் வாழ வேண்டியவர்களாயினர்.
6. தலைமை ஆளுநரைப் போல் மாநில ஆளுநருக்கும் சிறப்பதிகாரங்களுக்கும் தள்ளுபடி அதிகாரங்களும், தன்னிச்சையாய் செயல்படும் தனி அதிகாரங்களும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. மக்களாட்சி முறையை எள்ளி நகையாடுவது போலிருந்தது. சட்டசபையினருக்கு கட்டுபடாத நிர்வாகம் சுய ஆட்சியுமில்லை, பொறுப்பாட்சியுமில்லை உண்மையில் எதேச்சதிகார ஆட்சியாகவே இருந்தது.

சுயமதிபிட்டு கேள்விகள்

- சுயராஜ்யம் கட்சின் கொள்கைகளை விவரி
- செல்ம்ஸ்ஃபோர்ட்– இயக்கங்கள் ரூல் ஹோம்
- மிண்டோ மார்லி சீர்திருத்தங்கள்.

அலகு - IV

வெகுஜன இயக்கங்களின் சகாப்தம் :காந்தியின் ஆரம்பகால அரசியல் நடவடிக்கைகள் – ரவுலட் சத்தியாகிரகம் - ஒத்துழையாமை இயக்கம் – ஸ்வராஜ் ஜிஸ்ட்கள் - சைமன் கமிஷன் - வட்ட மேசை மாநாடுகள் - சிவில் ஒத்துழையாமை இயக்கம் மற்றும் அடக்குமுறை - இந்திய அரசு சட்டம், 1935மற்றும் மாகாண அமைச்சகங்கள் - சோசலிச சிந்தனைகளின் வளர்ச்சி காங்கிரஸ் மற்றும் உலக விவகாரங்கள் - வகுப்புவாதத்தின் வளர்ச்சி.

நோக்கங்கள்

- ரவுலட் சட்டம், சத்தியாகிரகம்
- ஒத்துழையாமை இயக்கம்
- இந்திய அரசு சட்டயங்கள்

காந்திஜி மற்றும் வெகுஜன இயக்கம

மகாத்மா காந்தி குஜராத்தில் உள்ள போர்பந்தரில் 2 அக்டோபர் 1869 இல் பிறந்தார். அவர் தனது பள்ளிப் படிப்பை ராஜ்கோட்டில் முடித்தார், அங்கு அவரது தந்தை ராஜ்கோட்டின் உள்ளூர் ஆட்சியாளருக்கு ஆலோசகராக ணியாற்றினார். இந்தியா பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தபோதிலும், 500 க்கும் மேற்பட்ட ராஜ்யங்கள், சமஸ்தானங்கள் மற்றும் மாநிலங்கள் சுயாட்சிக்கு அனுமதிக்கப்பட்டன, இருப்பினும், அவை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு மானியம் செலுத்தி வந்தன. இந்த மாநிலங்கள் சமஸ்தானங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. ராஜ்கோட் ஒரு சமஸ்தானமாக இருந்தது.

1888 இல், காந்தி இங்கிலாந்து சென்றார், அங்கு அவர் சட்டத்தில் பட்டம் பெற்றார். சட்டப் பட்டப்படிப்பை முடித்த பிறகு, தென்னாப்பிரிக்காவில் உள்ள ஒரு இந்திய தொழிலதிபரான தாதா அப்துல்லாவிடம், சட்ட ஆலோசகராக சேரும் வாய்ப்பை ஏற்க காந்தி முடிவு செய்தார். காந்தி தென்னாப்பிரிக்காவில் இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேல் தங்கியிருந்தார். முதல் வகுப்பு ரயில் பெட்டியிலிருந்து தூக்கி எறியப்பட்டபோது காந்தி ஐரோப்பிய இனவெறியை எதிர்த்துப் போராடத் துணிந்தார். இந்த சம்பவம் ஒரு வலுவான அரசியல் விழிப்புணர்வை

ஏற்படுத்தியது, இது அவரை இந்தியாவிற்கு திரும்பி வந்து போராடுவதற்கான உந்துதலை ஏற்படுத்தியது.

1915 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில், மகாத்மா காந்தி இந்தியா திரும்பினார். அவர் இந்தியா திரும்பிய பிறகு, 1931 இல் இரண்டாவது வட்டமேசை மாநாட்டில் பங்கேற்பதற்காக அவர் ஒருமுறை மட்டுமே நாட்டை விட்டு வெளியேறியதாக அறியப்படுகிறது. கோபால கிருஷ்ண கோகலேயின் ஆலோசனையின் பேரில் அவர் இந்திய நிலைமைகளை நன்கு அறிந்து கொள்ள இந்தியா முழுவதும் விரிவாகப் பயணம் செய்தார். கோகலேவை தனது அரசியல் வழிகாட்டியாகக் கருதிய அவர், அடிக்கடி அவரிடம் ஆலோசனை பெற்றார். அடுத்த சில ஆண்டுகளாக, குஜராத்தின் கேடா மற்றும் பீகாரின் சம்பராண் போன்ற பல்வேறு உள்ளூர் போராட்டங்களில் காந்தி ஈடுபட்டார். இந்த உள்ளூர் போராட்டங்கள் இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய அடையாளமாக இருந்தன, ஏனெனில் அவை காந்தியால் தொடங்கப்பட்ட முதல் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டமாகும். சம்பாரண் சத்தியாகிரகம் முதல் புரட்சி என்றாலும், சத்தியாகிரகம் என்ற சொல் முதன்முதலில் 1919 ரவுலட் போராட்டத்தின்போதுதான் பயன்படுத்தப்பட்டது.

படிப்படியாக,பீகாரில் சம்பரானில் நடந்த போராட்டம் மற்றும் அகமதாபாத் ஜவுளி ஆலைகளில் நடந்த வேலைநிறுத்தப்போராட்டம் போன்ற பல உள்ளூர் போராட்டங்களுக்கு அவர் தலைமை தாங்கினார். ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக அகிம்சை கொள்கையின் அடிப்படையில் காந்தியால் தொடங்கப்பட்ட முதல் சத்தியாகிரகப் போராட்டங்கள் என்பதால், இந்த உள்ளூர் போராட்டங்கள் இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய அடையாளமாக இருந்தன. அவரது தலைமை அவருக்கு பரவலான மரியாதையையும் மக்களின் விசுவாசமான ஆதரவையும் பெற்றது, மேலும் அவர் தேசியவாத இயக்கத்தின் கவர்ச்சியான தலைவராக தேசியவாத அரசியலின் தலைமைக்கு விரைவாக உயர்ந்தார்.

இந்தியாவின் மிகவும் பிரபலமான கவிஞரும் எழுத்தாளருமான ரவீந்திரநாத் தாகூர் அவருக்கு மகாத்மா அல்லது “பெரிய ஆன்மா“ என்ற பட்டத்தை வழங்கினார். இந்திய சுதந்திரத்திற்காக பல தலைவர்கள் போராடினாலும், அவர்களில் மகாத்மா காந்தியின் பங்கு

தனித்து நிற்கிறது. அவரது வருகை தேசியவாத இயக்கத்தை வலுப்படுத்தியது மற்றும் அதை ஒரு வெகுஜன இயக்கமாக மாற்றியது.

சம்பாரன் சத்தியாகிரகம்

1917 இல் சம்பாரணில் சத்தியாகிரகம் நடந்தது. ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான காந்தியின் இயக்கத்தில் இதுவே முதல் பெரிய போராட்டம் ஆகும். இது சத்தியாகிரகம் என்று அறியப்பட்டாலும், இந்த வார்த்தை முதன்முதலில் 1919 ரவுலட் போராட்டத்தின் போது பயன்படுத்தப்பட்டது. சம்பாரண் சத்தியாகிரகம் பீகாரில் உள்ள சம்பாரண் மாவட்டத்தின் ஏழை விவசாயிகளுக்கு ஆதரவாக இருந்தது. இண்டிகோ போன்ற பணப்பயிர்களை வளர்க்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. ஐரோப்பிய தோட்டக்காரர்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட மிகக் குறைந்த விலையில் பயிர் வாங்கப்பட்டது. மேலும், ஆங்கிலேயர்களும் விவசாயிகளுக்கு வரி விதிக்கத் தொடங்கினர், இது அவர்களை விளிம்பிற்குத் தள்ளியது. காந்தியைப் பற்றி கேள்விப்பட்ட விவசாயிகள், ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராக தங்களுக்கு உதவுவதற்காக அவரைத் தங்கள் மாவட்டத்திற்கு அழைத்தனர். காந்தி ராஜேந்திர பிரசாத், ஜே.பி. கிருபாலினி, மகாதேவ் தேசாய் மற்றும் மசார்-உல்-ஹக் போன்ற இளம் தலைவர்களுடன் சம்பாரணுக்கு வந்தார். ஏழை இண்டிகோ விவசாயிகளின் நிலை குறித்து விசாரணை நடத்த வேண்டும் என்று அவர் கோரினார். காந்தி சம்பாரனை விட்டு வெளியேற உத்தரவிடப்பட்டார், ஆனால் அவர் மறுத்துவிட்டார். அவரது கோரிக்கைகளை அரசு பரிசீலித்து, விவசாயிகளின் நிலைமைகள் மற்றும் அவர்களின் பிரச்சனைகளைக் கண்டறிய ஓர குழுவை நியமித்தது. காந்தியும் கமிட்டியில் உறுப்பினரானார். குழு அறிக்கையின்படி, விவசாயிகள் ஐரோப்பிய தோட்டக்காரர்களின் பிடியில் இருந்து விடுபட்டனர். காந்தி வெகுஜன ஈர்ப்பு கொண்ட தலைவராக உருவெடுத்தார்.

கேடா

இதேபோல், குஜராத்தின் கேடாவில், சம்பரானில் உள்ள விவசாயிகளை விட விவசாயிகள் சற்று சிறப்பாக இருந்தனர். ஆனால், பஞ்சத்தால் விவசாயப் பொருளாதாரம் அழிந்தது. மக்களுக்குத் தாங்களே உணவளிக்க முடியாத சூழ்நிலையில், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் 23 சதவீத வரியை உயர்த்தியது, அது அதே ஆண்டில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. கேடா மற்றும் சம்பாரனில் காந்தியின் முயற்சிகள்

தேசியவாத அரசியலில் அவருக்கு ஒரு சிறந்த இடத்தைப் பெற்றுத் தந்தது.

அகமதாபாத் மில் வேலை நிறுத்தம்

அகமதாபாத்தில் பல ஜவுளி ஆலைகள் இருந்தன, அங்கு காந்தி தனது ஆசிரமத்திற்கு பொருத்தமான இடத்தைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார். 1918 ஆம் ஆண்டு அகமதாபாத்தின் தொழிலாளர்களுக்கும் மில் உரிமையாளர்களுக்கும் இடையே தகராறு ஏற்பட்டது. இதற்குக் காரணம் விலைவாசி உயர்வு மற்றும் மில் தொழிலாளர்கள் அதிக ஊதியம் பெற விரும்பினர். இதற்கு மில் உரிமையாளர்கள் சம்மதிக்கவில்லை. காந்தி தொழிலாளர்களை ஆதரித்து ஒரு போராட்டத்தைத் தொடங்கினார், அதில் அவர் அமைதியான எதிர்ப்பைப் பயன்படுத்தினார். காந்தி, தொழிலாளர்கள் வேலைநிறுத்தம் செய்ய பரிந்துரைத்தார். மேலும் 35 சதவீத ஊதிய உயர்வு கோரினார். எவ்வாறாயினும், முதலாளிகளுக்கு எதிராக வன்முறையில் ஈடுபட வேண்டாம் என்று அவர் எச்சரித்தார். தொழிலாளர்களின் உறுதியை நிலைநாட்ட அவர் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருந்தார்.

வேலை நிறுத்தத்தை தொடர்ந்த நான்காவது நாளில் தொழிலாளர்களின் கோரிக்கைகளுக்கு இணங்கி, தொழிலாளர்களுக்கு 35 சதவீத ஊதிய உயர்வு வழங்க மில் உரிமையாளர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர். மில் உரிமையாளர்களுக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதில் அவரது உண்ணாவிரதம் வெற்றி பெற்றது.

காந்தியின் தலைமையின் கீழ், தேசியவாத இயக்கத்தின் தன்மை வெகுவாக மாறியது. அவர் தனது போராட்டங்களில் அகிம்சை கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டார். மகாத்மா காந்தி இந்திய மக்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்று படிப்படியாக பிரிட்டிஷ் அரசுக்கு எதிரான இயக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்திய தலைவராக உருவெடுத்தார். அது காந்தியடிகளால் தொடங்கப்பட்ட அகிம்சைப் போராட்டங்கள் மூலம் மட்டுமே 1947 இல் ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறினர். மகாத்மா காந்தி பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான தனது போராட்டத்தில் பயன்படுத்திய வழிமுறைகளை பின்வரும் நான்கு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்:

(i) ஒத்துழையாமை மற்றும் சத்தியாகிரகம்: இது காந்தியால் தொடங்கப்பட்ட மிகவும் பொதுவான முறையாகும், அவர் பிரிட்டிஷ்

அதிகாரத்துடன் ஒத்துழையாமை மூலம் அமைதியான போராட்டங்களை நடத்தினார். அவரது மற்றொரு சித்தாந்தம் சத்தியாகிரகம் ஆகும், இது ஒத்துழையாமை, அச்சமின்மை மற்றும் உண்மையின் அடிப்படையில் அச்சமற்ற போராட்டம் என்று காந்தி விளக்குகிறார். இந்திய மக்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளை ஏற்று ஆங்கிலேய அரசை வளைக்க காந்தி சத்தியாகிரகத்தைப் பயன்படுத்தினார்.

(ii) உண்மைத்தன்மை: அகிம்சையைப் போலவே, உண்மையும் காந்தியின் சித்தாந்தங்கள் மற்றும் வழிமுறைகளின் அடையாளமாக இருந்தது. அவர் பிரசங்கம் செய்வது மட்டுமல்லாமல், முழுமையான உண்மையை கடைப்பிடித்தார் என்பது அறியப்படுகிறது, இது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தை எதிர்த்துப் போராட அவருக்கு உள் வலிமையைக் கொடுத்தது. உள் வலிமையைத் தவிர, அது ஆங்கிலேயர் மீதான அவரது நோக்கங்களை இந்திய மக்களை நம்ப வைத்தது.

(iii) வெகுஜனங்களின் ஈடுபாடு: ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக ஒட்டுமொத்த தேசத்தையும் ஒன்றிணைப்பதில் ஒரு முக்கியமான படியாக, சுதந்திரப் போராட்டத்தில் சாமானியரின் ஈடுபாடு இருந்தது. முன்னதாக, தேசியவாத இயக்கமானது ஒரு சிறிய குழுவான அறிவுஜீவிகளால் நடத்தப்பட்டது.மேலும் தேசிய இயக்கத்தில் வெகுஜனங்கள் ஈடுபடவில்லை. காந்தியின் தலைமையில் இந்தப் போக்கு தலைகீழாக மாறியது.

ரௌலட் சத்தியாகிரகம்

முதல் உலகப்போர் முடிந்தவுடன் இந்திய தீவிரவாதிகளையும் புரட்சி வாதிகளையும் அடக்கும் நோக்கத்துடன் முடியவிருந்த இந்திய பாதுகாப்பு சட்டத்திற்கு பதில் புதிய சட்டத்தை கொண்டு வர ஆங்கில அரசு முயன்றது. சிட்னி ரௌலட் என்ற ஆங்கிலேய நீதிபதியைத் தலைவராகக் கொண்ட ஒரு குழுவை அமைத்து இந்தியாவில் அரச விரோத நடவடிக்கைகளை பற்றி ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. குழு சமர்ப்பித்த அறிக்கையின் படி இரு மசோதாக்கள் தயாரிக்கப்பட்டன. அவை ரவுலட் மசோதாக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டன.

ரவுலட் மசோதாவின் முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

- அரசாங்கம் சோதனை எதுவுமின்றி எவரையும் கைது செய்யலாம்

- அபாயகரமான ஆட்கள் என்ற காரணத்தைக் கூறி எவ்வித விசாரணையுமின்றி காலவரையின்றி காவலில் வைக்கலாம்
- அரச விரோத குற்றங்களில் ஈடுபட்டவர்கள் என கருதப்படும் ஒரு குறிப்பிட்ட இடங்களில் காவலில் இருக்குமாறு கட்டாயப்படுத்தப்படலாம்
- நடுவர்களின் துணையின்றியே மூன்று உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் அரச துரோக வழக்குகளை சாதிக்கலாம்
- அவர்களுடைய தீர்ப்பே இறுதியானது.

இந்த கருப்பு மசோதாக்களை இந்திய தலைவர்கள் கடுமையாக கண்டித்தனர். ரவுலட் சட்டம் ஆங்கில அரசுக்கு வரைமுறை இல்லாத அதிகாரத்தை அளித்தது. இந்த சட்டப்படி செய்தித்தாள்களை காரணமில்லாமல் கட்டுப்படுத்தவும் நிறுத்தவும் செய்யலாம். அரசுக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கும் மக்களை கைது செய்து சிறையில் வைக்க முடியு. இந்த சட்டத்தை இந்தியர்கள் கடுமையாக எதிர்த்தனர். இந்தியர்களின் தனி மனித உரிமைகளை அழிக்க வந்த சட்டம் எனவும் இந்தியர்களின் நியாயமான அரசியல் போராட்டங்களை இது முடக்குகிறது எனவும் கருதின. இந்த சட்டம் ரத்து செய்யப்பட வேண்டும் என்று நாடு முழுவதும் மக்கள் கிளர்ந்து எழுந்தனர்.

எஸ்.என்.பானர்ஜி, சீனிவாச சாஸ்திரி, ராமஸ்வாமி அய்யங்கார் போன்ற

தலைவர்கள் ரவுலட் மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டால் நாட்டில் வேண்டாத விளைவுகள் ஏற்படும் என்று அரசாங்கத்தை எச்சரித்தார்கள். புல ஊர்களில் கண்டனக் கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன. இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் புதிய தலைவரானமகாத்மா காந்தி மசோதாக்கள் விலக்கிக் கொள்ளப்படவில்லை எனில் சத்தியாகிரகத்தை துவக்குவது தவிர தனக்கு வேறு வழி இல்லை என்று அரசாங்கத்திற்கு இறுதி எச்சரிக்கை விடுத்தார். அந்த எச்சரிக்கையை மீறி அரசாங்கம் குழப்பவாதி புரட்சிகர சட்டத்தை நிறைவேற்றியது. அதுவே ரவுலட் சட்டம் என அழைக்கப்படுகிறது.

சத்தியாகிரகப் போராட்டம்

ரவுலட் சட்டத்தை முழுமூச்சுடன் எதிர்க்க தீர்மானித்த காந்தியடிகள் 1919 மார்ச் மாதம் பம்பாயில் சத்யாகிரக சபையைத் தோற்றுவித்தார். அனைவரும் சத்தியாகிரக சபதம் எடுத்துக்

கொண்டார்கள். சத்யாகிரக சபையின் கிளைகள் நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் துவக்கப்பட்டன. 1919 மார்ச் 30ஆம் தேதி சத்யாகிரக நாளாக நாடெங்கும் அனுசரிக்கப்பட வேண்டும் என்று காந்தி மக்களைக் கேட்டுக்கொண்டார். பின்னர் சில தலைவர்களின் வேண்டுகோளை ஏற்று சத்யாகிரக நாளை ஏப்ரல் 6ஆம் தேதிக்கு காந்தி தள்ளிவைத்தார். மேலும் காந்தி,இந்தியர்கள் ஆங்கிலேயர்களுக்கு தங்கள் எதிர்ப்பைக் காட்ட உண்ணாவிரதத்தில் ஈடுபட்டு பெரும் போராட்டத்திற்கும் அகில இந்திய ஹர்த்தால் அல்லது வேலைநிறுத்தத்திற்கும் அழைப்பு விடுத்தார்.ஆனால் காந்தி முன்னதாக அறிவித்த மார்ச் 30ஆம் தேதி அன்று பல இடங்களில் நாடெங்கும் ஊர்வலங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள், கடையடைப்பு, உண்ணாவிரதம் பொதுக்கூட்டங்கள், பிரார்த்தனைகள் ஆகியவை நடைபெற்றன. மகாத்மா காந்தி கைது செய்யப்பட்டார். தலைவர்களின் கைதை தொடர்ந்து அகமதாபாத், பம்பாய், டெல்லி, அமிர்தசரஸ் போன்ற இடங்கள் வன்முறைக் களமாக மாறி ஆங்கிலேயர்களும் அரசாங்க அதிகாரிகளும் தாக்கப்பட்டார்கள். பொது சொத்துக்கள் அழிக்கப்பட்டன. துப்பாக்கி சூடுகள் நடந்தன. அகிம்சை ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்தும் பக்குவத்தை மக்கள் இன்னும் பெறவில்லை என்பதை உணர்ந்த காந்தி ரவுலட் சத்தியாகிரகத்தை நிறுத்தினார்.

பஞ்சாப் மாகாணத்தில் போராட்ட இயக்கம் மிகவும் வலுவாக இருந்தது, அங்கு இரண்டு காங்கிரஸ் தலைவர்களான டாக்டர். சத்ய பால் மற்றும் டாக்டர் சைபுதீன் கிட்ச்லே ஆகியோர் கைது செய்யப்பட்டு, 10 ஏப்ரல

1919 அன்று தெரியாத இடத்திற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டனர். இந்த சம்பவத்திற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து, அமிர்தசரஸ், ஜாலியன்வாலாபாக்கில் 13 ஏப்ரல் 1919 அன்று மக்கள் கூடினர். 1919 ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை,பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் மிகவும் கொடூரமான சோகங்களில் ஒன்றாக மாறிய ஒரு போராட்டம் ஆகும்.

சௌரி - சௌரா சம்பவம்

பீகார் மாநிலத்தில் கோரக்பூர் மாவட்டத்தில் உள்ள ஒரு கிராமத்தின்

பெயர் சௌரி சௌரா என்பதாகும் .அங்கு நாட்டின் பிற பகுதிகளைப் போல் அந்நியப் பொருட்கள் புறக்கணிப்பு போராட்டம் தீவிரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அந்த போராட்டத்தின் போது ஒரு

போலீஸ்காரர் தொண்டர்கள் சிலரை தாக்கிவிட்டார். அதை அறிந்து 500 தொண்டர்களும் கிராம மக்களும் காவல் நிலையத்திற்கு சென்று அதிகாரியை சந்தித்து முறையிட்டனர். பின் சமாதானம் ஏற்பட்டு அமைதியாக திரும்பிக்கொண்டிருந்த அவர்களை போலீசார் தாக்கி காயப்படுத்திய கூறப்பட்டது. இதனால் கோபமுற்ற மக்கள் கைகலப்பில் ஈடுபட்டனர் .இதனால் ஏற்பட்ட வன்முறை சம்பவத்தில் போலீசார் துப்பாக்கி சூடு நடத்தினர்.

இதனால் மேலும் கோபம் கொண்டு வெகுண்டெழுந்த மக்கள் அங்கிருந்த காவல் நிலையத்திற்கு தீ வைத்தனர். தப்பியோட முயன்ற 21 போலீஸ்காரர்களும் ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டரும் தீ வைத்து கொளுத்தப்பட்டனர். சௌரி சௌராவில் வெடித்த வன்முறை நிகழ்ச்சி காந்தியை மனம் வேதனை அடையச் செய்தது. அகிம்சை போராட்டம் வன்முறை நிகழ்ச்சிகளுக்கு காரணமாக இருக்கக் கூடாது எனக் கருதினார் காந்தி. மேலும் அஹிம்சை போராட்டத்துக்கு உரிய பயிற்சியும் மக்கள் தரவில்லை என கருதிய காந்தி ஒத்துழையாமை இயக்கப் போராட்டத்தை நிறுத்துவது என முடிவு செய்தார்.

சிறைக்கு வெளியே இருந்த காங்கிரஸ் செயற்குழு உறுப்பினர்களைக்
கலந்து பேசிய மகாத்மா காந்தி 1922 பிப்ரவரி 12-ஆம் நாள் ஒத்துழையாமை இயக்கப் போராட்டத்தை நிறுத்தினார். ஒத்துழையாமை போராட்டத்தை கைவிட்டு சுதேசி நிர்மாண திட்டத்தை மேற்கொள்ள சொன்னார். காந்தியை அரசாங்கம் கைது செய்தது. விசாரணையின்போது பம்பாய், சென்னை, சௌரி சௌரா மற்றும் பிற இடங்களில் ஏற்பட்ட வன்முறைச் செயல்களுக்கு சாந்தி முழு பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொண்டார். ஒத்துழையாமை இயக்கப் போராட்டம் திடீரென நிறுத்தப்பட்டதைப் பலரும் கண்டித்தனர்.

கன்னியாகுமரியில் ஒரு கிராமம் வன்முறையில் ஈடுபட்டது என்பதற்காக
இமாலயத்தின் அடிவாரத்தில் உள்ள ஒரு கிராமம் ஏன் தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என கேட்டார் மோதிலால் நேரு. போராட்டம் வெற்றிபெற வேண்டிய நேரத்தில் உணர்ச்சிவயப்பட்டு காந்தி நிறுத்தி விட்டார் என குறைபட்டுக் கொண்டார் சி.ஆர்.தாஸ். இயக்கத்தை பலப்படுத்துவதற்கு பதில் காந்தி அதை நிறுத்தி விட்டதை அறிந்து கோபமுற்றார் ஜவகர்லால் நேரு. ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் குறைபாடுகள்

காணப்பட்டாலும், போராட்டம் நிறுத்தப்பட்டாலும் இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் சிறப்பை குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. முதன் முறையாக காங்கிரஸ் காந்தியின் தலைமையில் இந்திய சுதந்திரத்திற்காக நாடு தழுவிய தீவிர போராட்டத்தில் ஈடுபட்டது. நாட்டின் அனைத்து பகுதிகளிலும் பகுதிகளிலும் ஒரே குறிக்கோளை மக்கள் முன்வைத்தனர்.

சுயராஜ்யக் கட்சி

சுயராஜ்யக் கட்சியின் தோற்றம்

சௌரி சௌரா சம்பவத்தை தொடர்ந்து ஒத்துழையாமை இயக்கம் மகாத்மா காந்தியால் திடீரென நிறுத்தப்பட்டது காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்கும் மக்களுக்கும் பெருத்த ஏமாற்றத்தை தந்தது. காந்தி உள்ளிட்ட தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். காங்கிரஸ் தலைமை இன்றி தவித்தது. இந்நிலையில் 1922இல் லக்னோவில் கூடிய அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டி அடுத்த கட்ட நடவடிக்கை தொடர்பான பரிந்துரை வழங்குவதற்காக சட்டமறுப்பு விசாரணை குழு ஒன்றை அமைத்தது. குழு சமர்ப்பித்த அறிக்கையில் காணப்பட்ட பரிந்துரைகளில் முக்கியமானது ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலை, கிலாபத் அநீதி ஆகியவற்றைக் கண்டித்து ஒத்துழையாமை இயக்கத்தினர் சட்டமன்ற தேர்தலில் போட்டியிடலாம், சட்டமன்றத்தில் நுழைந்து ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை தொடரலாம் என்பதாகும். ஆனால் காந்தியடிகளின் கருத்துக்கு முரணாக இருந்த காரணத்தினால் டிசம்பரில் கயாவில் கூடிய காங்கிரஸ் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் ஒரு சிறப்பம்சமாக இருந்த சட்டமன்ற புறக்கணிப்பைத் தொடர்வது என முடிவு செய்தது .எனவே சட்டமன்ற நுழைவுக்காக வாதாடிய சித்தரஞ்சன் தாஸ் தனது தலைமைப் பதவியிலிருந்து விலகி புது கட்சியை துவக்கினார். காங்கிரஸ் இரண்டாவது முறையாக பிளவுற்றது. புதிதாக அமைக்கப்பட்ட அமைப்பு சுயராஜ்ஜிய கட்சி ஆகும்.

மாற்றம் வேண்டாதவர்

காந்தியடிகளின் வழிமுறைகளில் மாற்றம் இல்லாமல் தொடர்ந்து போராட வேண்டும், சட்டமன்ற புறக்கணிப்பு தொடர வேண்டும் என்று கூறியவர்கள் மாற்றம் வேண்டாதவர் என அழைக்கப்பட்டனர். எம்கே அன்சாரி ரங்கசாமி ஐயங்கார் ராஜகோபாலாச்சாரி ஆகியோர் மாற்றம் விரும்பாத முன்னணித்

தலைவர்கள். சட்டமன்ற நுழைவு ஆழம் தெரியாமல் காலை விடுவது போன்றது. சட்டமன்றத்திற்குள் இருந்து கொண்டு அதை இயங்கவிடாமல் செய்வதென்பது முன்னுக்குப் பின் முரணான செயல் என்றும் அது விடுதலைப் போராட்டத்தின் வேகத்தை குறைத்து விடும் எனவும் மாற்றம் விரும்பாதோர் கருதினர்.அதுபோன்று சட்டமன்றங்களில் மிட்டாய் வழங்கியது போல இருக்குமேயன்றி ரொட்டி தின்றது போல் ஆகாது என இவர்கள் வாதிட்டனர்.

மாற்றம் வேண்டியவர்

காங்கிரசின் சட்டமன்ற புறக்கணிப்பு கொள்கையில் மாற்றம் வேண்டும்
என்று விரும்பியவர்கள் மாற்றம் வேண்டியவர் என அழைக்கப்பட்டனர். சித்தரஞ்சன் தாஸ் மோதிலால் நேரு போன்ற தலைவர்கள் மாற்றம் விரும்பிய முன்னணித் தலைவர்கள் ஆவர் .திருத்தப்பட்ட சட்டமன்றம் என்பது அதிகார வர்க்கத்தினர் அணிந்துகொண்ட முகமூடி ஆகும் அதை விலக்க வேண்டும் என்று கூறினார் சித்தரஞ்சன் தாஸ். சட்டமன்றத்திற்குள் நுழைந்து ஆங்கிலேய அரசின் நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் எதிர்த்து ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை தொடர்ந்து நடத்த வேண்டும் என்று வாதிட்டனர். மேலும் சட்டமன்றத்தை முடக்க வேண்டும் என்றும் அவர்கள் விரும்பினர்.

1923 ஜனவரி முதல் நாளன்று மோதிலால்நேருவும், சித்தரஞ்சன்தாசும் சுயராஜ்யக் கட்சியைத் தோற்றுவித்தனர். சித்தரஞ்சன்தாஸ் கட்சியின் தலைவராகவும் மோதிலால் நேரு அதன் செயலாளராகவும் செயல்பட்டனர். 1924 ஆகஸ்ட் 16,17 தேதிகளில் கல்கத்தாவில் நடந்த கட்சியின் பொதுக்குழு கூட்டத்தில் அரசியலமைப்புச் சட்டம் தீர்மானிக்கப்பட்டது. சுயராஜ்யக் கட்சியின் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு:

- எல்லாவித சட்டபூர்வமான வழிகள் மூலமாகவும் இந்திய மக்கள்
- சுயராஜ்யத்தைப் பெறுதல்
- மத்திய மாநில சட்டமன்றங்களில் அரசாங்கத்தின் சார்பில் கொண்டு வரப்படும் அனைத்து சட்டங்களையும் முறியடித்தல்
- உள்ளாட்சியில் சுயாட்சி மற்றும் நிர்வாகம் பரவல் முறை
- மக்கள் பிரதிநிதிகளுக்கு அரசாங்க அதிகாரிகள் கட்டுப்பட்டிருத்தல் பொதுமக்கள் நலனுக்காக பாடுபடுவதன்

மூலம் அரசாங்க அதிகாரம் பாதிக்காமல் தங்களை பாதுகாத்துக் கொள்தல்

- சமதர்மக் கொள்கைக்கும் சுதந்திர தனிமனித உணர்ச்சிகுமிடையே உள்ள இடைவெளியை குறைத்தல்
- இந்தியாவின் இயல்பான சுயமரியாதையை வலியுறுத்தி நாட்டின் பெருமையை நிலைநாட்டல்

சுயராஜ்யக் கட்சியின் பணிகள்

சுயராஜ்யக் கட்சியின் பணிகளை சட்டமன்றத்திற்கு உள்ளேயான பணிகள் சட்டமன்றத்திற்கு வெளியேயான பணிகள் என இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். சட்டமன்றத்தில் சுயராஜ்யக்கட்சி அரசாங்க வரவு செலவுத் திட்டத்துக்கு அனுமதி வழங்காது. அரசாங்கம் கொண்டுவரும் சட்ட மசோதாக்களை நிராகரிக்கும். எவ்வித அரசாங்க பதவிகளையும் ஏற்காது. தேசிய நலன்களை பற்றிய தீர்மானங்களை கொண்டு வரும். காங்கிரசின் நிர்மாணப் பணிகளுக்காக வாதாடும். இந்தியாவின் வளம் வீணாவதைத் தடுப்பதற்கான பொருளாதாரக் கொள்கையை பின்பற்றும். நிலச்சுவான்தாரர்கள், குத்தகைதாரர்கள், முதலாளிகள், தொழிலாளிகள் ஆகியோர் இடையே இணக்கமான தொடர்பை உருவாக்க பாடுபடும். சட்டமன்றத்திற்கு வெளியே சுயராஜ்ஜியக் கட்சி இந்து முஸ்லிம்களுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடுகளை நீக்குதல்,பல்வேறு சமுதாய மக்களிடையே ஒற்றுமையை வளர்த்தல், பிராமணர் பிராமணரல்லாதார் இடையே உள்ள பிணக்கை போக்குதல், தீண்டாமையை போக்கி தாழ்த்தப்பட்டோரின் நிலையை உயர்த்துதல், கிராம நிறுவனங்களை ஏற்படுத்துதல், காந்தியின் திட்டத்தை செயல்படுத்துதல், அந்நியப் பொருட்களை புறக்கணித்தல், இந்தியாவின் நிலை குறித்து வெளிநாடுகளில் பிரச்சாரம் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளை செய்தல் ஆகியவையாகும்.

சாதனைகள்

சுயராஜ்யக் கட்சி காங்கிரஸின் அங்கமாகவே செயல்பட்டது. பபிரிட்டிஷ் அரசின் சுரண்டல் கொள்கையை மக்கள் மத்தியில் வெளிப்படுத்தியது. அதிகாரம்,அதிகார வர்க்கத்திடம் இருந்து மக்களிடம் மாறவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தியது. மத்திய சட்டமன்றத்தில், மோதிலால் நேரு அரசாங்கம் கொண்டுவந்த தேச விரோத நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் எதிர்த்தார். ஏரவாடா மாநில

சட்டமன்றங்களிலும் சுயராஜ்ஜியக் கட்சியினர் அரசின் ஆதிக்கப் போக்கைத் தீவிரமாக எதிர்த்தனர். ஐக்கிய மாகாணத்தில் சுயராஜ்யக்கட்சி கட்டுப்பாட்டோடு செயல்பட்டது. சென்னை சட்டமன்றத்தில் சத்தியமூர்த்தியின் தலைமையில் இயங்கிய சுயராஜ்யக் கட்சி ஆட்சி பீடத்தில் இருந்த நீதிக்கட்சிக்கு பெரிய சவாலாக இருந்தது. நீதிக் கட்சிக்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லா தீர்மானத்தை சத்தியமூர்த்தி ஆதரித்தார்.

சுயராஜ்யக் கட்சியின் தலைவராக விளங்கிய சித்தரஞ்சன் தாஸ் 1925
ஜூன் மாதம் மரணமடைந்தார். அவரது மறைவிற்குப் பின் கட்சி பலவீனமடைந்தது. சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக சுயராஜ்யக்கட்சியினர் இருந்தாலும் சட்டமன்றம் செயல்படாமல் இருக்கும் அளவிற்கு இவர்களால் செயல்பட முடியவில்லை. மேலும் மத்திய சட்டமன்றத்தில் தேசிய கட்சிகளுக்கு பெருவாரியான எண்ணிக்கை இல்லை. இவர்கள் பெரும்பான்மை பெற்ற மாநில சட்டமன்றங்களில் கூட எதுவும் சாதிக்க முடியவில்லை .தேர்தலில் பங்கு பெற்ற இவர்கள் சில காரியங்களில் அரசாங்கத்திற்கு ஒத்துழைத்தனர்.அரசாங்கம் இவர்களிடம் பரிவு காட்டியது. இதனால் சுயராஜ்யக் கட்சி சிறிது சிறிதாக வீழ்ச்சி அடைந்தது அதன்பின் நடைபெற்ற தேர்தலில் இக்கட்சி போட்டியிடவில்லை.

சிறையில் நோயால் வாடிக் கொண்டிருந்த காந்தி உடனடியாக விடுவிக்கப்பட வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தை கொண்டு வந்தார் மோதிலால் நேரு. தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்ட அன்றே காந்தி விடுதலை செய்யப்பட்டார். இந்திய அரசியலமைப்பு சட்டத்தை தயாரிப்பதற்கான ஒரு வட்ட மேஜை மாநாடு கூட்ட வேண்டும் என மற்றொரு தீர்மானத்தின்மூலம் கேட்டுக்கொண்டார் மோதிலால் நேரு. அரசாங்க மசோதாக்கள் சுயராஜ்யக் கட்சியினரின் கடுமையான கண்டனத்துக்கும் எதிர்ப்புக்கும் ஆளாகின. இந்திய நிதி மசோதாவும் சுயராஜ்யக்கட்சியினரால் எதிர்க்கப்பட்டது. இந்திய குற்றச்சட்டத் திருத்த மசோதாவும், நுழைவு சட்டத்திருத்த மசோதாவும்,இந்திய தீர்வைமசோதாவும் நிராகரிக்கப்பட்டன. தேசத் தலைவர்களை கைது செய்தது, இங்கிலாந்தின் இன ஒதுக்கல் கொள்கை, ஐரோப்பிய நிறுவனங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட சலுகைகள் ,பாராளுமன்ற

நடைமுறைகள் மீறப்படுதல் ஆகியவை பற்றி நாடாளுமன்றத்தில் மத்திய சட்டமன்றத்தில் தேசிய கட்சியினர் வினாக்களை எழுப்பினர்.

சைமன் கமிஷன்

சைமன் கமிஷன், 1928, அரசியலமைப்பு தொடர்பான சீர்திருத்தங்களை
ஆய்வு செய்வதற்கும் செயல்படுத்துவதற்கும், அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளை விசாரித்து பொருத்தமான அறிக்கைகளைத்தயாரிப்பதற்கும் 1927 இல் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்ட ஏழு பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களை உள்ளடக்கிய ஒரு சட்டப்பூர்வ ஆணையமாகும். ஆணையத்தின் தலைவர் சர் சைமன் ஜான். 1919 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசுச்சட்டம், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் மாகாணங்களின் ஆளுகைக்கு இரட்டை ஆட்சியை அறிமுகப்படுத்த இயற்றப்பட்டது. இதற்கு இந்திய மக்கள் மத்தியில் கடும் எதிர்ப்பு கிளம்பியது. இருப்பினும், இந்திய மக்கள் இந்த அரசாங்க வடிவத்தை திருத்த வேண்டும் என்று கோரினர். மேலும், சீர்திருத்தங்களை பரிந்துரைப்பதற்காக பத்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு கமிஷனை நிறுவுவதன் மூலம் அரசாங்க நடவடிக்கைகள் மற்றும் திட்டங்களை சீர்திருத்துவதற்கான ஒரு விதியையும் இந்த சட்டம் உள்ளடக்கியது. 1920 இல், இங்கிலாந்தில் ஆட்சியில் இருந்த கன்சர்வேடிவ் கட்சியினர், தொழிற்கட்சிக்கு எதிரான தேர்தலில் தோல்வியடைவார்கள் என்று பயந்தனர். அவர்கள் தங்கள் காலனிகளின் மீதான தங்களின் கட்டுப்பாட்டை ஒப்பீட்டளவில் அனுபவமற்ற கட்சிக்கு மாற்றுவது குறித்தும் பயந்தனர். எனவே 1927 இல், பிரதம மந்திரி ஸ்டான்லி பால்ட்வின், தலைவர் சர்ஜான் சைமன் உட்பட ஏழு எம்.பி.க்கள் அடங்கிய ஒரு ஆணையத்தை உருவாக்கினார்.

இந்தியாவின் அரசியலமைப்பு விவகாரங்களின் நிலையை விசாரிக்கும் பொறுப்பு சைமன் கமிஷனுக்கு வழங்கப்பட்டது. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் கல்வி மற்றும் அரசாங்க பிரதிநிதித்துவ நிறுவனங்களில் சீர்திருத்தங்கள் கமிஷனுக்கு வழங்கப்பட்ட முக்கியப் பணிகளாகும். இந்தியாவில் ஒரு பொறுப்பான அரசாங்கத்தை நிறுவுவது குறித்து அறிக்கை கேட்கப்பட்டது. இந்த ஆணையம் தனது விசாரணையில் பிரிட்டிஷ் அரசு அரசியல் சாசனத்தை கடைப்பிடித்தது என்றும்,

இந்திய மாநிலங்களுடனான பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் உறவை கருத்தில் கொள்ளவில்லை என்றும் கண்டறிந்தது.

சைமன் கமிஷன் நாடு முழுவதும் மக்கள் மத்தியில் பெரும் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது, ஏனெனில் தேசத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வகையில் கமிஷனில் எந்த இந்தியரும் சேர்க்கப்படவில்லை. பிர்கன்ஹெட்பிரபு, சைமன் கமிஷனில் இருந்து இந்தியர்களின் உறுப்பினர்களை விலக்கியதை நியாயப்படுத்தினார், "கமிஷன் பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்பட்டது, கமிஷனின் உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றத்தில் இருந்து இருக்க வேண்டியது அவசியம் என்றார்.

இதன் விளைவாக, உறுப்பினர்கள் பயணம் செய்யும் இடமெல்லாம் கமிஷனுக்கு கறுப்புக் கொடி ஏற்றி வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. உறுப்பினர்கள் நாட்டிற்கு வந்த தினத்தில் நாடு தழுவிய ஹர்த்தால் அனுசரிக்கப்பட்டது.

சைமன் கமிஷன் புறக்கணிப்பு

சைமன் கமிஷன் அறிவிக்கப்பட்டது முழுவதும் ஆங்கிலேயப் பிரதிநிதிகளை மட்டுமே கொண்டிருந்தது. எந்த இந்தியரையும் சேர்க்கவில்லை, எனவே வரவிருக்கும் சீர்திருத்தங்கள் ஏதேனும் இருந்தால், இந்திய மக்களின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றாது என மக்கள் தெரிந்து கொண்டனர். அனைத்து முக்கிய முடிவெடுக்கும் அதிகாரங்களும் காலனித்துவ அரசாங்கத்தின் கைகளில் இன்னும் உறுதியாக இருப்பதால், இரட்டையாட்சி கேலிக்கூத்தாந ஒன்றாகவே கருதப்பட்டது. முழுவதுமாக ஆங்கிலேயர்களே இடம் பெற்ற சைமன் குழவின் அறிவிப்பு பரவலான எதிர்ப்பை ஏற்படுத்தியது. ஏனெனில் அதில் ஒரு இந்தியர் கூட இல்லை. இதை இந்தியாவில் உள்ள அனைவரும ஒருமனதாக கண்டித்தனர்.

எனவே ஆணையத்தைப் புறக்கணிக்க ஒவ்வொரு கருத்துடைய தலைவர்களாலும் ஒருமனதாக தீர்மானம் செய்யப்பட்டது. ஆணையத்தின் உறுப்பினர்கள் இந்தியாவில் இறங்கிய நாளில் (பிப்ரவரி 3, 1928) அனைத்து முக்கிய நகரங்களிலும் ஹர்த்தால் அனுசரிக்கப்பட்டன. கமிஷனுக்கு எதிராக மக்கள் ஆர்ப்பாட்டம், பேரணிகள் மற்றும் கறுப்புக் கொடிகள் ஏந்தி ஊர்வலங்கள் நடத்தினர்.

"சைமனே திரும்பிப் போ" என்ற வாசகம் பேனர்கள், பதாகைகள் மற்றும் காத்தாடிகளில் கூட பதிக்கப்பட்டது. ஆணையம் செல்லும்

இடமெல்லாம் கருப்புக் கொடிகள் காட்டப்பட்டன. காவல்துறையின் அடக்குமுறை கடுமையாகவும் இரக்கமற்றதாகவும் இருந்தது. ஊர்வலங்கள் தாக்கப்பட்டன.

லாகூரில் தீவிரவாத சகாப்தத்தின் தலைசிறந்த தலைவர்களில் ஒருவரான லாலா லஜபதி ராய் மீது மிகவும் கடுமையான தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. வயது முதிர்ந்த தலைவரான அவர் லத்திகளால் தாக்கப்பட்டார், படுகாயமடைந்த அவர் சில நாட்களுக்குப் பிறகுமரணமடைந்தார். லாலாலஜபதி ராயின் மரணம் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு எதிராக மிகப்பெரிய வெறுப்பை உருவாக்கியது. இந்த காலகட்டத்தில், காங்கிரஸுக்குள் ஒரு முக்கியமான வளர்ச்சியாக பூரண சுயராஜ்யம் அல்லது முழுமையான சுதந்திரம் அதன் நோக்கமாக ஏற்றுக்கொண்டது. முழுமையான சுதந்திரம் என்பது பிரிட்டிஷ் தொடர்பிலிருந்து முற்றிலும் துண்டிக்கப்படுவதைக் குறிக்கிறது.

லட்சுமணபுரியில் சைமன் குழுவினருக்கு எதிராக ஜவஹர்லால் நேருவும்
ஜி.பி.பந்தும் நடத்திய எதிர்ப்புக் கூட்டத்தில் தடியடி பிரயோகமும்,துப்பாக்கிச் சூடும் நடத்தப்பட்டது. தேசத் தலைவர்கள் மீது நடத்தப்படும் தாக்குதல் அவர்களின் தேசிய சுயமரியாதையை அவமானப்படுத்துவது போல் இருந்தது. சைமன் குழுவினர் இந்திய மக்களின் ஒட்டுமொத்த வெறுப்பை சம்பாதித்தனர். இறுதியாக சைமன் குழுவின் அறிக்கை 1930இல்இரண்டு தொகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டது.

சைமன் குழுவின் அறிக்கை

சைமன் குழுவின் பரிந்துரைகள் பின்வருமாறு:

- மாநில சுயாட்சி கொண்டுவரப்பட வேண்டும். இரட்டை ஆட்சிக்கு பதில் மாநில சுயாட்சி கொண்டுவரப்பட வேண்டும்.
- மாநில நிர்வாகத்தில் மக்கள் பிரதிநிதிகளான அமைச்சர்களுக்கு மேலும் அதிக அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும்
- மாநில சட்டமன்றங்கள் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும்
- மாநில சட்டமன்றத்தில் அரசாங்க சார்புடைய நியமன உறுப்பினர்கள் இருக்கக் கூடாது.

- முஸ்லிம்களுக்கு சிறப்பான போதிய வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட வேண்டும்
- உயர் நீதிமன்றங்கள் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் இருக்க வேண்டும்
- மத்தியில் பிரிட்டிஷ் இந்திய பகுதிகளும், மன்னர் மாநிலப் பகுதிகளும் ஒன்றாக இணைந்த கூட்டாட்சி ஏற்படவேண்டும்
- பத்து ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை அரசியலமைப்பு சட்டத்தை பரிசீலனை செய்யும் சட்ட கட்டுப்பாட்டுக்கு பதில் தேவையானபோது பரிசீலனை செய்வதற்கு உரிய வகையில் புதிய சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டும்
- இந்தியாவிலிருந்து பர்மாவை தனி நாடாக பிரித்துவிட வேண்டும்
- வட மேற்கு எல்லை மாநிலத்தில் சட்டமன்றம் அமைக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.

சைமன் குழுவின் நோக்கம் நன்றாக இருந்தாலும் அதில் இந்திய எவருக்கும் இடம் தராமல் போனது மாபெரும் அரசியல் தவறாகும்.அதனால்தான் அனைத்துக் கட்சிகளும் சைமன் குழுவை புறக்கணித்தனர். சைமன் குழுவின் வருகையின்போது காங்கிரஸ் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை கைவிட்டிருந்தாலும், தேசம் தழுவிய புறக்கணிப்பு இயக்கத்தை இதன்மூலம் நடத்தியது. சைமன் குழுவின் அறிக்கையும் தலைவர்களைத் திருப்தி செய்யவில்லை. கவர்னருக்கும், வைசிராய்க்கும் கொடுக்கப்பட்ட அதிக அதிகாரங்கள் மாநில சுயாட்சி திட்டத்தை கேலிக்கூத்தாக்கின.

நேரு அறிக்கை

சைமன் குழு நியமிக்கப்பட்டது பற்றி பிரிட்டிஷ் பிரபுக்கள் அவையில் பேசிய இந்திய விவகார செயலாளரான பிர்ஹென்ஹெட் பிரபு இந்தியர்கள் அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க ஒரு அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்கித் தருமாறு இந்திய தலைவர்களுக்கு சவால் விடுத்தார். 1928 மே மாதம் பம்பாயில் கூடிய மூன்றாவது அனைத்துக் கட்சி மாநாட்டில் இந்திய அரசியல் சட்டத்தை எழுதும் பொறுப்பு மோதிலால் நேருவின் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட குழுவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இக்குழுவினர் 25 முறைக்கு மேல் கூடி விவாதித்து அரசியலமைப்பு பற்றி சுயமாக முடிவெடுத்து அவர்களின்

அறிக்கையை 1928 ஆகஸ்ட் 10ஆம் நாள் சமர்ப்பித்தனர். அதுவே நேரு அறிக்கையாகும்.

நேரு அறிக்கையின் முக்கிய அம்சங்கள்

- டொமினியன் அந்தஸ்து உடனடியான குறிக்கோளாகவும் பூரண சுயராஜ்யம் இறுதி லட்சியமாக இருக்க வேண்டும்
- இந்தியாவின் அனைத்துப் பகுதிகளலும் இணைந்த கூட்டாட்சி அரசாங்க முறை அமைக்கப்பட வேண்டும்
- வகுப்புவாரி தேர்தல் பிரதிநித்துவம் ஒழிக்கப்படவேண்டும்.
- அரசு எந்த ஒரு மதத்திற்கும் தனிப்பட்ட முறையில் அதிகாரமளித்தல் கூடாது
- சமய சார்பற்ற முறையில் அரசியலமைப்பு இருத்தல்வேண்டும் வடமேற்கு எல்லை மாகாணம் பிற மாநிலங்களுக்கு சமமாகக் கருதப்பட வேண்டும்
- 19 அடிப்படை உரிமைகள் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் மாநிலங்களுக்கு சுயாட்சி வழங்குதல் வேண்டும்
- மத்திய சட்டமன்றம் இரு அவைகளைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் மக்களுக்கும் மாநிலங்களுக்கும் போதிய அளவில் பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கும்
- இந்திய உச்ச நீதிமன்றமே இறுதி மேல் முறையீட்டு மன்றம் ஆக இருக்கவேண்டும்
- அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்ட முதல் மூன்று ஆண்டு காலத்திற்குள் மத்திய அமைச்சரவை ஏதேனும் ஒரு காரணம் காட்டி கலைக்கப்படக்கூடாது
- இந்தியாவின் பாதுகாப்பை நிர்வகிக்க ஒரு பாதுகாப்பு குழு அமைக்கப்பட வேண்டும்
- பிரதம மந்திரி மற்றும் அமைச்சர்கள் அரசியல் சட்டம் மற்றும் பாராளுமன்ற சட்டங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு செயல்படவேண்டும்
- மன்னர் மாநிலங்கள் அனைத்தும் பாராளுமன்ற அதிகார எல்லைக்கு உட்பட்ட இயங்கவேண்டும்.

வட்டமேசை மாநாடுகள்

சைமன் கமிஷன் அறிக்கை ஜுன் 1930இல் வெளியிடப்பட்டபோது இந்தியாவின் அரசியல் சமூகத்தால்

வெளிப்படையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. பல்வேறு அரசியல் கட்சிகள் பல்வேறு விதமாக கருத்துகளை தெரிவித்துள்ளன. காந்தியின் தலைமையில் சட்டமறுப்பு இயக்கத்தை காங்கிரஸ் தொடங்கியது. நேருஅறிக்கை இறுதியானது அல்ல என்றும், நாட்டிலுள்ள அனைத்து சமூகங்களின் பிரதிநிதித்துவத் தலைவர்களுடன் கலந்தாலோசித்த பின்னரே பிரச்சினைகளைத் தீர்மானிக்க வேண்டும் என்றும் முஸ்லிம்கள் கருதினர். நாட்டின் அரசியல் சூழ்நிலையில் ஒரு முட்டுக்கட்டை ஏற்பட்டது. ஆங்கில அரசாங்கம் நாட்டு மக்களுக்கான சுயராஜ்யத்தின் எந்த வடிவத்தையும் கருத்தில் கொள்ள விரும்பவில்லை. இது விரக்திக்கு வழிவகுத்தது, இது அடிக்கடி வன்முறை மோதல்களின் வடிவத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

1931 இல், பிரிட்டனில் 1931 இல் தொழிற்கட்சி அரசாங்கம் மீண்டும அதிகாரத்திற்கு வந்தது. இது இந்தியர்களுக்கு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியது, ஏனெனில் தொழிலாளர் தலைவர்கள் எப்போதும் இந்தியர்களின் கோரிக்கைகளுக்கு ஆதரவாகவும் அனுதாபமாகவும் இருந்தனர். புதிய அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தங்களை பரிசீலிப்பதற்கு வசதியாக, அரசாங்கத்தால் ஒரு வட்ட மேசை மாநாடு லண்டனில் நடத்தப்பட்டது. அனைத்து சமூகங்களைச் சேர்ந்த இந்திய அரசியல்வாதிகள், அதாவது இந்துக்கள், இந்த மாநாட்டில் முஸ்லிம்கள், சீக்கியர்கள் மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள் கலந்து கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டனர். அந்த மாநாட்டில், அனைத்து இந்தியர்களின் சார்பாகவும் இந்திய மக்களின் கட்சி என்று கருதப்படும் காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பாக தனியாகப் பேச காந்தி முடிவு செய்தார். மற்ற அனைத்துக் கட்சிகளும் குறுங்குழுவாதக் கண்ணோட்டத்தை மட்டுமே பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாகவும், அவற்றைப் பின்பற்றுவது முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இல்லை என்பதே அவரது வாதம்.

முதல் வட்ட மேசை மாநாடு

வட்ட மேசை மாநாட்டின் முதல் அமர்வு நவம்பர் 12, 1930 அன்று லண்டனில் தொடங்கியது.காங்கிரஸைத் தவிர அனைத்துக் கட்சிகளும் இதில் கலந்து கொண்டன. இதற்குக் காரணம், சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தைத் தொடர்ந்து காங்கிரஸ் தலைவர்கள் சிறையில் இருந்தனர். நேரு அறிக்கை முழுவதையும் இந்திய அரசியலமைப்புச்

சட்டமாக அமல்படுத்தும் வரை அரசியல் சாசன விவாதங்களில் ஈடுபட மறுத்துவிட்டனர்.

மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட 89 உறுப்பினர்களில் 58 பேர் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் பல்வேறு சமூகங்களில்இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் ஆவர். மீதமுள்ள 31 உறுப்பினர்கள் சமஸ்தானங்கள் மற்றும் பிற அரசியல் கட்சிகளை உள்ளடக்கியவர்கள் ஆவர். முஸ்லீம் பிரதிநிதிகளில் மௌலானா முஹம்மது அலி ஜௌஹர், குவைத்-இ- ஆசம், சர் முஹம்மது ஷாபி, சர் ஆகா கான் மற்றும் மௌல்வி ஃபஸ்ல்-இ-ஹக் போன்ற முக்கிய நபர்கள் பங்கு பெற்றனர்.

முதலாம் வட்ட மேஜை மாநாட்டில் வருங்கால இந்திய அரசாங்கம் பற்றி நீண்ட விவாதங்கள் நடைபெற்று மூன்று முக்கிய முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன. இந்திய அரசியலமைப்பு பற்றிய முக்கிய முடிவு எடுக்கப்பட்டது. ஆங்கில அரசுக்கு சமமாக இந்தியா திகழ வேண்டும் என்று மக்கள் நினைப்பதால் டொமினியன் அந்தஸ்தை இந்தியா பெற உடனடியாக ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பது எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஆங்கிலேயர்களால் காணப்படுகின்ற இந்திய மாநிலங்களும் அரசர்களால் ஆளப்படுகின்ற சமஸ்தானங்களில் ஒன்றுபட்டே ஆக வேண்டும் என்ற கருத்தை சுதேச அரசர்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர். எனவே கூட்டாட்சி அரசியல் அமைப்பு உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. மத்திய அரசையும் மாநில அளவில் பொறுப்புள்ள ஏற்படுத்த முடிவு செய்யப்பட்டது. ஆனால் கட்டுபடுத்தும் அதிகாரத்தை அரசாங்கமே தொடர்ந்து வைத்திருக்கும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. முதலாவதுவட்டமேசை மாநாட்டில் அரசியல் பிரச்சினைகளில் கருத்து ஒற்றுமை ஏற்பட்டது. ஆனால் வகுப்புவாதப் பிரச்சினை தொடர்பாக கருத்தொற்றுமை ஏற்படவில்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் தனித் தேர்தல் தொகுதி அளிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை எழுந்தது. சீக்கியர்களும் இதேபோல் தனித் தேர்தல் தொகுதி வேண்டுமென்றனர். வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம் பற்றி எந்த முடிவும் எடுக்கப்படவில்லை. 1931 ஜூலை மாதம் மாநாடு முடிவு பெற்றது.

காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம்

வட்டமேஜை மாநாட்டின் முடிவுகளை காங்கிரஸ் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. மேலும் சட்டமறுப்பு இயக்கத்தைத் தொடர்ந்துநடத்துவதென முடிவு செய்தது.காங்கிரஸ் தலைவர்கள் எல்லாம் சிறைக்கூடங்களில் இருந்தபோதும் போராட்டத்தை தொடங்குவதற்கான ஏற்பாடுகள் ஆர்வத்துடனும் வேகத்துடனும் மேற்கொள்ளப்பட்ட நிலைமையின் தீவிரத்தை உணர்ந்த இர்வின் பிரபு காந்தியும் பிற காங்கிரஸ் செயற்குழு உறுப்பினர்களும் விடுதலை செய்யப்படுவார் என்று அறிவித்தார். அறிவிப்பின்படி காந்தியும் காங்கிரஸ் தலைவர்களும் விடுவிக்கப்பட்டனர். காங்கிரஸ் மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த தடை விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டது. ஏனெனில் முதல் வட்டமேஜை மாநாடு முடிந்ததும், இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்குவதில் மேலும் முன்னேற்றம் காண வேண்டுமானால், இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் முழு ஒத்துழைப்பும் ஆதரவும் தேவைப்படும் என்பதை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் உணர்ந்தது. எனவே, வைஸ்ராய் இர்வின் பிரபு காந்தியைபேச்சுவார்த்தைக்கு அழைத்தார். பேச்சுவார்த்தையைத் தொடர்ந்து, எந்த முன்நிபந்தனையும் முன்வைக்காமல், சட்டமறுப்பு இயக்கத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவர காந்தி ஒப்புக்கொண்டார்.சீனிவாச சாஸ்திரி சேகர் ஆகியோரின் சமரச முயற்சியால் காந்தி வைஸ்ராய் இர்வின் பிரபு சந்திக்கச் சம்மதித்தார். அவ்விருவரின் சந்திப்புகள் 1931 பிப்ரவரி 17 இல் இருந்து மார்ச் 5 வரை நடந்த சந்திப்பு விளைவாக காந்திக்கும் இர்வினுக்கும் இடையே உடன்பாடு ஏற்பட்டது அதுவே காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தத்தில் காணப்பட்ட முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

- அரசியல் சட்ட சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய எல்லைகள் தெளிவாக வரையறுக்கப்படும்
- வட்டமேஜை மாநாட்டில் காங்கிரஸ் கலந்து கொள்வதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும்
- சட்டமறுப்பு இயக்கம் விலக்கிக் கொள்ளப்படும்
- போலீஸ் அத்துமீறல் பற்றிய விசாரணை வலியுறுத்தப்படமாட்டாது.

- சுதேசி தொழிற்சாலைகளை ஊக்குவிக்க அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்டதால் விதேசி பொருள் புறக்கணிப்பு கைவிடப்படும்
- சட்ட மறுப்பு இயக்கம் பற்றி அரசாங்கம் பிறப்பித்த ஆணிகள்
- அனைத்தும் விலக்கிக் கொள்ளப்படும்
- மேலும் சட்டமறுப்பு சம்பந்தமாக தொடரப்பட்ட வழக்குகளை அரசாங்கம் கைவிடும்
- சட்டமறுப்பு இயக்கம் சம்பந்தப்பட்ட சம்பந்தமாக கைது செய்யப்பட்ட அனைவரும் விடுதலை செய்யப்படுவர்
- அபராத தொகை வசூலிக்கப்பட மாட்டாது
- ஆர்ப்பாட்டக்காரர்களை தண்டிப்பதற்காக கொண்டுவரப்பட்ட போலீசார் விலக்கிக் கொள்ளப்படுவர்
- கைப்பற்றப்பட்ட சொத்துக்கள் திருப்பி அளிக்கப்படும்
- பிற நகராட்சி சொத்துக்கள் அனைத்தும் வழங்கப்படும்
- பதவியைத் துறந்தோர் மீண்டும் வேலையில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவர்
- உப்புச்சட்டம் நடைமுறையிலிருக்கும் என்ற போதிலும் சொந்த உபயோகத்திற்காக மக்கள் உப்பு எடுக்கலாம்.

காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தம் பரஸ்பர நம்பிக்கையின் மீது செய்துகொள்ளப்பட்ட சமாதான உடன்பாடு ஆகும் முதன்முறையாக ஆங்கிலேய அரசாங்கம் காங்கிரசை தனக்கு சமமாக மதித்து காங்கிரஸ் பிரதிநிதியான காந்தியுடன் செய்துகொண்ட சமரசம் உடன்படிக்கையாகும்.

இரண்டாம் வட்ட மேசை மாநாடு

மாநாட்டின் இரண்டாவது அமர்வு 7 செப்டம்பர் 1931 இல் லண்டனில் தொடங்கியது. இந்த இரண்டாவது வட்ட மேசை மாநாட்டில் இந்தியாவின் வருங்கால அரசியல் சட்டமைப்பும் சிறுபான்மையினரின் வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவமும் பிரதானமாக விவாதிக்கப்பட்டன. இவ்விரண்டில் வகுப்புவாத பிரதிநித்துவத்தை பற்றி விவாதிப்பதில் பெரும்பான்மையான பிரதிநிதிகள் ஆர்வத்துடன் இருந்தனர். இந்தியாவிற்கு சுயாட்சி வழங்குவதற்கு முன் சிறுபான்மையினரின் வகுப்புவாத பிரச்சனை தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தின்

சார்பில் அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் காந்தி அந்த வாதத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

ஆங்கிலேயர் இந்தியாவை விட்டு வெளியேறாத வரை வகுப்புவாரிப்பிரச்சனை தீராது என காந்தி வாதிட்டார் . தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு தனித்தொகுதி வழுங்கப்படும் ஆங்கில அரசின் திட்டத்தை காந்தி எதிர்த்தார். அப்படி வழங்கப்பட்டால் தீண்டாமை நிரந்தரமாக்கப்பட்டுவிடும் என்று கருதிய காந்தி திட்டத்தை அடியோடு எதிர்த்தார். இந்திய தலைவர்களுக்கு இடையே இது பற்றிய கருத்து உடன்பாடு இல்லாததால் சிறுபான்மையினருக்கு அளிக்க வேண்டிய பாதுகாப்புகள் பற்றி பிரிட்டிஷ் அரசாங்கமே முடிவு செய்யும் என்று அறிவித்தார் பிரதமர் ராம்சே மெக்டொனால்டு .அதன் விளைவே வகுப்புவாரி தீர்வு ஆகும். தனது முயற்சியில் தோல்வி அடைந்த காந்தியின் தோல்வியை ஏற்றுக்கொண்டு இந்தியா திரும்பினார். சட்டமறுப்பு இயக்கம் மீண்டும் துவக்கப்பட்டது. ஆங்கிலேயர் அதை கடுமையாக ஒடுக்க முயற்சி எடுத்தனர். காந்தி கைது செய்யப்பட்டு எரவாடா சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். காங்கிரஸ் சட்டவிரோதமான அமைப்பு என்று அறிவிக்கப்பட்டது. காங்கிரசின் சொத்துக்கள் அனைத்தும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன.

வகுப்புவாரித் தீர்வு

பிரிட்டிஷ் பிரதமர் ராம்சே மெக்டொனால்ட் தனது வகுப்புவாரி தீர்வை

1932 ஆகஸ்ட் 17ஆம் நாள் அறிவித்தார். வகுப்புவாரி பிரிவின்படி முஸ்லிம்கள், இந்தியாவில் உள்ள ஐரோப்பியர்கள், சீக்கியர்கள் ஆகியோருக்கு தனித் தொகுதிகள் ஒதுக்கப்படும். தனித் தொகுதிகளில் இடம்பெறாத பிற தகுதியுடைய வாக்காளர்கள் பொதுத் தொகுதியில் வாக்களிப்பர். தாழ்த்தப்பட்டோருக்கான தனித் தொகுதிகள் ஒதுக்கப்படும். ஆங்கிலோ இந்தியர்கள் தங்களது வகுப்பு வாரியாக வாக்களிப்பர். வர்த்தகம், தொழில், தோட்டத் தொழில் ஆகியவற்றுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்படும் என்ற அம்சங்களை இது கொண்டிருந்தது. காங்கிரஸ் இந்த வகுப்புவாரி தீர்வை கடுமையாக எதிர்த்தது. இந்த வகுப்புவாரித் தீர்வு மக்களிடையே பிரிவை ஏற்படுத்தக்கூடியது என்று அனைவரும் கருதினர். சமயம், வகுப்பு, இடம், தொழில் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டால்

இந்தியாவின் ஒருமைப்பாடும், ஒற்றுமையும் சீர்குலைந்து விடும் என காங்கிரஸ் கருதியது.

பூனா ஒப்பந்தம்

ராம்சே மெக்டொனால்டின் வகுப்ப்வாறித் தேர்வைகண்டு காந்தியடிகள் அதிர்ச்சியும் வேதனையும் அடைந்தார். பிரிட்டிஷ் பிரதமருக்கு அவர் எழுதிய கடிதத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு தனிப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கும் முடிவை மாற்றாவிட்டால் தான் சாகும் வரை உண்ணாவிரதத்தை துவக்கப்போவதாக கடிதம் எழுதினார். பிரதமரிடமிருந்து திருப்தியான பதில் வராத காரணத்தினால் குறித்த நாளில் காந்தி உண்ணாவிரதத்தைத் துவக்கினார். இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்காக வல்லபாய் படேல், சரோஜினிநாயுடு, அம்பேத்கர், எம்.சி.ராஜா, ராஜகோபாலச்சாரி, ராஜேந்திரபிரசாத் போன்றோர் விரிவாக விவாதித்த பின்னர் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வந்தனர்.அந்த உடன்பாடே பூனா ஒப்பந்தம் என அழைக்கப்படுகிறது.இப் பூனா ஒப்பந்தம் 1932 செப்டம்பர் 26ஆம் நாள் அறிவிக்கப்பட்டது.

பூனா ஒப்பந்தத்தின் அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

- தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கென தனித் தொகுதிகள் இருக்காது.
- பிற இந்துக்களைப் போலவே பொதுத் தொகுதிகளில் வாக்களிப்பார்கள்
- பொதுத் தொகுதிகளில் தாழ்த்தப்பட்டோருக்கென குறிப்பிட்ட இடங்கள் ஒதுக்கப்படும்
- ஒவ்வொரு ஒதுக்கப்பட்ட இடத்துக்கும் தாழ்த்தப்பட்டோர் நான்கு வேட்பாளர்களை தங்களுக்குள் இருந்து தேர்ந்தெடுப்பர்.
- தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு உள்ளாட்சி மண்டர்ந்களிலும் போதுப்பநிகளிலும் போதிய இடங்கள் அளிக்கப்படும்.

மூன்றாவது வட்ட மேஜை மாநாடு

இந்தியத் தலைவர்கள் வகுப்புவாத சிக்கலை தீர்ப்பதில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தபோது மூன்றாவது வட்ட மேஜை மாநாடு 1932 நவம்பர் 17இல் இருந்து டிசம்பர் 24வரை நடைபெற்றது. அம்மாநாட்டிற்கு 46தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரிட்டிஷ் அரசாங்க விசுவாசிகள் மட்டுமே பிரதிநிதிகளாக அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். காங்கிரஸ் இதில் கலந்துகொள்ளவில்லை. இரண்டாவது வட்ட மேஜை

மாநாட்டின் போது அமைக்கப்பட்ட துணைக்குழுக்களின் அறிக்கைகள் பற்றியே விவாதம் நடைபெற்றது. இந்தியக் கூட்டாட்சி, கூட்டாட்சிச் சட்டமன்றம், நீதிமன்றம், மன்னர் மாநிலங்கள் இணைவது போன்ற பல அரசியல் சட்டப் பிரச்சினைகள் பற்றிய முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன. இம்முடிவுகளைஎல்லாம் உள்ளடக்கிய வெள்ளை அறிக்கை தயாரிக்கப்பட்டு 1933 மார்ச் மாதம் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.அந்த வெள்ளை அறிக்கையின் அடிப்படையில் நிறைவேற்றப்பட்டதுதான் 1935 இந்திய அரசாங்கச் சட்டமாகும்.

ஒத்துழையாமை இயக்கம்

இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஒத்துழையாமை இயக்கம் ஒரு மிகப் பெரும் திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தியது. பஞ்சாப் படுகொலையும் அதன்பிறகு நடைபெற்ற ராணுவ நடவடிக்கைகளில் காந்தியின் மனதில் வேதனை ஏற்படுத்தின. பஞ்சாப் படுகொலை பற்றி விசாரித்து அந்த குழுவின் அறிக்கை மக்களுக்கு நீதியின் மேல் அவநம்பிக்கையை ஏற்படுத்தின. அரசாங்கம் துருக்கி சுல்தானுக்கு இழைத்த அநீதிகாந்தியை அதிர்ச்சி அடையச் செய்தது. எனவே ஆங்கில அரசுக்கு எதிராக ஒரு மிகப்பெரிய போராட்டத்தை துவங்க வேண்டியதன் அவசியத்தை காந்தியடிகள்உணர்ந்தார்.

துருக்கி சுல்தானுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிக்கு எதிராக கிலாபத் இயக்கம் 1919இல் துவக்கப்பட்டது. இதை காந்தி ஆதரித்தார். இந்துக்களையும் முஸ்லிம்களையும் ஒன்று சேர்த்து விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்க இது உதவியாக இருக்கும் என்று அவர் கருதினார். 1920 மார்ச் 10ஆம் தேதி காந்திஜி கிலாபத் இயக்க செயல் திட்டத்தில் தான் முதன்முதலாக தனது ஒத்துழையாமை இயக்கத்தைபற்றி காந்தி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

காந்தியின் அறிக்கையின் அடிப்படையில்தான் கிலாபத் மாநாடு நியமித்த குழு ஒத்துழையாமை திட்டத்தைப் பற்றிய தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தது. 1920 ஜூன் இரண்டாம் நாள் அந்த அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருந்தபடி ஒத்துழையாமை திட்டம் ஆகஸ்ட் முதல் தேதியன்று செயல்படுத்தப்பட்டது. அதன் முக்கியத்துவத்தை பற்றி முடிவெடுக்க செப்டம்பர் 4ஆம் நாள் லாலா லஜபதிராய் தலைமையில் சிறப்பு காங்கிரஸ் கல்கத்தாவில் கூடியது. அக்கூட்டத்தில் ஒத்துழையாமைஇயக்கத்தைப் பற்றிய தீர்மானத்தை காந்தி முன்மொழிய டாக்டர்கிட்சுலு வழிமொழிய மோதிலால் நேருவும்

அலி சகோதரர்களும் ஆதரித்தனர். சி.ஆர்.தாஸ் போன்ற தலைவர்கள் கடுமையாக எதிர்த்தாலும் ஒத்துழையாமை தீர்மானம் பெரும்பான்மையான வாக்கு வித்தியாசத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. சிறப்பு காங்கிரஸில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தை 1920 டிசம்பரில் நாகபுரி காங்கிரஸ் அங்கீகரித்தது.

ஒத்துழையாமை இயக்கம் என்பது அரசு வெற்றிகரமாக செயல்பட இதுவரை இந்தியர்களை அழைத்து வந்த ஒத்துழைப்பை உறுதி அதனால் ஏற்படுகிற இழப்புகளையும் சோதனைகளையும் பொறுத்துக்கொள்கிறார் ஒரு தார்மீக இயக்கமாக கட்டுப்பாட்டையும் சகிப்புத் தன்மையுமே ஆதாரமாகக் கொண்ட ஒரு இயக்கமாகும்.

இயக்கத்தின் திட்டங்கள்

ஒத்துழையாமை இயக்கம் இரண்டு திட்டங்களைக் கொண்டது. ஒன்று எதிர்மறை திட்டம் மற்றது உடன்பாட்டு திட்டமாகும்.

எதிர்மறைத் திட்டங்கள்

- தேர்தலில் போட்டியிடாமலும், வாக்களிக்காமலும் சட்டமன்றத்தைப் புறக்கணித்து அரசுக்கு ஒத்துழைக்காமல் இருப்பது
- நீதிமன்றங்களைப் புறக்கணிப்பது, அதாவது வழக்கறிஞர்கள் தங்கள் நீதிமன்றப் பணியைப் புறக்கணிப்பது
- ஆங்கிலக் கல்வி நிலையங்களை புறக்கணிப்பது
- போலீஸ் ,ராணுவ பணிகளைப் புறக்கணிப்பு,
- விதேசி பொருள்கள் குறிப்பாக அந்நியத் துணிகளை பயன்படுத்தாமல் இருப்பது
- அரசு விருந்து மற்றும் விழாக்களில் பங்கேற்காமல் இருத்தல்
- அரசில் கௌரவ உறுப்பினர் பதவி வகிப்பவர்கள் அந்த பதவியை ராஜினாமா செய்தல், அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்படும் சிறப்பு பட்டங்கள் மற்றும் விருதுகளை ஏற்க மறுத்தல் ,ஏற்கனவே பெற்றிருந்த பட்டங்களை திரும்பக் கொடுத்தல்
- வரி செலுத்தாமை ஆகியவை எதிர்மறை திட்டத்தில் உள்ள முக்கிய அம்சங்களாகும்.

உடன்பாட்டு திட்டங்கள்

- தேசிய பள்ளிகள் கல்லூரிகளில் நாடு முழுவதிலும் ஏற்படுத்தி மாணவர்கள் தேசிய கல்வி நிறுவனங்களில் கல்வி பயில செய்தல்
- வழக்குகளை தனிப்பட்டமுறையில் விசாரித்து தீர்ப்பளிக்க நீதிமன்றங்களை ஏற்படுத்துதல்
- சுதேசி பொருட்களை பயன்படுத்துவதற்காக மக்களிடம் விளக்குதல்
- இந்து முஸ்லீம் ஒற்றுமை காண முயற்சிகளை மேற்கொள்ளுதல் தீண்டாமையை ஒழிக்க பாடுபடுதல்

இயக்கத்தின் போக்கு

- இந்திய சட்டமன்றங்களில் களங்கப்பட்ட அமைப்புகளாக கருதிய காந்தி அவற்றைப் புறக்கணிக்க வேண்டுமாறு கேட்டுக் கொண்டார். 1920 நவம்பரில் நடந்த சட்டமன்ற தேர்தலில் காங்கிரஸ் புறக்கணித்தது.
- சட்டமன்ற புறக்கணிப்புக்கு ஆதரவாக தலைவர்கள் நாடு முழுவதும் சுற்றுப் பயணம் செய்தனர். இதன் பயனாக காங்கிரஸ் பல மாகாணங்களில் சட்டமன்றத் தேர்தலைப் புறக்கணித்தது.ந
- நீதிமன்றங்களை பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் கருவிகளாக கருதினார் காந்தி. நீதிமன்றங்களை புறக்கணித்து மக்களின் வழக்குகளை பஞ்சாயத்து மன்றங்களின் மூலம் தீர்த்துக் கொள்ளுமாறு மக்களை அவர் கேட்டுக்கொண்டார். அதன்படி நூற்றுக்கணக்கான வழக்கறிஞர்கள் தங்களது தொழிலை கைவிட்டனர்.
- லாலா லஜபதிராய், ராஜாஜி ,டி.பிரகாசம், வ.உ.சி.போன்றோர் அதிக வருவாய் தரக்கூடிய வழக்கறிஞர் தொழிலைக் கைவிட்டு நீதிமன்றங்களைப் புறக்கணித்தனர்.
- ஒத்துழையாமை இயக்கத் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக அரசாங்க கல்விக்கூடங்களும் புறக்கணிக்கப்பட்டன. அரசு நடத்தும் கல்விக்கூடங்களில் கல்வி கற்பது பாவம் என கருதினார் காந்தி .ஆங்கிலக்கல்வி நஞ்சு கலந்த பால் போன்றது என்று வர்ணித்தார்.
- காந்தியின் வேண்டுகோளை ஏற்று கல்லூரிகளில் பயிலும் மாணவர்கள் கல்லூரியை புறக்கணித்து ஒத்துழையாமை

இயக்கத்தில் ஈடுபட்டு வந்தனர்.பல பள்ளிக்கூடங்களும் கல்லூரிகளும் மூடப்பட்டன. காசி இந்து பல்கலைக்கழகம் மாணவர்களின் வேலைநிறுத்தத்தால் செயலிழந்தது. அனைத்துக் கடைகளும் மூடப்பட்டன.

- குஜராத் வித்யாபீத், பீகார் வித்யாபீத், வங்காள தேசிய பல்கலைக்கழகம், தேசிய முஸ்லிம் பல்கலைக்கழகம் மற்றும் நூற்றுக்கணக்கான தேசிய பள்ளிகளும் நாடெங்கும் துவக்கப்பட்டன. மாணவர்கள் ஆங்கில அரசு நடத்தும் கல்வி நிலையங்களை விட்டு இந்த தேசிய கல்விக் கூடங்களில் சேர்ந்து பயிலத் தொடங்கினர்.
- வெளிநாட்டுப் பொருட்களை புறக்கணித்தல் இதன் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. வெளிநாட்டு துணியை தொட்டாலே பாவம் எனக் கருதியவர் காந்தி. ஏனெனில் இந்திய நெசவுத் தொழில் நசிந்து போனதற்குக் காரணமே மேலைநாட்டு துணிகளில் இறக்குமதியாகும் எனக் காந்தி கருதினார்.
- அலகாபாத்தில் ஜவகர்லால் நேருவின் தூண்டுதலால் துணியை வாங்குவதில்லை என துணி வியாபாரிகள் சபதம் எடுத்தனர். இதை செயல்படுத்துவதற்காக வியாபாரி மண்டல் என்னும் அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. நாடெங்கும் விதேசி துணி விற்பனை செய்யும் கடைகளை காங்கிரஸ்காரர்களும் கிலாபத் தொண்டர்களும் மறியல் செய்தனர்.
- தமிழ்நாட்டில் பல இடங்களில் துணி வியாபாரிகளே அன்னியத் துணி எதிர்ப்புப் ஆர்ப்பாட்டக்காரர்களுக்கு ஆதரவாக இருந்தனர். அந்நிய துணிகள் மூட்டை மூட்டையாக பம்பாய் போன்ற பெருநகரங்களில் மக்களால் எரிக்கப்பட்டன. இதற்கு மாறாக கதர் துணி காங்கிரஸ்காரர்களின் இன்றியமையாத ஆடையாக மாறியது.
- நாடு முழுவதும் கைத்தறிகளும் கைராட்டைகளும் நிறுவப்பட்டன. நாட்டுப்பற்று மிக்க தேசிய போராட்ட வீரரின் சின்னமாக கதர் மாறியது .அரசியல் தொண்டர்கள், விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள், மாணவர்கள் ஆகிய அனைவரும் கதர் நூல் நூற்கவும்,கதர் ஆடை அணியவும் முற்பட்டனர். கிராம குடிசைக்

கைத்தொழில்கள் ஊக்குவிக்கப் பட்டன. சுதேசி பொருட்களை விற்பனை செய்வதற்காக சுதேசி கடைகள் திறக்கப்பட்டன.

- அந்நியப்பட்டங்களை தம்மோடு வைத்திருத்தலும், அவர்கள் கொடுத்த விருதுகளால் தம்மை அலங்கரித்துக் கொள்வதும் அவமானமென இந்தியத் தலைவர்கள் கருதினர். எனவே ரபீந்திரநாத் தாகூர், காந்திஜி போன்றோர் ஆங்கில அரசு தமக்கு அளித்த பட்டங்களையும்,விருதுகளையும் திரும்ப அளித்தனர்.
- இப்போராட்டத்தில் போலீஸ், ராணுவப் பணிப் புறக்கணிப்பு மிகவும் முக்கியமானதாக கருதப்பட்டது. குறிப்பாக முஸ்லிம்கள் போலீஸ் ராணுவம் புறக்கணிப்பில் குறியாக இருந்தனர்.
- ராணுவத்தில் பணிபுரிவதோ அல்லது ராணுவத்துக்கு ஆள்சேர்ப்பு உதவி செய்வதோ இஸ்லாமிய நம்பிக்கைக்கும் சட்டத்திற்கும் விரோதமானது என்று அகில இந்திய கிலாபத் குழு அறிவித்தது. ராணுவத்தில் பணிபுரியும் முஸ்லிம்கள் இஸ்லாமிய சட்டங்களை மீறியவர்களாவர் என சமய கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டது. இதுபற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் பஞ்சாபிற்கும், எல்லைப்புறப் பகுதிகளுக்கும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர்.
- மகாத்மா காந்தியும் எந்த இந்தியனும் ராணுவத்திலும் ,அரசுத் துறையிலும் பணியாற்றுவது பாவம் என்று கூறினார்.
- மாண்டேகு செம்ஸ்போர்டு சீர்திருத்தத்தின் கீழ் அமைக்கப்பட்ட சட்டமன்றத்தை துவக்கி வைப்பதற்காக இந்தியா வருகை புரிந்த காங்கிரஸ் புறக்கணித்தது புறக்கணித்தது. 21 ஜனவரி 10ஆம் நாள் சென்னைக்கு வந்த மக்கள் புறக்கணித்தனர்.கடைகள் அடைக்கப்பட்டன.
- அன்று மாலை மெரினா கடற்கரையில் நடைபெற்ற பொதுக்கூட்டத்தில் காங்கிரஸ் சார்பில் அவரது வருகை கண்டிக்கப்பட்டது. அதே சமயம் கடற்கரையின் மற்றொரு பக்கத்தில் நீதிக்கட்சியினர் அவருக்கு வரவேற்பு அளித்தனர்.
- கிபி ஏழாம் நூற்றாண்டில் மலபாரில் வந்து தங்கிய அரேபிய வியாபாரிகளின் வழித்தோன்றல்களே மலபார் மாப்பிள்ளைகள் என்ற முஸ்லிம்கள் ஆவர். கிலாபத் இயக்கத்தின் போது எழுச்சி

பெற்ற மாப்பிளைகள் தங்கள் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டபோது ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர்.

- அலிமுதலியார் என்ற திருரங்காடி சமயத் தலைவர் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்வதற்காக ரகசிய ஏற்பாடுகளை செய்து வந்தார். 1921 ஆகஸ்டு மாதத்தில் மலபாரில் உள்ள எரநாடு, வள்ளுவநாடு ஆகிய தாலுகாக்களில் மாப்பிளை முஸ்லிம்கள் கிளர்ச்சி செய்தார்கள்.
- எவ்விதத் தூண்டுதலும் இல்லாமல் அவர்களாகவே கிளர்ந்தெழுந்து ஆங்கிலேயர்களை தாக்கினர். அரசாங்கக் கட்டிடங்கள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. சட்டம் ஒழுங்கு முழுமையாக பாதிக்கப்பட்டது.
- அரசு நிர்வாகம் செயலற்றுப் போனது. பின் அரசாங்கத்துக்கு எதிராக கிளம்பிய இந்த கிளர்ச்சி இந்துக்களுக்கு எதிராக திரும்பியது. அவர்களின் சொத்துக்கள் சூறையாடப்பட்டன. அரசு ராணுவத்தின் துணையுடன் இந்த மாப்பிள்ளை கிளர்ச்சியை நசுக்கியது.
- அலி சகோதரர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின் ஒரு பகுதியாக செயல்பட்ட கிலாபத் இயக்கம் மாப்பிளை கிளர்ச்சியில் முடிந்தது. ஹிந்து முஸ்லிம்களிடையே இதன் காரணமாக கருத்து வேறுபாடுகள் வளரத் துவங்கின. தமிழ்நாட்டில் ஒத்துழையாமை இயக்கம் பலவீனப்பட்டது.
- அரசுக்கும் மக்களுக்கும் இடையே நல்லெண்ணத்தை வளர்ப்பதற்காக 1921 நவம்பர் 17ஆம் நாள் வேல்ஸ் இளவரசர் இந்தியாவுக்கு வந்தார். அவரது வருகையை வெற்றிகரமாக கொண்டாடுவதில் அரசாங்கம் ஆர்வமாக இருந்தது. ஆனால் காங்கிரஸ் அவரது வருகையை புறக்கணித்து வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டது. அவர் வருகையை எதிர்த்து நடைபெற்ற போராட்டத்தில் வன்முறை வெடித்தது. இதில் பலர் உயிரிழந்தனர். ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் ஈடுபட்டு கைது செய்யப்பட்ட அனைவரையும் விடுதலை செய்ய வேண்டும் என்று காந்தி பரிந்துரைக் கடிதம் எழுதினார்.

- அரசாங்கம் அடக்குமுறையை கைவிடாவிட்டால் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை பர்தோலியில் துவங்கப் போவதாக எச்சரித்தார். ஆனால் அரசு காந்தியின் எச்சரிக்கையைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

1935ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசுச் சட்டம்

மூன்று வட்டமேஜை மாநாடுகளின் விளைவாகப் புதிய அரசியலமைப்புக்கான அடித்தளம் அமைக்கப்பட்டது.மாநாட்டு முடிவுகளை உள்ளடக்கிய வெள்ளை அறிக்கை பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. அந்த அறிக்கையின் அடிப்படையில் மசோதாதயாரிக்கப்பட்டு 1935 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசாங்கச் சட்டமாக நிறைவேற்றப்பட்டது. சட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு:

- பிரிட்டிஷ் இந்திய மாநிலங்களையும் இந்திய மன்னர் மாநிலங்களையும் கொண்ட அகில இந்திய கூட்டாட்சி அமைக்கப்படும்.
- மாநில இரட்டையாட்சி முறை நீக்கப்பட்டு மத்தியில் இரட்டையாட்சி முறை செயல்படும்.
- மத்திய கூட்டாட்சி சட்டமன்றம், மாநிலங்களவை மக்களவை ஆகிய இரண்டு அவைகளையும் கொண்டிருக்கும். சட்ட அமைப்பு சம்பந்தமான சிக்கல்களையோ மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுக்கும் இடையே எழக்கூடிய வேறுபாடுகளையோ அல்லது ஒரு மாநிலத்தித்துக்கும் இன்னொரு மாநிலத்துக்கும் இடையே ஏற்படக்கூடிய தகராறையோ தீர்த்து வைப்பதற்கென உச்ச நீதிமன்றம் ஏற்படுத்தப்படும்.
- அரசாங்க அதிகாரங்கள் மத்திய பட்டியல், மாநிலப் பட்டியல், பொதுப்பட்டியல் என்று மூன்று வகையாக பங்கீடு செய்யப்பட்டன.
- சிறுபான்மைச் சமுதாயங்களுக்கான தேர்தல் பாதுகாப்புக்களும், இட ஒதுக்கீடுகளும் கொடுக்கப்பட்டன.
- மாநிலம் சம்பத்தப்பட்ட அதிகாரங்களை அமைச்சர்களின் பொறுப்பில்விட்டு மாநில சுயாட்சிக்கு வகை செய்யப்பட்டது.
- இந்திய விவகார செயலருக்கிருந்த இந்திய சபையை நீக்கிவிட்டு அதற்குப் பதில் ஒரு சிலரை கொண்ட ஆலோசனைக் குழு ஏற்படுத்தப்பட்டது

- பர்மா இந்தியாவிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டது. ஹைதராபாத்தின் பகுதியாக இருந்த பீகார் மத்திய அரசுடன் இணைக்கப்பட்டது.
- இந்த அரசியல் சட்டத்தின் மாற்றத்தை அரசாங்கம் மட்டுமே செய்ய முடியும்.

ஆகஸ்டு அறிவிப்பு

1939 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் முதல் தேதி இரண்டாவது உலகப் போர் துவங்கியது. வைசிராய் லின்லித்தோ பிரபு இந்தியத் தலைவர்களை கலந்து ஆலோசிக்காமல் இந்தியாவும் போரில் ஈடுபட்டுள்ளதாக தன்னிச்சையாக அறிவித்தார். காங்கிரஸ் செயற்குழு இந்த அறிவிப்பை வன்மையாகக் கண்டித்தது. இதனால் பல்வேறு அரசியல் அமைப்புகளை சேர்ந்த பிரதிநிதிகளை கலந்து ஆலோசித்த பின்னர் ஒரு வெள்ளை அறிக்கையை வெளியிட்டார். அதன்படி போர் முடிந்த பின்னர் இந்தியாவின் அரசியல் அமைப்பு முறையை முழுமையாக பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் மறுபரிசீலனை செய்யும் என்றும் உடனடியாக இந்தியாவுக்கு அதிக அளவிற்கு அதிகார மாற்றம் செய்வது என்பது இயலாது என்றும் அந்த வெள்ளை அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருந்தார். இதை காங்கிரஸ் கடுமையாக கண்டித்தது. இந்த அறிவிப்பு மிகுந்த ஏமாற்றத்தை கொடுப்பதாக உள்ளது என்றார் ராஜேந்திர பிரசாத். ரொட்டி கேட்டதற்கு கல்தான் கிடைத்தது என்றார் மகாத்மா காந்தி.

இந்த வெள்ளை அறிக்கையைக் கண்டித்து மாநிலங்களில் ஆட்சி செய்த அனைத்து காங்கிரஸ் அமைச்சர்களும் பதவி விலகினர். எனவே காங்கிரஸ் ஆட்சி செய்த மாநிலங்களில் எல்லாம் கவர்னரின் ஆலோசகர் அரசு ஏற்படுத்தப்பட்டது. மேலும் அங்கு கவர்னரின் அடக்குமுறை ஆட்சி தங்கு தடையின்றி செயல்படத் தொடங்கியது. காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் பதவி விலகியதை கொண்டாடும் பொருட்டு 1939 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 22 ஆம் நாள் விடுதலை நாளாக கொண்டாட வேண்டும் என முஸ்லீம்களை கேட்டுக்கொண்டார் முகமது அலி ஜின்னா.

1940 ஆண்டு இரண்டாம் உலகப்போரில் இங்கிலாந்து மிகவும் சோதனையான காலத்தில் இருந்தது. அச்சமயத்தில் இங்கிலாந்து பெரும் தோல்வியை சந்தித்துக் கொண்டிருந்தது.எனவே போர் முயற்சியில் இந்தியர்களின் ஒத்துழைப்பும் ஆதரவும் அவசியமான ஒன்றாக அமைந்தது. எனவே இந்தியர்களின் ஆதரவைக் பெறும்

பொருட்டு 1940 ஆகஸ்டு 8 ஆம் நாள் அரசாங்கத்தின் கொள்கை பற்றி அறிவித்தார் வைஸ்ராய் பிரபு.அதுவே ஆகஸ்ட் அறிவிப்பு என அழைக்கப்படுகிறது.

அந்த அறிவிப்பின்படி,

- இந்தியாவிற்கு டொமினியன் தகுதியை வழங்குவதே பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும்.
- இந்தியர்களே அவர்களது அரசியல் அமைப்பு முறையை வகுத்துக் கொள்ள அனுமதிக்கப்படுவர்.
- போர் முடிந்த உடனேயே அத்தகைய அரசியல் அமைப்பு முறையை வகுத்துக் கொள்வதற்கான ஏற்பாடு செய்யப்படும்.
- புதிய அரசியல் அமைப்பு பிரிட்டிஷ் காமன் வெல்த் பகுதியாக செயல்படும்
- அரசியலமைப்பு மாற்றம் செய்யும்போது சிறுபான்மையினரின் கருத்துக்களுக்கு முழு கவனம் செலுத்தப்படும்
- இந்திய பிரதிநிதிகளுக்கு இடமளிக்கும் வகையில் ஆட்சிக்குழு விரிவுபடுத்தப்படும்
- இந்திய பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட ஒரு ஆலோசனைக் குழு அமைக்கப்படும்.

முதன்முறையாக இந்தியா பிரிட்டிஷ்காமன்வெல்த் நாடுகளுக்கு இணையானது என்று அறிவிக்கப்பட்டது. இந்தியாவுக்கு டொமினியன்உரிமை வழங்கப்படுவதாக அளிக்கப்பட்ட உறுதிமொழியும் முக்கியமானதாக கருதப்பட்டது. இந்த அறிவிப்பு இந்திய தலைவர்களின் எதிர்பார்ப்புகளை முழுமையாக பூர்த்தி செய்யவில்லை. போர் முடிந்தவுடன் டொமினியன் தகுதி வழங்குவதற்கான காலக்கெடு குறிப்பிடப்படவில்லை.

சோசலிச சிந்தனைகளின் வளர்ச்சி

1930களின் தசாப்தம் காங்கிரஸுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் சோசலிச சிந்தனைகளின் விரைவான வளர்ச்சியைக் கண்டது.

1929ஆம் ஆண்டில், அமெரிக்காவில் ஒரு பெரிய பொருளாதார சரிவு அல்லது மந்தநிலை ஏற்பட்டது, இது படிப்படியாக உலகின் பிற பகுதிகளுக்கும் பரவியது, இதன் விளைவாக பெரிய அளவில்) உலகம் முழுவதும் (பொருளாதார நெருக்கடி மற்றும் வேலையின்மை ஏற்பட்டது .ஆனால் சோவியத் யூனியனின்

பொருளாதார நிலை அதற்கு நேர்மாறானது .சரிவு இல்லை என்பது மட்டுமல்ல, 1929க்கும்1936 க்கும் இடைப்பட்ட ஆண்டுகளில் முதல் இரண்டு ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் வெற்றிகரமாக முடிவடைந்தன, இது சோவியத் தொழிற்துறை உற்பத்தியை நான்கு மடங்குக்கும் மேலாக அதிகரித்தது. உலக மந்தநிலை, இவ்வாறு, முதலாளித்துவ அமைப்பை அவப்பெயருக்கு கொண்டு வந்து, மார்க்சியம், சோசலிசம் மற்றும் பொருளாதார திட்டமிடல் ஆகியவற்றின் மீது கவனத்தை ஈர்த்தது .இதன் விளைவாக, சோசலிச கருத்துக்கள் மேலும் மேலும் மக்களை, குறிப்பாக இளைஞர்கள், தொழிலாளர்கள் மற்றும் விவசாயிகளை ஈர்க்கத் தொடங்கின.

பொருளாதார மந்தநிலை இந்தியாவில் உள்ள விவசாயிகள் மற்றும் தொழிலாளர்களின் நிலைமைகளையும் மோசமாக்கியது 1932 .ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் விவசாயப் பொருட்களின் விலைகள் 50 சதவிகிதத்திற்கும் மேல் குறைந்தன.

முதலாளிகள் ஊதியத்தை குறைக்க முயன்றனர் .நாடு முழுவதும் உள்ள விவசாயிகள் நிலச் சீர்திருத்தங்கள், நில வருவாய் மற்றும் வாடகைக் குறைப்பு, கடனில் இருந்து நிவாரணம் ஆகியவற்றைக் கோரத் தொடங்கினர்.

தொழிற்சாலைகள் மற்றும் தோட்டங்களில் உள்ள தொழிலாளர்கள் பெருகிய முறையில் சிறந்த வேலை நிலைமைகள் மற்றும் அவர்களின் தொழிற்சங்க உரிமைகளை அங்கீகரிக்குமாறு கோரினர் .இதன் விளைவாக, நகரங்களில் தொழிற்சங்கங்கள் மற்றும் கிசான் சபைகள்) விவசாயிகள் சங்கங்கள் (பல பகுதிகளில், குறிப்பாக உத்தரப்பிரதேசம், பீகார், தமிழ்நாடு, ஆந்திரப் பிரதேசம், கேரளா மற்றும் பஞ்சாப் ஆகிய இடங்களில் விரைவான வளர்ச்சி ஏற்பட்டது.

முதல் அனைத்திந்திய விவசாயிகள் அமைப்பான அகில இந்திய கிசான் சபா 1936 இல் உருவாக்கப்பட்டது .விவசாயிகளும் தேசிய இயக்கத்தில் மிகவும் தீவிரமாக பங்கேற்கத் தொடங்கினர்.

1936இல் லக்னோ காங்கிரஸில் தனது தலைவர் உரையில், சோசலிசத்தை அதன் இலக்காக ஏற்கவும், விவசாயிகள் மற்றும் தொழிலாள வர்க்கத்துடன் தன்னை நெருக்கமாகக் கொண்டுவரவும் நேரு காங்கிரஸை வலியுறுத்தினார்.

1938ஆம் ஆண்டு, காந்தி எதிர்த்த போதிலும், சுபாஷ் சந்திரபோஸ்

மீண்டும் காங்கிரஸின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார் .இருப்பினும், காங்கிரஸ் காரியக் கமிட்டியில் காந்தி மற்றும் அவரது ஆதரவாளர்களின் எதிர்ப்பால் 1939 இல் காங்கிரஸின் தலைவர் பதவியில் இருந்து போஸ் ராஜினாமா செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

காங்கிரஸ் மற்றும் உலக விவகாரங்கள்

1939-1935காலகட்டத்தில், உலக விவகாரங்களின் வளர்ச்சிக்காக காங்கிரஸ் தீவிரமாக பங்கேற்றது .ஏகாதிபத்தியத்தின் பரவலுக்கு எதிரான எதிர்ப்பின் அடிப்படையில் அது படிப்படியாக ஒரு வெளியுறவுக் கொள்கையை உருவாக்கியது.

பிப்ரவரி 1927 இல், ஜவஹர்லால் நேரு தேசிய காங்கிரஸின் சார்பாக பிரஸ்ஸல்ஸில் நடந்த ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களின் காங்கிரஸில் கலந்துகொண்டார், பொருளாதார அல்லது அரசியல் ஏகாதிபத்தியத்தால் பாதிக்கப்பட்ட ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் இருந்து அரசியல் நாடுகடத்தப்பட்டவர்களும் புரட்சியாளர்களும் ஏற்பாடு செய்தனர்.

1927இல், தேசிய காங்கிரஸின் மெட்ராஸ் அமர்வு, அதன் ஏகாதிபத்திய நோக்கங்களுடன் மேற்கொள்ளப்படும் எந்தவொரு போருக்கும் இந்திய மக்கள் பிரிட்டனை ஆதரிக்க மாட்டார்கள் என்று அரசாங்கத்தை எச்சரித்தனர்.

வகுப்புவாதத்தின் வளர்ச்சி

இல் 1940, முஸ்லிம் லீக் நாட்டைப் பிரித்து , சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு பாகிஸ்தான் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு மாநிலத்தை உருவாக்கக் கோரி ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது.

இந்து மகாசபை போன்ற மதவாத அமைப்புகள் இந்துக்களிடையே இருந்ததால் முஸ்லிம் லீக் பிரச்சாரம் பெற்றது.

இந்து மதவாதிகள் இந்துக்கள் ஒரு தனித்துவமான தேசம் என்றும் இந்தியா இந்துக்களின் பூமி என்றும் அறிவித்து முஸ்லிம் வகுப்புவாதிகளை எதிரொலித்தனர் இதனால் அவர்களும் இரு தேசக் கோட்பாட்டை . .ஏற்றுக்கொண்டனர்

பெரும்பான்மையினரின் ஆதிக்கம் குறித்த அச்சத்தை நீக்கும் வகையில் சிறுபான்மையினருக்கு போதிய பாதுகாப்பு அளிக்கும் கொள்கையை இந்து வகுப்புவாதிகள் தீவிரமாக எதிர்த்தனர்.

சுயமதிபிட்டு கேள்விகள்

- காந்தியின் ஆரம்பகால அரசியல் நடவடிக்கைகள் விவரி
- சைமன் கமிஷன் - வட்ட மேசை மாநாடுகள்.
- இந்திய அரசு சட்டம், 1935 - காண்க

அலகு - V

சுதந்திரம் மற்றும் பிரிவினை தனிநபர் - காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் ராஜினாமா : சத்தியாகிரகம்- கிரிப்ஸ் தூதுக்குழு - வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் - சுதந்திரப் போராட்டத்தின் கடைசி ஆண்டுகள் - திய தேசிய ராணுவம்இந் சிம்லா மாநாடு - (47-1945)- காபினெட் தூதுக்குழு அதிகார -பரிமாற்றம் மற்றும் பகிர்வு

நோக்கங்கள்

- கிரிப்ஸ் தூதுக்குழு
- வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம்
- இந்திய சுத்திர போராட்டம்

1939 இல் காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் ராஜினாமா செய்ததற்கான காரணம்:

1. **வகுப்புவாத கட்சிகளின் பிரச்சாரம்**

➢ காங்கிரஸுக்கு எதிராக வகுப்புவாதக் கட்சிகளால் தவறான பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது.

➢ சிறுபான்மையினருக்கு எதிராக காங்கிரஸ் பாகுபாடு காட்டுவதாக அவர்கள் குற்றம் சாட்டினர், ஆனால் இதுபோன்ற பிரச்சாரம் உண்மை அடிப்படையில் அல்லாமல் அரசியல் மற்றும் வகுப்புவாத மேலோட்டத்தின் காரணமாக மேற்கொள்ளப்பட்டது.

2. **சந்தர்ப்பவாதிகள் பதவிக்கு நன்மைகளை வாரி இறைத்தனர்**

➢ இந்த நேரத்தில், பல சந்தர்ப்பவாதிகள் இந்த காலகட்டத்தில் காங்கிரஸில் சேர்ந்தனர், இது பதவியின் நன்மைக்காக.

➢ இத்தகைய குணாதிசயங்களைப் பற்றி காங்கிரஸுக்குத் தெரியும், மேலும் காந்தி தனது ஹரிஜன் பத்திரிகையில் காங்கிரஸின் ஊழல் பற்றி வெளிப்படையாக எழுதினார்.

➢ மேலும், பல பிராந்தியங்களில் காங்கிரஸை இத்தகைய கூறுகளில் இருந்து விடுவிக்க ஒரு உந்துதல் மேற்கொள்ளப்பட்டது

3. **காங்கிரஸின் தலைவர் கப்பல் தொடர்பான பிரச்சினைகள்**

➢ இந்த காலகட்டத்தில், காங்கிரஸ் இரண்டு அமர்வுகளை நடத்தியது. 1938 பிப்ரவரியில் சுபாஷ் சந்திரபோஸ் தலைமையில் ஹரிபுராவில் ஐம்பது முதல் அமர்வு நடைபெற்றது . இந்த அமர்வில் சர்வதேச விவகாரங்கள் மற்றும் இந்தியாவின்

உள்நாட்டு நிலைமை தொடர்பான பல தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன

- ஆனால், அடுத்த அமர்வில் (திரிபுரி) காங்கிரஸ் பெரும் நெருக்கடியை சந்தித்தது. இம்முறை குடியரசுத் தலைவருக்கான தேர்தல் நடைபெற்று, போஸ் 1580க்கு 1377 வாக்குகள் வித்தியாசத்தில் பட்டாபி சீதாராமையாவை தோற்கடித்தார்.
- இது இடதுசாரிகளின் வெற்றியாக கருதப்பட்டது
- காந்திஜி கூட இந்தத் தோல்வியைத் தன் தோல்வியாகவே கருதினார்.
- மேலும், செயற்குழு அமைப்பதில் சிக்கல் ஏற்பட்டு இறுதியில் போஸ் ஜனாதிபதி பதவியை ராஜினாமா செய்தார்.

4. **இரண்டாம் உலகப் போரில் இந்தியாவைச் சேர்த்தல்**

- வைஸ்ராய் லின்லித்கோ 1939 இல் இந்தியாவை பிரிட்டனுடன் போர் செய்வதாக அறிவித்தார்
- இந்தியர்களுடன் முன் கலந்தாலோசிக்காமல் போரை அறிவித்ததற்கு காங்கிரஸ் கடும் எதிர்ப்பு தெரிவித்தது
- காங்கிரஸ் செயற்குழு, மத்திய இந்திய தேசிய அரசாங்கம் அமைந்தால் ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்றும், போருக்குப் பிறகு இந்தியா சுதந்திரம் அடைவதில் உறுதிமொழி எடுக்கப்படும் என்றும் பரிந்துரைத்தது.
- ஆனால், அரசு தரப்பில் திருப்திகரமான பதில் வரவில்லை
- இதன் விளைவாக, காங்கிரஸைக் கலந்தாலோசிக்காமல் வைஸ்ராய் இந்தியாவை ஏகாதிபத்தியப் போரில் பங்கேற்கச் செய்தார் என்ற காரணத்திற்காக நவம்பர் 1939 இல் காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் பதவியை ராஜினாமா செய்தனர் .

தனிநபர் சத்தியாகிரகம

வைஸ்ராய் லின்லித்கோ பிரபுவின் ஆகஸ்ட் அறிவிப்பும் காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்கு நம்பிக்கை தரவில்லை. மற்றொரு போராட்டத்தைத் துவக்குமாறு காங்கிரஸ் காந்தியைக் கேட்டுக் கொண்டதற்காக, போர்க்கால நெருக்கடியை மனதில் கொண்ட மகாத்மா காந்தி மக்கள் இயக்கத்திற்கு பதிலாக தனிநபர் சத்தியாக்கிரகத்தை துவக்குவது என தீர்மானித்தார். இந்தியர்களின் விடுதலை உணர்வை உலகுக்குக் காட்ட மேற்கொள்ளப்படும் அடையாள போராட்டமாகவே தனிநபர்

சத்தியாக்கிரகத்தை கருதினார் காந்தி. முதல்தனிநபர் சத்தியாகிரகியாக ஆச்சார்யா வினோபாபாவே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 1940அக்டோபர் 17ஆம் நாள் போரை எதிர்த்து பிரச்சாரம் செய்து சத்தியாகிரகத்தை துவக்கினார். பின்னர் அவர் கைது செய்யப்பட்டு 3 மாதம் சிறை தண்டனை பெற்றார். அடுத்த சத்தியாகிரகி ஜவகர்லால் நேரு ஆவார். அவர் கைது செய்யப்பட்டு அவருக்கு ஆறுமாத காலம் றை தண்டனை வழங்கப்பட்டது. பின்னர் வல்லபாய் பட்டேலும், சுபாஷ் சந்திரபோசும் கைதாகினர். எல்லா மாநிலங்களிலும் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் தனிநபர் சத்தியாக்கிரகத்தில் பங்கேற்று கைதாகினர். 1941 ஆம் ஆண்டு இறுதி வரை நடைபெற்ற இந்த சத்தியாகிரகத்தில் கலந்து கொண்ட 30,000
பேர் கைது செய்யப்பட்டனர். தனிநபர் சத்தியாகிரகம் பிரிட்டனின் முயற்சியை ஒன்றும் பாதிக்கவில்லை. மேலும் அதற்கு மக்கள் ஆதரவும் கிடைக்க வில்லை.

வைசிராய் லின்லித்தோ பிரபு மேலும் 5 இந்திய பிரதிநிதிகளை சேர்த்துக்கொண்டு தனது ஆட்சியை விரிவுபடுத்தி இருப்பதாக அறிவித்தார். மேலும், தனி நபர் சத்தியாகிரகத்தின் போது கைது செய்யப்பட்ட அனைவரையும் விடுதலை செய்தார். இருப்பினும் காந்தி போராட்டத்தை தொடர்ந்து நடத்த விரும்பினார். ஆனால் போரில் நிலைமை மிகவும் மோசமாகி கொண்டிருந்தமையால் பர்தோலியில் கூடிய காங்கிரஸ் செயற்குழு தனிநபர் சத்தியாக்கிரகத்தை விலகிக் கொண்டதாக 19ஆம் நாள் அறிவித்தது. காந்தியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க சத்தியாகிரக தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்து அவர் விடுவிக்கப்பட்டார். நாட்டின் பாதுகாப்புக்காக மக்களை திரட்டும் பொறுப்பு அவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. போர் முயற்சியில் காங்கிரஸ் பங்கேற்க முடிந்ததால் ஆங்கிலேய அரசு இந்தியர்களுக்கு உடனடியாக சில அரசியல் சலுகைகளை வழங்க தீர்மானித்தது .அதன் விளைவே கிரிப்ஸ் தூதுக்குழு அமைக்கப்பட்டதாகும்.

கிரிப்ஸ் தூதுக்குழு

டிசம்பர் 1941 இல் ஜப்பான் பேர்ல் துறைமுகத்தைத் தாக்கிய பிறகு, ஜப்பானியப் படைகளின் அடுத்த இலக்காக இந்தியா இருக்கும் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. ஏப்ரல் 1942 இல், பிரிட்டன் சர் ஸ்டா.ஃ.போர்டு கிரிப்ஸை இந்தியாவுக்கு அனுப்பியது. போருக்குப் பிறகு, பேரரசு மற்றும் காமன்வெல்த்தை விட்டு வெளியேறும் உரிமையுடன்

முழுமையான டொமினியன் அந்தஸ்துக்கான அனைத்து மாகாணங்களுக்கும் அவர் ஒரு வாய்ப்பை வழங்கினார். இந்தியாவுடன் சேர விரும்பாத எந்த மாகாணமும் சுதந்திர நாடாக மாறலாம் என்றும் கிரிப்ஸ் பரிந்துரைத்தார். போர் இந்தியாவை நெருங்கும் போது (சிங்கப்பூர் 15 பிப்ரவரி 1942 அன்று வீழ்ந்தது, ரங்கூன் மார்ச் 8 அன்று மற்றும் அந்தமான் தீவுகள் மார்ச் 23 அன்று), ஆங்கிலேயர்கள் கடைசியாக இந்தியாவின் பொதுக் கருத்தை வென்றெடுக்க சில முயற்சிகளைசெய்ய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. டிசம்பர் 1941 இல், வாஷிங்டனில் சர்ச்சிலுடனான தனது பேச்சுக்களில் இந்திய அரசியல் சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய தலைப்பை ரூஸ்வெல்ட் எழுப்பினார். ஜனவரி 2 அன்று, சப்ரு மற்றும் ஜெயகர் போன்ற இந்திய தாராளவாத தலைவர்கள் உடனடி டொமினியன் அந்தஸ்து மற்றும் வைஸ்ராயின் நிர்வாகத்தை தேசிய அரசாங்கமாக விரிவாக்கம் செய்ய வேண்டுகோள் விடுத்தனர்.

ஜப்பான் இந்தியாவை தாக்கும் ஆபத்து இருந்த காரணத்தினால் இந்தியர்களின் ஒத்துழைப்பும், கூட்டு முயற்சியும் அரசுக்கு தேவைப்பட்டது. எனவே போர் முயற்சிகளில் இந்தியாவை ஈடுபட வைப்பதற்காக அரசியல் ரீதியாக தடையாக உள்ள பிரச்சனைகளை சரிசெய்ய வேண்டியதன் அவசியத்தை ஆங்கில அரசு உணர்ந்து கொண்டது. இந்தியர்களின் ஆக்கப்பூர்வமான ஒத்துழைப்பை உடனடியாக பெற முயற்சி மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர் ரூஸ்வெல்ட்டும் வற்புறுத்தினார்.நேச நாடுகளின் சார்பில் போரில் ஈடுபட்டிருந்த நாடுகளில் ஒன்றான தேசிய சீனாவின் தலைவர் சியாங்கே சேக், காந்தி, நேரு போன்ற தலைவர்களை சந்தித்து பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார் .இந்தியர்களின் அரசியல் கோரிக்கைகள் உடனடியாக தீர்க்கப்பட நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று அரசுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். இந்தியாவைப் பற்றிய ஆங்கிலேயரின் கொள்கையில் அடிப்படை மாற்றம் தேவை என்று வலியுறுத்தியவர் அப்போதைய போர்க்கால அமைச்சரவையில் இடம்பெற்ற அட்லி ஆவார். அரசுக்கு அவர் அளித்த யோசனையின் அடிப்படையிலேயே கிரிப்ஸ் தூதுக்குழு அமைக்கப்பட்டது.

1942 மார்ச் 22ஆம் தேதி தனது திட்டங்களுடன் டெல்லி வந்து சேர்ந்தார் ஸ்டா.ஃ.போர்ட் கிரிப்ஸ். இந்தியாவில் உள்ள அனைத்து

தரப்பினருடனும் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். வைசிராய் லின்லித்தோ பிரபு மற்றும் காங்கிரஸ் சார்பில் ஜவகர்லால் நேரு ,முஸ்லிம் லீக்கின் சார்பில் முகமதலி ஜின்னா, பின்தங்கிய உறுப்பினர்களின் சார்பில் டாக்டர் அம்பேத்கர், இந்து மகா சபையின் சார்பில் சவர்க்கர் ,லிபரல் கட்சியின் சார்பில் டி.பி.சாப்ரு ஆகியோர்களை சந்தித்து பேசினார். தான் நடத்திய பேச்சுவார்த்தையின் அடிப்படையில் தான் ஏற்கனவே கொண்டு வந்த திட்டத்தின் அடிப்படையிலும் 1942 மார்ச் 30 இல் தனது ஏற்பாடுகளை அறிவித்தார். இதுவே கிரிப்ஸ் ஏற்பாடுகள் எனப்படுகிறது.

கிரிப்ஸ் ஏற்பாடுகள்

- போர் முடிந்தவுடன் இந்தியாவுக்கு பிரிட்டிஷ் காமன்வெல்த்தில் இருந்து பிரிந்து செல்லக்கூடிய அதிகாரத்தோடு கூடிய டொமினியன் அந்தஸ்து வழங்கப்படும்.
- போர் முடிந்த உடனேயே இந்திய அரசியல் சட்டத்தை வரைவதற்கான அரசியலமைப்பு சட்ட மன்றம் ஏற்படுத்தப்படும்
- இந்திய அரசியல் நிர்ணய சபையில் சபையில் இந்தியாவில் இருந்தும் சுதேச சமஸ்தானங்களில் இருந்தும் பிரதிநிதிகள் இடம்பெறுவார்கள்
- பிரிட்டிஷ் இந்திய உறுப்பினர்கள் மாகாண சட்டமன்ற பேரவைகளினால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள்
- சுதேச சமஸ்தான பிரதிநிதிகள் சமஸ்தான மன்னர்களால் நியமிக்கப்படுவார்கள்
- அரசியல் நிர்ணய சபை இயற்றிய அரசியல் சட்டத்தை பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் ஏற்றுக்கொண்டு அந்த அடிப்படையில் இந்தியாவுடன் உடன்படிக்கை ஏற்பாடு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் செய்து கொள்ளும்
- புதிய அரசியல் சட்டத்தை ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராக இல்லாத இந்திய மாநிலம் மாற்றம் எதுவும் இல்லாமல் இப்போது நடைமுறையில் உள்ளது போன்று தொடர்ந்து செயல்படலாம்
- அரசியல் நிர்ணய சபையின் புதிய அரசியல் சட்டத்தை ஏற்பதும் ஏற்க மறுப்பதும் சுதேச மன்னர்களின் விருப்பத்திற்கு விடப்படும். அதுபோலவே இந்தியாவுடனாவது அது விரும்புகிற

எந்த மாநில அரசுடன் ஆவது அல்லது எதனுடனும் சேராமல் இருப்பதும் அவர்களின் மேலான விருப்பத்திற்கு விடப்படும்

- சிறுபான்மையினர் பிரச்சினையை பற்றி விவாதிக்கப்படும்
- அதிகார மாற்றம் பற்றிய பிரச்சினைகள் அனைத்தும் இந்திய அரசியல் நிர்ணய சபைக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் இடையே பேச்சுவார்த்தை நடத்தியதன் விளைவாக ஏற்படும் உடன்படிக்கை மூலமாக தீர்க்கப்படும்
- தற்போது உள்ள அரசியல் சட்டத்தில் மாறுதல்கள் எதுவும் செய்யப்பட மாட்டாது.
- புதிய அரசியலமைப்பு சட்டம் தயாரிக்கப்படும் வரை ராணுவ நடவடிக்கைகள் பாதுகாப்பு ஆகியவைகளை ஆங்கில அரசை தொடர்ந்து மேற்கொள்ளும்.

இந்தியாவிலுள்ள சபைகளிலும், காமவெல்த் சபையிலும் இந்தியாவின்
முக்கிய பிரிவினரின் தலைவர்கள் நேரடியாக கலந்து கொள்ளலாம்.

கிரிப்சின் “ விரைந்து மூழ்கிக் கொண்டிருக்கும் வங்கியின் பெயரில் பின் தேதியிட்டு வழங்கப்பட்ட காசோலை” என்று வர்ணித்தார் மகாத்மாகாந்தி.

வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம்

கிரிப்ஸ் திட்டம் மீதான அதிருப்தியால் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் ஆகஸ்ட் 1942 இல் தொடங்கியது..இயக்கம் வன்முறையாக மாறியதால் பல தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். சுபாஷ் சந்திர போஸ் மற்றும் இந்திய தேசிய ராணுவத்தின் பங்களிப்பு பற்றி விவாதிக்காமல் இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம் பற்றிய புரிதல் முழுமையடையாது. இந்த பிரிவு இந்தியாவை அதன் சுதந்திரத்தை நோக்கி நகர்த்திய முக்கிய நிகழ்வுகளை விவாதிக்கும். பிரிட்டிஷ் அமைச்சரவைத் தூதுக்குழு நிறுவுதல் மற்றும் மவுண்ட்பேட்டன் பிரபுவால் முன்மொழியப்பட்ட திட்டம் போன்ற நிகழ்வுகள் அடங்கும். இந்தியப் பிரிவினை மற்றும் அதனுடன் நடந்த இனவாதக் கொலைகள் குறித்தும் விவாதிக்கப்படும்.

வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம.

கிரிப்ஸ் முன்மொழிவு நேரு மற்றும் காங்கிரஸால் நிராகரிக்கப்பட்டது,

அதற்குப் பதிலாக இந்தியாவில் முடிவெடுக்கும் முழு அதிகாரம் இந்தியர்களுக்கு இருக்கும் முழுமையான அமைச்சரவை அரசாங்கத்தைக கோரியது. மாகாணங்களின் சுதந்திரம் என்ற கருத்து மத்திய ஆட்சியுடன் வலுவான மற்றும் ஒன்றுபட்ட இந்தியாவை உருவாக்கும் காங்கிரஸின் நோக்கத்திற்கு எதிரானது. இந்தக் கோரிக்கைகளை பிரிட்டிஷ் அரசு நிராகரித்தது. ஜப்பான் எந்த நேரத்திலும் இந்தியாவின் மீது படையெடுத்த கூடிய அபாயம் இருந்தது அப்படி ஒரு நிலை ஏற்பட்டால் பிரிட்டன் இந்தியாவைக் காப்பாற்றும் என்பதற்கு எவ்வித உத்தரவாதமும் இல்லை. ஆங்கிலேயர் நாட்டை விட்டுச் சென்றால் இந்தியாவை தாக்குவதற்காக காரணம் இருக்காது என்று கருதிய மகாத்மா காந்தி வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தைத் துவக்கினார்.

இயக்கத்திற்கான சூழ்நிலைகள்

இயக்கம் வெடித்ததற்கான காரணங்கள் பின்வருமாறு:

கிரிப்ஸ் தூதுக்குழுவால் இந்தியர்களுக்கு ஏமாற்றமே ஏற்பட்டது.அது அமெரிக்கர்களைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக அனுப்பப்பட்ட அமைப்பு என்று இந்தியர்கள் நம்பினர் கிரிப்ஸ் தூதுக்குழுவின் தோல்வியை அடுத்து அரசாங்கம் இந்திய தலைவர்களுக்கு திருப்தி அளிக்க கூடிய தீர்வை வழங்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் அப்படி எதுவும் நிகழவில்லை. இந்தியா ஒரு நாடாக இல்லாமையால் யாரிடம் அதிகாரத்தை கொடுப்பது என்று தெரியவில்லை என்ற பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் நிலை காங்கிரஸ் தலைவர்களை மேலும் கோபப்படுத்தியது. ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்பின் விளைவாக இலங்கை, சிங்கப்பூர், மலேசியா ஆகிய நாடுகளில் இருந்து பல்லாயிரக்கணக்கான இந்திய அகதிகள் குடிபெயர்ந்தனர். அதுபோல ஆங்கிலேயர்களும் தப்பி வந்தனர். ஆனால் ஆபத்து குறைந்த பகுதி ஆங்கிலேயர்களுக்கு பிரித்து கொடுக்கப்பட்டதைக் கண்ட காங்கிரஸ் தலைவர்கள் கொதித்தெழுந்தனர்.

அர்த்தமற்ற போரின் மீது கோபமும் விரோதமும் இருந்தது, குறிப்பாக

பர்மியப் போரில் காயமடைந்த ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் திரும்பியபோது அனைவரும் வேதனையுற்றனர்.உணவு தானியங்களின் விலைகள் உயர்ந்தன் அரிசி மற்றும் உப்பு தட்டுப்பாடும் இருந்தது.

இந்தியாவில் நிறுத்தப்பட்டுள்ள பெரும்பாலான பிரிட்டிஷ், அமெரிக்க மற்றும் ஆஸ்திரேலிய வீரர்கள் இந்தியர்களை மோசமாக நடத்தினார்கள் அவர்களில் பலர் இந்திய பெண்களை கற்பழித்தனர். வங்காளம் மற்றும் அசாமில் சாதாரண மனிதர்களின் படகுகள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன

வங்காளத்திலும் அஸ்ஸாமிலும் ஜப்பானியர்களின் தாக்குதலின் அச்சம்

காரணமாக அழிக்கப்பட்டது. காந்தி ஹரிஜனில் எழுதினார், „கிழக்கு வங்காளத்தில் உள்ள மக்களுக்கு படகுகள் இல்லாமல் இருப்பது, முக்கிய உறுப்புகளை வெட்டுவது போன்றது" (3 மே 1942).

உணவு தானியங்களின் நெருக்கடியின் போது, இந்தியச் சந்தைகள கறுப்புச் சந்தையாளர்கள் மற்றும் லாபம் ஈட்டுபவர்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. இது குறிப்பாக கிழக்கு இந்தியாவில் உள்ள ஏழைகளை மிகவும் பாதித்தது.

யுத்தம் சில வர்த்தகர்களையும் முதலாளித்துவ செல்வந்தர்களையும் ஆக்கியது, ஆனால் பனியாக்கள் மற்றும் மார்வாரிகளின் பெரும் பகுதியினர் மலாயா மற்றும் பர்மாவில் 1942 ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து இழப்புகளை சந்திக்கத் தொடங்கினர். காங்கிரஸ காரியக் கமிட்டியில் இருந்த முதலாளித்துவக் கூறுபாடு அதைக் கவனித்தது.

தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் ஜப்பானியர்களின் வெற்றிக் கதை ஐரோப்பியர்களின், குறிப்பாக ஆங்கிலேயர்களின் மேன்மையை நிராகரித்தது.

சிங்கப்பூர், மலேயா பர்மா ஆகியவை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஜப்பானால்

கைப்பற்றப்பட்ட போது ஜப்பானிய ராணுவம் இந்தியாவுக்குள் நுழைவதற்கான அபாயம் இருந்தது .இந்தியாவை இங்கிலாந்து காப்பாற்றும் என்ற நம்பிக்கை இல்லாத நிலையை உருவாகியது. இந்த நெருக்கடியை சமாளிக்க வெள்ளையனை வெளியேற்றி இந்தியாவை காப்பாற்றத் துணிந்தனர் காங்கிரஸ் தலைவர்கள்.

இங்கிலாந்துக்கு நெருக்கடி கொடுக்கும் வகையில் ஜப்பானுக்கு ஆதரவு

கொடுத்தார் நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ். ஜப்பானோடு ஒத்துழைக்குமாறு இந்திய மக்களையும் கேட்டுக்கொண்டார். ஜப்பானிய

வெற்றி கண்டு மக்கள் மகிழ்ந்தனர். ஆனால் காங்கிரஸ் ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்பு ஆதிக்கத்தை விரும்பாமல் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தை நெறிப்படுத்த எண்ணினர்.

ஆனால் காந்தி ஜப்பானுக்கு ஆதரவு தருவதை விரும்பவில்லை. அவருடைய கூற்றுப்படி ஜப்பான் இந்தியாவைத் தாக்கினால் இங்கிலாந்து சிங்கப்பூர் மலேசியா பர்மாவில் செய்ததுபோல் எதிர்ப்பின்றி பணிந்துவிடும். அந்நிலையில் ஜப்பானிய ராணுவம் ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தை விட மோசமாக இருக்கும். மாறாக இங்கிலாந்து இந்தியாவை விட்டு வெளியேறினால் ஜப்பான் இந்தியாவை தாக்குவதற்கான காரணம் எதுவும் இருக்காது. எனவே ஜப்பான் இந்தியாவை தாக்குவதற்கு முன் ஆங்கிலேயர் இந்தியாவை விட்டு வெளியேற வேண்டியதன் அவசியத்தைப் பற்றி காந்தி ஹரிஜன் பத்திரிகையில் தொடர்ந்து எழுதினார். எனவே அந்நியன் வெளியேற வேண்டும் என்பதே காந்தியின் தீர்க்கமான தீர்மானம் ஆகும்.

காந்தியின் வெள்ளையனே வெளியேறு தீர்மானம் பற்றி விவாதிப்பதற்காக காங்கிரஸ் செயற்குழு 1942 ஜூலை 14-ஆம் தேதி வார்தாவில் கூடியது. காந்தியின் முடிவை அபுல் கலாம் ஆசாத், ஜவகர்லால் நேரு, செய்யது முகமது, அலி ஆசப் ஆகியோர் எதிர்த்தனர். இறுதியில் அனைவரும் காந்தியின் தீர்மானத்தை ஏற்றுக் கொண்டனர். அத்தீர்மானம் ஒரு சில மாற்றங்களோடு பம்பாயில் ஆகஸ்டு 7 8 தேதிகளில் கூடிய அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டி கமிட்டியால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.அக்கூட்டத்தில் பேசிய காந்தி நான் உங்களுக்கு சிறிய மந்திரத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன். செய் அல்லது செத்துமடி என்பது அந்த மந்திரமாகும். ஒன்று நாம் இந்தியாவை விடுவிக்கவேண்டும் அல்லது அந்த முயற்சியில் உயிர் துறக்க வேண்டும். மீண்டும் அடிமை நிலையில் இந்தியாவை பார்ப்பதற்கு நாம் உயிர் வாழ கூடாது என்றார்.

போராட்டத்தின் போக்கு

காங்கிரஸ் கமிட்டி கூட்டம் 1942 ஆகஸ்ட் 8 இரவு 10 மணிக்கு முடிவுற்றது. ஆனால் அதிகாலையில் காந்தியும் காங்கிரஸ் தலைவர்களும் கைது செய்யப்பட்டனர். ஒரு வாரத்துக்குள் நாடு முழுவதும் உள்ள முக்கிய காங்கிரஸ் தலைவர்களை அரசாங்கம் கைது செய்துவிட்டது. அகில இந்திய காங்கிரஸ் சட்டவிரோதமான அமைப்பு என அறிவிக்கப்பட்டது. காங்கிரசிலிருந்து நிதி அனைத்தும்

கைப்பற்றப்பட்டது. காங்கிரஸ் கட்சியின் வெளியீடுகள் அனைத்தும் நிறுத்தப்பட்டன. கடைகள் அடைப்பு தடை செய்யப்பட்டது. காங்கிரஸ் இயக்கத்தை பற்றிய செய்திகளை வெளியிடக் கூடாது என பத்திரிகைகள் தடை செய்யப்பட்டன. சட்டம் ஒழுங்கை நிலைநாட்ட மாநில அரசாங்கங்களுக்கு முழு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. இத்தகைய அடக்குமுறை நடவடிக்கைகள் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தை துவக்கத்திலேயே அடக்கி விடலாம் என அரசு முடிவு செய்தது. ஆனால் ஆங்கிலேய அரசு அடக்குமுறையை கையாண்டதை வானொலி வழியாகவும், ஆங்காங்கு உள்ள அதிகாரிகள் வழியாகவும் கேள்விப்பட்டு மக்கள் கொதித்தெழுந்தனர். மக்கள் தன்னிச்சையாக கிளர்ச்சியில் ஈடுபட துவங்கினர். அவர்களுக்கு தெரிந்த முறைகளை எல்லாம் மக்கள் கையாண்டு போராட்டத்தை முன்னெடுத்தார்கள். காங்கிரஸ் ஊழியர்கள் பொதுக்கூட்டங்களின் மூலம் அரசாங்கத்தின் செயலை கண்டித்தார்கள். வியாபாரிகள் கடையடைப்பு செய்தார்கள். தொழிலாளர்கள் வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டனர். மாணவர்கள் கல்விக் கூடங்களை புறக்கணித்தனர். விவசாயிகள் வரிகொடாக் கிளர்ச்சியைத் துவக்கினர். பல அரசாங்க ஊழியர்கள் பதவிகளை துறந்தார்கள். ஊர்வலங்கள் ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன .கடைகள், சாராய கடைகள், ஜவுளிக்கடைகள், நீதிமன்றங்கள், காவல் நிலையங்கள் ஆகியவை மறியல் செய்யப்பட்டன. கடலோரப் பகுதிகளில் உப்பு வரி சட்டம் மீறப்பட்டது.நீதிமன்றங்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டன. இந்தப் போராட்டத்தில் பெண்களும் பெருவாரியாக கலந்து கொண்டனர்.

தலைவர்கள் எல்லாம் சிறையில் இருந்த காரணத்தினால் கண்காணிப்பும் கட்டுப்பாடும் இல்லாத மக்கள் கூட்டம் வன்முறை செயல்களில் ஈடுபட ஆரம்பித்தது. ஆகஸ்ட் 11 12 தேதிகளில் மட்டும் டில்லியில் பொதுமக்கள் மீது நடத்திய துப்பாக்கிச் சூட்டில் 6 பேர் உயிரிழந்தனர். 114 பேர் படுகாயமடைந்தனர். பொதுமக்களின் வன்செயல்கள் போலீசாரின் துப்பாக்கிச் சூடு இதுவே அன்றாட நிகழ்ச்சிகளாகின. நிலைமை நாளுக்குநாள் கட்டுக்கடங்காமல் சென்று கொண்டிருந்தது. மக்களுக்கு வழிகாட்ட தலைவர்கள் வெளியில் இல்லை. ஏனெனில் பெரும்பாலானோர் கைது செய்யப்பட்டிருந்தனர். போலீஸ் அடக்குமுறை தொடர்ந்ததாலும், அவசர சட்டங்களை கொடுமையாலும், மக்களின் கோபம் மேலும் அதிகரித்தது. காங்கிரஸ் பொது அறிவிப்பு எதுவும் விடவில்லை என்பதால் தனிப்பட்ட

தொண்டர்கள் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட ஆரம்பித்தனர். இது வெகு விரைவில் மகத்தான இயக்கமாக வலுவடைந்தது. கர்நாடகா ஆகிய பகுதிகளில் விவசாயிகள் ஆங்கில ஆட்சிக்கு எதிராக ரகசிய கொரில்லா போராட்டத்தை தொடர்ந்தனர். மனோகர் லோகியா, அருணா ஆச.ஃ.ப் அலி, ஜெயபிரகாஷ் நாராயண் ஆகியோர் ரகசிய புரட்சி இயக்கத்தின் முன்னணித் தலைவராக விளங்கினர். வன்முறைப் புரட்சி நடவடிக்கைகள் நாடெங்கும் பரவின. கடுமையான அடக்குமுறை ஆட்சியை அரசு கட்டவிழ்த்து விட்டது. தடியடி தாக்குதல், துப்பாக்கிச் சூடுகள், கூட்டங்கூட்டமாக தொண்டர்களை கைது செய்தல் ஆகியவை நடந்தேறின. விசாரணை இல்லாமல் தண்டனைகள் வழங்கப்பட்டன. இறுதியில் அரசாங்கம் புரட்சியை அடக்கியது. 1942 நவம்பர் மாதம் முடிவதற்குள் வெள்ளையனே வெளியேறு புரட்சி அடங்கியது.

வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கத்தின் வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள்

மற்ற போராட்டங்களை போல் இந்த போராட்டமும் அகிம்சை வழியில இருக்க வேண்டும் என காந்தி விரும்பினார். ஆனால் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்ட காரணத்தால் போராட்டங்கள் வன்முறை பாதைக்கு திரும்பின. அதன் வீழ்ச்சிக்கான காரணங்களை பின்வருமாறு கூறலாம்.

தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்ட காரணத்தினால் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் தலைமையற்றபோராட்டமாக மாறியது. பம்பாய் காங்கிரஸ் கூட்டம் முடிந்த மறுநாளே தலைவர்கள் அனைவரும் கைது செய்யப்பட்டு விட்டனர். செயல்திட்டத்தை பற்றி மக்களுக்கும் ஒரு தெளிவில்லாத காரணத்தினால் மக்கள் வன்முறை பாதையில் ஈடுபட்டனர். போராட்டக்காரர்களுக்கு தெளிவான திட்டம் எதுவும் கொடுக்கப்படவில்லை. நேரு கொடுத்த திட்டங்கள் ஐக்கிய மாகாணத்துக்கு மட்டுமே பொருந்துவதாக இருந்தது .போராட்டத்தை கொடுப்பதற்கு முன் காந்தி கைது செய்யப்பட்டு விட்டார். ஒவ்வொரு இடங்களிலும் நடைபெற்ற புரட்சிகளின் முன்னேற்றங்கள் பற்றி காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் முழுவதும் அறிந்திருக்கவில்லை. கட்டுப்பாடு இல்லாததால் ஒவ்வொரு மாநிலமும் அதை தன் போக்கில் போராட்டத்தை நடத்தியது. ஒரு பகுதியில் நடப்பது மறு பகுதிக்கு தெரியாமல் போய்விட்டது. இதனால் இயக்கம் வலுவிழந்தது.

போராட்டக்காரர்களிடையே செய்தி போக்குவரத்து இல்லை. கிராமங்களுக்கும் நகரங்களுக்கும் ரகசியமாக செய்திகளை அனுப்ப

முடியவில்லை. ஹிந்து முஸ்லிம்களிடையே பதட்ட நிலை ஏற்பட்டபோது துவங்கப்பட்ட ஆசாத் முஸ்லிம் வானொலி இயக்கத்தை நடத்த பயன்படவில்லை வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் காங்கிரஸ் இயக்கமாகவே கருதப்பட்டது. தேசிய இயக்கமாக கருதப்படவில்லை. முகமது அலி ஜின்னா முஸ்லிம்களை போராட்டத்தில் கலந்துகொள்ள வேண்டாம் என கேட்டுக் கொண்டார். இந்து மகாசபையும் அப்போராட்டத்தில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. நேச நாடுகள் பக்கம் சேர்ந்ததால் இந்திய கம்யூனிஸ்டுகள் அரசாங்கத்தை ஆதரித்தனர்.

எனவே ஆர்எஸ்ட் போராட்டத்திற்கு அனைத்து அமைப்புகளின் ஆதரவு கிடைக்கவில்லை. பொருள் வசதியின்மையும் தோல்வியடைய காரணம் ஆனது. பணம் படைத்தவர்கள் பல காரணங்களினால் பொருள் உதவி செய்ய முன்வரவில்லை. ஆயுத பலமும் பொருள் வசதியும் பெற்ற ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்துப்போராடுவதற்கு தேவையான பொருள் வசதி புரட்சியாளர் இடம் இல்லை. ஆங்கிலேய அரசாங்கம் போராட்டத்தை துவக்க அவகாசம் அளிக்கும் என்றும் ,போராட்டத்தை ஒடுக்க முன் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளாது என்றும் நம்பினார் காந்தி. காந்தியடிகளின் நம்பிக்கை பொய்யானது. சியாங்கே ஷேக், ரூஸ்வெல்ட் போன்றோர் இந்தியாவுக்கு துணையாக இருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்தார். ஆனால் அவர் எதிர்பார்த்தவாறு எதுவும் நடக்கவில்லை.

அரசாங்க ஊழியர்களும் போலீசும், ராணுவத்தினரும் அரசாங்கத்திற்கு விசுவாசமாக இருந்தனர். போலீசும், ராணுவமும் இணைந்து நின்று போராட்டத்தை அடக்கினர். கிளர்ச்சியை ஒடுக்க நிர்வாக இயந்திரம், போலீஸ். ராணுவம் அனைத்தையும் அரசு முடுக்கி விட்டது.கிளர்ச்சியை அடக்க அது எந்த முறையையும் கையாள தயங்கவில்லை. அரசாங்கத்தின் அடக்குமுறைக்கு முன்னால் தலைமையும் தக்க திட்டமும் இல்லாத காரணத்தினால் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் வீழ்ச்சியுற்றது.

புரட்சியின் சிறப்புகள்

இந்திய விடுதலை போராட்டத்தில் எப்போதும் இல்லாத அளவிற்கு பெண்களும் பங்கேற்றனர். அருணா ஆசப் அலி சுலோச்சனா கிருபாளினி போன்ற பெண்களும் பள்ளி கல்லூரி மாணவிகளும் கலந்து கொண்டனர், ஏகாதிபத்தியத்தின் மீது இந்தியா கொண்டிருந்த

சீற்றத்தையும் சுதந்திரம் அடைய நாடு கொண்டிருந்த உறுதியையும் இந்த புரட்சியை உலகிற்கு தெளிவாக உணர்த்தியது. இந்த மக்கள் சக்திக்கு முன்பு இனி ஆங்கில அரசு அதிக நாட்கள் ஈடு கொடுக்க முடியாது என்பது உறுதி செய்யப்பட்டது. ஜமீன்தார்களும் நிலச்சுவான்தார்களும் இந்த இயக்கத்திற்கு உதவினர். அரசாங்க அலுவலர்கள் குறிப்பாக கீழ்நிலை ஊழியர்கள் போராட்டத்திற்கு மறைமுகமாக உதவி செய்தனர் .மக்கள் சுதந்திரம் பெற தங்களின் உரிமையை நிலைநாட்டிக் கொள்ள தியாகங்களையும் துன்பங்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் உறுதி அவர்களின் போராட்டத்தின் மூலம் தெரியவந்தது. முஸ்லிம்கள் இந்த இயக்கத்தை ஆதரிக்கவில்லை ஆயினும் எதிர்க்கவில்லை. இப்போராட்டத்தை தலைவர்கள் சிறையில் இருந்தபோது மக்கள் எழுச்சியுடன் நடத்தினர்.

இந்த போராட்டத்தின்போது நாட்டின் சில பகுதிகளில் இணை அரசாங்கங்கள் அமைக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். இரண்டாம் உலகப் போரை காரணம் காட்டி பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இந்த இயக்கத்தை இரும்புக்கரம் கொண்டு அடக்கியது. இந்த இயக்கம் சுபாஷ் சந்திரபோஸின் இந்திய தேசிய ராணுவம் தாக்குதல் தொடங்க தூண்டுகோலாக இருந்தது.

இந்திய தேசிய ராணுவம

நேதாஜி சுபாஸ் சந்திரபோஸ்

நேதாஜி என்று அழைக்கப்படும் சுபாஷ் சந்திரபோஸ் இந்திய சுதந்திரப்

போராட்டத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்தவர். அவர் ஆசாத் ஹிந்த் ∴பௌஜ் (இந்திய தேசிய இராணுவம்) நிறுவனர் ஆவார். இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியை முடிவுக்கு கொண்டுவருவதே இந்த ராணுவத்தின் நோக்கமாக இருந்தது.1897ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 23ஆம் தேதி ஒரிசா மாநிலம் கட்டாக்கில் பிறந்தார். அவரது தந்தை ஒரு வழக்கறிஞர் மற்றும் அவரது தாயார் ஒரு சமய நம்பிக்கையுடைய பெண் ஆவார். சிறுவயது முதலே தேசபக்தி கொண்டிருந்தார். அவர் பிரசிடென்சி கல்லூரியில் இருந்தபோது, பேராசிரியர் ஓடன் இந்தியாவுக்கு எதிரான சில கருத்துக்களை தெரிவித்தார். இதனால் கோபமடைந்த போஸ் தனது பேராசிரியரை தாக்கினார். இந்த செயலுக்காக அவர் கல்லூரியில் இருந்து நீக்கப்பட்டார். பள்ளியிலும் கல்லூரியிலும் சிறந்த மாணவராக இருந்தார். 1911 இல், கல்கத்தா

மாகாணத்தில் மெட்ரிகுலேஷன் தேர்வில் முதலிடம் பெற்றார். முதல் வகுப்பில் தத்துவத்தில் பட்டப்படிப்பை முடித்தார். 1919 இல், அவர் தனது தந்தையால் இந்திய சிவில் சர்வீசஸ் தேர்வில்பங்கேற்க இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பப்பட்டார். இந்தத் தேர்வில் நான்காம் இடம் பெற்றார் நேதாஜி. ஜாலியன் வாலாபாக் படுகொலைக்குப் பிறகு, அவர் தனது சிவில் சர்வீசஸ் பயிற்சியை விட்டுவிட்டு 1921 இல் இந்தியாவுக்குத் திரும்பினார். திரும்பி வந்த பிறகு, அவர் இந்திய தேசிய காங்கிரஸில் உறுப்பினரானார். தேஷ்பந்து சித்தரஞ்சன் தாஸின் கீழ் பணியாற்ற மகாத்மா காந்தி அவருக்கு அறிவுறுத்தினார்.

பின்னர், தாஸ் அவரது „அரசியல் குரு" ஆனார். 1928 இல், மகாத்மா காந்தி ஒரு தீர்மானத்தை முன்மொழிந்தார், அதில் அவர் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் இந்தியாவுக்கு டொமினியன் அந்தஸ்து வழங்க வேண்டும் என்று ஆங்கிலேயரிடம் கோரினார். இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் ஆங்கிலேயர்கள் இந்தக் கோரிக்கையை நிறைவேற்றத் தவறினால், பூரண சுயராஜ்யத்துக்காகப் போராட அனைத்து இந்தியர்களுக்கும் காங்கிரஸ் அழைப்பு விடுக்கும் என்றும் அவர் தீர்மானத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆங்கிலேயர்களுக்கு காந்திஜி வழங்கிய காலகட்டத்தை போஸ் மற்றும் நேரு எதிர்த்தனர். பின்னர், அவர் காலத்தை ஒரு வருடமாக குறைத்தார். நேரு புதிய தீர்மானத்திற்கு வாக்களித்தார், ஆனால் போஸ் இந்தத் தீர்மானத்திற்கு வாக்களிக்க மறுத்துவிட்டார்.

1930 இல், சட்டமறுப்பு இயக்கத்தின் போது போஸ் கைது செய்யப்பட்டார். காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தத்திற்குப் பிறகு, அவர் சிறையில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டார். அவர் ஒப்பந்தத்தையும் இயக்கத்தை திரும்பப் பெறுவதையும் எதிர்த்தார். பின் அவர் மீண்டும் கைது செய்யப்பட்டார். உடல்நலக்குறைவு காரணமாக, ஓராண்டுக்குப் பிறகு சிறையில் இருந்து வெளியே வந்தார். அவர் இந்தியாவிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு ஐரோப்பாவிற்கு அனுப்பப்பட்டார். இரு நாடுகளுக்கும் இடையே அரசியல்-கலாச்சார தொடர்புகளை மேம்படுத்த ஐரோப்பாவில் சில மையங்களைத் திறக்க அவர் முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். சிறிது காலம் கழித்து, அவர் இந்தியாவுக்குள் நுழைந்தார், தடையை மீறிய காரணத்திற்காக மீண்டும் ஒரு வருடம் கைது செய்யப்பட்டார். 1937-ல் காங்கிரஸ் ஏழு மாநிலங்களில் ஆட்சிக்கு வந்த போது அவர் சிறையில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டார்.

1938ல் ஹரிபுரா காங்கிரஸ் மாநாட்டின் தலைவரானார். அதே ஆண்டில்,

அவர் ஒரு திட்டக்குழுவை நிறுவினார். அவரது பதவிக்காலம் முடிந்ததும், திரிபுரி காங்கிரஸ் கூட்டத் தலைவரானார். இரண்டாம் உலகப் போரின் போது, அவர் ஒரு தீர்மானத்தை முன்மொழிந்தார், அதில் அவர் ஆறு மாதங்களுக்குள் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று கோரினார்.

ஆங்கிலேயர்கள் அவ்வாறு செய்யத் தவறினால் நாட்டில் கிளர்ச்சி ஏற்படும் எனவும் அவர் தீர்மானத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த தீர்மானத்தை சில காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் எதிர்த்தனர். இதையடுத்து, தலைவர் பதவியை ராஜினாமா செய்து பார்வர்டு பிளாக் என்ற அமைப்பை உருவாக்கினார். இதற்குப் பிறகு, அவர் இந்தியாவில் ஒரு வெகுஜன இயக்கத்தைத் தொடங்கினார், அதற்கு ஏராளமான மக்கள் ஆதரவளித்தனர். இதற்காக அவர் கல்கத்தாவில் வீட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டார். 1941 இல், அவர் ஆப்கானிஸ்தான் வழியாக ஜெர்மனியை அடைந்தார். ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராகப் போரிட ஜெர்மனி மற்றும் ஜப்பானின் உதவியைப் பெற்றார். விரைவில், அவர் ரேடியோ பெர்லின் ஊடகத்தைப் பயன்படுத்தினார் மற்றும் அவரது ஒலிபரப்புகள் இந்தியர்களிடையே உற்சாகத்தைத் தூண்டின.

1943ல் சிங்கப்பூர் சென்று ஆசாத் ஹிந்த் ஃபௌஜ் என்ற அமைப்பை உருவாக்கினார். இந்த இராணுவத்தின் பெரும்பாலான வீரர்கள் இந்திய போர்க் கைதிகள். ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிராகப் போரிட வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் இந்தப் படை இந்தியாவுக்குச் சென்றது. இந்தியாவிற்கு செல்லும் வழியில், அந்தமான் நிக்கோபார் தீவுகளை விடுவித்தது. 1944 இல், இந்த இராணுவத்தின் தலைமையகம் ரங்கூனுக்கு மாற்றப்பட்டது. மார்ச் 18, 1944 இல், இராணுவம் பர்மா எல்லையைக் கடந்து இந்தியாவை அடைந்தது. எனினும், இரண்டாம் உலகப் போரில் ஜப்பானும் ஜெர்மனியும் தோற்கடிக்கப்பட்டன, இதனால இராணுவத்தால் அதன் நோக்கத்தை நிறைவேற்ற முடியவில்லை.

சில ஆதாரங்களின்படி, ஆகஸ்ட் 18, 1945 அன்று தைவானின் தைபே (ஃபார்மோசா) மீது விமான விபத்தில் போஸ் இறந்தார். இருப்பினும், இந்தக் கூற்றை நிரூபிக்க எந்த ஆதாரமும் இல்லை. இதனால், அவரது மரணம் இன்னும் மர்மமாகவே உள்ளது.

இந்திய தேசிய ராணுவம்

இந்திய தேசிய இராணுவம் (INA) 1942 இல் சுபாஷ் சந்திர போஸால்
நிறுவப்பட்டது. அவர்கள் இரண்டாம் உலகப் போரின் போது (1939-1945) இந்திய மண்ணில் இருந்து காலனித்துவ சக்திகளை தூக்கி எறிய வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் அச்சு நாடுகளுக்கு பக்கபலமாக இருந்தனர். இந்திய தேசிய ராணுவம் „ஆசாத் ஹிந்த் ∴பௌஜ்" என்றும் அழைக்கப்பட்டது.

ஜப்பானியப் படைகள் 1941 இல் மலாயாவில் ஆங்கிலேயர்களைத் தோற்கடித்தன. இந்த சம்பவம் தென்கிழக்கு ஆசியாவில் வசிக்கும் இந்திய மக்களுக்கு உத்வேகம் அளித்தது. இந்தியர்கள் ஒன்று கூடி தென்கிழக்கு ஆசியாவில் இருந்து பல சங்கங்களை ஏற்பாடு செய்தனர். பிரீதம் சிங் அத்தகைய அமைப்பின் தலைவராக இருந்தார். அவர், ஜப்பானிய அதிகாரி மேஜர் புஜிஹாராவுடன் சேர்ந்து, மோகன் சிங்கிடம் கைப்பற்றிய இந்திய வீரர்களைக் கொண்டு இந்திய இராணுவத்தை உருவாக்குமாறு கோரினர். முதலில் தயக்கம் காட்டினாலும், மோகன் சிங் சம்மதித்ததால், புஜிஹாரா அவரிடம் சரணடைந்த சுமார் 40,000 இந்திய வீரர்களை ஒப்படைத்தார். இது இந்திய தேசிய ராணுவம் உருவாவதற்கு வழி வகுத்தது. சிங்கப்பூர், பிப்ரவரி 1942 இல் ஜப்பானியரிடம் சரணடைந்தது. அப்போது ஜப்பானில் வசிக்கும் புரட்சிகர ஆர்வலர் ராஷ் பிஹாரி போஸ், ஜப்பானில் வாழும் சுதந்திர இந்தியர்களஎன்ற சங்கத்தை ஏற்பாடு செய்தார். ஜூன் 15, 1942 இல் பாங்காக்கில் ஒரு மாநாடு நடைபெற்றது, அங்கு ஒரு தேசிய இந்திய இராணுவம் அமைக்கப்படும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. ஐந்து பேர் கொண்ட செயற்குழு அமைக்கப்பட்டு அதன் தலைவராக ராஷ் பிஹாரி போஸ் நியமிக்கப்பட்டார். இந்திய தேசிய ராணுவம் உருவாக்கம் முறையாக அறிவிக்கப்பட்டது.

இதற்கிடையில், சுபாஸ் சந்திர போஸ் 17 ஜனவரி 1941 அன்று கல்கத்தாவை விட்டு வெளியேறி ஆப்கானிஸ்தான் வழியாகப் பயணம் செய்து ஜெர்மனிக்கு வந்தார். பெர்லினில், அவர் நாடுகடந்த இந்திய அரசாங்கத்தை ஏற்பாடு செய்தார். மேலும் ஜெர்மனிக்கு ஆதரவை வழங்கினார். அவர் தனது நோக்கங்களையும் குறிக்கோள்களையும்

பெர்லின் வானொலி மூலம் ஒலிபரப்பத் தொடங்கினார். தொடர்பை ஏற்படுத்தினார். போஸ், அடோல்∴ப் ஹிட்லருடனும், ஜப்பானுடனும் தொடர்பு கொண்டார், இந்தியாவில் மிகப்பெரிய உற்சாகம் கிளர்ந்தெழுந்தது. ஜெர்மனியில் உள்ள இந்தியர்கள் அவருக்கு "நேதாஜி" என்ற பட்டத்தை வழங்கினர், இந்த நேரத்தில் "ஜெய்-ஹிந்த்" என்ற முழக்கம் இங்கு தொடங்கப்பட்டது.

ஜூன் 1943 இல் டோக்கியோவுக்கு வந்த போஸ், ஜப்பானியப் பிரதம மந்திரி ஹிடேகி டோஜோவால் (1941-44) அன்புடன் வரவேற்கப்பட்டார். ஜப்பான் இந்தியாவுக்கு உதவி செய்தது. 1943 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 2 ஆம் தேதி போஸை சிங்கப்பூர் வந்தடைந்தபோது பெரும் கூட்டம் சிங்கப்பூரில் திரண்டது. ஜூலை 4 ஆம் தேதி ராஷ் பிஹாரி போஸ் ராஜினாமா செய்தார். மேலும் போஸ் கிழக்கு ஆசியாவில் இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். ஆகஸ்ட் 25 அன்று, போஸ் இந்திய தேசிய ராணுவத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றார். 1943 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 21 ஆம் தேதி, ஆசாத் ஹிந்தின் தற்காலிக அரசாங்கத்தை அமைப்பதாக அறிவித்தார், 23 ஆம் தேதி பிரிட்டன் மற்றும் அமெரிக்கா மீது போரை அறிவித்தார்.

அதன்பின் நேதாஜி சிங்கப்பூரில் இருந்து டோக்கியோ சென்றார் ஜப்பான பிரதமர் டோஜோ நேதாஜியும் கிழக்காசிய மாநாட்டில் கலந்துகொண்டன. அந்த மாநாட்டில்தான் ஜப்பான் பிரதமர் அந்தமான் நிக்கோபார் தீவுகளை நேதாஜியிடம் ஒப்படைத்தார். அதன்பின் அந்தமானுக்கு சென்ற நேதாஜி அந்தமானுக்கு ஷாகித் என்ற பெயரையும் நிக்கோபாருக்கு சுயராஜ் என்ற பெயரையும் சூட்டினார். இடைக்கால அரசாங்கத்தின் தலைமை மையத்தை சிங்கப்பூரிலிருந்து ரங்கூனுக்கு மாற்றினார். 1944 பிப்ரவரி 4ஆம் நாள் நேதாஜி தனது வரலாற்று சிறப்புமிக்க இந்தியப்படையெடுப்பை ரங்கூனில் இருந்து துவங்கினார். இந்திய தேசிய ராணுவம் இந்தியா பர்மா எல்லையில் பிரிட்டிஷ் படையின் எதிர்ப்பை முறியடித்து இந்தியாவுக்குள் நுழைந்தது. இந்திய மண்ணில் தேசிய கொடி ஏற்றப்பட்டது. தேசிய கீதம் இசைக்கப்பட்டது. கடுமையான போருக்குப்பின் ஜப்பான் இந்திய தேசிய இராணுவ கூட்டுப் படை 1944 ஏப்ரல் 6இல் ராணுவ முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கொஹிமாவைக் கைப்பற்றியது. மே மாதத்துக்குள் இம்பாலும் கூட்டுப்படை வசம் வந்துவிடும் என்று

எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் பருவ மழை குறுக்கிட்டதால் ராணுவ தளவாடங்களும் உணவுப்பொருட்களும் வந்து சேர்வது தடைபட்டது. மேலும் அப்பகுதியில் பிரிட்டிஷ் கூடுதல் படையினர் வந்ததால் கூட்டுப்படை பின்வாங்க நேர்ந்தது.

பிரிட்டிஷ் படை 1945 மே மாதம் ரங்கூனைக் கைப்பற்றி 23 ஆயிரம இந்திய இராணுவத்தினரை போர்க் கைதிகளாகப் பிடித்தது. பின்னர் அவர்கள் விசாரணைக்காக இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். 1945 ஆகஸ்ட் 15ஆம் நாள் ஜப்பான் சரணடைந்தது. நேதாஜியின் நோக்கம் நிறைவேறவில்லை. ஆனாலும் அவர் ரஷ்யாவின் துணையோடு பிரிட்டனுக்கு எதிராக போரிட திட்டமிட்டார். ஆனால் ரஷ்யா செல்லும் வழியில் நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ் 1945 ஆகஸ்ட் 18 இல் தேசிய சீனாவின் தலைநகர் தைபையில் நடந்த விமான விபத்தில் அகால மரணம் அடைந்தார்.

இந்திய தேசிய ராணுவம் பற்றிய மதிப்பீடு

நேதாஜி தலைமையில் செயல்பட்ட இந்திய தேசிய ராணுவம் இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் ஒரு சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. இந்திய தேசிய ராணுவ வீரர்களின் போராட்டம் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்க போராட்டத்திற்கு இணையாக நடத்தப்பட்டது. அதுமட்டுமன்றி பிரிட்டிஷ் ராணுவத்தில் இருந்து இந்திய அதிகாரிகள் மற்றும் வீரர்களை கொண்டு இனியும் இந்தியாவை அடக்கியாள முடியாது என்ற உண்மையை புதிய அரசாங்கம் உணர்ந்து கொண்டது. ஒன்பதுநாடுகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட இந்திய சுதந்திர தற்காலிக அரசாங்கமும் இந்திய தேசிய ராணுவத்தின் வீரச் செயல்களும் இந்தியாவுக்கு சர்வதேச அந்தஸ்தை கொடுத்தன. மேலும் இந்திய விடுதலையின் அவசியத்தை உலகநாடுகள் உணரவும் செய்தன. இரண்டாம் உலகப் போர் முடிந்த பின் இந்திய அரசாங்கம் இந்திய தேசிய ராணுவ அதிகாரிகள் சிலர் மீது வழக்கு தொடர்ந்தது. அரசாங்கத்தை எதிர்த்து போரிட்டனர் என்று அவர்கள் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டது. இவ்வழக்கு ஷாநவாஸ், லட்சுமி சேகல் மற்றும் தில்லான் ஆகிய மூவரை மையமாகக் கொண்டிருந்தது. 1945 நவம்பர் 5ஆம் நாள் டெல்லி செங்கோட்டையில் துவங்கிய இந்த வழக்கு நாட்டு மக்களிடையே பெரும் பரபரப்பையும் பதட்டத்தையும் ஏற்படுத்தியது. குற்றம்சாட்டப்பட்ட அதிகாரிகளின் சார்பாக வழக்கை எதிர்கொள்ள காங்கிரஸ் தீர்மானித்தது. வழக்கு நடத்த நிதி திரட்டப்பட்டது. 12

ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நேரு வழக்கறிஞர் சீருடை அணிந்து வழக்கு விசாரணையில் வாதிட்டார். நீதிமன்றம் அதிகாரிகள் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டதால் கூறி அவர்களை வாழ்நாள் முழுவதும் நாடுகடத்த தீர்ப்பளித்தது. பின்னர் 1946ஜனவரி 3ஆம் நாள் பிரிட்டிஷ் தலைமைத் தளபதி தண்டனையை குறைத்து உத்தரவிட்டார். பின்னர் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் வழக்கை தள்ளுபடி செய்தது. இந்திய தேசிய ராணுவ அதிகாரிகள் மீதான செங்கோட்டை வழக்கு இந்திய விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் முக்கிய மைல்கல் ஆகும்.

வேவல் திட்டம்

இந்திய விடுதலை குறித்த தனது திட்டத்தினை அரசப்பிரதிநிதியான வேவல்பிரபு 1945, ஜீன், 14ல் வானொலி அறிக்கையின் மூலம் வெளியிட்டார். அதன்படி: 1. சும எண்ணிக்கையிலான இந்து-முஸ்லீம் உறுப்பினர்களைக் கொண்டதாக நிர்வாகசபை விரிவாக்கப்படும் 2. நிர்வாகசபை இடைக்கால அரசாகச் செயல்படும் 3. பின்னாளின் இந்தியர்கள் தங்களுக்கென தனியே ஓர் அரசியல் அமைப்பை உருவாக்கிக் கொள்ளலாம் 4. மாநிலங்களிலும் கலப்பு அமைச்சரவைகளே ஏற்படும்.

வேவல் திட்டம் வெளியானதும் சிறையிலிருந்த காங்கிரசுத் தலைவர்கள் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். அத்திட்டத்தைப் பற்றி விவாதிக்க 1945, ஜீன் 29ல் சிம்லாவில் மாநாடு ஒன்று கூட்டப்பட்டது. இந்தியத் தலைவர்கள் 22 பேர் கலந்துக்கொண்ட அம்மாநாட்டில் முஸ்லீம் லீக் ஏற்றுக்கொள்ளும் முஸ்லீம்களே முஸ்லீம்களின் பிரதிநிதிகளாக நிர்வாகசபையில் இடம்பெற வேண்டுமென ஜின்னா வலியுறுத்தியதால் வேவலின் திட்டம் தோல்வியுற்றது. இந்து-முஜ்லீம் வேற்றுமை ஆட்சியாளர்களுக்கு மகிழ்ச்சியையே அளித்தது.

காபினெட் தூதுக்குழு

இரண்டாம் உலகப்போர் முடீவுற்றதும் இந்திய அரசியல் சூழ்நிலை முற்றிலும் மாறியது. இங்கிலாந்தில் நடைபெற்ற தேர்தலில் தொழிற்கட்சி வெற்றிபெற்று அட்லி பிரதமரானார். தேர்தல் கால உறுதி மொழிகளுக்கேற்ப இந்தியரின் தேவையை உணர்ந்து சில அவசர நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. சிறையிலிருந்த அரசியல் தலைவர்கள் அனைவரையும் வேவல் பிரபு விடுதலை செய்தார். இந்தியாவின் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கும் பொருட்டு சர் ஸ்டா.ஃபோர்டு கிரிப்ஸ், பெதிக்லாரன்ஸ், அலெக்நாண்டர் ஆகியோர் அடங்கிய

தூதுக்குழு ஒன்று இந்தியாவுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. 1943, மார்ச், 23ல் இந்தியாவை அடைந்த அக்குழு மறுநாள் டில்லியை அடைந்தது. காங்கிரசு தலைவர்களுடனும், முஸ்லீம் லீக் தலைவர்களுடனும் தொடர்ந்து பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்திய பின்னும் ஒரு முடிவும் ஏற்படாது போகவே தனது தனித்திட்டத்தை அக்குழு அறிவித்தது. **அக்குழுவின் பரிந்துரைகளாவன:**

- பிரிட்டிஷ் இந்தியப் பகுதியும், சுதேச அரசுகளும் இணைந்த இந்திய நாடு உருவாக வேண்டும். வெளிவிவகாரம், பாதுகாப்பு, போக்குவரத்து, நிதி போன்றவை அதன் பொறுப்பிலிருக்கும்.
- இந்திய, சுதேச அரசுப் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட சட்டமன்றம் ஏற்படும் வகுப்புவாதச் சிக்கல் குறித்த சட்டம் இரு பெரும் சமுதாய உறுப்பினர்களின் பெரும்பாலான உறுப்பினர்களும், சட்டமன்றத்தின் பெரும்பாலான உறுப்பினர்களும் இருக்கும்போதே நிறைவேற்றப்படும்.
- மைய அரசுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட துறைகளைத் தவிர்த்து ஏனைய துறைகளனைத்தும் மாநிலங்களிடமே இருக்கும்.
- மாநிலங்கள் விரும்புமாயின் அவைக்குழுக்களாக இணைந்தும் இயங்கலாம்.
- மைய, மாநில அரசியல் அமைப்பினை 10 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை மறுபரிசீலனை செய்திட உரிய உரிமைகள் அதில் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும்.
- மறைமுகத் தேர்தலின் மூலம் 385 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட அரசியல் அமைப்புச் சபை ஏற்படுத்தப்படும். அதில் மாநிலங்களின் உறுப்பினர்களாக 292 பேரும், சுதேச அரசுகளின் உறுப்பினர்களாக 93 பேரும் இருப்பர்.
- இனவழி மக்கள் தொகைக்கேற்ப மாநிலங்களின் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை நிர்ணயிக்கப்படும.
- நாட்டுபிரிவினை வேண்டாத இந்து உறுப்பினர்களும், பாக்கிஸ்தான் பிரிவினை
- வேண்டும் முஸ்லீம உறுப்பினர்களும் மாநிலங்களுக்கான அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்கிய பின்னர் மைய அரசின் அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்க வேண்டும்.

- அரசியல் சட்டம் உருவாகும் வரை இந்தியர்களையே கொண்ட இடைக்கால அரசு ஒன்று ஏற்பட வேண்டும்.
- அதிகாரமாற்றம் குறித்து அரசியல் அமைப்பு அவைக்கும், ஆங்கில அரசுக்குமிடையே ஓர் உடன்பாடு ஏற்பட வேண்டும்.

காபினெட் தூதுக்குழுவின் பரிந்துரைப்படி 1946, ஜீலையில் அரசியல் அமைப்பு அவைக்கான தேர்தல் நடைடிபற்றது. மாநிலங்களிலிருந்து 292 பேரும், தலைமை ஆணையாளர்களின் ஆட்சிப்பகுதிகளிலிருந்து 4 பேரும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். அதில் காங்கிரசுக்கு 212 இடங்களும், முஸ்லீம் லீக்கு 73 இடங்களும், பிற கட்சிகளுக்கு 11 இடங்களும் கிடைத்தன.

இடைக்கால அரசு

அமைச்சகத தூதுக்குழுவின் பரிந்துரைகளை இரு கட்சியினரும் தொடக்கத்தில் ஏற்றுக் கொண்டனர். 1946, ஆகஸ்டு, 12ல் ஓர் இடைக்கால அரசை அமைக்குமாறு ஜவஹர்லால் நேரு கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார். அவ்வரசில் இடம் பெறவேண்டிய முஸ்லீம உறுப்பினர்களை நியமிக்கும் உரிமை முஸ்லீம் லீகுக்குஅளிக்கப்படவேண்டுமென ஜின்னா வலியுறுத்தியதை அரசப் பிரதிநிதியும், தூதுக்குழுவினரும் ஏற்க மறுக்கவே நேருவின் தலைமையிலான இடைக்கால அரசில் பங்கு கொள்ள முஸ்லீம் லீக் மறுத்துவிட்டது.

1946, ஆகஸ்டு16ம்நாளை „நேரடி செயல் நாள்"(Direct Action Day) என அறிவித்தார் ஜின்னா. ஆதன் விளைவாக நாடெங்கும் இந்து-முஸ்லீம் லகங்கள் தோன்றின. அந்நாள் இந்திய வரலாற்றில் கறுப்புக்கறை படிந்த நாளாயிற்று. கல்கத்தாவில் மட்டும் ஏழாயிரம பேர்இனக் கொலைக்கு ஆளாயினர். கொலையும், கொள்ளையும் அழிவின் எல்லையைச் சந்தித்தன. இறுதியில் அரசப்பிரதிநிதியின் தலையீடு காரணமாக இடைக்கால அரசில் இடம் பெற முஸ்லீம் லீக் இணங்கியது. அரசில் இடம் பெற்ற முஸ்லீம் லீகினர் அரசரின் நண்பர்களாகவும், உள்ளிருந்து குழிப்பறிப்போராகவும் இயங்கியதால் இடைக்கால அரசு தடுமாறியது.

இந்தியப் பிரிவினை

1947 **ஆம் ஆண்டு இந்தியப் பிரிவினையானது பிரிட்டிஷ் இந்தியா இரண்டு தனித்தனி நாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது :யூனியன் ஆ∴ப் இந்தியா மற்றும்**

டொமினியன் ஆஃப் பாகிஸ்தான் .இந்த பிரிவினை இரண்டு தனி நாடுகளை உருவாக்க வழிவகுத்தது .இப்போதெல்லாம், இந்தியாவின் டொமினியன் இந்திய குடியரசு என்றும், பாகிஸ்தானின் டொமினியன் பாகிஸ்தான் இஸ்லாமிய குடியரசு என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

1947ல் நடந்த இந்தியப் பிரிவினை தெற்காசிய வரலாற்றில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வாகும். இதன் விளைவாக பிரிட்டிஷ் இந்தியா இந்தியா மற்றும் பாகிஸ்தான் என இரு சுதந்திர நாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. இந்த பிரிப்பு மத அடிப்படையிலானது, இந்தியா முக்கியமாக இந்துவாகவும், பாகிஸ்தான் முஸ்லிம்களுக்கான தனி தாயகமாகவும் உருவாக்கப்பட்டது. பிரிவினையானது வளர்ந்து வரும் மத பதட்டங்கள் மற்றும் தனி நாடுகளுக்கான கோரிக்கைகளின் பிரதிபலிப்பாகும்.

இரண்டு புதிய நாடுகளுக்கு இடையே மில்லியன் கணக்கான மக்கள் இடம்பெயர்ந்ததால் இந்த செயல்முறை வன்முறை மற்றும் வெகுஜன இடம்பெயர்வுகளால் குறிக்கப்பட்டது. பிரிவினையானது இனவாத கலவரங்கள் மற்றும் மதங்களுக்கிடையேயான மோதல்களுடன் சேர்ந்து வரலாற்றில் மிகப்பெரிய மற்றும் மிகவும் துயரமான மனித இடம்பெயர்வுக்கு வழிவகுத்தது. இந்தியாவிற்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் இடையில், குறிப்பாக சர்ச்சைக்குரிய காஷ்மீர் பிராந்தியத்தில், தொடர்ந்து பதட்டங்கள் நிலவி வருவதால், பிரிவினையின் மரபு அப்பகுதியில் தொடர்ந்து தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி வருகிறது.

இந்தியப் பிரிவினையின் வரலாறு

- வங்கப் பிரிவினை மத அடிப்படையில் நடந்தபோது, இந்தியப் பிரிவினைக்கான விதைகள் விதைக்கப்பட்டதாகக் கூறலாம்.
- வைஸ்ராய் லார்ட் கர்சன் , பரவலான சீற்றம் மற்றும் எதிர்ப்புகளுக்குப் பிறகு தனது எண்ணத்தை மாற்ற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.
- 1916 இல் லக்னோவில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மாநாட்டில் , இந்திய தேசிய காங்கிரஸும் முஸ்லிம் லீக்கும் லக்னோ ஒப்பந்தத்தின் கீழ் முன்னோடியில்லாத வகையில் ஒத்துழைப்பில் ஈடுபட்டன.
- பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின்" மத நடுநிலை "போலியானது என்ற முஸ்லிம் லீக்கின் கவலைகளால் இது தூண்டப்பட்டது.
- இதன் விளைவாக துருக்கியும் பிரிட்டனும் போரில் ஈடுபட்டிருந்தன.

- மெக்கா, மதீனா மற்றும் ஜெருசலேமில் உள்ள புனித தளங்களின் பாதுகாவலராக, துருக்கியின் சுல்தான் இஸ்லாத்தின் கலீஃபா அல்லது ஆன்மீகத் தலைவராக அங்கீகரிக்கப்பட்டார்.
- துணைக்கண்டத்தின் முஸ்லிம்கள் மீதான பிரித்தானிய நோக்கங்களின் மீதான அவநம்பிக்கை இதன் விளைவாக மட்டுமே வளர்ந்தது.
- பெரிய சுயராஜ்யத்தை அடைவதற்காக, முஸ்லீம் லீக் காங்கிரஸில் இணைந்தது.
- மாற்றாக, மாகாண சட்டமன்றம் மற்றும் இம்பீரியல் லெஜிஸ்லேட்டிவ் கவுன்சில் ஆகிய இரண்டிலும் முஸ்லிம்களுக்கு தனித் தொகுதிகளை ஏற்படுத்த காங்கிரஸ் ஒப்புக்கொண்டது.
- லக்னோ ஒப்பந்தம் இறுதியில் 1916 இல் கையொப்பமிடப்பட்டது, இருப்பினும் ஒப்பந்தத்தின் முழு மாற்றங்களும் அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளில் வெளிப்பட்டன.
- பஞ்சாப் மற்றும் வங்காளத்தில் உள்ள முஸ்லீம் பெரும்பான்மையை விட உத்தரபிரதேசம் மற்றும் பீகார் மாநிலங்களைச் சேர்ந்த முஸ்லீம் உயரடுக்கின் ஒரு சிறிய குழு இந்த ஒப்பந்தத்தின் மூலம் அதிக பயனடைவார்கள் என்று கருதப்பட்டது.
- இந்த வெளிப்படையான உண்மை இருந்தபோதிலும், இந்த ஒப்பந்தம் இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க திருப்புமுனையாகப் பாராட்டப்பட்டது.
- இது கண்டத்தின் இரு பெரிய அரசியல் கட்சிகளின் ஒத்துழைப்பைக் கண்டது, அவற்றின் வேறுபாடுகளை ஒதுக்கி வைத்தது.

சுயமதிபிட்டு கேள்விகள்

- வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம்
- காபினெட் தூதுக்குழு -
- சிம்லா மாநாடு

Recommended Readings

- Bandyopadhyay, Sekhar, *From Plassey to Partition: A History of Modern India,* Orient Longman, New Delhi, 2006
- Chandra, Bipan, et. al., ed., *India's Struggle for Independence*, Penguin Random House India, New Delhi, 2016
- Grover, B.L. and Alka Mehta, ed., *A New Look at Modern Indian History: From 1707 to the Modern Times,* S. Chand & Co. Ltd., New Delhi, 2018
- Masselos, Jim, *Indian Nationalism: A History,* New Dawn Press, 2005
- Sarkar, Sumit, *Modern India, 1885-1947,*Laxmi Pub., New Delhi, 2008

References

1. Chand, Tara, *History of Freedom Movement in India, Vol. I - IV,* Pub. Div., New Delhi, 2017
2. Dutt, R.P., *India Today,* Read Books, 2008
3. Hasan, Mushirul, ed., *India's Partition* - *Process Strategy and Mobilization,* OUP, New Delhi, 1993
4. Mehrotra, S.R., *The emergence of the Indian National Congress*, Rupa& Co., 2007
5. Sitaramayya, Pattabhi B., *The History of Indian National Congress, 1885-1935,* Indian National Congress Working Committee, 1935
6. Sitaramayya, Pattabhi B., *The History of Indian National Congress, 1935-1947,* Padma Pub., 1947